

ГАРАНТ-21

КОЛЕКЦИЯ

АДВОКАТИТЕ ОТ „САМСЪН И МИЛС“

АДВОКАТИ

ЕЙМИ ГЪТМАН

ЕЙМИ ГЪТМАН
АДВОКАТИТЕ ОТ „САМСЪН И
МИЛС“

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

„Самсън и Милс“ е могъща юридическа фирма, чиито съдружници са сред най-скъпо платените адвокати в света.

Картър Милс — президент на фирмата. Лично подбира младите попълнения.

Маделин Уотърс — зашеметяващо красива старши съдружничка. Разговаря с Милс само по служба, след като интимната им връзка е приключила.

Чък Торп — главен редактор на еротичното списание за мъже „Примамка“. Секретарката му повдига срещу него обвинение за сексуален тормоз.

Катрин Пейн — чаровна млада адвокатка — горда, че е включена в екипа, който подготвя защитата на Торп. Маделин я съветва да внимава...

Джъстин Даниелс — колега на Катрин. Учудващо бързо се ориентира в подводните течения на фирмата.

Убийството на Маделин Уотърс, последвано от „самоубийството“ на Картър Милс, предизвиква истински шок сред богатите и известните.

Катрин не приема официалната версия за трагедията и решава сама да открие истината...

Посвещавам тази книга на моето семейство

„Разследване на смърт при подозрителни обстоятелства е онова, при което обстоятелствата подлежат на тълкуване. В зависимост от тях е възможно да става въпрос за убийство или самоубийство... На пръв поглед смъртта може да е насилствена или причинена от ръката на самата жертва, вследствие на злополука или пък естествена. Естеството ѝ се доказва чрез събирането на по-обширна информация, виктимологията и допълнително уточняване на обстоятелствата.“

„Ръководство по разследване на убийства, III издание“, Върнън Дж. Гибърт

„Безразсъдните и самонадеяните все едно вече са мъртви.“

Буда

СРЯДА, 23 ДЕКЕМВРИ

Студът беше сковаващ. Той притисна длан към стъклото на прозореца и усети как разтопеният скреж овлажнява кожата му. Беше изключил осветлението и мракът в помещението бе досущ като мастиленочерната тъма отвън. Докато стоеше неподвижен, внезапно си представи, че е сам в целия свят или дори, че изобщо не съществува, сякаш бе частица от блуждаещата пустота, понесена върху вълни от черен сняг.

Ала белите му дробове се изпълниха с въздух. Усети ритъма на дишането си, безмилостен и фатален като обвинение.

Беше жив.

И му предстоеше много работа.

Отдръпна се от прозореца и включи английския лампион, който бе купил през последната си година в гимназията. Имаше слабост към качествено изработени вещи и предмети.

Огледа просторното помещение с приблизителни размери девет на шест метра. Навремето бе служило за склад и поради отдалечеността си постройката идеално отговаряше на целите му. Бюрото си бе поставил така, че да гледа към високите прозорци, а дрехите му — костюми от „Брук Брадърс“, няколко ризи и смокинг — бяха грижливо окачени на портативна алуминиева стойка. Върху старинна масичка беше поставена компактдискова уредба марка „Боуч“.

Оскъдно обзаведеното помещение беше тъкмо по вкуса му. Спартанската обстановка подчертаваше красотата и изящството на малкото грижливо подбрани вещи. Огледа ограниченото пространство, в което бе съсредоточен животът му.

Сетне решително направи първия ход.

Пристъпи до компактдисковото устройство и натисна бутона за възпроизвеждане. Помещението се изпълни с началните акорди на увертюрата към „Медея“ от Керубини. Записът беше направен през 1959 година. Забележителна музика — завладяваща, изпълнена с

неописуема ярост. Той погледна снимката на прочутата Мария Калас върху обложката на диска. Жена с гърбав нос и гарвановочерна коса, с ръце, разперени като нокти на граблива птица. Какво виждаше в нея? Жажда за мъст, за справедливо правосъдие, която изпитваше и той. Надежда за сбъждане на желанията му. Тя му вдъхваше чувство за порядък, безвремие, съдбовност, което в момента му бе най-необходимо. С приближаването на момента за започване на решителните действия самоувереността му постепенно го напускаше. Защо бе чакал толкова дълго? Планът, който изглеждаше толкова блестящ по времето, когато се бе зародил в съзнанието му, все по-често започваше да му се струва абсурден. За пореден път се опита да прокуди предателските мисли. Подобни разсъждения бяха много опасни.

Седна зад бюрото и включи преносимия си компютър. Мониторът засия с мека светлина в полумрака. От тук нататък беше лесно, дори прекалено лесно. Най-могъщата юридическа фирма в страната. Трийсет и седем съдружници, които бяха сред най-уважаваните адвокати в света. Ползваха се с голямо влияние, съветите им се търсеха от правителства, могъщи корпорации и малцина частни лица, притежаващи достатъчно средства да платят хонорарите им. При все това проникването в компютърната система на фирмата се бе оказало лесно като детска игра.

Като се има предвид способността им безпогрешно да посочват слабите места на клиентите си, проявената небрежност към собствената им сигурност бе доста странна.

А може би бяха прекалено самоуверени поради факта, че наскоро с цената на големи разходи компютърната мрежа на „Самсън“ бе модернизирана. Затрогваща беше наивността им и почти детинската им вяра в силата на парите. Компютърната им мрежа беше най-скъпата и най-съвременната. Следователно бе непогрешима и повече коментари бяха излишни.

Освен това старшите съдружници във фирмата мразеха технологичните новости, към които спадаха многобройните персонални компютри. С умиление си спомняха за времето, когато диктуваха на красиви секретарки, прилежно записващи всяка тяхна дума. Ала в крайна сметка традиционалистите в „Самсън“ бяха принудени да отстъпят пред нововъведенията. Отказът на

съдружниците да използват електронната поща, на който доскоро се гледаше като на очарователен символ на аристократичния им произход, започна да спъва работата им. А за служителите на „Самсън“ работата бе на първо място, тя бе богът, пред който се кланяха. Подчинявайки се на неизбежното, фирмата си проправи път в киберпространството — територия, позната на управниците ѝ колкото планетата Марс. Електронната поща и глобалната компютърна мрежа, които повече от десетилетие обслужваха съвременния делови свят, в „Самсън“ все още бяха третиращи като подозрителни натрапници.

Ето как той се озова в положението на човек, който е решил да влезе с взлом в къщата, но открива, че външната врата е отключена. „Тайната“ парола на адвокатите създаваше впечатлението за секретност, което обаче бе илюзорно. Забележително бе доверието, проявявано от тези мъже и жени с блестящи умове към технологията, която не разбираха. Високомерие, което бе тяхната фатална грешка.

Напечата името на потребителя — „Муотърс“. Компютърът поиска паролата. Той доволно се усмихваше, докато изписваше думата „Парола“. Да, наистина беше простичко като детска игра. Една и съща дума за всички, и то лесна за запомняне. Разбира се, тя би могла да я промени — нямаше да ѝ отнеме повече от минута. Ала не си бе направила труда да го стори. Също като колегите си и тя се смяташе за недосегаема.

Няколко пъти натисна бутона на мишката и ето че вече преглеждаше списъка на нейните файлове. За негов късмет тя принадлежеше към новото поколение, което използваше твърдим диск като картотечен шкаф. И преди беше преглеждал файловете ѝ не защото информацията го интересуваше, а поради удоволствието, предизвикано от факта, че има възможност да го направи. Паметни бележки, очертаващи стратегията за съдебни процеси за спечелването на десетки милиони долари. Разработки върху правилата за успеха, направени с хирургическа прецизност. Поверителна информация, която, ако станеше обществено достояние, би довела до големи материални загуби и провал на блестящата ѝ кариера. Ако си бе наумил да изнудва жената, нямаше кой да му попречи.

Ала неговата цел беше друга.

Излезе от Уърд Пърфект и отвори календара. В мига, в който изображението се появи, всичко му стана кристално ясно.

Съвършената схема — служебните и обществените ангажименти на Маделин Уотърс през цялата следваща година. Усети прилив на адреналин, топлина обля врата и раменете му. Навън ставаше все по-мразовито и студът пропълзваше в просторното помещение, но той не го забелязваше. Предстоеше му много работа и вземане на важни решения.

Прегледа нововъведените данни. 23 декември. Поради приближаването на коледните празници програмата на Маделин не беше особено натоварена — обичайните професионални ангажименти, работни закуски, срещи, няколко банкета, посветени на благотворителни цели.

Ненадейно вниманието му беше привлечено от една бележка.

„5 януари. Вечеря с Чък Торп в «Ормонд».“

Знаеше къде се намира ресторантът, дори миналата година беше вечерял там, след като не успя да измисли правдоподобно извинение за отсъствието си от годишното празненство на Комитета за защита на гражданските права. Когато обстоятелствата го принуждаваха да присъства на подобни събития, сърцето му се изпълваше с ненавист към света, в който бе принуден да живее. Мразеше надменните корпоративни спонсори и самодоволните адвокати, очакващи да бъдат обсипани с почести и убедени, че участието им в благотворителни акции ги превръща едва ли не в светци.

Но ето че неприятното изживяване отпреди година му даваше неочаквано преимущество. Съвършено ясно си спомняше обстановката в ресторанта, приглушеното осветление, масите, разположени на голямо разстояние една от друга. Да, условията бяха почти идеални, много по-добри, отколкото се беше надявал. Обзе го еуфория.

Сетне внезапно усещането изчезна и той с шеметна скорост се плъзна надолу по студен черен улей.

„Не. Накарай го да престане!“

Той стисна зъби, защото знаеше какво ще се случи. Прималя му, вкопчи се в ръба на масата. Обля го воняща пот. Миризмата на страх. Миризмата на смърт.

„Действам възможно най-бързо.“

Помъчи се да се съпротивлява, да отложи изпълнението на смъртната присъда. Ала усилията му бяха напразни. Вече летеше обратно. Обратно към началната точка.

Тъмна стая. Навсякъде се усеща миризмата на страх.

Жената е просната на пода. Той я гледа отгоре. Усецането е странно — досега винаги е вдигал глава, за да погледне лицето ѝ, нейното красиво, усмихнато лице.

Толкова е тъмно. Отдавна е паднал мрак. Защо тя лежи така неподвижно?

Той заспива.

Най-сетне се съмва. Тя още лежи на пода, а тялото ѝ е сгърчено. Носи се върху повърхността на червено море.

Иска му се да стане, да се приближи до нея. Но не може да се изправи, сякаш е парализиран.

Иска му се да изкрещи, ала усеща, че устата му е запушена.

Отначало му се струва, че е заспала. Не, не е истина. Всъщност знае, че е мъртва.

Гладен е. Измъчва го жажда.

И дори в този миг знае, че тя е мъртва.

Мъртва е, и то по негова вина.

Ненадейно усецането изчезна. Видението бавно избледня. Все още треперейки, той се втренчи в стената. Силите го бяха напуснали, искаше му се да спи дни наред. Знаеше обаче, че не бива да дава воля на чувствата си. Не и сега, когато е толкова близо до успеха. Трябва да се съсредоточи върху плана. Скоро всичко ще приключи.

Най-сетне беше готов да започне.

ПОНЕДЕЛНИК, 4 ЯНУАРИ

Понеделник, седем часът и пет минути. Сивкава мъгла обвиваше заледените островърхи кули на небостъргачите в Манхатън. Двайсет и шест годишната Кейт Пейн се загърна още по-плътно с пелерината си от червен кашмир, за да се предпази от пронизващия вятър, и продължи да крачи по Пето Авеню. Заснежените улици все още бяха почти безлюдни. След два часа картината щеше да бъде съвсем различна, по тротоарите щяха да се движат тълпи от забързани пешеходци, утринната тишина щеше да бъде заменена от вой на клаксони и скърцане на автомобилни гуми. Ала в този ранен час милионният град временно бе притихнал. Кейт отново придърпа пелерината си и се усмихна.

Почивните дни бяха отминали. Беше си у дома.

Като наближи вратата от шлифовано стъкло на сградата, в която се помещаваше „Самсън и Милс“, тя усети познатото вълнение. Въпреки че работеше тук повече от година, още ѝ се струваше истинско чудо, че е била назначена в легендарната адвокатска фирма. Че е била избрана измежду хилядите млади хора с юридическо образование, които всяка година заливаха пазара на работна ръка. Бе получила поста веднага след завършването на Харвардския университет и вече беше работила по съдебни дела, за каквито повечето адвокати само можеха да мечтаят; дела, чийто ход неизменно беше отразяван на първите страници на „Уолстрийт Джърнал“ и „Ню Йорк Таймс“. Забележителни дела от първостепенно значение, които изискваха отлично познаване на законите. А още по-важно за нея беше, че ѝ се предоставяше възможност да се усъвършенства в сътрудничество с най-известните адвокати в страната.

Мина през въртящата се врата и се озова в грамадното фоайе. Поздрави служителите от охраната и пъкна картата си в електронния скенер. Сетне се отправи към асансьора; токчетата ѝ потропваха по мраморния под.

Бяха изминали четири дни от новата година и фойето вече не беше празнично украсено. Нямаше ги яркочервените коледни звезди, които изглеждаха някак несъвместими със строгата обстановка. Грамадната елха и електрическият свещник със седем разклонения бяха изнесени. Величественото помещение беше придобило обичайния си вид. Познатото пространство поддържа успокояващо на Кейт, отново я обзе усещането, че тук времето е спряло.

Слава богу, че празниците бяха отминали.

Асансьорът чакаше. Тя се качи в кабината и плъзгащата се врата се затвори. Двайсети. Трийсети. Цифрите, обозначаващи етажите, проблясваха на индикатора. Както се надяваше, тя беше първата на петдесет и първи етаж. Докато вървеше по коридора, застлан с луксозен мокет, и отминаваше редицата еднакви врати, тя натискаше бутоните за включване на осветлението. Вратата на нейния кабинет беше предпоследна. Кейт порови в чантичката си за ключа и погледът ѝ попадна на месинговата табелка с надпис „Катрин Т. Пейн“. Инициалът Т. бе съкращение от Трейси, моминското име на майка ѝ. Тя импулсивно прокара пръст по буквите, гравирани върху студения метал, сетне превъртя ключа и отвори вратата.

Пристъпи в кабинета и усети познатото ухание — смесица от миризмата на препарат за полиране на мебели и аромата на „Шанел №19“, който понякога си слагаше. Одобрително огледа помещението, в което цареше обичайният ред. През прозорците се разкриваше панорамна гледка към река Хъдсън и отвъд нея. Дори сред утринната мараня в далечината се виждаше Статуята на свободата — мъничка, смела фигура, обгърната от мъгла. Всичко в кабинета ѝ беше както го беше оставила. Върху бюрото ѝ прилежно бяха подредени купчини с документи. До стената стояха кашони с документация за архива — резултат от предпразничното разчистване. Жалко, че скоро отново щеше да настъпи обичайният безпорядък — най-добре да се порадва на реда, докато не го е нарушила.

Свали пелерината си и я окачи в дрешника. Преди да затвори вратата, спря за миг и се втренчи в огледалото, монтирано на стената. Изглеждаше отпочинала и в цветущо здраве, лицето ѝ беше загоряло след седемте дни, прекарани под палещите слънчеви лъчи. Набързо среса тъмнокестенявата си коса, подстригана на черта и стигаща до брадичката ѝ — прическата, предпочитана от колежките ѝ в „Самсън“

— сетне намести очилата си с рогови рамки. Носеше ги отскоро, откакто беше започнала работа. Втренчи се в изображението си и реши, че ефектът ѝ допада. Изглеждаше като жена с успешна кариера, която винаги владее положението. Жена с влияние, с която другите се съобразяват.

По нищо не приличаше на девойката отпреди две години, която обикаляше кампуса на Харвард, навлякла дрипави джинси и с раница на гърба. Не, имаше една прилика. Изображението ѝ в огледалото предизвикваше у нея същото чувство на объркване, което тя изпитваше още от дете. „Коя е тази жена? Това съм аз и едновременно не съм аз.“ Гледката не беше неприятна. Напротив, Кейт знаеше, че е привлекателна. Имаше хубава кожа, високи скули, правилен нос. Очите ѝ бяха тъмносини. Майка ѝ ги наричаше „буреносни“. Ако огледалото беше голямо, в него щеше да се отрази стройната ѝ фигура, от която се излъчваше скрита сила. Раменете ѝ бяха широки, поради което тя винаги сваляше подплънките на саката си, гърдите ѝ бяха заоблени и се очертаваха дори под строгия костюм от „Тахари“ на черни и сиви райета, бедрата ѝ бяха дълги, краката ѝ — стройни.

За кой ли път се запита защо не вижда себе си в тази личност.

Години наред напразно си беше задавала този въпрос, без да успее да му отговори. Решително затвори вратата на дрешника и се обърна към бюрото си.

„Гордея се със себе си — помисли си, като отново огледа елегантния си кабинет. — Постигнах успех без чужда помощ, справих се сама. Можеше да рухна, да се предам... но не го направих. В края на краищата Майкъл ми направи услуга...“

Ала Майкъл беше част от миналото и нямаше място в новия ѝ живот. Кейт се насили да прогони спомените, седна зад бюрото и включи компютъра. Когато екранът проблесна, тя се подчини на командите на машината, напечати името си и думата „парола“. Първо се залови да прегледа електронната поща. Измежду обичайните глуповати послания от рода на: „Адвокат търси къща под наем в центъра на града“, „Секретарка подарява котенца“ и така нататък — тя веднага забеляза важните съобщения, на които трябваше да обърне внимание. Електронното писмо от Джъстин Даниелс, неин стар приятел и състудент от Харвард, гласеше:

„Добре дошла обратно сред нас! Липсваше ни, знаем, че и на теб ти е било мъчно за нас. Предлагам да се срещнем и да изпием по едно питие към края на седмицата.“

Поздрави: Д,Д.

Имаше съобщение и от Андрия Лий — най-добрата ѝ приятелка, с която бяха прекарали безброй безсънни нощи:

„Нямам търпение да науча новините. Обади ми се веднага.“

Откри и съзливо послание от Джонатан Курц, също неин състудент от Харвард, който работеше в кабинета, намиращ се през две врати от нейния, но от няколко месеца пребиваваше в Канзас във връзка с едно дело. Посланието гласеше:

„Убеден съм, че ще си остана в Уичита до края на света. Никога няма да работя друго, освен да подготвям въпроси за разпит на свидетелите, които никога няма да бъдат зададени по време на процеса. Никога повече няма да видя семейството и приятелите си. Единственият светъл лъч в съществуването ми е, че до края на живота си ще се храня безплатно.“

Кейт се засмя и отново изпита прилив на щастие. Радваше се, че отново е на работа. Ала приятното усещане бе помрачено от следващото съобщение, изпратено от Пейтън Уинслоу, старши съдружник във фирмата:

„Здравей. Дано да си прекарала добре почивните дни. Моля, подготви се за срещата с Картър Милс в 10 часа тази

сутрин във връзка с ново дело. Жалбата (която според нас ще бъде подадена на 13 януари) и документацията по случая са ти изпратени. Моля, запознай се с информацията. Очаквам предложенията ти по време на съвещанието.“

Кейт погледна часовника си и видя, че минава осем. Набързо прегледа камарата от писма и съобщения, която се беше натрупала по време на отсъствието ѝ.

„Защо просто не ме застрелят?“ — промърмори, но въпреки притеснението я обзе приятна възбуда. Ново дело! И то толкова важно, че по него да работи прочутият Картър Милс. Какъв шанс за нея още в началото на кариерата ѝ! Много дела, водени от фирмата, в продължение на десетилетия събираха прах... в преносния смисъл, разбира се. Дълги години нещата бяха в застой, сетне се раздвижиха от новите попълнения в „Самсън“, които се опитваха да проумеят какво са постигнали предшествениците им. В повечето случаи работата повече напомняше на археологически разкопки, отколкото на юридически занимания. Ала ето, че на нея от самото начало ѝ се удаваше възможност да влезе в голямата игра и да наблюдава стратегията на известните имена в областта на правото.

Телефонът извънтя, но Кейт предпочете обаждането да бъде записано от секретаря и продължи да преглежда новопостъпилата документация. Най-сетне откри онова, което търсеше. Жалбата, върху всяка страница, на която имаше печат „чернова“, беше адресирана до федералния съд на Манхатън. Навярно адвокатите на ищеца бяха изпратили черновата, надявайки се на извънсъдебно споразумение. Това беше обичайна практика, при която черновата на жалбата служеше като средство за упражняване на натиск, доказвайки твърдото намерение на ищеца да защитава правата си и наличието на убедителни доказателства, които да бъдат представени пред съда.

Черновата съдържаше двайсет и три страници. Кейт набързо ги прелисти, за да схване същината на въпроса.

После се втренчи в документацията, докато размишляваше върху фактите, които току-що беше научила.

Безспорно делото бе за сексуален тормоз, а Чък Торп и компанията „Уайд Уърлд Мидия“ бяха обвинени в нарушаване и на

щатските, и на федералните закони.

Чък Торп.

„Уайд Уърлд Мидия“.

Проблемът беше повече от сериозен.

„Уайд Уърлд“ беше сред най-големите клиенти на „Самсън“ и представляваше гигантска комуникационна компания, ненаситна за нови придобивки. Ала покупката на „Примамка“ — „безмилостно предизвикателното“ списание за мъже, чийто главен редактор беше Чък Торп — бе предизвикала буря от негодувание сред акционерите на компанията. Кейт си помисли, че ако придобивката на някакво по-нестандартно печатно издание ги е разтревожила, то жалбата буквално ще ги накара да полудеят. Макар че скандалът несъмнено щеше да направи прекрасна реклама на списанието и да затвърди репутацията на Торп, известен като „непослушното дете“ в издателския бизнес. Но това едва ли щеше да се понрави на съвета на директорите.

Плахо почукване на вратата прекъсна размишленията ѝ.

— Влез!

— Здравсти, Кейт. Добре дошла.

На прага стоеше секретарката ѝ Дженифър Торичели, деветнайсетгодишна самоуверена девойка. Тъмната ѝ коса беше подредена в екстравагантна прическа, която ѝ придаваше вид на лекомислена представителка на новото поколение, но външността ѝ лъжеше. Дженифър можеше да напечата деветдесет думи в минута, безпогрешно се справяше с непрекъснато променящите се делови ангажименти на Кейт, при това винаги беше учтива и усмихната. Теоретично тя трябваше да работи и за друг младши съдружник на име Тери Крайтън, който също като Кейт бе едва от година във фирмата. Ала от шест месеца Крайтън беше в Небраска, където прекарваше дните си в неотоплен склад, преглеждайки съдържанието на корпоративна документация. Кейт почти не си спомняше как изглежда колегата ѝ.

— Пътуването и почивката са ти се отразили добре — отбеляза Дженифър. — Изглеждаш страхотно.

Кейт машинално се усмихна и промърмори:

— Вярно е, че си починах. Но с удоволствие се връщам на работа.

Девойката недоверчиво я изглежда:

— Не е за вярване! С колегите ти висите тук почти денонощно, а когато сте на почивка, мислите как по-скоро да се върнете на работа. Да знаеш, че ако някога ми се случи да отида на Карибите, сигурно няма да се върна.

Кейт нетърпеливо се втренчи в книгата върху бюрото си:

— По-късно подробно ще ти разкажа за пътуването. Спешно трябва да се подготвя за съвещанието в десет часа при Картър Милс.

Дженифър се ококори, като чу името на президента на фирмата:

— Брей, ще имаш честта да разговаряш с най-голямата клечка! Е, наслука. Между другото, по гласовата поща имаш съобщение от Тара.

— Благодаря — промърмори Кейт и мислено се поздрави, задето преди малко не вдигна слушалката. Тара беше най-добрата ѝ приятелка и съквартирантка от времето, когато учеха в колежа. Щеше да ѝ бъде трудно набързо да прекрати разговора с нея.

— Повикай ме, ако съм ти необходима — заяви примерната ѝ секретарка, излезе от кабинета и затвори вратата.

Кейт запрелиства документа, докато се върна на първата страница, за да прочете името на тъжителката. Стефани Фридман. За миг се запита как ли изглежда тази жена, сетне мислите ѝ потекоха в друга посока. Как ли ще се развият събитията? Разбира се, всеизвестно бе, че делата за сексуален тормоз се завеждат безпроблемно и причиняват големи неприятности на компаниите, поради което бяха предпочитано оръжие за недоволните служителки. По време на едногодишния си стаж в „Самсън“ тя се бе сблъскала с доста подобни случаи, при които жалбите се основаваха на оскъдни доказателства и очевидно бяха подадени с надеждата за извънсъдебно споразумение, при което тъжителката получава солидна парична компенсация — подход, представляващ изнудване с помощта на закона. Никой не знаеше какво всъщност се е случило, но и без подробно проучване бе ясно като бял ден, че Торп и „Уайд Уърлд“ са се забъркали в голяма каша. Обвиненията срещу тях бяха съвсем директни.

Торп бе известен с това, че според него жените се разделят на три категории — кучки, мръсници и курви. Настояваше служителките му да носят къси поли и прилепнали по тялото пуловери. Разпитваше ги за половия им живот, като настояваше да научи всичко с най-големи подробности, и ги задължаваше да слушат описания на сексуалните му подвизи.

Беше заплашил с уволнение няколко жени, ако откажат да спят с най-добрия му приятел, музикалния продуцент Рон Фогарти, но извращенията му не се изчерпваха само с това.

Кейт се опита да си припомни какво още знае за него. Тъй като работеше по осемдесет часа седмично, не ѝ оставаше време да следи светската хроника. Ала въпреки заетостта си не би могла да пропусне скандала, избухнал преди няколко месеца заради броя на „Примамка“, посветен на сексуалния тормоз. На корицата на списанието бе отпечатана пародия на прочутата фотография, публикувана в „Хъслър“ — жена с вирнати крака, чието тяло изчезва във вътрешността на месомелачка. На корицата на „Примамка“ главата на жената, смазана от страховитата машина, бе на прочутата феминистка Анита Хил. На страниците му бяха поместени фотомонтажи — на известни активистки на феминистки дружества бяха „присадени“ телата на порнозвезди в предизвикателни пози.

Във всеки случай главният виновник за скандала беше Торп, който си беше спечелил голяма популярност като главен редактор на „Примамка“. Той беше родом от Северна Каролина и веднага след завършването на колежа беше започнал издаването на списанието с материалната подкрепа на богатите си съученици. Кейт си го спомняше от интервютата по телевизията — властен човек, който сякаш пулсираше от едва сдържана енергия. По всичко изглеждаше, че му доставя удоволствие да предизвиква журналистите, които го засипваха с въпроси. „Уважавам жените — повтаряше често с подчертан южняшки акцент. — Всъщност майка ми принадлежеше към тази част от човечеството. Сестра ми също.“

Случай, заплетен от юридическа гледна точка, скандал, свързан с прочута личност — какво повече би могла да желае една начинаеща адвокатка?

Тя изгаряше от нетърпение да започне работа по делото.

Кейт зави по коридора към кабинета на Картър Милс и се сблъска с едрия Бил Маккарти, който бързо крачеше в противоположната посока. Изпусна бележника си, писалките ѝ се разпиляха на пода.

— Извинявай — задъхано изрече тя и се олюля.

Маккарти, който се беше зачервил като домати и дишаше тежко, само изръмжа и продължи да препуска по коридора, размахвайки лакти като бегач. Кейт проследи с поглед ниския оплешивяващ адвокат, разтърка удареното си рамо и се запита какво ли е разтревожило колегата ѝ. Макар че никога не беше работила с него, познаваше репутацията му на смирен и спокоен човек. Маккарти беше като товарен, не като цирков кон. Мълвеше се, че е станал съдружник в „Самсън“, тъй като винаги се е нагърбвал с най-тежката работа, и то без да се оплаква. Прояви на раздразнение бяха свършено нетипични за него.

Тъкмо когато се наведе да събере вещите си, някой зад нея проговори с английски акцент:

— Няма смисъл да се покланяш при влизането си. Тази традиция вече е в миналото.

Кейт вдигна поглед и видя Пейтън Уинслоу. Вече го беше познала по характерния говор. Въпреки че беше завършил право в „Иейл“ и от шест години работеше в „Самсън и Милс“, с течение на времето все повече се усилваше акцентът му, придобит в „Оксфорд“. Днес на носа му се мъдреха очила с големи стъкла и с червени рамки. Очилата бяха негова „запазена марка“; гардеробът му пък се състоеше от дрехи в различни стилове, които бяха доста ексцентрични според стандартите на фирмата.

— Ха-ха, много смешно — промърмори тя, изправи се и приглади полата си. — Бил Маккарти буквално ме помете и вещите ми се разпиляха. Изглеждаше вбесен. Имаш ли представа какво се е случило?

Пейтън недоверчиво я изглежда:

— Хм, новината е интересна. Мислех го за робот. И през ум не ми е минавало, че роботите са надарени с чувства.

Тя широко се усмихна. Неизменно се изненадваше от подигравателните забележки на Пейтън, който понякога открито проявяваше неуважение към големите клечки. Беше кльоцав и висок трийсетинагодишен мъж, който изглеждаше по-млад. Изражението му беше на старателен ученик, винаги беше странно непохватен. Но външността му подвеждаше. Всеизвестно бе, че той е изгряваща звезда и според жаргона, използван в „Самсън“, бе „високоценен“. Наистина маниерите му бяха превзети, но беше много любознателен,

трудолюбив и прекрасен ръководител. След две години със сигурност щяха да му предложат да стане съдружник във фирмата.

Двамата влязоха заедно в приемната на Картър Милс. Секретарката му Клара Хърли преписваше някакъв текст, записан на диктофон, пръстите ѝ сякаш летяха по клавиатурата на компютъра. Тя подскочи, когато Пейтън я потупа по рамото.

— Изплаши ме до смърт! — промърмори и свали слушалките, които притискаха прошарените ѝ къдрици.

— Приеми най-искрените ми извинения — галантно каза Пейтън, а секретарката видимо омекна. По всичко личеше, че той е успял да влезе под кожата ѝ. „Браво на него!“ — одобрително си помисли Кейт. Когато спешно ти е необходим важен документ, взаимоотношенията с жената, която го печата, понякога са по-важни от познанията ти в областта на правото.

— Седнете. Ще проверя дали господин Милс е свободен — заяви Клара. Винаги използваше официалната форма на обръщение, което се струваше много очарователно на Кейт. С изключение на най-закостенелите съдружници всички в „Самсън“ си говореха на „ти“. Разбира се, Клара работеше за Милс от няколко десетилетия.

Докато чакаха пред затворената врата на кабинета, внезапно я обзе пристъп на стеснителност, почувства се като срамежлива ученичка. Сърцето ѝ биеше лудо. С крайчеца на окото си забеляза, че Пейтън е свъсил чело и съсредоточено пише нещо — очевидно подготвяше поредната чернова. Завидя му заради привидното спокойствие и опитвайки да му подражава, за петдесети път, както ѝ се струваше, прегледа бележките си. Осъзнаваше, че ако само едно от обвиненията отговаря на истината, Торп и „Уайд Уърлд“ здравата са загазили. Дори ако твърденията на жената бяха изцяло неверни, случаят представляваше истински кошмар за хората от Отдела за връзки с обществеността. Моментът бе крайно неподходящ, защото обвинението срещу Торп бе повдигнато веднага след неговата атака срещу закона за сексуалния тормоз.

От мислите ѝ я изтръгна гласът на Картър Милс, който незабелязано беше отворил вратата и стоеше на прага на кабинета си:

— Заповядайте, влезте.

Тя скочи на крака и усети някаква промяна, все едно атмосферата внезапно се беше наелектризирала. Отблизо Милс беше още по-внушителен, отколкото си го спомняше. Беше висок над метър и деветдесет, а тъмносините му очи като че ли проникваха до дъното на душата ѝ. Въпреки че тъмната му чуплива коса беше прошарена, изглеждаше жизнен като младеж. Гласът му, поведението му и дори аристократичните му черти сякаш излъчваха власт. Дядо му Сайлъс Милс бе един от основателите на фирмата. Ала славата на Картър Милс не се дължеше на произхода му, а на способностите му. Нарекваха го сред най-добрите адвокати в страната, беше любимец на представителите на медиите и неизменно присъстваше в списъка на десетте най-популярни личности. Според Кейт той беше рядко явление, учен, който бе в състояние да омагьоса съдебните заседатели, прочут адвокат, който получаваше по шестстотин долара на час, но можеше да запретне ръкавите на ризата си, струваща триста долара, и да разговаря с обикновените хора като с равни.

Милс им направи знак да влязат в кабинета. Пейтън седна на един стол, Кейт се настани до него. Докато Картър се връщаше към бюрото си, тя скришом се огледа. Стените бяха украсени с няколко големи абстрактни картини. Канапето беше тапицирано с черна кожа. Обстановката я изненада, въпреки че не липсваха някои традиционни елементи — семейни снимки, дипломи от Харвард, внушителен стенен часовник. Удивлението ѝ се дължеше на факта, че очакваше да види нещо съвсем различно. Обзавеждането възбуди любопитството ѝ, същевременно ѝ се понрави. Всичко тук сякаш подчертаваше колко забележителен човек е Картър Милс.

— Маделин Уотърс ще дойде след малко — отбеляза той, след като позвъни на секретарката и я помоли да донесе вода. — Дотогава моля да ме извините — добави и отново се зае с работата си.

Думите му върнаха Кейт към настоящето. „Още една интересна изненада“ — помисли си. Не бе очаквала на съвещанието да присъства Маделин Уотърс, която бе смятана за най-красивата жена в „Самсън“. Не беше единствената жена-съдружник във фирмата — в Отдела по данъчните въпроси работеше Карън Хендерсън, а Мишел Търнър завеждаше Отдела за попечителски фондове и недвижими имуществва — но все пак се различаваше от останалите. Назначаването ѝ в Отдела за съдебни дела, който беше нещо като обособена фирма във фирмата,

бе прецедент, освен това тя служеше за образец на по-младите жени. Може би защото бе възплъщение на просветен нов свят, в който властта и женствеността вървят ръка за ръка.

За миг Кейт се запита дали Маделин ще работи по този случай, сетне си каза, че предположението ѝ е абсурдно. Няма начин Маделин Уотърс да работи съвместно с Картър Милс. Въпреки че навремето той бе играл ролята на неин наставник, злите езици твърдяха, че двамата си говорят само служебно, след като интимната им връзка е приключила.

Вратата безшумно се отвори, появи се Клара Хърли, която носеше поднос с кристална кана, пълна с вода, и няколко чаши. Беше олицетворение на свършената секретарка от старата школа. Внимателно остави подноса, сетне наля чаша вода за Милс, при което строгото ѝ лице се озари от майчинска усмивка.

Без да я удостои с поглед, той взе чашата и промърмори:

— Клара, ако обичаш, обади се на Маделин. Не разбирам защо закъснява! Предай ѝ, че сме готови да започнем съвещанието.

Наглед гласът му бе спокоен, но Кейт долови нотки на раздражение.

— Веднага, господин Милс.

Но преди секретарката да изпълни нареждането, на прага на кабинета застана Маделин — стройна жена със зелена копринена рокля.

— Извинете за закъснението — каза задъхано. Гласът ѝ беше изненадващо плътен за такава крехка жена. Прекоси кабинета и се настани на черното кожено канапе, встрани от останалите.

Пейтън скочи на крака и посочи стола си:

— Заповядай, седни.

— Не, тук ми е добре. Чувствам се идеално. — Забелязвайки, че Картър Милс я наблюдава, тя леко се усмихна и повтори: — Да, идеално.

Усмивката ѝ се стори странно позната на Кейт. Внезапно ѝ хрумна, че по същия начин се усмихваше някакъв сфинкс, който беше видяла в музея „Метрополитън“ — тъй наречената „архаична“ усмивка, загадъчна и някак бдителна. Изпод око огледа новодошлата и си помисли, че тя наистина е много красива. Предполагаше, че отблизо ще открие някакви недостатъци, но вместо това видя лице с прекрасен

тен и съвършени черти — високи скули и яркозелени очи с цвета на копринената рокля. Гъстата черна коса на Маделин Уотърс беше привързана с кадифена панделка. Тя вероятно приближаваше четирийсетте, но красотата ѝ беше непреходна и не бе повлияна от изминалите години.

Картър Милс извади очила от джоба на колосаната си бяла риза, сложи ги и скръсти ръце на бюрото:

— Предполагам, че сте прочели черновата на жалбата. Като се вземат предвид посочените факти, не виждам възможност за отхвърляне на обвиненията или за уреждане на въпроса по съкратената процедура. Ако искът бъде подаден на тринайсето число, кога трябва да отговорим?

— Според точка 12 от правилника имаме на разположение двайсет дни — отговори Пейтън. Неписано правило във фирмата бе, че младшите сътрудници трябва да следят тези подробности. Неспазването на крайния срок можеше да доведе до неприятни последици. — Ако искът бъде подаден следващата сряда, трябва да сме готови с отговора до втори февруари.

— Ясно — промърмори Милс и отбеляза нещо в бележника си, подвързан с кожа. — Междувременно трябва да се запознаем с фактите. Уговорих среща за един час в сряда с Чък Торп и Джед Холдън. Ако обичате, изгответе графика си така, че да присъствате. След като научим подробностите, ще съставим план за действие.

Кейт отново усети възбуда. Ще се срещне с Джед Холдън, изпълнителния директор на „Уайд Уърлд“, който бе сред най-известните бизнесмени в страната! Повечето младши сътрудници в „Самсън и Милс“ нямаха честта да се запознаят с хора от ранга на Холдън. Единственият им досег с прочутите личности бе да изготвят например клетвена декларация, която да бъде поднесена за подпис на съответния човек. Немислимо бе един младши сътрудник да участва в съвещание, на което присъства самият Холдън.

— Има ли въпроси? — попита Милс.

— Аз имам едно питане, Картър. — Дълбокият глас на Маделин сякаш увисна във въздуха. — Навярно осъзнаваш, че не сме в състояние да представляваме едновременно „Уайд Уърлд“ и Торп без писмено съгласие на директорския съвет на „Уайд“.

Милс вдигна поглед, лицето му беше безизразно.

— Грещиш — промърмори.

Погледите на двамата съдружници се срещнаха, сякаш бяха шпаги на дуелиращи се противници. Кейт усети напрежението и се втренчи в пода. Незнайно защо сцената я накара да изпита неприятно усещане. Разбира се, любопитството ѝ беше възбудено — напълно естествена реакция — но почувства и необяснима тревога. Като че по чудо се беше върнала в ранното си детство и присъстваше на скандал между родителите си.

Маделин, която очевидно беше забравила за присъствието на помладите адвокати, невъзмутимо продължи:

— Не можеш да си затвориш очите пред факта, че Чък Торп има известна вина пред „Уайд Уърлд“. Когато корпорацията е приела да купи „Примамка“, той вече е знаел, че госпожица Фридман ще подаде жалба срещу него за сексуален тормоз. Бил е уведомен, че комисията, отговаряща за равноправие на половете при назначаване на работа, ще проведе собствено разследване. Въпреки това не е съобщил на директорския съвет за потенциалната опасност, като по този начин е нарушил важна клауза от договора за покупка на акциите. Ако вината му бъде доказана, от „Уайд Уърлд“ може би ще предявят претенции към него. Акционерите на фирмата едва ли ще се съгласят да платят хонорара за защита на Торп...

— Този въпрос ще обсъдим допълнително, Маделин — прекъсна я Картър, а в гласа му прозвучаха предупредителни нотки.

Тя сви рамене и се облегна назад на канапето. Загадъчната усмивка отново се появи на устните ѝ.

Кейт се помъчи да разбере смисъла на словесната престрелка, на която бе станала свидетелка. На пръв поглед твърденията на Маделин бяха съвсем логични. Редно бе „Самсън и Милс“ да проявят лоялност към „Уайд Уърлд“, които бяха най-важните им клиенти. Дори онзи, който няма представа от професионална етика, би се досетил колко опасно е положението. Въпреки това даже самата мисъл изглеждаше някак предателска. „В края на краищата — мислено се упрекна Кейт — нямам право да взимам страна, преди да съм прочела договора за покупката на акциите.“ Но дори ако Маделин наистина имаше право, защо се опълчи срещу Милс пред двамата младши сътрудници? Едно бе сигурно — ако с Картър наистина са били любовници, връзката им е приключила злополучно.

Милс дълго мълча, като че ли беше погълнат от мислите си. Сетне ненадейно отново взе нещата в свои ръце, сякаш острата размяна на реплики не се беше състояла.

— Това е всичко за днес — заяви, обръщайки се към двамата млади адвокати, все едно съдружничката му не присъстваше на разговора. — Маделин ще ръководи работата ви по случая. Разбира се, ако имате въпроси, можете да се обръщате и към мен.

Кейт изненадано вдигна глава и срещна изпитателния поглед на другата жена. Смути се и се запита дали Маделин я е наблюдавала, но преди да разбере със сигурност, Уотърс вече се взираше в скръстените си ръце, а Картър Милс произнасяше заключителните си напътствия:

— До края на седмицата искам писмено становище по случая. Възлагам задачата на Кейт. Ако нямате други въпроси, закривам съвещанието. Ще се видим в сряда следобед.

Двамата сътрудници излязоха от кабинета, а Маделин Уотърс не помръдна от мястото си и без да престава да се усмихва, впери поглед в Милс. Ала когато заговори, гласът ѝ беше леден:

— Виждам, че не си загубил способността да омагьосваш.

Той я погледна в очите, но не отговори.

— Във всеки случай демонстрацията си я биваше. Накара ги да се почувстват като част от твоя свят — най-сигурният начин да ти бъдат верни и предани. Да не говорим, че ще се трудят без допълнително заплащане часове след изтичане на работното им време. Както виждаш, не съм забравила напътствията ти. Е, заслужаваш поздравления. Видях, че успя да хвърлиш прах в очите на младоците.

Лицето на Милс остана безизразно.

— Както винаги виждаш каквото ти се иска — заяви с престолено безразличие.

Тя помълча, сякаш обмисляше следващия си ход при сложна хазартна игра, накрая каза:

— Радвам се, че нищо не се е променило. Отдавна не сме работили заедно. Не сме имали тясно сътрудничество, както се казва. Човек непрекъснато се пита... — Тя произнесе следващите думи, като натъртваше на всяка: — ... дали нещо може да се промени. Накрая разбира, че промяната е невъзможна.

Устните на Милс се разтегнаха в кисела усмивка:

— Говориш така, сякаш си прозряла важна житейска мъдрост. Да играем с открити карти — настоящето положение е неприятно и за двама ни. За съжаление Торп настоя да работиш по случая. Очевидно нямаме избор. По-точно ти нямаш избор. Сигурен съм, че си наясно.

Но Маделин го слушаше с половин ухо, сякаш мислеше за нещо друго.

— Тази наша сътрудничка Кейт Пейн... — промълви едва чуто. — Ти си я назначил, нали? Заради теб е постъпила на работа във фирмата.

— Нямам представа за какво намекваш — заяви Милс. Нито мускулче не потрепна по лицето му.

Тя изпитателно го изгледа, сетне ненадейно се засмя.

— Толкова си прозрачен, Картър — подхвърли подигравателно. — Тактиката ти е хитра, но за беда не прикрива колко си жалък. Сигурно се питаш как съм разбрала, а? Само я погледни!

ВТОРНИК, 5 ЯНУАРИ

Девет часът и двайсет и две минути. Тази сутрин като че всичко вървеше наопаки. След като взе душ, в продължение на пет минути Кейт втрива върху бедрата си балсам за коса вместо лосион против изгаряне. Като разбра грешката си, тихо изруга, влезе във ваната и побърза да изплакне краката си. Да му се не видят и скъпите козметични средства! Защо всички шишенца са еднакви?

Избърса се с дебела хавлиена кърпа, намаза се с овлажняващ лосион, като преди това провери надписа на етикета, и извади от чекмеджето на скрина друг чорапогащник — на предишния се беше пуснала бримка. Тъй като не ѝ остана време за закуска, реши да си вземе кифла от закусвалнята във фирмата. Когато най-сетне се озова на работното си място, видя, че червената лампичка на телефона ѝ проблясва. Съобщението беше от Маделин Уотърс, която я викаше в кабинета си.

От началото на срещата бяха изминали двайсет минути, а Кейт още не проумяваше защо са я извикали. Къркоренето на червата ѝ допълнително я разсейваше. След като в продължение на четвърт час Маделин разговаря с нея на незначителни теми, внезапно я обсипа с въпроси относно резюмето, което трябваше да напише по нареждане на Картър Милс. Докато напрягаше ума си да даде уместни отговори, Кейт имаше усещането, че Маделин мисли за друго. Може би защото погледът ѝ сякаш беше вперен в някаква точка в далечината. Лицето ѝ изглеждаше още по-бледо заради черния копринен костюм, под очите ѝ имаше сенки.

— Според мен най-важният въпрос е дали Стефани Фридман е приела охотно предложението на Чък Торп или поне не го е отблъснала — заключи Кейт, опитвайки се да изглежда самоуверена и спокойна, въпреки че никога досега не се бе чувствала толкова несигурна. В края на краищата задачата ѝ бе възложена едва вчера. Какво ли може да се очаква за толкова кратко време? Ала когато вдигна очи, забеляза, че Маделин разсеяно драска в бележника си. Използва момента и

скришом погледна часовника си. С Тара се бяха уговорили да вечерят заедно, но ако работата ѝ за деня изостанеше, плановете ѝ щяха да се провалят. Внезапно се почувства гузна и се насили да мисли за делото. „Съсредоточи се!“ — заповяда си мислено.

Телефонът иззвъня. Двете кратки позвънявания означаваха, че се обажда служител във фирмата. Уотърс погледна екранчето, на което беше изписан номерът, въздъхна и вдигна слушалката:

— Слушам те, Бил.

Тонът ѝ подсказваше, че обаждането ѝ е неприятно. Кейт чу приглушен глас от другия край на линията. Бил! Навярно се обаждаше Бил Маккарти.

Когато Маделин притисна слушалката под брадичката си, Кейт забеляза тънка златна халка на безименния пръст на дясната ѝ ръка. Очевидно не беше брачна, иначе Уотърс щеше да я носи на другата ръка, пък и всички знаеха, че тя няма съпруг. Дали понякога съжaliaва, че не се е омъжила? Навярно е имала много кандидати.

— Вчера обсъдихме този въпрос! — гневно се тросна Маделин. — Съжaliaвам, но не мога да ти помогна.

Тя отново замълча и с каменно изражение впери поглед в стената. Съдейки по звуците, които се разнасяха от слушалката, на Кейт ѝ се стори, че човекът от другата страна на линията отчаяно моли за нещо. Какво ли бе накарало Бил Маккарти да излезе от равновесие? Кейт си спомни как се беше сблъскала с него пред кабинета на Картър Милс и как пламтеше лицето му. Запита се дали има връзка между вчерашния инцидент и това телефонно обаждане.

— Точка по въпроса! — сопна се Маделин. — Оправяй се без мен!

Тя затвори телефона и разсеяно извърна поглед към по-младата жена:

— Извинявай, докъде бяхме стигнали?

„Да му се не види!“ — отчаяно си помисли Кейт. Допреди секунда се бе надявала, че Уотърс е приключила безсмисления разпит и ще я освободи. Примигна срещу силната светлина, която проникваше през прозорците, и се помъчи да се съсредоточи. През нощта почти не беше мигнала от умората, неизбежно настъпваща след всяка отпуска, съчетана с възбудата от факта, че ще работи по делото Торп.

— Казах, че според мен най-важно е да уточним дали ищцата е приемала охотно ухажването на Чък Торп.

— Естествено — промърмори Маделин и устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Кейт отново си спомни усмихващия се сфинкс — крилато същество с глава на жена.

Уотърс стана, заобиколи бюрото и тръгна към библиотеката, която заемаше цялата отсрещна стена на кабинета. Набързо огледа лавиците, сетне извади дебела книга с меки корици. Върна се на мястото си и подаде томчета на Кейт:

— Може би ще ти помогне при проучванията ти. Информацията представлява интерес.

Заглавието на корицата гласеше: „Сексуален тормоз на жените на работното им място“ от Катрин А. Маккинън. Кейт едва не ахна от изненада. Катрин Маккинън беше не само прочута феминистка, но бе и сред най-известните юристки в страната. Освен това бе инициаторка и активистка на движението срещу порнографията. Нейната книга едва ли щеше да бъде от полза за адвокатка, на която е възложено да защитава Чък Торп.

— По време на следването съм чела откъси от труда на Маккинън — промърмори тя, преструвайки се на безразлична, докато се питаше накъде бие Уотърс. — Теорията ѝ представлява интерес, но... Нали именно тя твърди, че сексуалната връзка между мъжа и жената никога не е по взаимно съгласие?

— Да, нещо от този род — кимна Маделин, усмихна се, но не каза нищо повече.

Последва неловко мълчание. Кейт машинално се огледа. Като правило кабинетите на съдружниците във фирмата бяха изпълнени с предмети и вещи от частния им живот — семейни снимки, спортни трофеи — спомени от победи в миналото, детски рисунки. Ала подобни атрибути липсваха в кабинета на Уотърс. На едната стена беше окачена абстрактна картина, нарисувана с маслени бои — ярка композиция от преливащи се сини, зелени и оранжеви оттенъци. Дори да не споделяха нищо друго, и Маделин, и Картър имаха слабост към модерното изкуство. Тъй като обаче Маделин беше по-млада и при това представителка на нежния пол, предпочитанията ѝ не бяха толкова изненадващи. Дали пък именно тя не беше повлияла на вкуса на Милс?

На стената зад бюрото имаше черно-бяла фотография на стръмен морски бряг; пенестите вълни се плискаха във високи скали. Внезапно Кейт осъзна, че се взира в снимката, сетне почувства, че Уотърс я наблюдава.

— Прекрасна е — промърмори, после отново млъкна, като се питаше какво да каже.

Маделин също погледна снимката и изражението ѝ се смекчи.

— Мой добър приятел засне тази фотография преди много години. Където и да работя, винаги я окачвам в кабинета си. — Извърна поглед към по-младата жена и попита: — Откога си в „Самсън и Милс“?

Въпросът завари Кейт неподготвена.

— Малко повече от година — колебливо отговори тя.

Уотърс рязко се изправи, сякаш бе взела важно решение. Заобиколи бюрото и застана пред Кейт. Наведе се и я хвана за рамото.

— Предупреждавам те много да внимаваш — промълви. Зелените ѝ очи трескаво блестяха, пръстите ѝ се впиваха в плътта на младшата сътрудничка. — Има нещо, което...

Телефонът отново извънтя. За миг Маделин се поколеба, после се отдръпна и се върна до бюрото си.

— Да, Картър.

Този път Кейт не чуваше гласа на човека от другата страна на линията. Тъй като Маделин бе свела глава, не виждаше изражението ѝ. Потръпна, като усети странно гъделичкане на мястото, на което я беше докосвала Уотърс.

След няколко секунди разговорът приключи. Маделин, която отново изглеждаше така, сякаш мислите ѝ са на друго място, отвори едно чекмедже и затършува из него. Заговори, без да вдигне поглед:

— Налага се да свърша нещо по спешност. По-късно ще довършим разговора.

Тринайсет часът. Моментът беше настъпил. Отлагал го бе колкото е възможно повече. Знаеше, че ако се забави още малко, може би няма да я намери на работното ѝ място. Разбира се, беше влязъл в компютърната мрежа на „Самсън и Милс“, за да провери какви са ангажиментите на Маделин. Правеше го ежедневно. Колко е лесно —

трябва само няколко пъти да натиснеш левия бутон на мишката. Знаеше какво ѝ предстои този следобед. В три часа щеше да участва в досадно съвещание във връзка с Микронет, в четири имаше среща с потенциален клиент.

Вдигна слушалката и набра номера ѝ.

„Успокой се! Дишай дълбоко! Всичко ще бъде наред!“

— Кабинетът на Маделин Уотърс. Какво обичате?

Той позна гласа на Кармен Родригес, секретарката на Маделин, и си помисли: „Дотук добре!“.

— Обаждам се от канцеларията на Чък Торп — каза в слушалката. — Има малка промяна в програмата на господин Торп. Помоли да предам на госпожица Уотърс, че ще ѝ бъде задължен, ако се съгласи да се срещнат един час по-рано от уговореното време — в седем вместо в осем часа.

„Браво, точно така. Вземи нещата в свои ръце. Напомни ѝ, че ти си клиентът. Че ти определяш условията.“

— Един момент, ако обичате. Ще съобщя на госпожица Уотърс за обаждането ви.

Той чу изщракването, означаващо натискане на бутона за временно прекъсване на разговора. Занизаха се секунди на очакване, което му се стори безкрайно.

„Кажки «да», кажи «да», кажи «да»!“

Най-сетне отново се чу изщракване, последвано от гласа на Кармен Родригес:

— Въпросът е уреден. Предайте на господин Торп, че госпожица Уотърс ще се срещне с него в „Ормонд“ в седем часа.

— Много ви благодаря от името на господин Торп.

— Няма защо.

„Има и още как!“ — помисли си той.

Кейт застана на прага на кабинета на Андрия Лий, изчаквайки я да приключи разговора по телефона. Главата на тъмнокосата ѝ приятелка почти бе закрыта от томовете с юридическа литература, натрупани върху бюрото ѝ. Ала тонът ѝ издаваше отношението ѝ към невидимия ѝ събеседник.

— Това е истинско безобразие! — заяви тя. — Имаме пълно право да се запознаем със служебното досие на нашия клиент. Ако не ни го изпратите до утре на обяд, ще подадем молба за принудително изискване.

Кейт широко се усмихна — сцената ѝ беше до болка позната. Андрия, която беше родена в Хонконг, но бе израснала в Ню Йорк, беше пълно отрицание на мита за покорните азиатки. Бяха се запознали по време на летния семинар за допълнителна квалификация, но приятелството им се зароди и укрепна по време на кошмарната подготвителна работа по едно от делата на Мартин Дрескър. Тъй като бяха най-младите в екипа, Кейт и Андрия не мигваха ноци наред, като изпиваха литри кафе и поръчваха по телефона огромни количества суши, пица и китайска храна. По време на тези обезумяващи шест месеца двете работеха по деветдесет часа седмично.

Андрия сякаш усети присъствието на приятелката си и надникна иззад купчината от книги върху бюрото си. Ококори се и широко се усмихна. Направи знак на Кейт да почака и отново заговори в слушалката:

— Мисля, че няма какво повече да си кажем, Тим. — Лицето ѝ отново застина в ледена гримаса. — Известно ни е вашето становище. Вече знаете и нашето мнение. Извинявай, но се налага да прекъсна. Имам важна среща.

Тя тресна слушалката, а когато скочи да прегърне приятелката си, познатата усмивка озари лицето ѝ. Кейт също се усмихна на изумителното превъплъщение на Андрия от строга адвокатка в сърдечна приятелка. Внезапно се запита дали и самата тя не постъпва по същия начин.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна азиатката и се отдръпна, критично оглеждайки новодошлата. — Изгарям от нетърпение да ми разкажеш за фантастичното си пътуване до Карибските острови. Отиваме ли на обяд?

— Винаги готова! — отвърна Кейт и още по-широко се усмихна, сетне огледа слънчевото помещение. С изключение на изгледа — прозорците на кабинета на Андрия гледаха на запад — канцелариите им бяха еднакви. Но докато единствената „украса“ в кабинета на Кейт беше дипломата ѝ от „Харвард“, поставена в рамка, стените на работното помещение на приятелката ѝ почти бяха закрити от цветни

плакати, рекламиращи екзотични курорти, към които тя имаше слабост. Сега на почетното място до бюрото беше поставена грамадна снимка на разпенена река в Чили.

— Падам си по „дивите води“ — с щастлива усмивка отбеляза Андрия. — През февруари ще бъдем в Чили. По това време там е лято.

Говорейки в множествено число, тя имаше предвид съпруга си Брент, който беше инвестиционен banker. Въпреки че и двамата заемаха много добре платени длъжности, вечно бяха без пукната пара, защото задоволяваха страстта си към приключенията в необитаеми местности. Тя не криеше, че продължава да работи в „Самсън“ само заради голямата заплата. Парите ѝ бяха необходими, за да пътешества и да изплаща заема за обучението си в юридическия факултет.

— Изтръпвам само като си помисля, че ще се спускате с канута из камънаците — подхвърли Кейт. — Като гледам тази река, смятам, че ще остана на повърхността най-много три минути.

— Какво глупаче си ми ти! Бас държа, че ще ти хареса, ако се престрашиш да опиташ. — Андрия взе чантата си. — Тръгваме ли?

Озоваха се в закувалнята в пиковия час, когато глъчката беше почти оглушителна. Взеха подносите с обяда си и си запробиваха път към една маса в ъгъла на залата, без да обръщат внимание на обичайната гледка. Почти всички места бяха заети от млади мъже с пригладени назад коси, които бяха преметнали вратовръзките си през рамо. Жените бяха много малко и седяха на групички — бяха предимно секретарки и от обслужващия персонал.

— Завръщане в главната квартира на генералния щаб — прошепна Кейт, а приятелката ѝ се изкиска. — Как си обясняваш малкия брой на жените в тази фирма? — продължи, когато се настаниха на масата. — На всяка представителка на нашия пол се падат поне петима мъже. Същото беше и по време на семинара през миналото лято — бяхме само осем жени, а мъжете бяха шейсетина.

— Не се тръшкай — чиновниците в повечето фирми са мъже — небрежно подхвърли Андрия, сетне присви очи и се втренчи в купчинката оризови макарони и бобени кълнове в чинията си, които минаваха за салата — напоследък главният готвач се опитваше да експериментира с ястия от азиатската кухня. — Ние не ядем това

студено, от къде на къде ще го поднасят така на вас? Да му се не види, защо изобщо си правят труда? Всяка кулинарна измишльотина е по-абсурдна от предишната!

— На това му казват „разнообразна кухня“. И тъй като ти си единствената сътрудничка от азиатски произход, експерименталните блюда са доказателство, че поне в готварското изкуство може да съществува плурализъм.

— Имаш право — ухили се Андрия, но отмести чинията със салатата и взе сандвича със сирене. — И без това не си падам по макароните. Интересува ли те мнението ми?

— За макароните ли?

— Не, за намаленото до минимум дамско присъствие във фирмите. Избягват да назначават жени, за да снижат разходите. В „Самсън“ отпускат четири месеца платен отпуск за служителките, които имат бебета, както и големи премии. На книга изглежда прекрасно и е добра реклама за фирмата в юридическия справочник. Но я си представи какво ще се случи, ако половината персонал отсъства по майчинство и получава солидна издръжка. Необходими ли са повече обяснения?

— Хммм. Не смяташ ли, че проявяваш цинизъм?

Андрия вдигна вежди, преструвайки се на ужасена:

— Господи, как можа да си го помислиш! — Сетне лапна едно пържено картофче.

Кейт се престори, че не я е чула, и продължи да разсъждава на глас:

— От друга страна, ми се струва, че донякъде имаш право. — Тя придърпа към себе си чинията със своя сандвич. — В града ли бяхте през почивните дни?

— А ти къде мислиш? Спестявам всеки цент за пътуването до Чили — разсеяно отвърна Андрия, която се взираше в някого зад Кейт. — Питам се кога ли това момиче ще се омъжи.

— За кого говориш?

— За Анджела Тейлър, но не се обръщай, защото е тъкмо зад теб. Точно се фука с годежния си пръстен. Да му се не види, за нищо друго не говори... А, не, греша — умира да обсъжда и любимия си сериал „Али Макбийл“.

Въпреки предупреждението Кейт се извърна да огледа Анджела Тейлър, която носеше елегантен морскосин костюм, подчертаващ кукленски красивото ѝ лице. Тъкмо показваше пръстена си на друга млада адвокатка, която бе красива като нея и очевидно принадлежеше към същия обществен кръг.

— Умът ми не го побира — промърмори Кейт. — Завършила е право в Йейл. Била е секретарка във федералния съд в Манхатън. Не ти ли се струва странно?

— Всъщност не — отвърна Андрия. — Може да си умен, но това съвсем не означава, че не си повърхностен. Като заговорихме за венчавки, знаеш ли кой възнамерява да се върже?

— Кой?

— Сузан Девъру.

Кейт изумено зяпна приятелката си. Сузан Девъру беше старша сътрудничка в „Самсън“ и за разлика от повечето хора с обратни сексуални наклонности не се прикриваше. Неизменно участваше в акциите за набиране на нови служители във фирмата измежду студенти последна година, които понякога бяха идеалисти, настояващи корпорациите да проявяват толерантност при наемане на работна ръка.

— Не думай! — възкликна. — С жена ли ще сключи брак?

— Не, разбира се. Бъдещият ѝ съпруг е адвокат в „Дюхърс Секюритис“.

Като забеляза озадачения поглед на Кейт, Андрия продължи:

— Не разбирам защо се учудваш. Следващата година Сузан ще стане съдружничка във фирмата. Сега разбираш ли каква е причината тя внезапно да обърне резбата? Годежът ѝ е последният етап от пълното ѝ преобразяване. Нима не си забелязала промените в нея? Първо престана да се подстригва по мъжки, после изруси косата си. Знаеше се, че е само въпрос на време да надене брачната халка.

Кейт се облегна назад и се замисли. Едва сега парченцата от мозайката прилегнаха на местата си. Но Андрия вече бе сменила темата:

— Хей, знаеш ли, че вчера Колинс ми изпрати писмо по електронната поща?

Крейг Колинс беше техен бивш колега, който беше напуснал фирмата преди няколко месеца и бе започнал работа в съда.

— Допада ли му новата професия? — попита Кейт.

— Направо е влюбен в нея. Твърди, че е прекрасно, когато се отървеш и от съдружниците, и от клиентите.

Кейт се изкиска:

— Напълно го разбирам.

Андрия лапна още едно картофче и с пълна уста избърбори:

— Какво е положението е „Уайд Уърлд“? Няма спор, падна ти се апетитно дело.

Кейт посегна и си взе картофче от чинията на приятелката си. Вече съжеляваше, че бе решила да ограничи калориите и не си беше взела порция пържени картофи. Схруска картофчето, докато замислено се взираше в голямата, но безлична картина на отсрещната стена — платното представляваше банален пейзаж, нарисуван от човек със слабост към подробностите, но лишен от талант. В много помещения и коридори в сградата на видно място бяха изложени подобни „шедьоври“ — компромис за задоволяване на суетата на съдружници или техните съпруги, проявяващи артистични наклонности. Андрия ги наричаше произведения на „роднинското изкуство“.

— Интересува ме всичко, което знаеш за Маделин Уотърс — ни в клин, ни в ръкав изтърси тя.

Андрия подпря с длан страната си и замислено промълви:

— Сведенията ми са доста оскъдни. Разбира се, чувала съм слухове за връзката ѝ с Милс. Странно е, че ми задаваш този въпрос. Напоследък тя често присъства в мислите ми.

— Така ли? Защо?

— През последните няколко дни отново помагам на Дрескър.

Кейт се ококори и възкликна:

— Не думай! Направо си за ожалване.

Приятелката ѝ философски сви рамене:

— Можеше и да е по-лошо. Поне се утешавам с мисълта, че няма завинаги да съм прикрепена към него. В момента не му достигат сътрудници, тъй като Белнап напусна миналия месец.

„Ако оставят Мартин Дрескър да си разиграва коня — помисли си Кейт, — в «Самсън» няма да остане нито един служител.“ Зад гърба му всички го наричаха „вресливец“, което на жаргона на работещите във фирмата означаваше шеф, изпадащ едва ли не в истерия поради най-незначителната причина, понякога дори без повод. За миг си го представи — човек с оредяваща рижава коса, вечно потно и зачервено

лице и очи, които сякаш всеки момент ще изхвъркнат от орбитите. Отгоре на всичко той имаше навика да нахлуе без предупреждение в нечия канцелария и да започне да издава заповеди, които често противоречаха на нарежданията, които беше дал само преди няколко часа. Веднъж Андрия бе казала за него: „Защо не ни строи в редица и не извика: «Майната ви, майната ви, майната ви!». Така ще спести сума ти време“.

— Да не би да е започнал да се държи човешки? — поинтересува се Кейт.

Приятелката ѝ отново вдигна рамене:

— Както вече ти казах, положението не е толкова трагично. Знаеш ли, опитвам се да му вляза в положението. Той не е като другите съдружници в „Самсън“. Животът му съвсем не е бил розов. Миналата седмица с Шийла си поговорихме за него. Попитах я как е издържала толкова дълго като негова секретарка, а тя побърза да го защити. Каза ми, че баща му е бил алкохолик и го е пребивал от бой. И още, че родителите му са били бедни като църковни мишки, а когато починали, той започнал работа, за да издържа цяла сюррия сестри и да плаща таксата в университета.

— Интересно — промърмори Кейт. Въпреки желанието си не беше в състояние да изпита съчувствие към Дрескър или да види нещо положително в него. Реши, че е най-добре да смени темата, ала приятелката ѝ продължи:

— Днес изобщо не съм го виждала. В девет сутринта имахме насрочено съвещание, но той не се появи. Случва му се за втори път през тази седмица.

— Смяташ ли, че отново пие? — попита Кейт. Публична тайна бе, че Дрескър е алкохолик. През последните години обаче се твърдеше, че след пребиваване в прочута клиника се е излекувал от порока.

Андрия замислено потърка брадичката си:

— И на мен ми хрумна подобно предположение. Моля те обаче да не го разгласяваш. Първо, нямам доказателства, второ... донякъде съжалявам бедния човек.

— За разлика от него има хора, които наистина са достойни за съжаление. Например адвокатите, които са му подчинени. Бъди

спокойна, засега ще си държа езика зад зъбите. Да му се не види, как стана така, че заговорихме за него?

— Ами ти ме попита за Маделин, а напоследък тя все е при Дрескър. Отначало си помислих, че работят съвместно по някое дело, но явно случаят не е такъв. После разбрах, че ѝ е възложено делото „Уайд Уърлд“. Не мога да си представя, че Дрескър и Милс ще се съгласят едновременно да използват услугите ѝ.

Кейт си помисли, че вероятно приятелката ѝ има право. Милс и Дрескър бяха лидери на враждуващи фракции, конфликтите, между които датираха отпреди повече от десетилетие, когато Милс беше победил съперника си в оспорваното състезание за ръководния пост във фирмата. Тя си припомни напрежението между Картър и Маделин и се запита дали не е причинено от очевидната близост между нея и Дрескър.

— Как се държи с теб? — на свой ред попита Андрия.

— Засега нямам проблеми, но в интерес на истината още не сме започнали сериозната работа. Всъщност тази сутрин ме повика при себе си и се държа доста странно. Разговоряхме за случая Торп, а тя ненадейно се приближи до мен, сграбчи ме за рамото и ме предупреди много да внимавам. Цитирам я дословно.

— Знаеш ли за какво е намеквала?

— Нямам представа. Тъкмо щеше да продължи, но телефонът иззвъня. Така и не довършихме разговора.

— Е, на твоето място не бих се притеснявала. Вероятно няма нищо тревожно, само е намеквала за заплетения случай, върху който ще работите. По-късно ще разбереш „тайната“.

— И аз съм на същото мнение — промълви Кейт.

— По-добре сподели с мен какво е да работиш с прочутия Картър Милс.

— Още нямам впечатления, защото едва сега започваме. До този момент всичко е наред. Всъщност съм много развълнувана.

Кейт се смути, като осъзна, че е поруменяла. Приятелката ѝ любопитно я изгледа:

— Нали именно той те е интервюирал през последната ти година в Харвард?

— Да — промълви Кейт и споменът накара сърцето ѝ да затупти по-бързо. Юридическата фирма „Самсън и Милс“ беше почти

легендарна както с ненадминатия си престиж, така и с високите изисквания към своите сътрудници. Често шеговито я наричаха само с инициалите „С&М“, съкращение за садомазохизъм. Но въпреки страховитите легенди, въпреки предупрежденията за взыскателни шефове, невъзможни срокове и безкрайни безсънни нощи на работното място, много млади адвокати мечтаеха да бъдат назначени във фирмата.

В съзнанието на Кейт възкръсна сцената в Паунд Хол. Заобиколена бе от нетърпеливи състудентки, които очакваха да бъдат извикани, а на нея ѝ се искаше да побегне. Едва бе събрала сили да облече официален костюм и да сложи обувки с висок ток. Единственото ѝ желание беше да се прибере вкъщи, да се свие на кълбо в леглото и да си поплаче.

Именно тогава в живота ѝ се появи Картър Милс.

— Мисля, че именно заради него започнах работа в „Самсън и Милс“ — отвърна на въпроса на приятелката си.

Андрия свъси вежди:

— Не разбирам.

— Трудно е да се обясни. Беше толкова... обаятелен. Като го слушах, повярвах, че да бъдеш адвокат в „Самсън и Милс“ е най-прекрасното нещо на света. Сигурно ще ме помислиш за глупачка, но думите му означаваха много за мен. Още си спомням какво ми каза: „През целия си живот сте били на първо място. Никога не снижавайте мерника си“.

— Каква скромност — иронично подхвърли Андрия.

Кейт обаче не ѝ обърна внимание и съвсем искрено възкликна:

— Беше прекрасно! Тъкмо тогава самочувствието ми беше на нулата. Но ето, че този забележителен човек прояви интерес към мен и ми предсказа блестящо бъдеще. По онова време смятах, че животът ми е свършен, защото наскоро Майкъл бе скъсал с мен. Бях сигурна, че през есента ще замина заедно с него във Вашингтон, където той ще започне работа като секретар в апелативния съд. Но изведнъж останах сама, отгоре на всичко няхах представа какво да предприема.

Андрия скептично я изгледа:

— Не преувеличавай, Кейт. Била си абсолвентка от Харвардския университет, при това с отлични оценки. Знаела си, че ще практикуваш, нали?

— Разбира се. Но някак си бях свикнала с мисълта, че ще бъда заедно с Майкъл. Всички юридически фирми, в които кандидатствах, се намираха във Вашингтон. Освен това търсех служба, която няма да ме приковава денонощно към бюрото. Мечтаех за пълноценен съвместен живот с Майкъл.

Въпреки че събитията бяха останали в миналото, тя усети познатото свиване на сърцето.

— Казано накратко — продължи, изгаряйки от желание да довърши мъчителния си разказ, — дни наред бродих из кампуса като изгубена душа. Записах се за събеседването, провеждано от „Самсън“, само защото Джъстин настоя, при това не очаквах да ме одобрят. После... не знам как да го обясня... Когато се запознах с Картър Милс, за пръв път от близо месец животът ми отново придоби смисъл.

Андрия я погледна в очите:

— Кейт, знаеш колко те обичам. Но не разбирам за какво говориш.

— Ами... всичко започна като най-обикновено събеседване за работа. Той поиска да му разкажа подробности за следването си. Когато преминахме на темата за семейството, обясних, че родителите ми са се развели, когато съм била много малка. Не зная как, но споделих с него какво съм изпитала, когато мама почина през последната ми година в колежа. Дори... дори му разказах за раздялата с Майкъл.

— Не е за вярване, че си разговаряла с Картър Милс на подобни теми, и то по време на събеседване! Сигурно напълно си била откачила.

— Да, сега и аз се учудвам на смелостта си. Странно е, нали? Общо взето, мразя да говоря за миналото и поддържам теорията, че трябва да гледаме само напред. Ала Милс проявяваше жив интерес, честна дума.

— Вярвам ти. Но все пак поведението му ми се струва доста необичайно.

— Тогава изобщо не се усъмних в искреността му. Най-важното беше, че интересът му към мен ме накара за пръв път от много време да се почувствам по-добре. — Кейт отново се изчерви. — Няма да повярваш, но седмици след това събеседване си въобразявах, че той е мой баща. Представях си как заедно с него ще отидем на екскурзия в

планината или до океанския бряг, ще споделя с него какво ме измъчва, а той ще ме посъветва как да постъпя.

Андрия поклати глава:

— Наистина не е за вярване!

Кейт се канеше да ѝ отговори по-остро, но се въздържа. Наскоро родителите на приятелката ѝ бяха отпразнували трийсетата годишнина от сключването на брака си. Невъзможно бе Андрия, която е израснала в задружно семейство заедно с по-малкия си брат и която има щастлив брак, да разбере какво е да се изправиш сам срещу света, както се беше случило с Кейт след смъртта на майка ѝ. Разбира се, баща ѝ беше жив, но тя не го беше виждала повече от десетилетие, след като се беше заселил в Калифорния заедно с втората си съпруга и детето им. Няколко години подред той ѝ изпращаше картички по случай рождения ѝ ден, после картичките започнаха да пристигат по-рядко. Това беше най-мъчителният период от живота ѝ, а спорадичните и кратки послания от баща ѝ само подчертаваха безразличието му към нея. Колкото и да бе странно, се поуспокои, когато той престана да ѝ пише.

Така се беше унесла в мисли, че се сепна, когато някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Джъстин! — Тя скочи на крака и сърдечно го прегърна. Както обикновено Джъстин Даниелс изглеждаше така, сякаш беше излязъл от страниците на прочуто списание за мъжка мода. Беше прекалено красив, имаше атлетично телосложение, но се движеше необикновено грациозно, чертите му сякаш бяха изваяни от дъвен скулптор. Бяха се запознали в студентския стол и Кейт веднага реши, че младеж, който е толкова красив и същевременно толкова умен, че да следва в „Харвард“, сигурно е стопроцентов гадняр. Оказа се, че е сгрешила. Оттогава бяха изминали четири години, но той още беше сред най-близките ѝ приятели. — Радвам се да те видя! Седни при нас.

Той се поколеба, сетне поклати глава:

— Благодаря, не мога. Налага се да хапна на работното си място. Но ако искаш, след работа ще изпием по едно питие.

Кейт засия:

— Приемам с удоволствие. Ще вечерям с Тара, а с теб ще се срещнем по-късно. Да речем в девет и половина в клуб „Харвард“.

След като се уговориха, Джъстин се нареди на опашката пред касата, а Кейт осъзна, че настроението ѝ се е повишило. Само той можеше да ѝ помогне да разгадае странното поведение на Маделин Уотърс. Приятелят ѝ сякаш притежаваше шесто чувство, което му помагаше да долови подводните течения в „Самсън“, който от съдружниците има водеща роля в управлението на фирмата и поради каква причина. Бог знае как се ориентираше толкова правилно само след една година работа във фирмата, но познанията му бяха много полезни.

Гласът на Андрия прекъсна размишленията ѝ:

— Много е готин! Не е зле да помислиш за промяна на взаимоотношенията ви.

— Промяна на взаимоотношенията — намръщено повтори Кейт. — Говориш така, сякаш четеш клауза от договор.

— Без майтап, Кейт. Съветвам те да не чакаш прекалено дълго. Мъже като Джъстин не се срещат под път и над път.

— Престани! С него сме само приятели и няма да бъдем нищо повече. За нищо на света няма да рискувам да го загубя. Знаеш какво се случва, когато приятелството се превърне в сексуална връзка.

— Не знам, Кейт. С Брент бяхме много добри приятели, преди да се оженим, а сега имаме щастлив брак. Понякога си заслужава да рискуваш.

Кейт поклати глава:

— Твоето положение е съвсем различно. Дори да не ти беше провървяло с Брент, щеше да се върнеш при семейството си и всички щяха да те приемат с отворени обятия. Докато аз... Май Джъстин е най-близкият ми човек на този свят. Историята ти е позната. Той буквално спаси живота ми след раздялата ми с Майкъл. Нещо повече, записваше ме за различни събеседвания за работа, когато единственото ми желание беше да спусна щорите на прозорците и да се пъхна под завивките. Ако не беше той, нямаше да кандидатствам за службата в „Самсън“, камо ли да работя тук.

— Това само потвърждава предположението ми, че Джъстин ще бъде прекрасен съпруг.

Кейт шеговито отбеляза:

— Ненаправно си се специализирала в уреждане на спорове. Като булдог си — захапеш ли нещо, не го изпускаш. Ако обичаш, нека

сменим темата.

— Добре де, добре — промърмори Андрия, която ровичкаше с вилицата си в салатата и изграждаше пирамида от варен ориз. — Как вървят нещата с Джоузи?

Кейт кисело се усмихна. Ето още нещо, което непрекъснато я тревожеше. Понякога се питаше какво си е въобразявала, когато се съгласи да поеме настояничеството над шестнайсетгодишното момиче, вземайки участие в благотворителната дейност на „Самсън“. Отначало идеята да бъде възпитателка в гимназиално училище ѝ се струваше привлекателна, допадаше ѝ мисълта, че ще даде своя принос за обществото, дори се надяваше да предизвика положителна промяна в мисленето на подопечните си. Ала през изминалите два месеца постепенно бе загубила илюзиите си, обземаше я все по-дълбоко разочарование.

— Не знам как да постъпя — отчаяно призна тя. — С нея имахме среща тъкмо преди да изляза в отпуска, но тя изобщо не благоволи да дойде. Предишната седмица пък закъсна с половин час. Представях си как ще обсъждаме любими книги, например „Спасителят в ръжта“ или „Да убиеш присмехулник“, но вместо преподавателка май ми е съдено да бъда като ротен старшина и да я командвам: „Не закъснявай! Напиши си домашните!“. Не ме разбирай погрешно — Джоузи е страхотно хлапе. Умна е, енергична, пълна с блестящи идеи. Но ѝ е трудно да се съсредоточи. Изглежда, не съм съумяла да спечеля доверието ѝ, нито да я накарам да ме разбере.

— Не се притеснявай. Отначало имах същите проблеми с Вики. Важното е да не се отказваш и непрекъснато да повтаряш основните правила. В крайна сметка посетите семена ще покълнат.

— Дано — въздъхна Кейт и погледна часовника си. — Да му се не види, приближава един. Време е да се върна на работното си място. Готова ли си да тръгваме?

Докато си проправяха път между масите, за да оставят подносите върху кухненския конвейер, Кейт отново се замисли върху случилото се сутринта.

— Сигурна ли си, че няма причини да се тревожа от предупреждението на Маделин?

— Разбира се. Не си го слагай на сърцето. Но не забравяй при следващата ви среща да я попиташ какво е имала предвид.

— Имаш право. Тъкмо това ще направя.

Той стоеше пред ресторанта и се взираше през витрината. Минаваше седем, ала салонът вече беше пълен с посетители. Въпреки че „Ормонд“ се намираше в центъра на западна индустриален квартал, сред постоянните посетители бяха шепа облечени в черно художници (малцина, упражняващи този занаят, можеха да си позволят цените в луксозното заведение) и чиновници от Уолстрийт, които „разпускаха“ тук след края на работното време. Накратко, ресторантът бе любимо убежище на представители на буржоазията, отричащи принципите на своята класа, както и на богаташи, на които допаднаше да си играят на бедняци, но без да се лишават от предимствата, осигурени им от парите.

Температурата беше около нулата, но човекът, който наблюдаваше през витрината, не усещаше студа. Дебел лед покриваше тротоара. Човекът предпазливо пристъпи напред, за да огледа по-добре залата на ресторанта, а фигурата му се отрази в блестящото стъкло.

Тя вече седеше на ъглова маса в дъното на салона. Изборът ѝ щеше да го позатрудни, но нямаше да провали плановете му. Беше добре подготвен, а предизвикателството само повишаваше възбудата му. Откакто беше направил резервацията, го обземаше ту въодушевление, ту страх. Сега моментът беше настъпил, но му се искаше да изчака, докато предвкусва победата. Изкушаваше се да постои пред витрината и да наблюдава как жената започва да губи търпение и час по час поглежда златния си часовник „Картие“.

Също както познавачът се наслаждава на хубаво вино, той се наслаждаваше на откриващите му се възможности.

Ала все пак беше време да действа.

Блъсна остъклената врата на ресторанта и веднага го лъхна топлина. Чуваха се приглушени разговори и потракването на прибори за хранене. Той си проби път през тълпата от посетители и се приближи до оберкелнера — млад човек с коса, вързана на конска опашка, бледо лице с отегчено изражение и празен поглед. Вероятно си мислеше къде би могъл да прекара вечерта, ако не беше проклетата му работа. Чу го как тихо казва на мъж и жена, които започваха да нервничат:

— Щом се освободи маса, веднага ще я имате, мадам. Ако желаете, можете да пийнете нещо на бара.

Дамата троснато отговори, че не желае питие, а да ѝ бъде осигурена маса, но в края на краищата заедно с кавалера ѝ тръгнаха към бара.

Когато кроеше плановете си, наблюдателят беше предвидил подобни инциденти. Сега обаче следваше трудният етап.

Той бързо премина край подиума и мислено се поздрави за ловкостта си. Нямаше начин оберкелнерът да го е забелязал, камо ли да го е запомнил. С бавни крачки тръгна към масата ѝ — хищник, който пристъпва към жертвата си. Нарочно бе закъснял с шест-седем минути. Закъснението нямаше да предизвика подозрение. Все пак бе крайно време да започне.

— Здравей, Маделин — каза, преструвайки се на учуден.

— Опитай това ястие, нарича се „темпура“. Пържени зеленчуци, скариди, тофу — комбинацията е превъзходна.

— Тофу ли? Пфу! — Кейт сбърчи нос и продължи да чете листа с менюто.

— Тогава си поръчай сини домати със соев сос „Пармезан“. Повярвай ми, все едно наистина са поръсени с настъргано сирене.

Кейт въздъхна. Съквартирантката ѝ от колежа винаги беше проявявала подозрителна слабост към здравословните храни — например салатата от марули без оцет и олио — но напоследък май наистина се беше вманиачила на тази тема. Ако не беше толкова преуморена, твърдо щеше да откаже поканата на Тара да вечерят в поредния ресторант, предлагащ диетични храни, от който приятелката ѝ бе във възторг. За разлика от нея тя ненавиждаше соевите продукти и растителните кълнове.

— Добре — промърмори, като се опитваше да не издаде отвращението си. В края на краищата отдавна не беше виждала Тара, а заради нея беше готова да изтърпи дори тези кулинарни извращения. — Ще взема зелена салатата с моркови и... тази темпура, но без тофу, ако обичате.

— Без тофу ли? — Сервитьорът повдигна веждата си, на която висеше обица. Вероятно вече беше разбрал, че посетителката е от

месоядните и не е в състояние да оцени вкусовите качества на диетичните ястия.

— Аз ще взема нейното тофу — побърза да се намеси Тара.

Сервитьорът ѝ хвърли поглед, изпълнен с благодарност, и очевидно облекчен, че се е отървал от Кейт, учтиво попита:

— А вие какво ще желаете?

— Като начало ми донесете салата от водорасли.

— Прекрасен избор. — Той грациозно се понесе към кухненското помещение в дъното на малкия салон. Тъй като едва минаваше шест и беше прекалено рано за вечеря, в ресторанта имаше много малко посетители.

Кейт се облегна назад и приглади полата си. Изведнъж ѝ хрумна колко странна двойка са с приятелката ѝ. Тя — издокарана с елегантен костюм и с очила с рогови рамки, Тара — с бохемското си облекло. Тази вечер носеше дълга пола от грубо сукно и размъкнат пуловер, прояден от молци. Червеникавите ѝ къдрици бяха пристегнати с лента от черно кадифе, от която се изплъзваха немирни кичури и падаха върху челото ѝ. Сребърните ѝ обици бяха толкова дълги, че почти стигаха до раменете ѝ. Невероятно бе, че докато учеха в колежа, двете толкова често си разменяха дрехите, че накрая забравяха коя на кого принадлежи. Оттогава сякаш бяха изминали светлинни години.

— Доставя ли ти удоволствие да изглеждаш като бежанка от Удсток?

— А на теб харесва ли ти да приличаш на клонингите, които работят в големите корпорации?

Кейт се засмя:

— Едно на нула за теб.

— Ако отида на работа облечена като теб, хората ще си помислят, че съм откачила — заяви Тара. Мечтата ѝ беше да стане писателка, но в продължение на две години беше заемала чиновническа длъжност в едно издателство. Накрая го напусна и започна да работи на хонорар. Сътрудничеса на огромен брой „женски“ списания, а статиите ѝ бяха посветени на най-различни теми — от вредата от изкуствените мигли до сексуалната революция. Докато чакаше реда си при маникюристката, Кейт прелистваше актуалните списания и често срещаше името на Тара.

— Сейтан... — промърмори тя. — Все забравям що за ястие е това.

Приятелката ѝ вдигна вежди:

— Не можеш да ме заблудиш. Искаш да ти го опиша само за да заявиш колко е противно. Всъщност вкусът е превъзходен, да не говорим, че изобилства с протеини.

— Всяко ястие, което изглежда толкова гадно и има отвратителен вкус, все трябва да изобилства с нещо, за да оправдае причисляването му към здравословните храни.

— Откъде знаеш как изглежда и какъв е вкусът, след като не си спомняш що за ястие е това?

— Стигнах до заключението по пътя на дедукцията. Не забравяй, че отдавна те наблюдавам с какво се храниш.

— Ха-ха, много смешно!

Кейт широко се усмихна. Позната шеговита размяна на реплики беше съвършеното средство за прогонване на напрежението, натрупано през последните два дни.

— Липсваше ми, Тара! — възкликна спонтанно.

— Не сме се виждали цяла вечност. Замина за Карибските острови преди Коледа, пък и преди това не се бяхме срещали поне два месеца.

— Нали разбираш, нямам избор — промълви Кейт и усети леко раздражение. Защо Тара винаги се заяждаше заради прекалената ѝ заетост? — Всички в „Самсън“ работят по този начин.

Приятелката ѝ тъкмо се канеше да отговори, но се появи сервитьорът с поръчката им. Когато постави пред тях блюдата, от които се вдигаше пара, Кейт със задоволство отбеляза, че нейното ястие поне прилича на истинска храна, докато в чинията на Тара се мъдреше отблъскваща на вид кафеникава каша.

— Изтръпвам само като погледна твоя „деликатес“ — промърмори с отвращение.

— Нямах представа колко е вкусно — отвърна Тара и лъчезарно се усмихна.

В продължение на няколко минути се храниха мълчаливо. От съседната маса някаква жена раздражено повиши тон:

— Сестра ми много държи на точността. Все повтаря: „Щом аз съм си направила труда да бъда навреме на срещата, очаквам същото и

от теб!“.

— Господи, това би било истински кошмар за мен! — ужасено възкликна сътрапезничката ѝ. — Не понасям часовника, не мога да го търпя на ръката си.

— За съжаление съм обречена да нося ръчен часовник. — Жената печално въздъхна. — Нямам никакъв вроден усет за време...

„Божичко! — помисли си Кейт. — Помогни ми да се измъкна от тук, преди да съм полудяла.“

Докато с наслада вкушваше от салатата си, Тара заговори:

— Защо не напуснеш онова място?

— Моля? — попита Кейт, макар че много добре знаеше за какво става въпрос. Приятелката ѝ изглеждаше кротка и смирена, но всъщност беше упорита като муле.

— Защо продължаваш да работиш в онази юридическа фирма?

— Не ми се ще да прибързвам. В края на краищата постъпих едва преди година. Пък и не съм натоварена колкото си мислиш. Само дето времето ми е строго разпределено. Докато говореше, ѝ хрумна, че аргументите ѝ не са достатъчно убедителни, но вече беше прекалено късно.

— Времето ти е строго разпределено, така ли? — подигравателно повтори Тара. — Искрено съм разтревожена за теб. Известно ли ти е, че и времето на робите е строго разпределено, но повечето хора са противници на робството?

— Съгласна съм с теб — побърза да каже Кейт. Днес не беше в настроение да изслуша поредната тирада на приятелката си. — Освен това не възнамерявам да остана вечно на тази работа. — Усети, че говори неискрено. Почти всички младши сътрудници твърдяха, че не се стремят да станат съдружници във фирмата и че след известно време ще си потърсят друга служба. След като бяха работили в „Самсън“, щяха да бъдат посрещнати с отворени обятия в по-малки юридически фирми, пък и всеизвестно бе, че само един-двама служители, при това членове на определена класа, биват избрани за съдружници. Ала в сърцето си всеки тайно се надяваше, че за него ще бъде направено изключение.

За да наруши неловкото мълчание, тя добави:

— Освен това съм сигурна, че след време условията ще се подобрят. — Усети, че се оправдава, и се засрами от себе си. — Всички

начинаещи минават през труден период... — Знаеше, че не казва истината, но се надяваше да умилюва Тара.

— Радвам се да го чуя — подхвърли приятелката ѝ. Отново си взе от салатата и възкликна: — Хей, за малко да забравя да ти разкажа за онзи сладур, с когото непременно трябва да се запознаеш. Архитект е и работи по проектирането на евтини жилищни сгради. Казва се Дъглас. Дъглас Маколи.

— Хубаво име — промърмори Кейт, като се надяваше очевидната ѝ липса на интерес да предотврати обсъждането на тази тема. Какво им ставаше днес на приятелките ѝ? Нямаха ли си други занимания, освен да се опитват да ѝ намерят сексуален партньор?

— Приятел е на Том — упорито продължи Тара. От години ходеше с Том, който беше компютърен гений с артистични наклонности. — Запознаха се преди няколко месеца, когато Дъг работеше по обновяването на „Мундо Ново“.

За пореден път Кейт се запита дали Том и съдружниците му са избрали най-сполучливото название на фирмата си, извършваща услуги чрез Интернет. „Мундо Ново“ повече подходеше на оркестър, изпълняващ латиномузика, отколкото на сериозно предприятие.

— А ти познаваш ли го? — попита, опитвайки се да поддържа разговора.

— Разбира се. Преди няколко седмици вечеряхме заедно. Много е готин, а пък умът му е като бръснач. Бас държа, че с него идеално ще си паснете. Разбира се, ако му дадеш възможност.

— Ако е толкова съвършен, защо си няма гадже?

— Не го попитах.

— А трябваше.

Тара се ококори:

— Държиш се като...

— Като какво? — прекъсна я Кейт, макар да осъзнаваше, че наистина се държи като разглезено дете. Но изобщо не я беше грижа. — За разлика от теб смятам, че нищо няма да излезе.

Отново настъпи мълчание. Тя си взе една скарида — ястието бе много по-вкусно, отколкото очакваше.

— Не бъди толкова упорита — отново подхвана Тара. — Изминаха две години, откакто...

— Не желая да говорим по този въпрос! — прекъсна я Кейт. — До гуша ми дойде да го повтарям! Не се бъркайте в живота ми! — добави и си помисли, че понякога дългогодишните приятелки представляват проблем — познават я прекалено добре.

Тара обаче не се отчайваше:

— Нима си решила никога повече да не излизаш с мъж? Да не възнамеряваш жива да се погребеш в онзи експлоататорски мавзолей, наречен „юридическа фирма“?

— Харесвам работата си.

— Браво. Много се радвам. Но това не означава да се откажеш от радостите на живота.

— Тази тема започва да ми омръзва. Освен това сама виждаш, че не ми остава време да се срещам по-често дори с теб, камо ли да излизам с някого.

— Добре. Прави каквото искаш. Повече и дума няма да обеля по този въпрос.

Кейт докосна рамото на приятелката си:

— Не се сърди. Може би, след като приключим с това дело, ще разполагам с повече време. Може би ще променя мнението си за мъжете.

Тара я погледна в очите:

— Може би. За съжаление това вече съм го чувала — повтаряш го от доста време насам.

— Знам.

— Слушай, искрено те съветвам да разговаряш с някого...

— Че аз какво правя в момента?

— Не се прави, че не разбираш. Съветвам те да се обърнеш към психотерапевт, който да ти помогне да преодолееш кризата. Може би не осъзнаваш, че си обсебена от фиксидея. Не мисли, че си единствена. Всеки има поне по едно голямо разочарование в живота. Спомняш ли си оня гадняр Ерик, с когото ходех, преди да се запозная с Том? Бях луда по него, но не ни потръгна заедно. В живота често се случва да се провалиш. Моето мото гласи: „Загърби миналото и смело напред!“.

— Защо си мислиш, че поведението ми е свързано с Майкъл? — попита Кейт и внезапно осъзна, че отдавна не е произнасяла на глас името му. За миг си представи лицето му, видя чаровната му и някак загадъчна усмивка, чупливата му светлокестенява коса, която винаги

изглеждаше така, сякаш трябва да се подстриже. Бяха се запознали по време на първата лекция в юридическия факултет и през следващите две години бяха неразделни. По време на третата година се случи онова, за което тя предпочиташе да не мисли. Усети познатото свиване на сърцето, вирна глава и предизвикателно заяви: — Може би наистина съм посветена на работата си. Но в това няма нищо нередно, нали?

— И Бил Гейтс е посветен на работата си, но междувременно се ожени.

— Примерът ти е неуместен. При мъжете е съвсем различно... — Тя млъкна, защото осъзна колко абсурдно е твърдението ѝ. Опита се да хвърли прах в очите на приятелката си, като добави: — С Майкъл бяхме заедно почти три години. Съвсем естествено е, че ми е трудно да преодоля раздялата с него.

— Но той е сгоден и скоро ще се жени. Ти сама ми го каза.

— Благодаря за напомнянето — кисело отбеляза Кейт. Надявала се бе времето да смекчи ударите на спомените, но засега ефектът беше обратен.

— Извинявай, май бръкнах с пръст в раната — промълви Тара. — Но и аз се измъчвам, като гледам как страдаш.

— Не страдам! Нямам време за подобни чувства!

Тара отново я погледна учудено, а Кейт изведнъж почувства безкрайна умора.

— Виж, ще си помисля по въпроса за психотерапевта. Идеята ми се струва уместна.

— Наистина ли ще потърсиш съвета на специалист?

— Може би. А сега е време да сменим темата.

— Както искаш.

Той впери поглед в жената на ъгловата маса. Стори му се по-дребна отпреди. Косата ѝ беше прибрана назад, носеше тъмносиня рокля с квадратно деколте и тесни ръкави. Държеше чаша с червено вино. Въпреки че сърцето му биеше лудо, в продължение на няколко секунди остана неподвижен, наслаждавайки се на контрастиращите цветове и изяществото на жената. Лицето ѝ изглеждаше още по-бяло на фона на тъмната рокля, прилепналата фина материя подчертаваше изящните ѝ форми. Контрастите допадаха на чувството му за естетика.

Престори се, че не забелязва студенината ѝ и упорито продължи:
— Как си? Отдавна не сме се виждали.

Тя бавно остави чашата на масата, руменина обагри страните ѝ.

— Извинявай, но нямам време за разговори. — Говореше тихо, но твърдо. — Очаквам един клиент.

Докато стоеше редом с нея на това обществено място, той изведнъж почувства необикновен прилив на сила. Тялото му като че завибрира от близостта ѝ. Придърпа един стол и седна:

— Разбирам. Само че... как да се изразя? Настъпи известна промяна в плана.

Тя враждебно го изглежда, в очите ѝ се появи безпокойство. Нямаше представа какво я очаква, но интуицията ѝ подсказваше, че нещо не е наред.

— Ако обичаш, напусни! — отсече и войнствено изпъна рамене.

— Не желая да напусна, Маделин. — Докато говореше, той свали палтото си и го постави на коленете си. Изчака няколко секунди, като се наслаждаваше на изумлението и объркването ѝ. После пхна ръка под дрехата и продължи: — Под масата държа зареден револвер. Оръжие със забележителна история... Но да не се отклонявам от същината на въпроса. Слушай внимателно: ако с жест или дори с мимика покажеш, че нещо не е... хм, наред, веднага ще стрелям. Предвид на местоположението ни, предполагам, че куршумът ще те улучи в областта между стомаха и белите дробове. Разбира се, може да не умреш, но със сигурност нараняването ще бъде много сериозно. В крайна сметка въпрос на късмет, нали?

Бледото ѝ лице сякаш преbledня още повече, ала отначало тя не пророни нито дума. Притежаваше ум като бръснач, благодарение на който бързо намираще логическите несъответствия и слабостите в доводите на противника и който в момента със скоростта на светлината преценяваше и отхвърляше различни възможности. Сетне тя неочаквано се усмихна, а когато заговори, тонът ѝ беше закачлив:

— Разбрах, това е някаква шега. Признавам, че се хванах. Наистина успя да ме измамиш. Предлагам по този случай да те почерпя едно питие на бара.

Той също се усмихна и заяви:

— Не е шега, Маделин. Много си далеч от истината.

Усмивката ѝ помръкна.

— Предлагам да се държим като големи хора — промълви с престорена небрежност. — Ако ти...

Внезапно го обзе нетърпение и мъничко страх — минутите неумолимо отминаваха. Каза си, че не бива да насилва късмета си.

— Време е да вървим! — каза рязко.

— Ние двамата ли?

— Идваш с мен, Маделин.

Тя недоверчиво го изгледа:

— Ти си луд! Не знам какво искаш, но няма да ти се размине безнаказано.

Той гръмко се засмя:

— Може би имаш право. Може би наистина съм луд. Но честно казано, ако бях на твоето място, този факт едва ли би ме успокоил.

— Защо го правиш? — прошепна Маделин. Зелените ѝ очи трескаво блестяха. — Защо постъпваш така с мен?

Той със задоволство забеляза как в гласа ѝ се прокрадва паника.

— Не смятам за необходимо да ти обяснявам. Повярвай ми, няма никакъв смисъл и ще отнеме прекалено много време. Пък и ти нямаш никаква вина. — Вдигна ръка да повика сервитьорката и без да откъсва поглед от лицето на Маделин, заяви: — На дамата ѝ прилоша. Ако обичате, веднага донесете сметката.

Младата жена съчувствено се усмихна и побърза да изпълни желанието му.

Той се втренчи в Маделин и напрегнато заговори:

— Слушай внимателно. Не разполагаме с много време. Радвам се, че не си оставила палтото си на гардероба. Като стана, също се изправи и бавно се облечи. Ще преметна моята дреха през дясната ръка, в която, както споменах преди малко, стискам зареден револвер. Не го забравяй, ако обичаш. Тръгни пред мен към вратата. Ще оставя на масата достатъчно пари да покрият сметката. На излизане не спирай. Ясно ли е?

Когато се озоваха на улицата и студената нощна тъма ги обгърна, с лявата си ръка той прегърна Маделин през кръста, с другата притисна револвера към ребрата ѝ. Звезди блещукаха в зимното небе. Стъпките на двамата отекваха върху дебелия слой лед, покриващ тротоара. Дори през плътното ѝ кашмирено палто той почувства как Маделин потръпна при допира му. От уличните лампи се излъчваше

жълтеникаво сияние. Витрините на затворените магазини бяха неосветени. Завиха зад ъгъла и се насочиха към колата, взета под наем, която беше паркирана в края на пресечката. След няколко секунди той отключи вратата и грубо блъсна Маделин в купето.

Никой не видя как притисна върху красивото лице на изумената жена кърпа, напоена с хлороформ.

Изпитвайки огромно облекчение, Кейт се сбогува с Тара, сетне взе такси, за да стигне до другия край на града. Под предлог, че ще закъснее за срещата си с Джъстин, бе прекратила неприятното обсъждане на личния ѝ живот, в което Тара се беше впуснала. След като даде на шофьора адреса на клуб „Харвард“, намиращ се на Четирийсет и четвърта улица между Пето и Шесто Авеню, тя облегна глава на седалката и затвори очи, докато колата се носеше в нощта, преминавайки от едно в друго платно като топка при игра на кегли.

Замисли се за вечерята си с Тара. След като се беше изплъзнала от настоящите въпроси на приятелката си, изведнъж изпита чувство за вина. Зарече се още сутринта да ѝ се обади и да ѝ се извини заради поведението си.

— Госпожице, пристигнахме.

Таксито беше спряло пред клуба, над чийто вход беше опъната пурпурна тента. Кейт плати на шофьора и слезе. Започваше да ръми, капките бяха студени като лед. Тя побърза да влезе в сградата.

Щом се озова във фоайето, опънатите ѝ нерви като по чудо се отпуснаха. Усмихна се на портиера, приближи се до камината и протегна ръце към буйните пламъци.

Осъзнаваше, че в слабостта ѝ към „Харвард“ има нещо извратено. Със старомодната си обстановка клубът се беше превърнал в пародия на самия себе си, ала именно тази несъзнателна самоирония я привличаше най-много. Стените бяха украсени с глави на препарирани животни — спомени от ловни походи за едър дивеч. Кейт имаше особена слабост към боядисания в зелено слон с вдигнат хобот. Веднъж бе отбелязала: „Досуц прилича на Корнилиъс, краля на слоновете, след като е изял отровните гъби“, припомняйки си илюстрация от книга с приказки, която в детството си често препрочиташе. Преди няколко месеца един от ловните трофеи се беше

разбил на пода — май беше главата на див глиган или още по-нелепа „украса“. Тя донякъде съжаляваше, че не е пострадал някой от посетителите на клуба, представяйки си как щяха да се развихрят таблоидите; дори измисли няколко шеговити заглавия от рода на „Глава на животно убива глава на семейство“ — възможностите бяха безкрайни.

Погледна часовника си и видя, че приближава девет и половина. Беше дошла тъкмо навреме. Свали палтото си и седна на едно кресло. Докато чакаше Джъстин, с удоволствие се огледа. Все едно се намираше в пурпурно море — пурпурни бяха и килимите, и тапетите — разнообразявано от портретите на възрастни мъже от бялата раса. Напоследък се забелязваше известен прогрес, изразяващ се в появата на портрети и на дами, но едва ли бе случайно съвпадение, че емблемата на клуба представляваше сляпа и глухоняма жена.

Кейт разгърна „Уолстрийт Джърнал“, но преди да прегледа заглавията на първата страница, Джъстин забързано влезе във фойето.

— Закъснях ли? — попита, като леко се задъхваше. — В последния момент възникна нещо спешно.

— Както винаги си точен — успокои го тя. — Аз подраних — добави и си помисли колко ѝ е хубаво, когато е с него. Джъстин не ѝ беше само близък приятел, а нещо като пробен камък, защото ѝ напомняше колко е успяла в живота. В съзнанието ѝ отново изплуваха картини от последната им година в университета и как бе оцеляла благодарение на него. Той не само я изслушваше със съчувствие, но и търпеливо я съветваше. Веднъж ѝ каза: „Не позволявай на нито един мъж да провали живота ти. Нека това ужасно преживяване да ти бъде като обица на ухото, та да не повториш грешката си. След няколко години в «Самсън и Милс» ще бъдеш независима. Може би сега ти се струва маловажно, но по-късно ще разбереш, че съм имал право. И без това няма какво да губиш, нали?“. И наистина се беше оказал прав.

Когато се наведе да я целуне по страната, лицето ѝ пламна, спомни си думите на Андрия, че от Джъстин ще излезе чудесен съпруг. За щастие той не забеляза смущението ѝ, а тръгна към гардероба, като подхвърли:

— Хайде да си оставим палтата.

— Разбира се. — Докато вървеше след него по тесния коридор, забеляза, че косата му е влажна. Помисли си, че навярно е бил в

спортната зала. Колкото и натоварена да беше работата му във фирмата, той не пропускаше нито ден без обичайната тренировка. Тя мислено се упрекна заради непостоянството си в това отношение. Дори не си спомняше кога за последен път е посещавала спортния клуб „Мъркюри“, въпреки че от „Самсън“ ѝ осигуряваха безплатна членска карта. Колко глупаво от нейна страна да не се възползва! Твърдо се зарече, че тази седмица ще навакса пропуснатото.

Влязоха в една от залите, обзаведена с кожени канапета и кресла. Около масите бяха насядали обичайните посетители от всякакви възрастови групи. Четирима беловласи и изискани господа наблюдаваха оспорвана партия табла със същата съсредоточеност, с която навремето са уреждали важни сделки. Тук-там седяха двойки — очевидно колеги, дошли да хапнат нещо след края на работния ден. Неколцина двайсетинагодишни младежи с грижливо пригладени назад коси отпиваха от чашите си и си разказваха вицове. Напомняха на палави кученца, които весело размахват опашки и още не са добре дресирани. Аристократичната атмосфера се осигуряваше от строгите правила, забраняващи на посетителите да изваждат на показ служебна документация или пари. Сметката се уреждаше дискретно с подпис на члена на клуба.

— Искаш ли да седнем ей там? — Кейт посочи една ъглова маса вдясно от вратата. Желаяше никой да не ги безпокои.

След като поръчаха напитките — за нея чаша бяло вино, за Джъстин водка с тоник, той се обърна към нея:

— Първо ми разкажи за пътуването. Хубаво ли прекара?

— Страхотно — отговори тя. — Направо невероятно — добави, въпреки че не казваше истината. Макар че времето беше прекрасно, тя броеше часовете до завръщането си и се питаше защо хората с такова нетърпение очакват дългите коледни празници. Бездействието ѝ се струваше безсмислено и досадно, предпочиташе да бъде затънала до гуша в работа.

— Сама ли пътува?

— Не бих казала — настръхна Кейт и внезапно осъзна, че още е под влияние на онова, което ѝ беше наговорила Тара. — Групата, която пътуваше с кораба, се състоеше от десет души. Бях в една кабина с друга жена, която се оказа преводачка от френски. Общо взето, не мога

да се оплача от липсата на компания. — Тя побърза да смени темата:
— А ти какво прави по време на празниците?

Джъстин се усмихна:

— Както винаги бях при родителите си и още не мога да се съвзема от шумотевицата. Но прекарах прекрасно. Дилия вече крои планове за постъпване в колежа, не е за вярване, нали? Едва на тринайсет е, а си е навила на пръста да учи в „Браун“.

— Обожавам семейството ти! — възкликна тя. Беше се запознала с родителите и със сестрата на Джъстин по време на празненството по случай завършването на университета. Баща му беше преподавател по история, майка му — детски психолог. Кейт, която се бе изкушавала от мисълта да следва психология, но в крайна сметка беше предпочела да изучава литература, с интерес слушаше разказите на Сара Даниелс за децата от югоизточните квартали на Вашингтон, с които се занимаваше. — Как е майка ти?

— Както обикновено е много заета. Наскоро е завършила книгата, посветена на осиновяването, написването на която ѝ отне около сто години. За пръв път я виждам поуморена. Но пък е много щастлива.

— Прекрасна новина. Кога ще публикуват книгата ѝ?

— Хм, чакай да си помисля. Като се има предвид, че ще бъде академично издание, сигурно ще види бял свят през 2010 година.

Кейт се засмя:

— Искрено се възхищавам от майка ти, но не притежавам достатъчно търпение за подвиг като нейния. В нашата професия нещата са по-бързи — подготвяш изложението по делото, после или печелиш, или губиш. Е, всъщност не става веднага, но все пак не ти се налага безкрайно да чакаш.

— Именно — усмихна се Джъстин. — Още една причина да харесвам правото.

— Като заговорихме за право, какво се случи в „С&М“ по време на отсъствието ми?

— Нищо особено — знаеш как е по празниците. Аз работих по делото „Хабър Текнолоджи“. Подготвянето на документацията беше истински кошмар. Миналата седмица не излязох от кабинета от понеделник сутринта до сряда вечерта. Но едно време всичко започна да ми изглежда някак сюрреалистично — слънцето изгрява, залязва,

после пак изгрява. Подремнах само във вторник през нощта, и то като легнах под бюрото — това е единственият начин проклетото осветление да се изключи. Само да помръднеш и лампите блясват.

Кейт се засмя, сетне каза:

— Ще споделя с теб нещо, което не съм казвала на никого. Когато започнах работа в „Самсън“, си мислех, че осветлението се включва, когато влезеш в кабинета, тъй като сензорите по някакъв начин усещат тежестта ти върху пода.

Джъстин се изкиска:

— Брей, каква си умница! Значи подовете на кабинетите са конструирани така, че да издържат тежестта на мебелите, книгите и другите вещи в помещенията, при това са в състояние да разберат кога някоя петдесеткилограмова сътрудничка прекосява прага!

— Престани да ми се подиграваш. Нали съм жена, простено ми е, че не разбирам от техника... Наистина съжалявам, че си се претрепал от работа.

Джъстин сви рамене, мускулите му заиграха под сакото на черния костюм:

— Не мисли, че се оплаквам. Ако искаш да работиш в първокласна фирма, трябва да жертваш свободното си време. — Отпи от водката си и добави: — Какво ново по случая Торп?

— Подготвям резюме, но ще падне доста проучвателна работа. Законите не са съвсем ясни по отношение на сексуалния тормоз. Все едно вървя по тънък лед, пък и литературата не ми е от особена помощ. Дела, които са гледани през миналата година, вече не са актуални. Но искам да ти задам един въпрос...

— Запомни си мисълта — прекъсна я той. — Първо трябва да си взема нещо за хапване, умирам от глад. Да ти донеса ли нещо, например чипс?

— Не, благодаря. Вечерях с Тара.

— Връщам се веднага.

Кейт го проследи с поглед, докато той прекосяваше залата, и си помисли, че Андрия наистина има право. Мъже като Джъстин не се срещаха под път и над път. Освен това едва ли би намерила друг представител на противоположния пол, с когото толкова да си подхождат. Споделяха едни и същи морални ценности, харесваха едни и същи книги и филми, смееха се на едни и същи шеги. Освен това се

познаваха цяла вечност, а сега работеха заедно в „Самсън и Милс“. Въпреки това тя бе съвсем откровена, когато каза на Андрия, че в Джъстин вижда не любовник, а брат — онзи брат, за когото винаги е мечтала. Беше я виждал, когато тя беше в ужасно състояние — подпухнала от плач, със зачервени клепачи, изпаднала в апатия. Когато се затвори в стаята си и отказваше да си подаде носа навън, Джъстин ѝ носеше храна и списания и търпеливо я слушаше, докато тя безспирно говореше за измяната на Майкъл. Да, дори да си търси интимен приятел, Джъстин не подхожда за тази роля. Загадъчността подпомага интимната връзка, а той познаваше и кътните ѝ зъби.

Вдигна глава и забеляза, че Джъстин се връща с чиния, препълнена с чипс, солени бисквити и други леки закуски.

— Наистина ли ще изядеш всичко? — попита изумено.

— Не ми остана време да вечерям — отговори той. Взе солена бисквита, намазана с дебел слой извара, и критично я огледа, сетне промърмори: — Не проумявам защо тук поднасят такава храна. В другите клубове солените бисквити са намазани с конфитюр или със сирене „Бри“. А тази странна смес сякаш е рециклирана от хранителни остатъци от студентско празненство през петдесетте.

— Не забравяй, че това е клуб „Харвард“ — подхвърли Кейт и си взе пържено картофче. — Може би всичко се прави в името на традицията.

Джъстин само скептично вдигна вежди.

— Какво ще кажеш за една партия шах? — подхвърли тя.

— Защо не?

Кейт се обърна, повдигна кадифената завеса зад стола си и от най-долната полица взе пластмасова кутия с шахматни фигури.

— С черните ли ще играеш? — попита и отвори кутията.

— Разбира се. — Джъстин отмести чинията си, за да наредят фигурите върху шахматната дъска.

Едно от любимите занимания на Кейт бе да прекара вечерта в игра на шах, и то в „Харвард“. Идеята обаче бе на Джъстин, който я беше подхвърлил още когато започнаха да посещават клуба. Отначало тя отказа — не беше сядала пред шахматната дъска от ученическите си години. Ала след като Джъстин я убеди да опита, тя с изненада установи, че не е забравила основните правила на играта.

Джъстин вече беше взел двата ѝ коня и единия топ, когато тя си спомни за намерението си да го поразпита.

— Работил си с Маделин Уотърс, нали?

— А? — промърмори той, докато съсредоточено се взираше в шахматната дъска.

— Интересувам се от Маделин Уотърс. Доколкото ми е известно, ти си работил съвместно с нея.

— Вярно е — отговори Джъстин, без да вдигне поглед. — По арбитражното споразумение с фармацевтичната компания „Титан“. По онова време тъкмо бях постъпил във фирмата. Делото беше поверено на Дрескър, а Маделин беше младша сътрудничка.

— Ах, този Дрескър! — каза Кейт.

Джъстин премести топа на следващото поле и вдигна поглед:

— Е, дяволът не е толкова черен. Според мен Дрескър не е лош от другите съдружници. Важното е да разбереш как да им влезеш под кожата.

„Невероятно! — помисли си тя. — Вече двама служители от фирмата самоотвержено защитават Дрескър. Първо Андрия, сега пък Джъстин. Да не би да са пуснали някакво химическо вещество във водата, която пият служителите на «Самсън», за да създадат степфордски^[1] сътрудници, и то такива, които са готови да работят почти денонощно?“ Побърза да прогони еретичната мисъл и да не се отклонява от темата.

— Предполагам, че вече са те осведомили за скандала, който е избухнал по повод избора на нов съдружник във фирмата.

— Ами... знам онази част от биографията на Маделин, която е свързана с Картър Милс. Казаха ми, че е бил неин наставник, после отношенията помежду им внезапно охладнели.

— Вярно е. Но работата е много по-дебела.

— Така ли? — учуди се тя.

Джъстин се засмя:

— Божичко, Кейт, да не би да падаш от Марс?

— Не, по цял ден не ставам от стола. Поддържам приятелството си с теб само за да ме осведомяваш за онова, което пропускам.

— Разби ми сърцето! Въобразявах си, че държиш на самия мен. Че ме обичаш заради моята...

— Не се прави на шут, Джъстин! Разкажи ми какво се е случило.

— Добре де, добре. Някъде в края на осемдесетте, след като Милс спечелил състезанието с Дрескър за директорското място, Дрескър и привържениците му започнали да го обвиняват, че се облагодетелства от положението си. Най-големият трън в очите на Мартин била компанията „Уайд Уърлд Мидия“ — най-големият клиент на нашата фирма. Отначало Дрескър и Милс я обслужвали заедно, но с течение на времето нейните дела били поети от Картър. Макар да не разполага с никакви доказателства, Мартин е твърдо убеден, че Милс го е изместил.

Джъстин говореше, без да се запъне, като че четеше доклад.

— Как си научил всичко това? — учуди се Кейт. — Разбира се, всички знаят за конфликта между двамата, но откъде са ти известни подробностите?

Той широко се усмихна:

— Да речем, че хобито ми е да си отварям очите на четири и да слушам внимателно.

— Признавам, че ми направи дълбоко впечатление. Но какво общо има тази история с Маделин?

Джъстин обгърна с длани чашата си и замислено се втренчи в нея:

— Вулканът изригна по повод избирането ѝ за съдружничка на фирмата. Всички смятаха, че недоразуменията между Милс и Дрескър са изгладени. Ала когато я повишиха, от тлеещата жарава лумна буен огън, така да се каже. Дрескър, който ненавижда Милс, реши да се възползва от случая и да го прецака. Маделин е била протеже на Картър. Той я е назначил в „Самсън“ и лично я е обучавал. Щеше да се почувства унижен, ако не ѝ предложеха да стане съдружничка. Заговори се, че тя не е добра юристка и че високият пост ѝ е предложен само защото се чука с Милс. Дрескър се опита да заличи отпечатъците си, но беше ясно като бял ден, че именно той е пуснал слуха.

— Мислиш ли, че наистина са били любовници? Питам за Маделин и Картър.

— Разбрах, но не знам отговора. Може и да са имали връзка. Виждала ли си жена му? Прилича на наркоманка.

Кейт си спомни, че се бе запознала с Даяна Милс по време на празненство, организирано от фирмата. Беше хубавичка, но много

крехка блондинка, която изглеждаше като подплашен заек. Дали винаги е била такава или се е променила с течение на времето? Знаела ли е за Маделин?

Тръсна глава и си каза, че не бива да се отклонява. В момента най-важното беше да научи нещо повече за Маделин Уотърс.

— Какво ще кажеш за другото обвинение? — попита. — Вярно ли е, че са я избрали за съдружничка само заради връзката ѝ с Милс?

— Не знам със сигурност.

— Ако обичаш, престани да увърташ.

— Не увъртам, а казвам самата истина. Слабото място на Маделин е, че почти няма опит в съдебното дирене. Била е дясната ръка на Милс по делото на „Юнайтид Телефон“ и по всеобщо мнение се е справила блестящо с подготвителната работа. В крайна сметка обаче делото не е стигнало до съдебната зала.

— Вината не е била нейна. — Кейт се почувства засегната, сякаш не Маделин, а нея бяха обвинили в некомпетентност.

— Разбира се. Обаче остава фактът, че „не е имала бойно кръщение, не е била под вражески огън“. Безспорно притежава организационни способности, но ѝ липсват практически познания. Всеобщо е мнението, че човек, който отделя толкова голямо внимание на подробностите, вероятно няма да се справи, когато се наложи да ги „сглоби“.

— Но това е нелепо! Все едно я наказват заради големите ѝ способности. При провал е губела шансовете си за съдружничество във фирмата под предлог, че щом не може да се справи с подготвителната работа по едно дело, то положително ще се провали в съда. Но и успехът ѝ се е превърнал в оръжие срещу нея. Като че е била затворена в омагьосан кръг и е било невъзможно да спечели при никакви обстоятелства.

Джъстин сви рамене:

— Не твърдя, че подкрепям отношението към нея. Само повтарям онова, което съм чул. Хей, защо съдбата на Маделин толкова те тревожи?

Тя се втренчи в ръцете си и промълви:

— Не ме тревожи, само че... не знам как да се изразя. Струва ми се несправедливо.

— Знаеш, че животът е несправедлив.

— Да, знам, но не мога да се примирия.

Той отново впери поглед в шахматната дъска:

— Ще играем ли или ще философстваме? Няма ли най-сетне да направиш ход?

— А, да... Ей сега. — Тя се замисли, след няколко секунди премести останалия ѝ топ.

— Държиш ли на този ход?

— Защо питаш?

— Защото ще ти взема царицата.

— О, така ли? — Тя върна фигурата на предишното ѝ място и се загледа в дъската. — Жалко, че топът не е кон — тогава аз щях да взема царицата ти.

— Вярно е. Само че и двата ти коня ги няма.

— Кой е виновен за липсата им? — Тя замислено сбърчи чело и премести една пешка. — Разкажи ми какво се е случило по време на гласуването.

— Кое гласуване? За избирането на Маделин ли питаш? Да видим... В списание „Американско право“ бе публикувана голяма статия против нея. Разбира се, под натиска на Дрескър, но замисълът му се провали с гръм и трясък. Вместо да извади очи, изписа вежди, така да се каже. Маделин бе провъзгласена за „красива жена с блестящ ум, която е жертва на заговора на зли закостенели старци“. От това лоша реклама за „Самсън и Милс“, здраве му кажи. Картър побърза да се възползва от възможността. Убеди съдружници като Маккарти, Стросър и още неколцина, които до този момент спазваха неутралитет, че Мартин е изпуснал нещата. Накратко, привържениците на Дрескър бяха сразени, а Маделин стана съдружник във фирмата.

Кейт недоумяващо го изглежда:

— Умът ми не го побира! Как е възможно след всичко, което Дрескър ѝ е причинил, да работи заедно с него?

— Нямам представа. — Джъстин се втренчи в нея. — Какво е предизвикало интереса ти към госпожица Уотърс?

— Не ти ли казах? На нея е поверено делото Торп.

Джъстин реагира като ударен от гръм. Ръката, в която държеше поредната бисквитка, застина във въздуха.

— Шегуваш ли се? — промълви.

— Не, истина е. Мислех, че съм го споделила с теб. Няма значение... Вчера тя присъства на съвещанието при Картър, който заяви, че Маделин ще следи ежедневната работа.

Джъстин тихо подсвирна:

— Любопитен съм да разбера какво се крие зад това... споразумение.

— Аз също — разочаровано промърмори Кейт. Надяваше се, че той ще ѝ помогне да разреши загадката, но очевидно познанията му за интригите във фирмата не бяха безгранични. Отново се съсредоточиха върху играта. В един момент Кейт почувства, че я обзема умора.

— Шах и мат! — Джъстин доволно се усмихна.

— Хмммм. — Тя се втренчи в дъската. — Ако този офицер беше топ, щеше да ми се размине.

— Но не е. И двата ти топа са пленени. — Той посочи купчинката бели фигури.

— Престани да злорадстваш! — намръщи се Кейт. — Ставаш адски неприятен, когато злорадстваш. Добре, вземи царя ми!

— Царят не се взима, Кейт. Когато имаме шах и мат...

— Все ми е едно — прекъсна го тя.

Джъстин се усмихна още по-широко.

— Не проумявам защо тази вечер си толкова самодоволен. В крайна сметка винаги побеждаваш, когато играем шах. Не е изненадващо, че и сега спечели.

— Престани да се заяждаш, Кейт. Аз съм младши сътрудник в „Самсън и Милс“, което означава, че почти съм лишен от удоволствия.

— Не ти ли стига удоволствието от моята компания?

Думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха. Тя отново се изчерви, осъзнавайки, че опитът ѝ за шеговито подмятане се е провалил. Господи, какво ѝ става? Та човекът до нея е Джъстин, с когото години наред са прекарвали безброй вечери заедно. Виновни са Андрия и нелепото ѝ предложение Кейт да погледне на Джъстин като на потенциален съпруг. Без да дочака отговора му, побърза да продължи, като говореше с привидно безразличие:

— Не ми се ще да ти провалям вечерта, но съм капнала от умора. Изглежда, още не съм влязла в релси след пътуването. Извинявай, но ми се ще да се прибера по-рано.

— Не се извинявай. И за мен е по-добре — утрешният ден се очертава доста напрегнат. — Той допи водката и отмести стола си. Кейт също стана и машинално приглади полата си. Едва стоеше на крака, обувките я стягаха, след като беше прекосила града, за да се срещне с Тара. Знаеше какво я очаква и трябваше да сложи маратонки, но въпреки че сред юпитата бе на мода да се носят спортни обувки в съчетание с официални костюми, комбинацията ѝ се струваше нелепа.

— Хей, Джъстин, хрумна ми нещо. Имаш ли копие от онази статия в „Американско право“?

— Може би? Искаш ли да го потърся?

— Да. Любопитно ми е да прочета тази статия.

— Ще се поразтърся. Сигурен съм, че ще я намеря в моя архив.

Взеха си палтата и излязоха от клуба. Ставаше все по-студено, заведенията и клубовете вече приключваха работа. От хотел „Роялтън“, намиращ се на отсрещната страна на улицата, излязоха прегърнати мъж и жена и се качиха в таксито, което ги очакваше. Ненадейно Кейт почувства необяснима тъга. Сетне си каза, че може би причината е в умората.

— Ще ти взема такси — предложи Джъстин.

Тя долови миризмата, лъхаща от вълненото му палто, което още бе влажно от мокрия сняг, паднал преди няколко часа. Събуди в съзнанието ѝ някакъв смътен спомен, който тя не можа да свърже с определен случай. За миг се изкуши да отпусне глава на рамото на Джъстин, да притисне лице към грубия плат, но бързо се овладя.

— Благодаря, но няма нужда. И сама мога да спра такси.

Джъстин изпитателно я изглежда, промърмори: „Разбира се, че можеш“ и махна на едно такси, което спря наблизко.

— Благодаря — повтори Кейт. Като се наведе да целуне Джъстин по страната, долови аромата на одеколон, примесен с миризмата на вълна. Той сложи ръка на рамото ѝ. Познатите миризми сякаш я привличаха към него като с магнит. Прииска ѝ се да се отпусне в прегръдките му като в миналото, когато изплакваше пред него мъката си. Ала вместо това побърза да се отдръпне.

— Лека нощ — промълви и се качи в таксито. — Прекарахме си чудесно.

Джъстин затвори вратата:

— До утре, приятелко.

---

[1] Намек за романа „Степфордските съпруги“ от Айра Левин, в който героите са хуманоидни роботи. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 6 ЯНУАРИ

Утрото беше мразовито, но ясно. Картър Милс се облегна на креслото и се загледа през прозореца. Под лъчите на плахото зимно слънце сградите блестяха като скъпоценни камъни. През ден като днешния всичко изглеждаше възможно.

Както обикновено беше станал в шест и половина. След редовните трийсетминутни гимнастически упражнения взе душ и отиде в трапезарията, където Моли, засега последната от цяла поредица домашни прислужници, му поднесе закуска, състояща се от овесена каша със стафиди, кафе и прясно изцеден портокалов сок. Вероятно Даян още спеше. По принцип тя го изчакваше да тръгне на работа и едва тогава ставаше от леглото. Картър прочете „Уолстрийт Джърнал“, набързо прегледа „Таймс“, сетне отиде в кабинета си, където работи около един час. Точно в девет се качи на своя мерцедес 500S и тъй като беше избягнал обичайните утринни задръствания на движението, само за четирийсет и пет минути измина разстоянието от Гринич до центъра на града.

Сега, без да става от креслото, извърна поглед към стенния часовник до вратата и видя, че приближава десет и половина. Разполагаше с достатъчно време да се подготви за следобедното съвещание. Отпи от чашата с вода, смесена с лимонов сок, и продължи да се взира в часовника, монтиран в кутия, украсена със сложна дърворезба. Баща му щеше да се обърне в гроба, ако знаеше, че семейната реликва, предавана от поколение на поколение, се намира в „Самсън и Милс“. Именно затова Картър бе донесъл часовника тук, все едно прогонваше зъл дух. Ала ефектът беше обратен. Изминали бяха пет години, откакто постави стенния часовник в кабинета си, но проклетият предмет все още му напомняше за детството му в Бостън и за неделните дни, които очакваше със свито сърце, защото тогава баща му го викаше в кабинета си. Часовникът като че го наблюдаваше отстрани като строг съдник.

Също като баща му.

Картър отново се загледа през прозореца. Отдавна не си беше спомнял за детството си и за безкрайните ежеседмични беседи. Беше седем-осемгодишен, когато започнаха; във всеки случай бе толкова малък, че подпираше стъпалата си върху камара книги, за да не се люлеят краката му — движението дразнеше баща му. Седеше на неудобния дървен стол и слушаше словата на родителя си: „Гордея се с теб, синко. Но помни, че всеки ден представлява ново начало. Никога не почивай на лаврите си“.

Като дете Картър се страхуваше от него, а в юношеството си започна да го презира. Ала презрението му беше примесено с необяснимо безпокойство. Въпреки това гледаше отвисоко на баща си. В края на краищата за кого се мисли той, след като е най-обикновен историк. Никому непознат учен, събиращ книги, вещи и информация, посветени на живота на американците. Човек, който е прекарал целия си живот в пашкула на семейното богатство, а научните му постижения се изчерпват с написването на няколко исторически трудове. Преди няколко години Картър беше попаднал на автобиографична книга, написана от Кларънс Дароу. Докато прелистваше началните страници, вниманието му беше привлечено от една фраза:

„Откровено казано, рядко се сецам за предците си; разбира се, знам, че ги е имало и че са били доста на брой. Всъщност мога да запълня настоящата книга с имената им, ако ги знаех и ако смятах, че поне малко си заслужава труда.“

„Ако смятах, че поне малко си заслужава труда.“

Думите се бяха запечатали в съзнанието му. Беше запленил от фразата, представляваща отрицание на ценностите, пред които се прекланяше баща му.

Изминали бяха повече от пет години от смъртта на Джеймс Милс. Картър сметна за свой дълг да произнесе надгробна реч, но съчиняването ѝ се оказа почти непосилна задача. Какви хвалебствени слова подходат на един съвсем обикновен човек, който никога през живота си не е посмял да рискува? Баща му дори се гордееше с факта,

че никога не е проявявал инициативност, никога не е бил сред първите, захванали се с някакво начинание. Често разказваше на децата си как предците им не били сред първите заселници на Америка, пристигнали с „Мейфлауър“. Вместо да рискуват, те изчакали новините от Новия континент. Потеглили натам едва десет години по-късно, след като внимателно преценили рисковете и облагите.

Дори по онова време, докато слушаше разказите на баща си, Картър си мислеше: „Какъв глупак!“.

Винаги бе знаел, че е за предпочитане да бъдеш пръв във всяко начинание.

А кое е най-подходящото място да се докажеш, да бъдеш пръв? Манхатън, разбира се. Още в детството си изпитваше привличане към многомилионния град. Допадаха му шумът, борбата за надмощие, миризмата на пари. Наследеното богатство донякъде му беше от полза, но не оказа влияние върху плановете му. Той гледаше на него като на полезна придобивка — все едно при игра на карти му се беше паднала силна ръка.

По време на втората си година в юридическия факултет на „Харвард“ предприе първата решителна стъпка в живота си, като уведоми баща си за намерението през лятната ваканция да работи в юридическата фирма, основана от „дядо“ Сай, както наричаха Сайлъс Милс. Джеймс Милс остана като ударен от гръм. Самият той винаги беше избягал от този свят. Картър знаеше, че е направил гениален ход, противопоставяйки уважението на баща си към семейната институция на омразата му към Ню Йорк. В крайна сметка получи благословията му, както се беше надявал. Въпреки привидното си благоговение пред традициите и Джеймс Милс като родствениците си се прекланяше пред парите. Картър го мразеше още повече заради лицемерието му.

Ала онези времена отдавна бяха отминали. Време бе да се върне към настоящето и да се залови за работа. Той се отдръпна от прозореца и взе писалката си „Монблан“.

Първо трябва да разреши проблема с Бил Маккарти. Замисли се, припомняйки си обвиненията, с които колегата му го беше обсипал по време на скандала в понеделник. Кой би повярвал, че покорният служител, който бе готов да работи извънредно, без да се оплаква, е способен на подобни емоции? Но Маккарти не го интересуваше. Много по-важно беше да разбере кой му е дал информацията.

Остана неподвижен в продължение на няколко минути, очаквайки отговорът да се избистри в съзнанието му, както безсъмнено щеше да се случи. Умът никога не му изневеряваше — действаше със същата безотказна точност като двигателя на скъпия мерцедес. Положението беше крайно деликатно, дори една грешка щеше да бъде фатална. След като обмисли няколко варианта, в съзнанието му се оформи план. Първата му стъпка ще бъде да поиска обяснение от Дрескър. Да, ще говори насаме с него, и то колкото е възможно по-бързо. Отметна първата точка в бележника си и продължи по-нататък.

С нетърпение очакваше следобедното съвещание, на което щяха да присъстват Холдън и Чък Торп. Изпита възбуда при мисълта за предстоящата битка, която бе си сигурен, че ще спечели. Не само защото имаше право — в края на краищата понятието беше относително — а защото беше най-добрият играч. Съдебният процес беше спорт, а той бе сред шампионите.

Да, нещата се уреждаха прекрасно. Подразнил се беше от настояването на Чък Торп именно Маделин да се заеме с делото, ала вече беше уредил въпроса с нея. Тогава защо беше толкова напрегнат, защо имаше някакво неприятно предчувствие? Беше толкова смътно, че можеше да не му обърне внимание, ала щеше да допусне фатална грешка. До голяма степен успехът му се дължеше на интуицията, която никога не го подвеждаше. С течение на времето се беше научил да се вслушва във вътрешния си глас.

Какво го тревожи? На какво трябва да обърне специално внимание? Въпросът не му даваше покой, сетне внезапно стигна до отговора.

Кейт Пейн!

Подигравателните думи на Маделин като че отекнаха в съзнанието му: „Тази наша сътрудничка Кейт Пейн... Ти си я назначил, нали? Заради теб е постъпила на работа във фирмата. Сигурно се питаш как съм разбрала, а? Достатъчно е само да погледнеш тази млада жена“.

Милс се намръщи, все едно виждаше Маделин и ехидната ѝ усмивка. Нямаше представа за какво говори, но за щастие не се беше издал.

Ала сега искаше да разгадае подхвърлената забележка. Помъчи се да си представи как изглежда Кейт Пейн. Тъмнокоса млада жена,

облечена по последната мода. Беше много привлекателна, но образът ѝ му убягваше.

„Достатъчно е само да я погледнеш.“

Какво бе видяла Маделин в тази млада жена? Той започна да почуква с писалката по бюрото, като все повече се изнервяше. Нямахше дори бегла представа за какво е намеквала. Мътните я взели! Има ли значение какво се върти в главата ѝ? Важното е, че каквото и да си фантазира, то не отговаря на истината. Причината Кейт Пейн да работи по това дело беше съвсем очевидна. Тъй като обвинението срещу Торп беше за сексуален тормоз, в екипа непременно трябваше да участва и жена. Присъствието ѝ в съдебната зала щеше да бъде деликатно напомняне на свидетелките, че не са сами, че не извършват предателство спрямо посестримите си.

А пък и изборът на самата Кейт Пейн беше лесно обясним. Беше я интервюирал още когато беше студентка в „Харвард“ и бе поразен от амбициозността и енергията ѝ. Съвсем естествено е да предпочете да работи с нея. Обяснението е съвсем логично.

Обяснението е съвсем логично!

И все пак за какво намекваше Маделин?

Чък Торп удари с юмрук по масата в залата за съвещания:

— Мътните го взели! Какви са тези изпълнения? Не плащаме ли достатъчно на „Самсън и Милс“, че тази жена да ми прави номера? Първо ми определи среща в ресторанта, на която не благоволи да се появи, сега пък отсъства от служебното съвещание!

— Не се горещи толкова, Чък. — Джед Холдън стисна рамото на по-младия мъж. — Убеден съм, че отсъствието на госпожицата е оправдано. — Той въпросително погледна Картър Милс.

— Да почакаме още пет минути — невъзмутимо заяви Милс. Сиво-сините му очи за миг се отклониха от Холдън и се втренчиха в Торп. — Маделин е образец на точността. Навярно има сериозна причина за закъснението ѝ.

Кейт погледна часовника си. Беше един и двайсет, а Уотърс още не се беше появила. Няколко пъти звъняха в кабинета ѝ, но никой не вдигаше телефона. Самата Кейт се беше обадила преди десетина минути, за да провери дали не е станало някакво недоразумение, ала

секретарката отговори, че съвещанието фигурира в графика на началничката ѝ, дори предишната вечер са го обсъждали.

С всяка изминала минута напрежението в кабинета нарастваше. Кейт сведе поглед и се престори, че препрочита бележките си, но изпод око наблюдаваше сцената. Бяха общо шестима души. Двамата с Пейтън седяха отляво на Милс. С вродената си тактичност Пейтън бе оставил свободен стола до Картър, като по този начин служителите бяха седнали според положението си в служебната йерархия и свободното място бе за Маделин, ако тя въобще се върнеше.

От другата страна на масата се бяха настанили хората от „Уайд Уърлд“. Всемогъщият изпълнителен директор на компанията Джед Холдън седеше отдясно на Милс. Вдясно от Джед се беше разположил Чък Торп — едър и широкоплещест мъжага. Третият беше Ричард Ъпстейн — слаб мургав човек, който беше шеф на юридическия отдел на „Уайд Уърлд“.

Кейт, която за пръв път виждаше Джед Холдън, беше изумена от невзрачната му външност. Беше нисък и слаб, с бледо лице и с щръкнали уши, а светлокестенявата му коса беше започнала да оредява. Само пронизващите му сиви очи издаваха силната му воля, благодарение на която бе направил шеметна кариера.

Торп пък беше тъкмо какъвто изглеждаше по телевизията — едър грубоват мъж с неизменно подигравателно изражение. Приличаше на териер — енергични кучета, които тежат много повече, отколкото си представяш, като ги гледаш. Само очите му разваляха впечатлението. Бяха безизразни като очи на мъртво същество. Трудно ѝ бе да определи цвета им, защото изглеждаха почти прозрачни.

Сепна се, като осъзна, че Торп е доловил изпитателния ѝ поглед. За миг очите им се срещнаха, той се усмихна още по-ехидно. Кейт се изчерви до уши и се втренчи в бележника си. Торп отново гневно заговори:

— Предлагам да започнем. Няма да седим тук цял ден, я!

Тя видя как за миг лицето на Милс се стърчи от раздразнение и се поуспокои. Беше почти сигурна, че Чък Торп не му допада.

— Добре — кимна той. — Да започнем с фактите.

— Фактите ли! — сопна се Чък. — На кого му пука за фактите? Важното е, че медиите са се наговорили да ме разпънат на кръст!

Милс го погледна в очите:

— Разбирам тревогата ви. Повярвайте, че стопроцентово ви подкрепяме. Но все пак се налага да ви задам няколко въпроса.

Говореше спокойно, дори нежно, сякаш се обръщаше към любимата си. Кейт неволно се възхити от неговата дипломатичност, от способността му да се съсредоточава върху най-неотложните проблеми. И Майкъл притежаваше същите качества — бе като учен, способен на абстрактни обобщения... Сепна се, като осъзна каква посока са взели мислите ѝ.

Торп мълчеше и упорито се взираше в масата. Картър продължи все така любезно:

— Първият ми въпрос е относно тъжителката Стефани Фридман. — Тонът му изразяваше колко му е неприятна намесата в личния живот на клиента. — Колегата Ъпстийн ме информира в общи линии, но ми се иска да чуя вашето мнение...

Торп театрално въздъхна:

— Престанете да увъртате, кажете направо какво ви интересува.

— Фридман е била ваша секретарка, нали?

Кейт забеляза как Картър използва само фамилното име на Стефани Фридман, като по този начин сякаш я обезличаваше. Навярно именно такава бе и целта му. Стефани вече не беше само бивша служителка. След като беше заплашила, че ще заведе съдебно дело, тя се бе превърнала в противник, който не заслужава съчувствие, камо ли уважение.

— Да. Беше моя секретарка.

— Колко време е работила за вас?

— Около пет години.

— Вярно ли е, че е напуснала преди десет месеца?

— Да.

— Поддържахте ли връзка с нея след напускането ѝ?

— Не.

— Добре. Какви са били задълженията ѝ?

— Ами като на всяка секретарка — набор на текстове, архивиране на документацията, приемане на обажданията по телефона и така нататък.

— Привлекателна ли е?

Торп презрително изсумтя:

— Въобразява си, че е първа красавица!

— Тя твърди... — Милс прегледа бележките си и продължи: — че непрекъснато сте настоявали да разказва за половия си живот, вие също сте споделяли с нея подробности за... любовните си срещи.

— Любовни срещи ли? Ама че фраза! В кой век живеем, драги? Вижте какво, господин Милс, сигурен съм, че сте способен юрист, но нямате представа как се осигуряват материалите за списание като моето. Питал ли съм Стефани с кого се чука? Разбира се, че я питах. Питал ли съм я каква техника използва любовникът ѝ, какво я възбужда? Разбира се. Не отричам, че съм ѝ казвал какво ми харесва да ми правят мацките. Обаче знаете ли защо ѝ задавах тези въпроси, господин Милс? Защото съм редактор на списание за секс, ако случайно сте пропуснали този факт. Разбира се, поместваме и статии на политически и културни теми, та да не излезе, че пичът, който си пада по циците, е пълен тъпак. Но главната ни тема е сексът, затова черпя идеи отвсякъде, дори от служителите си. Като постъпи на работа, Стефани прекрасно знаеше какво се очаква от нея. Ако страдеше от скрупули, да беше отишла в „Идеалната домакиня“.

Кейт се стараяше да се съсредоточи върху фактите и да се разграничи от спонтанната неприязън, която ѝ вдъхваха изявленията на Торп.

Милс се усмихна. Дори да споделяше нейните чувства, не се издаваше.

— Тази информация ще ни бъде от полза, Чък... Между другото, предлагам да си говорим на „ти“. Много е важно, че в продължение на пет години тя нито веднъж не се е оплакала. За да спечели делото, трябва да убеди съдебните заседатели, че се е възмущавала от поведението ти. Но от теб разбирам, че никога не е казала нито на теб, нито на другото, че се стеснява от разговорите, които сте водили.

— Да се стеснява ли? Божичко, какъв майтап! По-скоро аз трябваше да се стеснявам. В сравнение със Стефани съм истински пуритан!

— Да разбирам ли, че е имала активен полов живот?

— Меко казано.

— Спомняш ли си имената на партньорите, за които ти е разказвала?

— Все споменаваеше някой си Боб. Сигурно е бил голяма работа, защото най-много говореше за него. Затова и съм запомнил името му.

— Той посегна към чинията със сладкиши по средата на масата, взе си пастичка и я пъкна в устата си.

— Ако си спомниш за още някого, непременно ми кажи — промърмори Картър Милс. — И още нещо, за което Ричард вероятно те е предупредил — не разговаряй с никого във връзка с делото. Всеки, с когото споделиш подробности, може да бъде призован за свидетел.

— Ясно.

Кейт забеляза, че Ричард Ъпстийн почти не участва в разговора. Понякога отношенията между „Самсън“ и юристите на клиента бяха доста обтегнати; корпоративните адвокати, които в повечето случаи бяха мъже, негодуваха, че „Самсън“ изземват функциите им, дори понякога третираха привличането на фирмата като недоверие към самите тях и способността им сами да се справят със сложни дела. Ала след като в продължение на цяло десетилетие Ъпстийн работеше съвместно със „Самсън“, би трябвало да се е примирил с положението.

— Фридман твърди, че си я заплашил с уволнение, ако откаже да прави секс с Рон Фогарти — продължи Милс. — С Фогарти сте приятели, нали?

— Дрън-дрън! — гневно възкликна Чък. — Истината е съвсем друга — едва опазвах Рон от Стефани. Накрая положението стана почти нетърпимо. При всяко негово посещение тя не го оставяше на мира и направо му се предлагаше. Веднъж ѝ казах: „Стефани, престани. Той знае, че си падаш по него. Всички го знаем. Престани да му се натрапваш, изчакай естествения ход на събитията“. Според мен тя вдига тази патърдия, само и само да се докопа до Рон.

Кейт се помъчи да потисне нарастващата си неприязън, да слуша, без да прави прибързани заключения. Изпод око погледна Пейтън, който не откъсваше очи от Торп и съчувствено се усмихваше. Очевидно не изпитваше раздвоение. Божичко, как ѝ се искаше да бъде като него — съсредоточена, безпристрастна и обективна.

— Предполагам, че Фогарти ще подкрепи твърденията ти — каза Милс. — Ако се наложи, ще свидетелства, че е отблъснал предложенията на Фридман, така ли?

— Разбира се.

Картър отново прегледа бележките си и продължи:

— Фридман твърди, че си я принуждавал да се облича предизвикателно и че си правил недвусмислено сексуални забележки

относно външния ѝ вид.

— Не съм я принуждавал да се облича по определен начин! Сама избираше дрехите си. Честно казано, сигурно щеше да нададе вой, ако я накарах да се носи като обикновена секретарка. Не отричам, че може би съм ѝ правил комплименти, например, че изглежда страхотно или нещо от този род. Бога ми, не си спомням. Знам само, че никога не съм ѝ казвал онова, което тя твърди. Да ѝ имам самочувствието на тази скубла!

— Добре — спокойно каза Милс. — Следващото обвинение е по повод физически контакт. Тя настоява, че си я опипвал и че си я целувал.

— Че защо не! С нея бяхме приятели, поне така си мислех. Само се майтапех, това е всичко.

— Казвала ли ти е, че твоето поведение ѝ е неприятно? Молила ли те е да престанеш?

— Никога!

— Предполагам, че редакцията на списанието няма официална политика по отношение на сексуалния тормоз — небрежно подхвърли Картър.

Кейт си помисли, че при нормални обстоятелства това щеше да е най-важният въпрос, който щеше да бъде зададен в самото начало на разговора. Но ако Милс беше започнал с него, щеше да си навлече ненавистта на Торп и да го накара да се държи враждебно. За пореден път се възхити от способността му да се съобразява със субективните фактори, както и от отличното му познаване на човешката природа, на които се дължеше успехът му.

Торп само раздражено поклати глава, а Картър невъзмутимо продължи:

— С кои колежки е била приятелка?

— Преувеличено е да се каже, че имаше приятелки. Понякога обядваше заедно с Линда Морис и Мелиса Лайл.

— А те какви длъжности изпълняват?

— И двете са секретарки. Линда работи за Брайън Кек, който завежда техническата част. Мелиса е секретарка на заместник-главния редактор Оливър Лиъри, а като ми се натрупаше много работа и Стефи не можеше да се справи, помагаше и на мен.

— Коя е заместничката на Фридман?

— Не съм назначил никого на нейното място. Понякога работя с Мелиса или с Линда, ако закъсам, използвам услугите на временна секретарка.

Ъпстийн тревожно го изглежда:

— Досега не си споменавал за наемането на временни секретарки, Чък. Непременно трябва да го обсъдим. Не са ни необходими повече потенциални свидетелки. Особено непознати жени, които не са служителки във фирмата и които не можем да контролираме.

Торп театрално въздъхна:

— Извинете, задето се старая в името на моето списание.

— Всъщност списанието не е твое! — озъби се Ъпстийн.

— Забрави ли, че го продаде и че то вече е собственост на „Уайд Уърлд“? По-точно на акционерите на „Уайд Уърлд“!

Холдън рязко се извърна, сивите му очи проблеснаха като кинжали:

— Хей, Ричард, не позволявам да държиш такъв тон на Чък! Сигурен съм, че ще стигнем до взаимноизгодно решение.

Ъпстийн понечи да отговори, но стисна устни и зачете бележките си.

Милс побърза да се намеси:

— Според мен най-важното е да принудим потенциалните свидетели да не променят показанията си. Иначе ще си имаме доста неприятности, когато се гледа делото. Започваме с клетвени декларации, подписани от колежките на Фридман. Ако се съди по онова, което ни разказа Чък, те ще ни окажат съдействие.

Торп кимна.

— Другата важна стъпка — продължи Картър — е да съберем възможно най-подробна информация за личния живот на Фридман. Например колко любовници е имала, използва ли наркотици, дали в миналото е страдала от някакво умствено заболяване... Накратко, необходими са ни сведения, чрез които да докажем, че тя е...

— Че Стефани е курвеста откачалка! — прекъсна го Торп и се ухили.

Холдън също се усмихна и му намигна. Ъпстийн упорито се взираше в отсрещната стена и ритмично потропваше по пода с черната си кожена обувка.

Милс помълча, сетне любезно се усмихна.

— Чък, съветвам те да внимаваш със солените шегички — каза престорено небрежно. — Същото се отнася и за теб, Джед.

— Извинявай, Картър — смирено отвърна Холдън. — Абсолютно си прав.

Торп само подигравателно се усмихна.

Ъпстийн отмести поглед от стената и заяви:

— Господа, неприятно ми е да повдигам този въпрос, но смятам, че е задължително да го обсъдим. Според мен има несходство в интересите на „Уайд Уърлд“ и господин Торп. При тези обстоятелства идеята за съвместно юридическо представителство е крайно неуместна. Казано накратко, не виждам как „Самсън и Милс“ успешно ще представляват едновременно Чък Торп и „Уайд Уърлд Мидия“.

Холдън мрачно го изгледа:

— Ричард, вече обсъдихме този въпрос. — Леденият му тон подсказваше, че няма да търпи противоречия, въпреки че изражението му остана любезно.

— Вярно е. Вярно е и това, че не постигнахме съгласие — равнодушно заяви Ъпстийн.

Кейт изпод око погледна Милс, за да види реакцията му. Същия въпрос в понеделник беше повдигнала и Маделин. Ала преди Картър да отговори, Торп гневно възкликна:

— Какво ти става, Ъпстийн? Само не ме заблуждавай! Знам, че не можеш да ме понасяш. През цялото време правиш спънки и...

— Мнението ти не ме интересува, Чък — прекъсна го адвокатът. — Мисли каквото си искаш. Но аз имам морално задължение към тази корпорация. Въпрос на етика, каквато ти изобщо не притежаваш.

— Не си го изкарвай на мен, за да прикриеш колко си некадърен — не му остана дължен Чък. — Не ми поиска списък на заплахите, които всякакви кретени са отправяли срещу „Примамка“. Цялото световно производство на хартия ще бъде недостатъчно за съставянето на този списък. Пожела и получи списък на предстоящите и евентуалните съдебни дела, които ще ми нанесат сериозни материални щети. Нямах представа, че Стефани ще подаде жалба.

Честно казано, останах като ударен от гръм... още не ми го побира главата. Мислех, че е някаква шега, с която цели да привлече вниманието ми.

— Безусловно го привлече — кисело процеди Ъпстийн.

Милс заговори, обръщайки се към него:

— С Джед обсъдихме този въпрос. Разбирам гледната ти точка, но не я споделям.

„О, ето каква била работата — помисли си Кейт. — Но защо Маделин беше толкова сигурна, че Ъпстийн има право?“

Корпоративният адвокат понечи да каже нещо, но размисли и само ядно стисна устни. Картър се обърна към Торп:

— Чък, нямам нищо против да вземеш адвокат, който да защитава само твоите интереси.

— Все ми е тая. — Торп се прозина, сякаш разговорът вече му беше безинтересен, и огледа хората около масата. Когато Кейт усети погледа му върху себе си, машинално скръсти ръце на гърдите си. Стори й се, че той победоносно се усмихна, но преди да се убеди в предположението си, Чък вече гледаше в друга посока. Вече не беше напрегнат като опъната пружина, гневът му като че ли бе стихнал.

— Питам се къде ли е скъпата госпожица Маделин — подхвърли, обръщайки се към всички присъстващи.

Кейт се прибра у дома едва към единайсет вечерта. Включи лампите, монтирани на тавана, и се огледа. Според стандартите в Манхатън едностайният ѝ апартамент беше категория „лукс“, въпреки че не беше ясно в какво се състои луксът. Таваните бяха гипсови, паркетът се нуждаеше от лакиране, кухнята представляваше ниша без прозорци, банята беше миниатюрна. През големите плъзгачи се прозорци се виждаше фасадата на срещнатата сграда. Но жилището имаше и известни предимства. Казано накратко, беше чисто и безопасно. След като в продължение на три години беше обитавала разнебитени къщи в Кеймбридж, бе предпочела удобствата на модерното жилище пред очарованието на старинните постройки. Сградата беше с портиер, което бе предимство предвид факта, че тя излизаше и се прибираще в различни часове на деня и нощта, и се намираше на две пресечки от метростанцията. При това кварталът беше тих — нещо съвсем нетипично за Ню Йорк — а наемът беше само две хиляди и петстотин долара месечно. След като се бе убедила,

че където и да било другаде ще плаща почти двойно повече, тя бе наела жилището.

Предстоеше ѝ още работа. Остави палтото и чантата си на канапето и тръгна към кухнята. Ще си приготви чаша кафе, което ще я ободри. Извади от шкафа пакета и зареди кафеварката. Навремето беше избрала скъп модел „Браун“ и инвестицията се беше оказала добра — уредът вярно ѝ служеше години наред. Внезапно усети глад и надникна в хладилника. Изборът беше повече от скромнен. Половин хляб, купен бог знае кога. Парче сирене, покрито с тебеширена коричка от дългия престой в хладилника. Няколко бурканчета с конфитюр и с туршия, дижонска горчица, фъстъчено масло. Накрая реши да хапне солени бисквитки с фъстъчено масло — основната ѝ храна през нощите, когато четеше за изпити в университета. Докато дъвчеше последната хрупкава бисквитка, тръгна към спалнята да се преоблече.

Като усети аромата на силно кафе, идващ от кухнята, внезапно настроението ѝ се повиши. „Колко малко му трябва на човек, за да му е хубаво“ — каза си. Тъкмо когато ровеше в най-долното чекмедже, за да намери любимата си тениска с емблемата на Харвардския юридически факултет, телефонът иззвъня. „Тара е! — помисли си. — Да му се не види, забравих да ѝ се обадя!“ Ала като вдигна слушалката, чу непознат мъжки глас:

— Ако обичате, търся Кейт Пейн.

— На телефона. — Тя притисна слушалката под брадичката си и обу размъкнат черен клин, който преди няколко години беше купила от разпродажба в „Гап“.

— Обажда се Дъглас Маколи — каза мъжът. — Приятел съм на Тара Уилки. Доколкото разбрах, тя ви е говорила за мен. Аз...

Кейт се тръсна на леглото.

— Знам кой сте! — прекъсна го грубо и веднага се упрекна заради враждебния си тон. В края на краищата човекът нямаше вина. Но ако Тара ѝ беше под ръка, със сигурност щеше да я убие. Излиза, че снощи си е хвърлила думите на вятъра — явно не е успяла да убеди приятелката си, че засега се въздържа от сериозна връзка.

— Питам се дали ще се съгласите да вечеряме заедно в петък — продължи непознатият. — После можем да отидем на кино.

— Вижте какво, благодаря за обаждането, но... — Какво да му каже? „Не излизам с мъже, откакто преди две години гаджето ме заряза.“ Ах, как ще си го върне на Тара, задето я беше насадила на пачи яйца!

— Тара ме предупреди, че сте много заета — каза Дъглас. — Ако в петък не сте свободна, ще го отложим за друг ден.

— Не, не... Само дето... — запелтечи тя и отново млъкна. Искаше ѝ се да изкрещи: „Никога не ходя на кино и не вечерям! Страдам от болестта на Свети Вит! Още по гласа ти познах, че не си мой тип!“.

— Съгласна ли сте за петък? — Човекът говореше някак неуверено, като че не беше разбрал какво му е отговорила. На Кейт ѝ хрумна, че можеше да се оправдае с поет ангажимент, ала вече беше прекалено късно. Тъй като почти никога не излизаше с приятели, не се беше досетила навреме за извинението, подходящо при всички случаи. Знаеше, че ако започне да увърта, онзи Дъглас ще разбере, че го лъже. Реши да се измъкне най-безболезнено.

— Можем да отидем на кино — промърмори, — при условие, че прожекцията е след седем часа.

Каза си, че това е най-безопасният вариант — прожекцията ще трае максимум два часа, а като свърши, набързо ще се измъкне под предлог, че предишната нощ не е спала добре, а на другата сутрин ще става много рано. Така почти няма да разговаря с него. Поздрави се за мъдрото решение. С един куршум два заека: хем ще отиде на кино, хем ще се отърве от натякванията на Тара.

— Прекрасно. — По тона на Дъглас личеше, че искрено се радва, задето е приела предложението. Кейт се запита какво ли му е наговорила приятелката ѝ. — Живеете в Уестсайд, нали?

— Да — промърмори тя и отново я обзе гняв. По дяволите, защо ѝ е притрябвало на Тара да му казва адреса ѝ?

— Да ви взема ли?

— Предпочитам да се срещнем пред киното — побърза да отговори. — Предлагам да се чуем по телефона в петък сутринта, за да уговорим подробностите.

— Става. Е... дочуване. С нетърпение очаквам да се запознаем.

— Дочуване, до петък — промърмори тя и побърза да прекъсне връзката.

Върна слушалката на вилката и се замисли. Обаждането донякъде я извади от равновесие, но все пак се беше справила блестящо. Може би Тара най-сетне ще ѝ повярва, че е готова да се върне към нормалния живот.

Нахлузи удобните си чехли и тръгна към кухнята да си налее кафе. Вече почти беше забравила обаждането, умът ѝ беше зает с документацията по няколко дела, която ѝ предстоеше да проучи. Преди да се заеме с работата, включи телевизора „да ѝ прави компания“. Излъчваха някакъв комедиен сериал и тя неволно се усмихна на духовитата размяна на реплики. След няколко минути започваше новинарската емисия. Навън отново валеше, дъждовните капки глухо барабаняха по стъклата на прозорците. Тя отпи от кафето и внезапно изпита чувство за домашен уют и безопасност, все едно отново беше студентка и зубреше за изпит.

Задълбочено четеше решението на Върховния съд по делото „Банка «Меритър» срещу Винсън“, когато чу познато име: „... Маделин Уотърс, съдружничка в прочутата адвокатска фирма «Самсън и Милс»...“. Отначало си помисли, че ѝ се е причуло. Ала като погледна към екрана на малкия телевизор, спомен от студентските ѝ години, отново чу да произнасят името Маделин Уотърс. Грозноват мъж на средна възраст, който изглеждаше много нетърпелив, говореше пред микрофон, държан от стройна млада жена с късо червено палто; очевидно се намираха в някакъв западнал квартал, в далечината се виждаше водна повърхност — навярно беше река Хъдсън. Изражението на непознатия подсказваше, че му се иска час по-скоро да се отърве от нахалната репортерка.

— Трупът беше идентифициран преди няколко часа. — Той почти крещеше, опитвайки се да надвика шума от уличното движение. — Засега не мога да ви кажа нищо повече. Работим по няколко версии, ето защо се въздържам от прибързани заключения.

— Благодаря, детектив — извика в отговор младата репортерка и приглади косата си, развявана от бурния вятър.

Кейт рязко се изправи и едва не разля кафето. Внезапно изпита необходимост да се движи, не я съдръжаше на едно място. Прекоси помещението, сетне се върна и се втренчи в екрана, насилвайки се да слуша. Помъчи се да проумее думите, които изричаха рубиненочервените устни на младата репортерка:

— Брутално убийство, което ще разтърси общността на нюйоркските юристи... една от малкото жени, които са съдружнички в „Самсън и Милс“, смятана за една от най-прочутите адвокатски фирми в града...

Струваше ѝ се, че младата жена говори на чужд език, значението на думите ѝ се изплъзваше. Каза си, че трябва да се съсредоточи. Вместо това ни в клин, ни в ръкав забеляза, че червилото на телевизионната журналистка е с цвета на палтото ѝ.

В края на репортажа показаха снимка на Маделин. Лицето ѝ бе озарено от победоносна усмивка; носеше тъмносин костюм и бяла блуза. Фотографията беше заснета преди доста време, може би когато Уотърс е станала съдружничка в „Самсън“. Косата ѝ беше права и късо подстригана. Въпреки че се бе постарала да си придаде сериозно изражение, цялото ѝ същество излъчваше оптимизъм, какъвто липсваше у жената, която Кейт така и не бе успяла да опознае.

Новинарската емисия продължи с друг репортаж.

Кейт осъзна, че машинално разтрива дланите си, като че е премръзнала и се опитва да ги стопли. Беше ужасена и потресена, изпитваше и някакво чувство, подобно на мъчителна болка, което не можеше да определи. Ненадейно ѝ се прииска да говори с Джъстин. Джъстин! Дори мисълта за него като че ли я поуспокои. С треперееща ръка вдигна слушалката и набра познатия номер. Въпреки че той се обади почти моментално, по гласа му личеше, че го е събудила.

— Джъстин, аз съм — избърбори тя. — Маделин Уотърс е била убита. Открили са трупа ѝ. Гледах репортаж по телевизията. Господи, не мога да... — Осъзна, че говори несвързано, думите бликаха от устата ѝ като фонтан.

— Какво? — сънено промърмори Джъстин. — Какви ги говориш?

Опитвайки се да спре пороя от думи, тя се постара накратко да предаде онова, което току-що беше чула. Насили се да говори като адвокатка и самоналожената дисциплина ѝ подежда успокояващо, гласът ѝ престана да трепери. Като приключи, изпита необяснима умора.

— Сигурна ли си? — попита Джъстин. По гласа му личеше, че още е сънен и не осъзнава какво му се говори.

— Разбира се, че съм сигурна! — раздражено се сопна тя. — Да не мислиш, че се шегувам?

— Не... извинявай. Просто... бях заспал много дълбоко... — Звучеше като човек, който наскоро се е научил да говори.

— Извинявай, че те събудих — промълви Кейт. — Но като чух новината, буквално откачих. Прииска ми се веднага да го споделя с теб.

— Маделин... та аз работех с нея... — В гласа на Джъстин се долавяше лека промяна, сякаш едва сега той осъзна какво се е случило. — Не разбирам как е... Слушай, Кейт, ще изчакаш ли секунда? — В слушалката се чу шумолене, щракване на ключа за осветлението. Джъстин отново заговори, гласът му вече не беше сънен: — Не мислиш ли, че е станала грешка? Че онези по телевизията нещо са объркали...

За миг тя се замисли, сетне отвърна:

— Възможно е, разбира се, но според мен е невероятно. Ако не бяха сигурни, нямаше да излъчат директен репортаж. Пък и показаха снимката й...

— Така ли? — ахна той. — По какъв начин... как е била убита?

— Не зная — отговори Кейт и се почувства така, сякаш не е успяла да се справи с важна задача. — Не съм сигурна дали го съобщиха... Как ти се струва, редно ли е да премълчават подобен факт?

— Нямам представа. Споменаха ли, че извършителят е арестуван? Известно ли е кой я е убил?

— Не... Всъщност не съм сигурна... Май не съобщиха нищо подобно. Човекът, когото интервюираше репортерката — изглежда, беше детектив от полицията — спомена, че работят по няколко версии. — Тя потрепери, полазиха я студени тръпки. Дочу бръмчене, означаващо, че някой иска да се свърже с нея. — Джъстин, един момент, търси ме някой.

Обаждаше се Пейтън Уинслоу:

— Кейт, чу ли новината?

— Да, случайно попаднах на репортажа по телевизията. Потресена съм. Ако обичаш, изчакай, разговарям с другото. — Превключи на другата линия и каза: — Ще затварям. Търси ме Пейтън Уинслоу.

— Опитай се да се успокоиш — посъветва я той. Говореше нежно, като че се обръщаше към плачещо дете. — Утре ще поговорим.

Тя се сви на кълбо на канапето и превключи на линията, по която я търсеше Пейтън.

— Кейт, само исках да разбера дали си научила за трагедията с Маделин.

Докато той говореше, Кейт долови гласове, идващи от телевизора, примесени със звуците на класическа музика.

— Не мога да повярвам. — Осъзнаваше, че фразата е банална, но друго не ѝ дойде наум.

— Знам — промълви Пейтън. За разлика от друг път английският му акцент бе едва доловим.

— Затова не присъства на днешното съвещание. Господи, как не се досетихме, че нещо не е наред? Защо не я потърсихме?

— Нямало е начин да ѝ помогнем, Кейт — опита се да я успокои колегата ѝ. — Вече е била мъртва. Убита е била снощи.

„Снощи!“ — помисли си тя. Дали е било по времето, когато вечеряха с Тара или когато играеше шах с Джъстин? Дали по времето, по което тя се е смяла, разговаряла е и е спорила с приятелите си, някой е убил Маделин Уотърс? Джъстин имаше право — новината изглеждаше неправдоподобна.

— Откъде знаеш? — попита.

— Какво?

— Откъде знаеш кога се е случило?

— Съобщиха го по телевизията.

— Така ли? Сигурно не съм чула... — Тя придърпа одеялото и зави краката си. Изпита известно облекчение, като разбра, че не биха могли да помогнат на Маделин. Нямаше причина да изпитва чувство за вина. От друга страна, осъзнаването на безсилието им бе ужасно потискащо. Предпочиташе да си въобразява, че ако някак си се бяха досетили, щяха да намерят начин да спасят Маделин.

— Нямало е начин да разберем — каза Уинслоу, сякаш четеше мислите ѝ. — И през ум не ни е минавало, че тя е в опасност.

— Да... знам.

— През следващите седмици доста ще се озорим. Най-важното е да не отклоняваме вниманието си.

— От какво? — недоумяващо попита тя.

Събеседникът ѝ шумно си пое въздух:

— Виж какво, Кейт, докато заловят убиеца на Маделин, смъртта ѝ временно ще измести на заден план работата във фирмата. От двама ни с теб зависи подготвянето на материалите по делото Торп. Шефовете разчитат на нас. А аз разчитам на теб.

В този момент тя проумя, че Пейтън възнамерява да използва трагедията като трамплин за повишението си. Откритието я остави без дъх. Едва сега разбра причината за шеметното му издигане в служебната йерархия. Аристократичните му маниери и хапливите забележки бяха само маска, прикриваща болната му амбиция.

— Разбира се — промърмори тя, като се стараеше да не издаде разочарованието си. Пейтън ѝ беше много симпатичен, но цинизмът му буквално я потресе. Запита се наистина ли трябва да си бездушен опортюнист, за да станеш съдружник в „Самсън“.

Пейтън, който не долови промяната в настроението ѝ, продължи „наставленията“ си:

— Знам, че ти е тежко и че моментът е неподходящ, но трябва да съставим план за действие. Невъзможно е да възкресим Маделин, но в нейна памет трябва да се постареем работата във фирмата да не изостане. — Той замълча за миг, сякаш очакваше Кейт да му отговори, сетне продължи: — Докъде стигна със справката?

„Справката!“ Току-що бяха научили, че една от съдружничките във фирмата е била убита, а той се интересуваше от някаква си справка! Разговорът започваше да ѝ се струва все по-нереален.

— Ами... работя по нея. Запознах се с документацията по делата...

След пет минути затвори телефона и за миг остана неподвижна. Дъждът продължаваше да барабани по стъклата на прозорците. По телевизията вече вървеше спортната емисия. Тя взе от масичката устройството за дистанционно управление и започна да превключва каналите с надеждата да научи нещо повече за убийството на Уотърс. Но по нито един не излъчваха новини. Кейт изключи телевизора, стана, отиде в кухнята, изля в умивалника изстиналото кафе и изплакна чашата. И без кофеина нервите ѝ са опънати, по-добре да си приготви билков чай.

Докато чакаше водата да заври, се опита да си представи последните часове на красивата жена със зелени очи, ала усилията ѝ

бяха напразни. Едва сега осъзна колко малко подробности са ѝ известни. Как е умряла Маделин? Застреляна ли е била? Дали са я удушили, или пък е била прободена с нож? Репортерката беше изрекла фразата „брутално убийство“ — клише, използвано от журналистите в таблоидите — но какво означаваше това? Кой и защо е извършил престъплението? Възможно ли е Маделин случайно да е станала жертва на насилие? Или пък някой я е убил, за да ѝ отмъсти?

Когато водата завря, Кейт машинално взе чайника и си приготви чай от лайка и мента. Обзе я необяснима тревога. Провери дали е изключила газта, отиде до външната врата и се увери, че е заключена. Щорите бяха спуснати. Нямаше причина за безпокойство. Беше в пълна безопасност — вратата беше здраво заключена, сградата се охраняваше. Тогава защо сърцето ѝ биеше толкова лудо?

Насили се да седне зад бюрото и неவிждащо се втренчи в купчината юридически справочници върху бюрото си. Струваше ѝ се, че са изминали часове, откакто ги е прелиствала. Всъщност бяха изминали по-малко от шейсет минути. В съзнанието ѝ се тълпяха объркани мисли. Изведнъж ѝ хрумна да се обади на Андрия, за да разбере дали е научила новината. Вдигна слушалката и набра номера. Сигналът за свободна линия прозвуча три пъти, после се включи телефонният секретар. Тя затвори, без да остави съобщение. Беше късно, може би приятелката ѝ бе заспала. След малко отново позвъни, надявайки се да я събуди, но отново се включи секретарят.

Господи, как ѝ се искаше да поговори с някого!

Хрумна ѝ отново да се обади на Джъстин, но под какъв предлог? Какво ще му каже? Единственото ѝ желание беше да чуе глас на приятел, да усети, че не е сама. Изведнъж се почувства изоставена и самотна, домъчня ѝ за родителите ѝ — за майка ѝ, която обичаше с цялото си сърце, и за баща ѝ, когото почти не познаваше. Тежко въздъхна и отново седна зад бюрото. Погледна часовника си — беше дванайсет без десет. Томчето, в което беше описан случаят „Меритър“, бе отворено, както го беше оставила.

Тя сложи чашата си върху керамична поставка и отново зачете.

Отново валеше, едрите студени капки трополяха по стъклата на прозорците му. Той се взираше в мрака. Беше в безопасност, чувстваше

безкрайно задоволство.

Самотата му допадаше. Предстоеше му да обмисли следващите си ходове.

Най-сетне можеше да се успокои, да се наслади на първия си успех.

Маделин Уотърс бе мъртва. Загинала беше от неговата ръка.

Почувства прилив на сили, самоувереността му се възвърна. По едно време се бе запитал дали е в състояние да довърши започнатото, дали не постъпва глупаво да прави промени, когато успехът е толкова близо. Знаеше, че именно в подобни моменти се допускат грешки.

Ала той беше човек на изкуството, нещо като художник. А истинският художник използва подръчни материали. Появата на Маделин беше истински късмет. Постъпил беше правилно, като реши да я използва. Първоначалният план му се струваше съвършен, покъсно обаче осъзна грешката си. Без Маделин работата му щеше да бъде недовършена. Сега обаче всичко си беше на мястото.

Въпреки това една мисъл не му даваше покой. Снощи в ресторанта Маделин му беше казала, че е луд.

Луд!

Глупава дума. Детинска дума.

Помъчи се да я забрави. Какво значение има някаква си дума, подхвърлена по време на ожесточена битка? Няма значение, абсолютно никакво значение! От къде на къде ще се натрапва в съзнанието му и ще помрачава радостта от постижението му? Дори да отговаря на истината, какво от това? В края на краищата той е човек на изкуството, художник, а много художници са били безумци. Затова са били велики, отличавали са се от сивата тълпа.

Но думата продължаваше да се забива като свредел в съзнанието му.

Мълния разполови небето.

Той два пъти прекоси обширното помещение, като се мъчеше да се успокои. Изведнъж го осени идея. Отново прекоси дневната, отвори плъзгащата се врата на големия килер, в който грижливо един върху друг бяха подредени кашони. Прегледа надписите на етикетите и видя, че кашонът, който му трябва, е вторият от горе на долу. Качи се на стола, пресегна се и взе голямата картонена кутия.

Остави я на пода и с джобното си ножче разряза прозрачната лепенка, с която беше прикрепен капакът. Кашонът беше пълен с книги. Той ги заизважда една след друга, докато намери томчето, озаглавено „Наказателно право и съдопроизводство — прецеденти и материали“.

Запрелиства страниците, докато стигна до индекса. Невменяемост. Бяха описани повече от дванайсет случая, но той се интересуваше от класическата дефиниция — правилото на Макнотън, което гласеше, че душевноболното лице не носи отговорност за криминалните си деяния. Правен критерий, въведен от Камарата на лордовете след опита за убийство на сър Робърт Пийл, залегнал в основите на съвременната защита, позоваваща се на невменяемост.

Той отново прелисти томчето, докато намери описанието на прочутия случай. Зачете внимателно, търсейки определението. А, ето го, прилежно подчертано с червено. То гласеше: „За да се обоснове иск на основание невменяемост, трябва да се докаже, че по време на извършване на деянието съзнанието на обвиняемия дотолкова е било увредено от душевното заболяване, че той не е осъзнавал естеството на въпросното деяние; или ако го е осъзнавал, не е знаел, че постъпва погрешно“.

Той няколко пъти прочете на глас цитата, докато вникне в съдържанието. Така. Осъзнавал ли бе естеството на деянието, докато го извършваше?

Разбира се.

Хладнокръвно беше отнел живота на Маделин Уотърс, за да осъществи целите си.

Според първата част от дефиницията не беше невменяем. Замисли се върху другия вариант, който беше по-труден за проумяване. Осъзнавал ли бе, че постъпва погрешно?

Седна до прозореца и се загледа навън — дъждът се лееше като из ведро.

В края на краищата дали постъпваш правилно или погрешно зависи от гледната точка. Разбира се, известно му бе, че убийството е забранено от закона. Друг е въпросът дали е било погрешно. Отнемането на живота на Маделин беше върховен ход, прекрасен пролог към изпълнението на плана му.

Не, той не смяташе, че е постъпил погрешно.

Обзе го раздражение, като че ли беше загубил при важен дебат.

Но отказа да се предаде и отново запрелиства томчето. Сигурно ще намери интерпретация, която ще докаже, че той има право. Ще докаже, че разумът му е здрав колкото на самата Маделин.

„Държавата срещу Креншоу“ — ето го делото, което търсеше. Зачете внимателно, постепенно лицето му се озари от усмивка. Четеше бавно, наслаждавайки се на смисъла на всяка дума. Случаят беше крайно интересен. Мъж, който току-що бил сключил брак, си въобрази, че съпругата му му изневерява. По време на медения месец я убил, като ѝ нанесъл двацет и пет удара с нож.

Той приклепна и се опита да си представи сцената. Ужасената младоженка, пред очите на която съпругът ѝ се променя от любовник във враг. Много ли кръв е изтекла от раните ѝ?

Може би колкото от раните на Маделин Уотърс...

Тръсна глава и отново зачете. Съпругът убиец се опитал да се оправдае с невменяемост. Твърдял, че не се смята за виновен, щом Бог не смята за голям грях убийството на една прелюбодейка. Ала съдът не приел тезата му. Креншоу е знаел, че убийството е престъпление, забранено със закон. Това е било достатъчно за осъждането му.

Хм, много по-уместно правило. Правило, което се подчинява на здравия разум.

Правило, според което той е напълно нормален.

Постепенно напрегнатите мускули на шията и на гърба му се отпуснаха. Разбира се, него няма да заловят, никога няма да го изправят пред съда. Все пак бе успокояващо да знае, че има вратичка, през която в краен случай да се измъкне. Но само в краен случай. Струваше му се унизително, че Маделин го обяви за луд. Унизително и несправедливо.

Върна книгата в кашона, изправи се и се разтърпка. Беше късно, но той не чувстваше умора. Скоро ще се разиграе последното действие на драмата. Последният етап от неговия план.

Шестнайсети януари се падаше в събота, дотогава оставаха само десет дни.

Години наред очакваше този ден, дори беше измислил ритуал да го ознаменува.

Наближаваше краят на очакването. Мечтите му ще се осъществят.

И кръгът ще се затвори.

ЧЕТВЪРТЪК, 7 ЯНУАРИ

Мракът я обгръщаше. В първия момент не разбра къде се намира. В стаята беше горещо, въздухът бе сух. Завивките я притискаха, обляна бе в пот. Помисли си, че нещо не е наред, но не знаеше какво. Като извърна глава, всичко си дойде на мястото.

Беше си у дома, в апартамента си в Ню Йорк.

Маделин Уотърс беше мъртва.

Кейт полежа още няколко секунди, опитвайки се да свикне с ужасната мисъл. После отметна одеялата и стъпи на пода. Флуоресциращите цифри на часовника върху нощното ѝ шкафче показваха 6:48. Беше спала около шест часа. Изключи звънеца, който трябваше да я събуди в седем и половина, запали лампата и стана.

Вестник „Таймс“ вече беше оставен пред вратата ѝ и тя набързо го прегледа. Поместено беше кратко съобщение за смъртта на Маделин, в което се споменаваха само познатите ѝ факти. Няма как, преди работа ще се отбие до павилиона за вестници. В таблоидите със сигурност са публикувани повече подробности.

Не я съдръжаше на едно място, искаше ѝ се да излезе час по-скоро. Отказа се дори от кафето — ще се отбие в закувалнята, след като купи утринните вестници. Набързо взе душ, облече сива рокля от трико, обу черен чорапогащник. Като допълнение сложи огърлица от изкуствени перли, черен шал и черни велурени обувки. Пазеше този тоалет за дните, през които нямаше сили да облича костюм и да подбира подходяща блуза, бижута и обувки. Не беше особено елегантен, но поне не предизвикваше критични забележки в службата. Прибра косата си назад и я прикрепи с шнола, украсена с черен велур — нямаше време да си измие косата и да оформи прическата си — взе червената си пелерина и черните си кожени ръкавици и излезе от апартамента.

Студът беше сковаващ. Още не валеше сняг, но мрачното небе като че ли притискаше сградите. Тротоарите бяха заледени след проливния дъжд, който беше паднал през нощта. Кейт тръгна към

павилиона за вестници, намиращ се на една пресечка от Бродуей, като внимаваше да не се подхлъзне. Отдалеч видя заглавията, написани с грамадни букви.

„КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРА: ПРОЧУТА
АДВОКАТКА Е ОТКРИТА МЪРТВА. ПРЕДПОЛАГА СЕ,
ЧЕ СТАВА ВЪПРОС ЗА СЕКСУАЛНО УБИЙСТВО!“

Тя купи и двата таблоида и забърза към закусвалнята на Осемдесет и първа улица.

Като видя, че на касата има опашка, не се нареди, а седна на бара и разгърна „Дейли Прес“. На първата страница беше поместена същата студийна снимка на Маделин, която бяха показали по телевизията. Кейт прелисти страниците, изцапани с печатарско мастило, и намери каквото очакваше. Напорист репортер на таблоида се беше добрал до информация, с която да допълни кратката бележка от късното вечерно издание. Всъщност дори беше успял да интервюира безработния механик, който бе намерил трупа. Трупът на Маделин!

„Никога не съм виждал по-страшна гледка — бе казал механикът. — Трудно ми беше да разбера, че трупът е на жена, толкова много кръв имаше. Непознатата беше гола, а между бедрата ѝ беше пъхнато нещо, което приличаше на свещ. Лицето и гърдите ѝ буквално бяха накълцани, като че някой я беше удрял със сатър.“

На Кейт ѝ се повдигна, притисна длан към устните си, но продължи да чете. Полицейските следователи бяха отказали да коментират изявленията на свидетеля, но психологът се беше оказал по-отзивчив. Заключението му гласеше:

„Ако се съди по описанието, престъплението е извършено от човек с душевно разстройство. Вкарването

на предмет във влагалището на жертвата, жестоките наранявания по лицето ѝ са «запазена марка» на неуравновесените убийци. По принцип този тип престъпления се извършват от млади мъже на възраст между седемнайсет и дваисет и пет години с по-нисък коефициент на интелигентност, които не са оправдали големите очаквания, нямат близки приятели и най-вероятно са склонни към самозаблуда.“

Кейт престана да чете и се загледа през витрината към потока от добре облечени хора, устремени към входа на метростанцията, които никога не се бяха сблъскали с кошмарните аспекти на живота в мегаполиса. Преди два дни Маделин е била като тях — красива и богата жена с блестяща кариера, която бърза за поредната делова среща, за поредния обяд или вечеря в луксозно заведение. А сега беше мъртва. Смъртта ѝ беше ужасяващо напомняне какво може да те сполети, ако започнеш да се чувстваш прекалено сигурен. Самата Кейт се предоверяваше на данните за сниженото ниво на престъпност в големия град и почти не се замисляше за дебнещите я опасности. Наистина броят на убийствата бе намалял, но знаеше, че престъпници продължаваха да отнемат живота на невинни хора. Тя имаше навика да се качва на метрото дори през малките часове на нощта, но явно трябва да бъде по-предпазлива. Безсмислено е да рискува, по-добре да взима такси... Колкото и да е странно, решението ѝ подейства някак успокояващо.

Да, вместо да се придвижва с метрото, ще взима такси — елементарна предпазна мярка.

Докато приемаше съболезнованията на Майк Глейзър, детектив от нюйоркската полиция, Картър Милс се постара да изглежда дълбоко опечален. Глейзър бе придружен от своя колежка, която очевидно беше от латиноамерикански произход и се казваше Кати Валенсия. Докато Глейзър говореше, Картър изпод око огледа мургавата жена, сетне се втренчи в стенния часовник, който май напоследък изоставаше. Каза си, че непременно трябва да се обърне към специалиста по старинни

часовници, за когото беше прочел в „Таймс“. Клара сигурно си спомня името му.

Детективът отвори бележника си. Беше четирийсетинагодишен, с оредяваща кестенява коса и прави сини очи. Изглеждаше прекалено простодушен и наивен — изражение, под което често се прикрива остър ум. Картър не се съмняваше, че също като опитния адвокат, изправен пред съдебните заседатели, този човек знае как да се възползва от външността си. Каза си, че в никакъв случай не бива да го подценява.

— Господин Милс, както вече споменах, настояваме да ни допуснете в кабинета на госпожица Уотърс. По-нататъшното забавяне може да се отрази фатално на работата ни.

Милс се постара да прикрие нарастващото си раздражение:

— Действаме възможно най-бързо, детектив. Когато се уверим, че поверителната информация за клиентите ни няма да бъде изложена на риск, ще имате пълен достъп до работното място на покойната ни съдружничка.

— Кога ще стане това?

— След няколко часа. Най-вероятно следобед.

Глейзър се намръщи, изразявайки недоволството си. Но единствената друга възможност беше да вземе заповед за обиск, което също щеше да отнеме време. Ето защо трябваше да се примири и търпеливо да чака.

— Предполагам, знаете, че не бива да размествате нищо — каза строго.

— Разбира се, детектив. Имате думата ми.

— Ще разрешите ли поне да направим снимки в кабинета? Нося фотоапарат.

— Ще ви съобщим решението ни по този въпрос.

Глейзър очевидно възнамеряваше отново да го притисне, но вместо това само попита:

— Господин Милс, имате ли представа кой би могъл да извърши престъплението?

Картър разпери ръце, сетне ги скръсти на гърдите си и отвърна:

— Абсолютно никаква, детектив. Случилото се ме потресе. Абсурдно е, че някой е посегнал на живота на Маделин... и то по този

начин. Изтръпвам, като си помисля какво ѝ е причинил. Единственото ми предположение е, че е била убита по погрешка.

— Работили сте съвместно с госпожица Уотърс, нали?

— Да.

— Кога за последен път я видяхте?

— Мисля, че беше във вторник сутринта. В деня, когато е била убита. Доиде в кабинета ми да обсъдим едно ново дело. Съвещанието продължи двайсетина минути. В нашата работа е важно да се говори по същество — нямаме време за губене.

— Забелязахте ли нещо странно в поведението ѝ? Изглеждаше ли разтревожена, обезпокоена?

— Не, детектив. Повярвайте, че откакто разбрах за трагедията, стотици пъти съм си задавал същия въпрос. Но наистина не забелязах нищо необичайно.

— Сами ли бяхте или на съвещанието присъстваха други служители на фирмата?

— Бяхме само двамата.

Глейзър кимна и се облегна на стола, сякаш намекваше, че разпитът едва сега започва. Сетне поднови задаването на въпросите, „изстрелвайки“ ги като с картечница:

— Известно ли ви е какво е правила през същия ден, след като е излязла от кабинета ви?

— Знам, че в осем вечерта щеше да вечеря е един клиент в ресторант в центъра на града. На следващия ден имахме среща със същия човек. Той се оплака, че Маделин не била спазила уговорката и не се появила в ресторанта. Това беше първият знак, че се е случило нещо нередно, ала тогава не се усъмних. Казах си, че навярно е станало някакво недоразумение относно часа на срещата.

— Как се казва този клиент?

— Чък Торп. Редактор е на едно списание.

— Знам кой е — кисело промърмори Глейзър. — Ще ми дадете ли номера на телефона му?

— Секретарката ще ви го продиктува — отговори Милс.

— Необходим ми е веднага.

За миг Картър се поколеба. Под наглед невинната размяна на реплики се разиграваше битка за надмощие, изходът от която щеше да

реши кой ще контролира потока от информация. Той реши, че този ход на противника е безопасен, и позвъни на Клара.

След като записа телефонния номер на Торп, детективът прегледа бележките си и поднови разпита:

— Знаете ли дали госпожица Уотърс е имала интимен приятел?

— Доколкото ми е известно, Маделин не ходеше сериозно с никого. Излизаше с различни мъже, напоследък често се срещаше с Торп, но не зная от какво естество е била връзката им. На празненствата, организирани от фирмата, винаги беше придружавана от някого, но всяка година идваше с различен човек. Не си спомням да съм я виждал с някого повече от два пъти.

— Случайно спомняте ли си името на някого от тези мъже?

— Не, за съжаление.

— Тя имаше ли врагове? Знаете ли дали някой ѝ е имал зъб? Нали разбирате, търсим мотив за престъплението.

— Не мога да си представя, че някой е желал смъртта ѝ. Разбира се, през изминалите години сигурно е имала търкания с колегите. В „Самсън и Милс“ конкуренцията е много голяма, работи се на пълни обороти, което понякога пречи. Предполагам, че някои от колегите ѝ са я обвинявали, че се издига, или пък в несправедливо отношение към тях. Очакваше се, че ще възникнат известни противоречия, когато беше избрана за съдружничка, но, разбира се, че не бяха толкова сериозни, че да доведат до убийство.

— Все пак искам да знам дали някой е бил особено обезпокоен от издигането ѝ в служебната йерархия.

— Ами... например Мартин Дрескър, който също е съдружник във фирмата. Той открито се възпротиви на избирането на Маделин. Ала всъщност възраженията му не бяха по отношение на нея. Искаше да си отмъсти на мен. С него сме отдавнашни съперници. Навремето се конкурирахме за мястото на управител на „Самсън“. Маделин беше мое протеже, затова той се опитваше да ми отмъсти чрез нея.

Глейзър отново записа нещо в бележника си, после попита:

— Споменахте, че във фирмата конкуренцията между служителите е много голяма. Предполагам, че госпожица Уотърс е имала неприятности с хората с неосъществени амбиции. Вярно ли е?

Милс кисело се усмихна:

— Имате право. Тази година ще назначим стотина служители, които излизат от най-престижните университети в страната. От тях едва четирима-петима ще се задържат при нас осем години, след което имат право да кандидатстват за съдружници. Само един-двама имат шанс за успех.

— Да разбирам ли, че някой дългогодишен служител, който не е бил избран, може да й има зъб?

— Нашите старши сътрудници са забележителни юристи, детектив. Очаква ги блестяща кариера, ако решат да напуснат „Самсън и Милс“.

— Но може би предпочитанията им са насочени другаде — промърмори детективът и без да изчака отговора на Милс, продължи: — Имаше ли пренебрегнати колеги, когато госпожица Милс бе избрана за съдружничка?

— Разбира се. Доколкото си спомням, бяха петима или шестима души. Всъщност кандидатите бяха повече от обичайното, но само Маделин бе избрана.

— Интересуват ме имената им. Трябва ни и списък на делата, по които е работела госпожица Уотърс, както и имената на клиентите и на сътрудниците ѝ.

— Ще наредя да ви предоставят необходимата информация.

Милс погледна часовника си, но полицаят се престори, че не схваща намека.

— Кой е организиран деловите срещи на госпожица Уотърс? Имала ли е секретарка?

— Разбира се. Казва се Кармен Родригес и от дълги години работи за Маделин.

— Налага се да разпитаме и нея. Освен това искаме да прегледаме записките на жертвата за ангажиментите ѝ. Може би е имала електронен бележник. Всяка подробност ще ни помогне да разберем къде е била снощи и с кого се е срещнала. Секретарката ѝ на работа ли е?

— Ще проверя. — Картър се свърза с Клара по вътрешния телефон и каза: — Ако обичаш, провери дали Кармен е дошла и я помоли да дойде при мен.

Той се насили да съсредоточи вниманието си върху полицейските служители. Засега успешно прикриваше колко

неприятно му е посещението им, но вече започваше да се изнервя. Запита се дали с нещо е издал чувствата си. Всъщност нямаше никакво значение. Едва ли го подозираха в извършване на убийството. А пък ако хранеха някакви съмнения, алибито му бе желязно.

— Разкажете ни нещо повече за приятелките на госпожица Уотърс. На кого би се доверила, ако нещо я е тревожило?

Милс поклати глава:

— Според мен тя нямаше приятелки. Не ме разбирайте погрешно. Беше прекрасен човек, но бе доста прикрита.

— Значи не бихте разбрали, ако нещо я тревожи — промърмори Глейзър.

Милс осъзнаваше, че детективът не пропуска дори най-малката подробност. Същото се отнасяше и за жената... вече беше забравил името ѝ. Почти беше забравил и за присъствието ѝ. Изведнъж усети, че тя го наблюдава.

— В интерес на истината щях да забележа, макар да съм сигурен, че тя нямаше да го сподели с мен. Разбирате ли, познавах я много добре и веднага щях да усетя, че нещо я безпокои — заяви Милс и зачака въпроса, който неминуемо щеше да последва. „Внимателно слушай въпроса. Никога не казвай нищо, за което не са те питали“ — този съвет даваше на всеки клиент, на когото предстоеше да даде показания, това беше основното правило. Ала всяко правило си има изключения. Най-важното в момента бе да изглежда откровен, като че ли няма какво да крие. Поприведе се, скръсти ръце и продължи: — Назначих я във фирмата веднага след като завърши юридическия факултет на Колумбийския университет. Мисля, че беше преди десет-дванайсет години. По онова време жените в „Самсън“ се брояха на пръсти. И днес броят им не е голям колкото бихме искали, но в сравнение с миналото бележим значителен напредък.

Погледна към полицейската служителка. Нарочно беше повдигнал въпроса за малочислеността на жените във фирмата, опитвайки се да я включи в разговора. Ала тя усърдно записваше нещо в бележника си и тъй като не виждаше лицето ѝ, Картър не бе в състояние да прецени каква е реакцията ѝ. Продължи монолога си, сякаш рецитираше наизустен текст:

— Веднага разбрах, че тази млада жена има голям потенциал, и то не само защото бе надарена с ум като бръснач. По-важно бе, че

поставяше работата си на първо място и бе готова да се труди денонощно. Именно хора като нея преуспяват в нашата фирма...

— Продължавайте, слушам ви много внимателно — насърчи го Глейзър.

— Работихме съвместно в продължение на няколко години. Бях неин наставник, така да се каже. Бяхме и романтично обвързани, но тази история приключи преди известно време. Разделихме се по взаимно съгласие, като си обещахме да останем приятели. И наистина спазихме обещанието си, дори наскоро се съгласих да работим заедно по едно дело.

— Разбирам — равнодушно промълви детективът. — Вероятно сте се чувствали доста неловко, след като сте били колеги и сте се виждали всеки ден. Мисля, че на ваше място нямаше да ми е лесно... но не съм в състояние да преценя. Женен съм повече от двайсет години.

Въпреки че детективът говореше равнодушно, Милс долови нещо особено в тона му. Заслуша се, опитвайки да разбере какво е, но Глейзър зададе поредния въпрос:

— Госпожица Уотърс била ли е омъжена?

— Да, склучи брак малко след като започна работа при нас, но след година-две се разведе.

— Знаете ли как се казва бившият ѝ съпруг?

— Не си спомням името му. Знам, че е фотограф, но адресът му не ми е известен.

— Защо са се разделили?

Милс се усмихна:

— Изискванията ни към младите адвокати са прекалено големи. Боя се, че стават причина за ранното разтрогване на много бракове. Маделин избягваше да говори за бившия си съпруг, но от малкото, което е споделяла с мен, останах с впечатлението, че са се разделили поради обичайните причини. Настоявал е тя да работи по-малко, започнали да се карат, взаимоотношенията им постепенно се влошили.

— Кога започнахте връзка с госпожица Уотърс, преди или след развода?

— Мисля, че беше преди края на бракоразводното дело, но на практика бракът им отдавна беше приключил.

— След раздялата госпожица Уотърс поддържаше ли връзка с бившия си съпруг?

— Не. Поне на мен не ми е известно.

— Знаете ли на кого е завещала имуществото си? Кои са наследниците ѝ?

— Не, но предполагам, че копие от завещанието ѝ се съхранява в нашия отдел за попечителски фондове и недвижимо имущество. Всички съдружници във фирмата са поверили на тях личните си дела.

Вътрешният телефон иззвъня, той натисна копчето на микрофона.

— Кармен Родригес е тук — съобщи Клара.

Милс въпросително изглежда детектива.

— Прекрасно — кимна онзи. — Незабавно ще я разпитаме.

Девет часът и три минути. Кейт отпиваше от втората си чаша блудкаво кафе, каквото предлагаша в закусвалнята на „Самсън и Милс“, докато за бог знае кой път избираше номера на Андрия. Заслуша се в сигнала за свободна линия, подпря с длан брадичката си и затвори очи. Приятелката ѝ беше ранобудна и обикновено още в осем часа беше на работното си място. Защо ли закъсняваше днес? Тъкмо когато се включи телефонният секретар и прозвуча познатото съобщение, Кейт чу стъпки в коридора. Някой блъсна вратата и на прага застана самата Андрия, която още беше с палто.

— Божичко, Кейт, чу ли новината? — задъхано попита тя. Обичайното ѝ спокойствие я беше напуснало. Изражението ѝ бе като на всички останали служители в „Самсън“ — бе потресена от трагедията и сякаш още не вярваше, че се е случила.

— Къде беше досега? — сопна се Кейт. — От снощи се опитвам да се свържа с теб.

Андрия поклати глава, отпусна се на стола пред бюрото и свали палтото си.

— Като се прибрах у дома — заобяснява с треперещ глас, — ме втресе и ми прилоша. Изплаших се, да не би да съм пипнала някой вирус и реших веднага да си легна. Brent е по работа в Чикаго и след като разговарях с него, изключих телефона. Едва тази сутрин чух по радиото какво се е случило.

— Избрала си най-подходящото време да „дезертираш“ — кисело промърмори Кейт и внезапно осъзна колко се е страхувала. Страхувала се е да не би безименният и безлик убиец, който бе отнел живота на Маделин, да е посегнал и на Андрия.

— Има ли официално становище от ръководството на фирмата? — тихо попита приятелката ѝ. — Първо се отбих при теб, още не съм била в кабинета си.

Кейт взе от бюрото си един лист хартия:

— Тази сутрин го намерих в моята пощенска кутия. Написано е от Картър Милс. Не се съобщават никакви подробности, пълно е с обичайните клишета: „По повод на трагичната смърт на Маделин Уотърс ръководството и служителите на фирмата изказват съболезнованията си на семейството на починалата. На въпроси на представителите на медиите ще отговаря само Картър Милс...“. Няма смисъл да чета по-нататък.

— Дай да го видя.

Кейт ѝ подаде листа. След като внимателно прочете текста, приятелката ѝ върна посланието, без да коментира съдържанието му. Поколеба се, сетне попита:

— Известни ли са някакви подробности?

— Не си ли чела сутрешните вестници? — Когато Андрия безмълвно поклати глава, тя извади от куфарчето си таблоидите, навити на руло, и ѝ ги подаде.

Андрия прочете заглавията, очите ѝ се разшириха:

— Господи, какъв ужас! — След няколко секунди побутна вестниците обратно: — Нямам сили да чета повече.

Двете дълго мълчаха, накрая Андрия промълви:

— Не е за вярване! Невероятно е, че подобно нещо се е случило на адвокатка от „Самсън и Милс“... Да, изглежда много глупаво, все едно ние сме недосегаеми. Но никога не ми е хрумвало, че може да ме изнасят... да ме убият. Сякаш съм живяла в измислен свят.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... как да го обясня? — Андрия замълча за миг, като че търсеше подходящи думи. — Досега при трагични събития, които макар и непряко ме засягат — например атентатът в Световния търговски център или пък престрелка по линията на метрото, с която пътувам ежедневно — все намирам начин да си внуша, че няма начин

подобно нещастие да се случи с мен. Казвам си: „Ще продължа да пътувам с метрото, но никога по това време“. Или: „Слава богу, че не постъпих във фирмата, която се помещава в Световния търговски център!“. Разбираш ли за какво говоря?

Кейт само безпомощно сви рамене. Жегна я мисълта как снощи се беше зарекла да не използва метрото, а да взима такси.

— Мисля, че всички го правим — каза. — Сигурно е нещо като защитен механизъм. Човек би полудял, ако непрекъснато мисли, че ще му се случи нещо лошо. Същото е като да пътуваш със самолет. Трябва да разчиташ, че процентът на самолетните катастрофи е много нисък.

— Сигурно затова мразиш да пътуваш със самолет — кисело промърмори Андрия.

— Вярно е, но все пак използвам този вид транспорт. Може би разликата между параноиците и нас, нормалните хора, се състои в това, че сме в състояние да надмогнем страховете си и да вземем решение, като се съобразяваме с вероятностите. Нарича се „перспектива“... или по-точно „здравомислие“.

— Може би си права. Но когато се случи нещо подобно... — Андрия млъкна.

Телефонът иззвъня. Кейт погледна екранчето, на което беше изписан номерът на обаждания се, и прошепна:

— Търсят ме от кабинета на Картър Милс.

Побърза да вдигне слушалката, а приятелката ѝ стана, промърмори, че по-късно отново ще разговарят, и излезе, като затвори вратата след себе си.

— Госпожице Пейн, вие ли сте? — Клара Хърли говореше спокойно, сякаш случилото се през нощта не я беше потресло. Както винаги беше свършената секретарка, която никога не издава чувствата си.

— Да.

— Ако обичате, елате в кабинета на господин Милс.

Сърцето на Кейт лудо затуптя.

— Сега ли? — попита със затаен дъх.

— Веднага, ако обичате. Той ви чака.

Картър Милс протегна дългите си крака и се облегна на стола. Докато притискаше телефонната слушалка към ухото си, със свободната си ръка потърка челото си. Беше само по риза, сакото си беше праметнал на облегалката на стола.

— Вече отговорих на този въпрос. — Кейт, която влезе в този момент, позна по гласа му колко е уморен. — Доколкото ми е известно, засега няма заподозрени... — Той млькна и се заслуша в гласа от другата страна на линията. За пръв път Кейт забеляза дълбоките бръчки между веждите му и от двете страни на устата му. — Фирмата ще обяви голяма парична награда за информация, която би помогнала за задържане на престъпника. Днес следобед със съдружниците ми ще обсъдим размера на сумата. — Последва нова пауза, този път по-продължителна, накрая Милс раздражено отсече: — Не, не мисля! Сигурен съм, че ако някой я е заплашвал, тя щеше да ни уведоми. — След като размени още няколко реплики, той затвори телефона и направи знак на Кейт да седне на същото място, което беше заемала по време на срещата им в понеделник. — Извинявай, тъкмо приключвах разговора с репортер от „Таймс“.

Не спомена името на Маделин. Не беше и необходимо.

— Много съжалявам за случилото се — промърмори Кейт. Знаеше, че фразата е банална и се питаше дали Картър няма да я помисли за безчувствена. Но той като че не я чу.

— Бяхме много близки — промълви, изричайки думите бавно и ритмично, все едно говореше на себе си. — Тя беше мое протеже... аз я назначих в „Самсън“.

— Зная — каза Кейт. Внезапно сърцето ѝ се сви, но едва след няколко секунди с удивление разбра причината — бе изпитала ревност. Ревнуваше от младата жена, която навремето бе запленила Картър Милс. Маделин Уотърс беше мъртва, но тя продължаваше да ѝ завижда... Господи, нима бе толкова бездушна?

— Каква трагедия — въздъхна той и погледна Кейт в очите. — Каква невероятна загуба! Маделин Уотърс беше сред най-добрите специалисти в тази фирма, освен това бе и забележителна жена.

Кейт отново почувства ревност и се изчерви от срам. Гласът на баща ѝ сякаш долетя от далечното минало: „Не си въобразявай, че всички се интересуват от теб, Кейт. Запомни, че не си центърът на

вселената!“. Ненадейно ѝ се прииска да му отговори, да му докаже, че е способна да сподели мъката на друго човешко същество.

— Знам какво изпитваш — промълви плахо. — Аз... никога няма да забравя как се почувствах, когато мама почина, въпреки че бях подготвена за смъртта ѝ. На човек му е по-трудно, когато нещастиято се случи внезапно... — Замълча, без да довърши мисълта си, и отново се запита дали постъпва правилно. Та нали самата тя навремето се гневеше, когато хората ѝ казваха, че разбират чувствата ѝ? Тогава дълбоко в душата си бе убедена, че никой никога не е бил самотен като нея. Ала Милс изглеждаше трогнат.

— Да, спомням си, че го сподели с мен по време на събеседването в „Харвард“ — промълви той едва чуто и продължи да се взира в нея. Проницателният му поглед отново ѝ напомни за първата им среща. При мисълта, че Картър е запомнил разговора им, който се беше състоял толкова отдавна, цялата пламна, на сърцето ѝ олекна, идваше ѝ да полети. Той си спомняше разговора им!

— Имаш право — замислено продължи Милс. — Когато някой почине внезапно, нямаш възможност... да му кажеш онова... което до този момент си премълчавал.

Кейт изпита странното усещане, че той се оправдава пред нея, търси съчувствието ѝ.

— Сигурна съм... че Маделин щеше до го разбере — промълви, като търсеше подходящи думи да го утеши.

— Може би — печално въздъхна Милс.

На Кейт ѝ се стори, че през изминалите няколко минути сякаш се е подмладил. Да, наистина изглеждаше по-млад и странно уязвим.

Тя импулсивно се приведе към него. Изражението му я затрогна, прииска ѝ се по някакъв начин да изрази съпричастността си.

— Ако мога да помогна с нещо... — подхвана и прехапа устни, осъзнавайки колко нелепо е предложението ѝ. Как би могла да му помогне?

Ала думите ѝ като че ли върнаха Картър към действителността.

— Всъщност тъкмо затова те повиках — каза той и отново се преобрази в спокойния и самоуверен мъж, когото Кейт така добре познаваше. Тя чувства облекчение. Мигът на интимност помежду им беше главозамайващ, но я беше обезпокоил. — Спешно трябва да се изготви опис на документацията в кабинета на Маделин. От полицията

ме притискат, ето защо трябва да приключим до довечера. Вече продиктувах протокола на Клара, вземи го от нея. Ако имаш някакви въпроси, не се притеснявай да се обърнеш към мен.

За момент тя остана неподвижна, докато се мъчеше да осмисли важността на поставената ѝ задача.

— Кейт, разбра ли, че се налага да побързаме? — нетърпеливо попита Милс.

Тя вдигна поглед:

— Започвам веднага.

В „Самсън и Милс“, където съществуваше обичай вратите на кабинетите да са отворени, затворената врата на Маделин беше като безмълвно напомняне, че там се е случило нещо необичайно. Въпреки че това едва ли щеше да бъде новина за минаващите по коридора — всички вече знаеха за трагедията.

Кейт почука три пъти и почувства как масивният дървен плот завибрира.

Отвътре се чу шумолене, Кармен Родригес откряна вратата. Клепачите ѝ бяха подпухнали от плач, личеше, че се е гримирала набързо, за да прикрие следите от безсънната нощ. Обикновено носеше светъл костюм, ала сега беше навлякла джинси и жълта блуза. Тъмнокестенявата ѝ коса беше прибрана назад с жълт шал.

— Здравей — каза беззвучно и отвори по-широко вратата, за да пропусне Кейт. Вече беше започнала да опакова документацията, намираща се във вградените шкафове в приемната. Няколко големи картонени кутии бяха пълни с папки, до стената бяха наредени сгънати кашони. Отнякъде долиташе рок музика, излъчвана по радиото.

— Прибрах само старите досиета, които се съхраняваха при мен — заобяснява Кармен, като че очакваше да ѝ направят забележка. — Картър ми поръча да ги опаковам в кашони. За всеки случай изготвих списък. Не съм докосвала нищо в кабинета на Маделин.

Кейт кимна, като напразно напругаше ума си за някакви съчувствени слова. Не стига, че Кармен искрено страдаше за убитата, ами ѝ предстоеше да свиква с нов шеф. Служителите от „Личен състав“ във фирмата бяха известни с мудността си и понякога сякаш

изпитваха садистично удоволствие да „чифтосват“ хора с несъвместими характери.

— Сигурно ти е много мъчно — изтърси накрая. — Откога работиш за Маделин?

— От пет години — промърмори Кармен и сведе поглед, като едва сдържаше сълзите си. Дори членовете на нисшия персонал в „Самсън“ знаеха, че да плачеш е проява на слабост.

— Знаеш ли към кого ще те прикрепят?

— Към никого! — внезапно избухна Кармен и очите ѝ войнствено проблеснаха. — Напускам, и то веднага! Като видях как тук се отнасят с хората... Господи, ако ми го бяха казали, за нищо на света нямаше да повярвам! Всички си мислят, че е голямо щастие да работиш в „Самсън и Милс“. Е, който иска да заеме мястото ми! Имам приятелка, която работи при Пол Уайс и обеща да ми уреди назначение. Но дори да не успее, нито ден повече няма да остана тук. В краен случай ще отида да живея при майка ми! — Тя приключи тирадата си и отново се зае с кашоните. Изглеждаше едновременно уморена и обезсърчена. — Защо ли си хабя думите, като вече няма значение? Още сутринта подадох молба за напускане.

Тя продължи сръчно да опакова документацията. Приемната вече изглеждаше странно безлична като всяко необитаемо помещение. По радиото, което звучеше отдалеч, „Сюпримс“ пееха, че с любовта не бива да се прибързва.

— Не проумявам за какво говориш — промърмори Кейт.

— За Чък Торп!

Кейт изумено я изгледа:

— Какво за него?

Кармен сложи ръце на кръста си. Очите ѝ, които изглеждаха почти черни на силната светлина от неоновите лампи, гневно искряха.

— Използваха я, ето какво! Тя не можеше да го понася, обаче този тип е свикнал да получава каквото си пожелае. Не че на някого му пукаше. Интересуваха ги само парите. Използваха Маделин, за да изпълнят прищявката на онзи мръсник. Принуждаваха я да вечеря с него и бог знае още какво. Гнусна история! Накрая тя се опълчи и виж какво я сполетя.

— Мислиш ли, че Торп е замесен в убийството ѝ? — попита Кейт и веднага съжали за думите си.

Лицето на секретарката стана безизразно, тя се втренчи в папката, която държеше. Кейт мислено се прокле заради прибързаността си. Въпросът ѝ беше напомнил на Кармен какво я заплашва, ако се разчуе какво е говорила. „Уайд Уърлд Мидия“ можеха да причинят големи неприятности на една нищо и никаква секретарка.

— Не съм казала нищо подобно — промълви намръщено. — Ако те интересува нещо във връзка с документацията, ще се върна след час. Трябва да свърша още нещо. Само внимавай никой да не влиза в кабинета на Маделин.

Кейт машинално загриза нокътя на палеца си, докато се оглеждаше. В кабинета на Маделин, озарен от зимната светлина, проникваща през прозорците, цареше мъртвешка тишина. Върху полирания плот на бюрото имаше само телефонен апарат, настолна лампа и последният брой на списание „Американско право“. Столът, тапициран с кожа, бе отместен, сякаш Маделин току-що беше излязла. Внезапно Кейт си спомни картина, чиито художествени качества бяха обсъждали в колежа в час по история на изкуството. Беше наречена „Натюрморт с лимонова кора“. Яркожълтият цитрусов плод стоеше сред кристални съдове и сребърни прибори, а обелената му кора се спускаше като серпентина от ръба на масата, създавайки впечатлението за нещо прекъснато, като че ли тържествена вечеря в последния момент е била отменена. Преподавателят бе нарекъл картината „Суета“ — размишление върху преходността на живота.

Кейт извърна поглед към фотографията на стената, която ѝ беше направила впечатление по време на разговора във вторник. Очевидно бе защо Маделин толкова държеше на снимката. Пенестите вълни, които се разбиваха в каменистия бряг, като че ли символизираха битка с неясен изход между двама души със силни характери. Уотърс бе казала, че фотографията е заснета от един приятел. Дали пейзажът ѝ напомняше за място, на което е била в миналото? Или и тя като Кейт бе изпитала необяснимо привличане към снимката.

Насили се да отмести поглед от необикновената фотография и се приближи до бюрото. За миг се поколеба, после седна. Столът беше по-голям и по-удобен от нейния, с мека кожена възглавница.

Ненадейно я обзе безпокойство, почувства се уязвима, все едно се бе изложила на голям риск. Имаше усещането, че всеки момент Маделин ще се появи и ще се сопне: „Какво търсиш в кабинета ми?“.

Но нямаше време за губене. Помъчи се да забрави убийството на Маделин и защо сега седи зад бюрото ѝ. С трепет отвори най-горното чекмедже. Отново почувства безпокойство, като че беше актриса във второкласен филм, която всеки миг ще се натъкне на ужасяваща тайна. Ала видя само кламери, писалки и ластичета, прилежно подредени в пластмасова кутия.

Картър Милс ѝ беше възложил да състави списък на всичко, което се намира в кабинета. После Дженифър щеше да препише бележките ѝ начисто и още на другия ден сутринта списъкът щеше да бъде на бюрото на Картър. Тя отвори по-голямото чекмедже отляво. Както и очакваше, това бе нещо като картотека. Грабна първите десетина папки и ги остави на бюрото, сетне се зае да препише в бележника си надписите на етикетите. Първите няколко папки съдържаха докладни записки, разменяни между отделите във фирмата, и копия от писма. На следващата имаше надпис „Инвестиции“ и съдържаха лична документация на Уотърс. Макар да знаеше, че материалното положение на Маделин няма нищо общо с убийството, Кейт не издържа на изкушението. Каза си, че не е редно да си пъха носа в чужди работи, ала все пак отвори папката.

Първата страница представляваше официално сведение, изпратено от брокерска агенция. Кейт набързо прегледа данните и видя, че общата сума от акциите, притежавани от Маделин, възлиза на три милиона долара, и то само по тази сметка. Размерът на сумата не я изненада — всеизвестно бе, че съдружниците в „Самсън“ са богати, пък и напоследък годишният доход дори на начинаещите инвестиционни банкери възлизаше на един милион. Все пак три милиона долара бяха много пари.

Докато се взираше в цифрата, Кейт изпита странна тъга. Толкова амбиции и трупане на пари... а накрая какво?

Суета, суета!

По какъв ли начин Маделин е възнамерявала да използва спестяванията си? Вече притежаваше скъп апартамент на Парк Авеню. Дали не е крояла планове за ранно пенсиониране? Може би е щяла да се посвети на колекциониране на антики или на благотворителна

дейност. А може би е спестявала, за да осъществи някакви планове в бъдеще. В бъдеще, което никога нямаше да има.

Кейт машинално загриза нокътя на палеца си, но изпита болка. Стреснато се втренчи в ръцете си и едва сега забеляза, че ноктите ѝ са изгризани до живеца. Дори не беше разбрала, че се е върнала към навика си от последната година в университета.

На безименния пръст на дясната ръка носеше малък пръстен, украсен с рубини и перли — подарък от майка ѝ по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. Майка ѝ! Точно така, как не се е досетила по-рано? Връзката бе съвсем очевидна. Разбира се, има разлика между естествената и насилствената смърт, ала навремето мислеше по друг начин. Струваше ѝ се, че злокачественият тумор не отстъпва по неумолимост и жестокост на убиеца, отнемащ човешки живот.

Изминали бяха повече от пет години от смъртта на майка ѝ, но Кейт още не можеше да преодолее мъката. Случило се бе през юли, по време на последната ѝ година в „Барнард“. След погребението тя остана в родния си град, докато продаде къщата. Едва когато уреди всички формалности, се върна в колежа. Именно тогава реши да следва право. Приеха я в „Харвард“, запозна се с Майкъл, последва раздялата с него и назначаването ѝ в „Самсън и Милс“. Да, през тези пет години бе прекалено заета и не ѝ оставаше време да размишлява за миналото.

Отново се загледа в извлечението, предоставено от брокерската агенция. Старателно подредената картотека на Маделин бе като упрек към собствената ѝ небрежност. Ако някой прегледаше чекмеджетата на бюрото ѝ, щеше да се натъкне на безредно натъпкани папки и непочетена кореспонденция. Веднъж месечно получаваше официален отчет от фирмата, управляваща наследството ѝ, но без дори да отвори плика, го пъхаше в някое чекмедже. Още не можеше да се насили да прочете тези ежемесечни напомнания за смъртта на майка ѝ.

Затвори папката и я отмести встрани. Посегна за друга, но изведнъж отдръпна ръка, сякаш се беше опарила. Необяснимо защо присъствието ѝ тук я караше да се чувства неловко. Какво търси в кабинета на Маделин? Кой ѝ дава право да рови в бюрото ѝ? Маделин никога не би го допуснала. Но ето, че тя се бе натъкнала на подробности от делата на мъртвата...

Задачата, възложена от Картър Милс, започваше да ѝ се струва все по-необичайна. Разбира се, ласкаеше се от мисълта, че вероятно

той ѝ има пълно доверие, но все пак изпитваше необяснимо притеснение. Тревожеше я мисълта дали не е редно първо представителите на полицията да бъдат допуснати в кабинета. Картър ѝ беше поръчал да остави всичко на мястото му... пък и престъплението не беше извършено в кабинета. И все пак...

Погледна часовника си и видя, че вече е единайсет и половина. Каза си, че трябва да побърза, но преди отново да се залови за работа, внезапно забеляза някакъв малък предмет в чекмеджето, който е бил скрит зад папките. Наведе се да го разгледа отблизо, после го взе. Беше аудио касета без етикет, която навярно бе изпаднала от някоя от извадените папки. Кейт мислено се упрекна за небрежността си и си каза, че трябва повече да внимава. Хрумна ѝ, че ако прослуша касетата, ще разбере в коя папка да я върне. Пъхна я в чантата си заедно с бележника на Маделин, подвързан с черна кожа. Предпочиташе да го прегледа в кабинета си, не ѝ се искаше да остава тук повече от необходимото.

Посегна към следващото чекмедже, в този момент вратата се отвори. Кейт изненадано вдигна глава и видя, че на прага стои Мартин Дрескър. Той изумено се втренчи в нея — очите му, изпъкнали като на жабок, почти се губеха под бухлатите му вежди.

— Какво търсиш тук? — възкликна.

Кейт се насили да запази спокойствие. В края на краищата присъствието ѝ в кабинета беше по нареждане на шефа.

— Картър Милс ми възложи да изготвя списък на документацията на Маделин — отговори и със задоволство откри, че гласът ѝ не трепери.

Лицето на Дрескър бе придобило същия червеникавооранжев цвят като косата му. Въпреки че се намираше на голямо разстояние от него, тя долавяше миризмата на застоял тютюнев дим, примесена със сладникав аромат, вероятно на ментови бонбони.

— Госпожице Пейн, веднага напуснете този кабинет! Ясно ли е?

Кейт се поколеба. Беше работила с Дрескър и знаеше колко бързо се разпалва гневът му. От друга страна, държеше да изпълни задачата, която ѝ беше възложил Милс.

— Може би първо трябва да се обадя на Картър — промълви тя и погледна телефона на бюрото.

— Повтарям, веднага напуснете! — изкрещя Дрескър. — Държа да те...

— Разбира се — побърза да каже тя. Взе чантата си и бележника си, в който правеше описа. — Съжалявам, ако съм сторила нещо нередно — добави, опитвайки се да излезе с достойнство от положението.

Дрескър, който с ледено изражение се взираше в една точка, с нищо не показва, че е чул думите ѝ.

Тя тръгна към вратата, но преди да я отвори, чу шумолене на хартия и се обърна. Мартин Дрескър вече преглеждаше папките върху бюрото на Маделин Уотърс.

Щом се върна в кабинета си, тя веднага телефонира на Картър Милс. Клара вдигна слушалката:

— В момента господин Милс отсъства, Кейт. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ами... предай му, че съм се обаждала. Знаеш ли кога ще се върне?

— Не ми каза, но предполагам, че няма да отсъства повече от час. В календара му не е записана среща.

Кейт затвори телефона и се запита какво да прави. Изведнъж си припомни изпитаната „рецепта“ — когато се колебаеш, състави списък. Бръкна в чантата си за писалка и докосна някакъв правоъгълен предмет. Извади го, за да го разгледа.

Беше аудиокасетата от чекмеджето на Маделин.

Черният бележник също беше в чантата ѝ.

Тя прехапа устни. В бързината си да напусне кабинета на Уотърс беше забравила, че ги прибра в чантата си, за да разбере по-късно какво съдържат. В протокола, който бе получила от секретарката на Милс, изрично се казваше, че за разследването е жизненоважно да не се разместват вещите и предметите в кабинета на убитата. Хрумна ѝ да върне касетата и бележника, преди някой да е забелязал липсата им. Не, това бе невъзможно — вероятно Дрескър още бе там. Налагаше се да изчака. Ако имаше късмет, щеше да накара Кармен да ги пхне обратно в бюрото и така да се измъкне от неприятното положение. А междувременно все пак щеше да прослуша касетата и да прегледа

бележника. В случай, че Милс отменеше нареждането на Дрескър, щеше да се наложи да навакса изгубеното време.

Отвори бележника, който беше разделен на календар, адресник и бели страници за водене на бележки. В календара бяха записани предимно частни ангажименти — навярно Маделин го бе използвала като допълнение към подробния работен календар в служебния си компютър.

Кейт прегледа записките, направени няколко дни преди смъртта на Уотърс; направи й впечатление дребният, но елегантен почерк. Подстригване при Лоуис Ликари. Среца на съвипускниците от Колумбийския университет. Тренировка в клуб „Медисън Скуеър“. На страницата за 5 януари — деня на убийството — беше написано с молив: „Вечеря с Чък Торп. «Ормонд», 20 ч.“. Кейт си спомни ехидното изражение на редактора на „Примамка“ и как й се беше усмихнал — сторило й се бе, че долавя в усмивката му животинско лукавство. Сякаш отново чу горчивите думи на Кармен Родригес: „Принуждавах я да вечеря с него и бог знае още какво“. Дали бе случайно съвпадение, че същата вечер, в която е била убита, Маделин е имала среща с Чък Торп? На следващия ден той изглеждаше искрено разгневен, че не е удържала на думата си... възможно ли бе да е толкова добър актьор?

Кейт прелисти следващите страници. Отбелязани бяха срещи, на които Маделин никога нямаше да отиде. Ненадейно си спомни философията на една своя съученичка — името й беше Джули — по повод на деня на смъртта. „То е също както всяка година имаш рожден ден — бе казала Джули. — Всяка година има ден, през който някога ще умреш, само че не знаеш кой е.“ Оттогава бяха изминали много години, но Кейт така и не забрави думите й, които й бяха направили дълбоко впечатление.

Записките за дните след фаталния 5 януари бяха малко, а ангажиментите бяха през по-големи периоди от време. На страницата за 24 януари беше записано: „Среща със С.Х.“. Кейт се позамисли, но не се досети за човек с такива инициали. За следващия вторник Маделин бе планирала вечеря с М.Д. С Мартин Дрескър ли? Тя прелисти обратно страниците и забеляза, че и преди 5 януари Маделин е имала две срещи с М.Д., и то през няколко дни.

На вратата ѝ, която беше откряната, силно се почука. Преди да отговори, Кармен Родригес се втурна в кабинета. Беше задъхана и зачервена от гняв.

— Като се върнах, заварих Мартин Дрескър в кабинета на Маделин! — възкликна и обвинително изгледа Кейт.

Кейт безпомощно разпери ръце:

— Знам, че не биваше да пускам никого, но той буквално ме изгони. Ще разговарям с Картър и ще му кажа, че вината не е твоя.

Секретарката видимо се поуспокои.

— Като си тръгна, носеше някаква папка — обясни. — Опитах се да го спра, казах му за нареждането на Милс нищо да не бъде размествано. Но той се престори, че не ме е чул. Дори не благоволи да ми каже какво е взел.

— Хубава работа! — Кейт потърка слепоочията си, погледна Кармен и насила се усмихна: — Благодаря, че ме предупреди. Непременно ще уведомя Картър.

— Добре — промърмори Кармен и излезе.

Кейт отново се зае с бележника. Набързо прелисти адресника, в който не беше отбелязано нищо, сетне страниците за записки, които също бяха празни. Затвори бележника, пхна го в горното дясно чекмедже на бюрото си и се зае с касетата. Тъй като нямаше етикет, невъзможно беше да се разбере коя е първата страна. Тя се обърна към касетофона, поставен на перваза на прозореца зад бюрото ѝ. Извади касета със записи на „Кранбърис“ и постави онази, която беше намерила в чекмеджето на Маделин. Натисна бутона за възпроизвеждане и се зае да търси кутийката на касетата на „Кранбърис“, като се питаше къде я е забутала. Сепна се, когато тишината бе нарушена от мъжки глас. Тя побърза да усили звука, но чу само края на изречението: „... позабавлявате“. После се разнесе глас на жена, който едва се чуваше. Кейт долови фразите „търпението ми се изчерпва“ и „не можеш да ме принудиш“, като последната беше изречена с предизвикателен тон. Мъжът отново заговори: „Рон може да има всяко момиче, което пожелае. Трябва да си поласкана!“.

Тя се сепна — гласът беше на Чък Торп. Приведе се към касетофона и почти притисна ухо до високоговорителя, но не чу отговора на жената, макар по тона ѝ да разбра, че е разгневена. Пак прозвуча гласът на Торп: „Разчитам на теб, малката. Сецаш се какво

има предвид, нали?“. Дочу се шум от отдалечаващи се стъпки и затръшването на врата. След секунда нещо изщрака, настъпи тишина, нарушавана само от шумоленето на касетофона.

Кейт се вслушва още няколко секунди, превъртя лентата напред и като се убеди, че записът не продължава, изключи касетофона. Изглежда, бе попаднала на „находка“, доказваща как Чък Торп изнудва някаква жена. Възможно ли бе да е Маделин? Не, тя говореше правилно, без какъвто и да било акцент! Въпреки че записът не беше чист, ясно се долавяше тексаският акцент на събеседничката на Торп. Освен това не можеше да си представи, че Маделин ще позволи подобно отношение.

Вероятно онази жена е зависима от Торп, той упражнява власт над нея.

Пренави касетата и отново я пусна. „Рон може да има всяко момиче, което пожелае. Трябва да си поласкана!“ Рон! Името ѝ беше познато от исквата молба на Стефани Фридман, която твърдеше, че Торп е бил сводник на музикалния бос, като е принуждавал служителките си да правят секс с него. Възможно ли бе на касетата да е записан гласът на самата Стефани? Или пък на друга жена?

Онова, което бе чула, отговаряше на обвиненията на Фридман.

Внезапно ѝ се повдигна, но с усилие се овладя. Каза си: „Ти си адвокатка. Адвокатите защитават клиентите си“. Освен това още не знаеше нищо със сигурност.

Но едно бе ясно — ако записът бе автентичен, щеше да се окаже фатален за защитата на Торп. След броени дни адвокатите на Стефани Фридман щяха да настояят да им бъдат предоставени всички материали. Ако касетата бъде изискана — което несъмнено щеше да се случи — според федералните правила за гражданско съдопроизводство от „Самсън“ ще бъдат задължени да я предадат и тя ще се превърне в мощно оръжие в ръцете на противника.

Да му се не види, къде ли бе Картър Милс?

Телефонът извъня. Тя грабна слушалката, очакваше, че се обажда Милс, но чу непознат женски глас:

— Госпожице Пейн, казвам се Кати Валенсия и съм детектив от нюйоркската полиция. Обаждам ви се във връзка с разследването на убийството на Маделин Уогърс. Научих, че напоследък сте работили с нея.

— Аз... тъкмо бях започнала.

— Да. Искане ми се да ви задам няколко въпроса. Сега удобно ли е?

Кейт се вцепени. Очакваше този момент, но предполагаше, че ще има време да се подготви, да премисли какво ще каже.

— Госпожице Пейн, чувате ли ме?

— Да — отвърна, докато трескаво размишляваше. — За съжаление моментът не е удобен. Започнала съм нещо важно и...

— Няма да ви отнема много време — прекъсна я Валенсия. Говореше учтиво, но твърдо.

— Ами... добре — промърмори Кейт. Нищо друго не ѝ дойде наум.

— Благодаря, госпожице Пейн. Идвам веднага.

Кейт побърза да извади касетата и я пхна в същото чекмедже, в което беше прибрала бележника на Маделин. Тъкмо когато го затвори, на вратата се почука.

— Влез — извика тя и вдигна поглед.

На прага стояха двама души. Мургавата жена с атлетично телосложение сигурно беше детектив Валенсия. Придружаваше я четирийсетинагодишен жилав мъж — Дейв Боск, един от най-новите съдружници в „Самсън“, завеждащ отдела за уреждане на съдебни спорове. Преди време беше работил във фирмата, прехвърлил се бе в прокуратурата, ала след две години се беше върнал в „Самсън“.

— Мисля, че не сме се запознали официално. — Той протегна тясната си, суха длан. — Казвам се Дейв Боск. А това — посочи жената до себе си — е Кати Валенсия от полицията, която иска да ви зададе няколко въпроса относно Маделин Уотърс.

— Разбира се... Заповядайте.

Когато Валенсия ѝ подаде ръка, Кейт забеляза, че ноктите ѝ са с хубав маникюр и покрити с безцветен лак. Засрами се от собствените си изгрязани нокти и побърза да отдръпне ръката си.

Полицейската служителка носеше семпъл морскосин костюм с панталон. Беше привлекателна — мургавата ѝ кожа беше гладка като кадифе, кафявите ѝ очи бяха големи, устните ѝ — плътни. Гъстата ѝ

тъмна коса беше прибрана на опашка и прикрепена с шнола. Изглеждаше едновременно самоуверена и пряма.

— Предлагам да седнем — подхвърли Боск.

Кейт зае мястото си зад бюрото, а двамата посетители седнаха на столовете срещу нея. Не бе очаквала Боск да присъства, но веднага се досети каква е причината. Съдружниците се страхуваха да не би някой от служителите във фирмата да изкаже недоволството си пред полицаите или да предложи своя теория за убийството. Разбира се, никой не можеше да им попречи да го сторят, но присъствието на един от съдружниците би ги възпряло, напомняйки им кой им дава заплатите.

— Обещавам да не ви отнема много време — заяви Валенсия. Извади от кожената си чанта бележник, записа адреса и телефона на Кейт, както и откога работи във фирмата, и едва след това премина към същината на разпита.

— Научих, че в деня, в който госпожица Уотърс е била убита, вие сте имали среща с нея. Ако обичате, разкажете за какво разговаряхте.

Кейт се поколеба. Питаше се дали да бъде откровена. Спомни си касетата и бележника, които бе скрила в бюрото си. Намираше се в ужасно неловко положение, тъй като не се беше подчинила на нареждането на Милс. Освен това нямаше представа дали той е съобщил на детективката, че е възложил на Кейт да опише документацията в кабинета на убитата. Тази Валенсия знаеше ли за провалената среща между Маделин и Торп? И ако не знаеше, редно ли бе да ѝ го съобщава? Накрая реши само да отговаря на задаваните ѝ въпроси. Ако се наложеше, по-късно щеше да разшири показанията си.

— Разговаряхме за проучванията във връзка с делото, по което наскоро бях привлечена като сътрудник. Съобщих ѝ докъде съм стигнала, а тя... тя ми даде да прочета една книга с юридически прецеденти. Разговорът ни приключи набързо, защото управителят на фирмата я повика.

— За Картър Милс ли говорите?

— Да.

Валенсия записа нещо в бележника си, сетне продължи:

— Госпожица Уотърс изглеждаше ли разтревожена?

Кейт си спомни острата размяна на реплики между Уотърс и Милс относно конфликта на интереси между Чък Торп и „Уайд Уърлд

Мидия“. Спомни си и как блестяха очите на Маделин, когато на следващия ден изричаше странното: „Предупреждавам те много да внимаваш“. Каза си обаче, че трябва да остане здраво стъпила на земята, че трябва да се ръководи от разума, не от чувствата. Въпреки че думите на Маделин я бяха разтревожили, нямаше причина да мисли, че по някакъв начин са свързани с убийството.

— Ами... не, изглеждаше нормално — каза, като внимателно подбираше думите си. — Разбирате ли, за пръв път разговарях с нея, така че не съм в състояние да направя сравнение. Но според мен всичко беше наред.

— Стори ли ви се неспокойна?

— Не бих казала. Изглеждаше поуморена, това е всичко.

— Има ли нещо, което сте видели или чули и което би могло да е свързано с убийството на госпожица Уотърс? Например дали някой я е мразил дотолкова, че да желае смъртта ѝ?

Кейт гузно си помисли за часовете, които беше прекарала в кабинета на мъртвата. За календара, в който беше записано, че Маделин е възнамерявала да вечеря с Чък Торп. За привързаността, с която Мартин Дрескър претърсваше бюрото ѝ. Усети, че Дейвид Боск я наблюдава, и промърмори:

— Не. Нищо не съм забелязала.

— Има ли нещо, което смятате, че трябва да науча? Нещо, за което не съм ви попитала, но според вас е важно.

Кейт поклати глава, като се стараеше да прикрие безпокойството си. Дали постъпва правилно, като не казва цялата истина? В момента не можеше да прецени.

— Защо предполагате, че престъпникът е човек, когото е познавала? — попита. — Все си мисля, че е била убита случайно.

Валенсия тактично отговори:

— Длъжни сме да разследваме всички възможности.

Затвори бележника и го прибра в чантата си. Когато се изправи, Кейт забеляза, че по панталона ѝ няма нито една гънка. Извади визитната си картичка и я подаде през бюрото:

— Потърсете ме на този телефон, ако си спомните нещо друго.

Кати Валенсия взе вилицата и намръщено се втренчи в чинията си, в която се мъдреха купчина нарязана маруля, парчета домати, който все едно беше от каучук, и няколко тънки парченца зелена чушка. Тази „вкусотия“ беше подправена само с лимонов сок. Пред Майк Глейзър, който седеше срещу нея, имаше цял поднос със спагети и кюфтета.

— Ти какво, тройна порция ли си поръча? — попита го кисело.

Седяха в сепаре в закувалнята „Френдли“, която се намираще само на две пресечки от „Самсън и Милс“, но все едно се бяха озовали в друг свят.

Той гръмко се засмя:

— Хей, никой не те принуждава да умираш от глад. Хапни си като хората. Как ще издържиш цял следобед само с тази заешка храна?

Тя си помисли, че колегата ѝ има право. Тази сутрин не можеше да вдигне глава от работа, а следобедът се очертаваше не по-малко натоварен. Това обаче явно не влияеше на апетита на Глейзър. Никога не беше виждала човек, който да се храни с такава охота. Не че му личеше — тъпчеше се до пресищане, а не наддаваше нито грам. Имаше обло лице, но тялото му беше като на двацет и пет годишен младеж. Кати беше готова да се обзаложи, че той тежи точно колкото преди двацет години, когато е завършил полицейската академия. За разлика от него тя наддаваше по три килограма само ако погледнеше сладкиш. Хрумна ѝ, че като нищо ще прибави към теглото си някой и друг килограм, като наблюдава как колегата ѝ се храни.

Изгледа го изпод око, докато той навиваше на вилицата си купчина спагети. Глейзър бе ветеран в отдел „Убийства“ на Манхатънската полиция и според нея беше най-добрият следовател, който бе срещала през двете си години служба в Тринайсети полицейски район. Веднъж бяха работили заедно по разследването на едно поръчково убийство. Отначало го мислеше за закостенял тип, който е против жени да стават полицайки, камо ли служителки в отдел „Убийства“, но по-късно разбра, че е сгрешила в преценката си. Глейзър, който имаше устата съпруга, работеща по цял ден, и пет дъщери, се оказа по-ревностен феминист от самата нея. Учудващо бе как стиловете им на работа се допълват. Когато ѝ възложиха разследването на убийството на Уотърс, тя незабавно се обади в Махатънското полицейско управление и призова на помощ Глейзър.

След като приключи с храненето, той вдигна поглед и попита:

— Има ли нещо ново?

— Не, за съжаление. След като се разделихме с теб, където и да опитах, все удрях на камък.

Рано сутринта бяха научили нещо, което за кратко ги въодушеви. Секретарката на Уотърс (Изглежда, единствената тъмнокожа служителка в „Самсън и Милс“ — с ирония си бе помислила Валенсия) им бе съобщила, че ѝ телефонира някакъв мъж, който от името на Чък Торп променил часа на срещата с Маделин. Това бе явно доказателство, че убийството е било извършено от човек, който има достъп до програмата за деня на Уотърс. Ала въодушевлението им, че са попаднали на гореща следа, скоро се охлади. Оказа се, че непознатият, който се е обадил на секретарката, е използвал краден клетъчен телефон, чийто собственик, някой си Филип Шнайдер, имаше желязно алиби и бе виждал Маделин Уотърс само на снимката, показана по телевизията. Разбира се, нямаше да изоставят тази следа, ала интуицията подсказваше на Кати, че човекът казва истината.

Засега единственото, което знаеха със сигурност, бе, че точно в шест и половина Уотърс е взела такси на фирмата, чиито коли винаги е използвала. След двацет и пет минути слязла пред „Ормонд“. Валенсия показва снимката ѝ на салонния управител на ресторанта, който веднага я позна.

— Дамата беше истинска красавица — заяви. — Помислих си, че сигурно е манекенка.

Валенсия го обсипа с въпроси, но се оказа, че той не си спомня дали Уотърс е била сама, или някой я е чакал на масата. Потвърди обаче, че е имало две резервации на името Торп — едната за Ч.Торп за седем часа, другата — за Чък Торп в осем.

И двете резервации са били за двама души.

Отговорите на сервитьорката, която през онази вечер бе обслужвала масата, запазена за седем часа, също не им помогнаха. Каза, че е имала много работа, но все пак си спомни мъж и жена, които си били тръгнали около седем, малко след като се били настанили на масата. Добави, че според нея на дамата ѝ било прилошало, ала когато ѝ показаха снимката на Маделин, не можа да си спомни дали това е същата жена. Още по-лошо бе, че не беше в състояние да опише придружителя на Уотърс.

— Мислите ли, че е бил този човек? — попита я Кати, като ѝ показа фотография на Чък Торп.

Сервитьорката се втренчи в снимката, сетне колебливо поклати глава:

— Може би. Струва ми се много познат... обаче не съм сигурна.

Валенсия възнамеряваше да се свърже по телефона с гости на ресторанта, които през онази вечер са седели на съседните маси, но не хранеше големи надежди, че ще научи нещо повече. От опит знаеше, че представителите на висшето нийоркско общество се интересуваха само от знаменитости... към които причисляваха и себе си, разбира се.

Докато Кати разпитваше обслужващия персонал в „Ормонд“, Глейзър се среща с Торп. Тя тайно се надяваше, че скандалният редактор на списание „Примамка“ не ще успее да докаже алибито си и ще се превърне в главния заподозрян. Без да го познава, изпитваше неприязън към него, основаваща се на онова, което беше научила от новините по телевизията. Оказа се обаче, че до осем часа в нощта на убийството е председателствал заседание на редколегията и е вдигнал грандиозен скандал. Разбира се, това не го поставяше извън подозрение — спокойно би могъл да плати на някого да му свърши мръсната работа. Ала интуицията ѝ подсказваше, че още не са намерили извършителя.

— Какво следва? — обърна се към партньора си.

— Нищо — в момента ръцете ни са вързани — кисело отвърна той. Вече ѝ беше обяснил, че не са му разрешили достъп до кабинета на жертвата.

— Смятам, че забавянето не е фатално — помъчи се да го успокои Кати. — Милс обясни, че предварително трябва да прегледат документацията. Нали разбираш, обезпокоени сме да не би да пострадат интересите на важни клиенти на фирмата.

Откакто работеха заедно, негласно бяха възприели стратегията единият да запази спокойствие, позволявайки на партньора си да „изпусне парата“.

— А пък според мен трябва да са повече обезпокоени, че една жена е мъртва.

— Не си струва труда да вземем разрешително за обиск, ще ни отнеме прекалено много време. — Тя отмести чинията с почти недокоснатата салата и се утеши с мисълта, че следобед ще се

подкрепи с шоколадово десертче. — Защо да ги настройваме срещу нас? Пък и ако в онзи кабинет е имало нещо, което не трябва да видим, разполагаха с достатъчно време да го скрият.

— Да, имаш право — замислено промърмори колегата ѝ.

— Помолихме ги да не разместват нищо и нямаме избор, освен да разчитаме на добросъвестността им.

— Добре — разсеяно каза Глейзър и се втренчи в чинията си, сякаш му се искаше отново да е пълна със спагети.

— Не научих бог знае колко от сътрудничката, с която разговарях, след като се разделихме с теб — продължи Валенсия. — Тя е сред служителите, които последни са видели Уотърс. Обясни, че са разговаряли служебно и че не е забелязала нищо необичайно в поведението на жертвата.

— Онзи гадняр Боск още ли те следва навсякъде като сянка?

— А ти как мислиш?

Глейзър поклати глава:

— Тоя тип е голяма работа. Как мислиш, дали е мръсник по рождение, или се е потрудил да стане такъв?

Кати се престори, че не го е чула, и продължи:

— Дадох ѝ визитната си картичка. Може пък да реши да разговаряме насаме.

— Да бе, сигурно! — иронично се усмихна колегата ѝ. — От лабораторията още ли не са се обадили?

— Преди няколко часа разговарях с Бартлет. Обясни, че работата им се затруднява от липсата на материал — няма семенна течност или слюнка, кръвта е само на жертвата. При изследването на намазките не са открили нищо, което да ни е от полза. Който и да е извършителят на престъплението, професионално е заличил следите си.

— Значи още сме на изходната позиция.

— Следобед предстои да разпитам още няколко души от фирмата — предимно адвокати, с които Уотърс е работила съвместно. А ти докъде стигна? Откри ли бившия ѝ съпруг?

— Да, тази сутрин. Казва се Сам Хауел и живее в Саг Харбър. Каза, че в нощта на убийството е вечерял с приятели в Бриджхамптън.

— Провери ли алибито му?

— Да, приятелите му го потвърдиха... ако изобщо може да им се вярва.

— Какво ти разказа за Уотърс?

— Каза, че бракът им се разпадна заради Милс. След развода с Маделин дълги години не си проговорили, но миналия месец получил писмо от нея. С бърза поща ще ни изпрати копие. Според него писмото показва, че тя се е страхувала от Милс.

— Страхувала се е от Милс ли? — с внезапен интерес попита Валенсия.

Колегата ѝ поклати глава:

— Не възлагай големи надежди на тази версия. Първо, човек като Милс не е способен да извърши толкова жестоко убийство. Второ, Хауел е бил зарязан от съпругата си и сигурно има зъб на съперника си. Мислиш ли, че не търси начин да му отмъсти?

— Все пак ще изпрати писмото, нали?

— Разбира се. — Глейзър се протегна, сетне се приведе към нея. — Според мен трябва да съсредоточим вниманието си върху адвокатската фирма — клиенти, съдружници, сътрудници, с които Уотърс е работила. Това са хора, с които се е срещала ежедневно — нищо чудно да си е навлякла омразата на някого от тях... Видя ли жилището ѝ? Прилича на апартамент в хотел. Изрядно подреден, блести от чистота, а хладилникът е празен.

Кати замислено прокара пръст по горната си устна. Забеляза, че кожата около единия ѝ нокът се е забелила, и си каза, че щом се прибере у дома, ще я изреже. Хвана се, че почти непрекъснато мисли за елегантната млада жена, която беше разпитала преди обяд. Тази Кейт Пейн носеше скъпи дрехи и разполагаше с луксозен кабинет, ала в изражението ѝ се долавяше някаква печал.

— Знаеш ли, съжалих адвокатите в „Самсън“... Говоря за младите хора, които отскоро работят там — каза замислено.

Партньорът ѝ я изгледа така, сякаш се питаше дали не е полудяла:

— Нима? Чуваш ли се какво говориш? Бас държа, че тези хлапета получават двойно по-големи заплати от нашите, а може би и повече. И то веднага, след като излязат от университета. Постъпиш ли в такава фирма, издигането ти е в кърпа вързано. Никой не ги насилва да работят там. Но ако искаш да получаваш големи пари, трябва да забравиш какво е почивен ден. Това е цената на успеха.

Валенсия взе вилницата си и порови в салатата. Някъде зад нея, може би в кухнята, някакъв стъклен предмет се разби на пода.

— Името ѝ е като моето — промълви.

— Моля?

— Адвокатката, с която разговарях преди обяд. Казва се Кейт, което е съкращение на името Катрин.

— Тъъ, така ли? — равнодушно промърмори Глейзър. Избърса устните си с хартиена салфетка и се изправи. — Какво ще кажеш да тръгваме, Кат?

Наближаваше един часът. Кейт с нетърпение очакваше Милс да ѝ телефонира. С помощта на Кармен беше върнала на мястото му бележника на Маделин, но изобщо не беше споменала за аудиокасетата. Нека Милс прослуша записа и да реши какво да предприеме.

Дженифър надникна през откренатата врата:

— Искаш ли нещо от закусвалнята?

Кейт осъзна, че е забравила да обядва. Тъкмо щеше да си поръча нещо за хапване, когато телефонът иззвъня. По номера, изписан на екранчето, тя разбра, че я търси Милс.

— Не, благодаря — отвърна припряно.

Секретарката ѝ излезе.

— Здравей, Картър. — Въпреки старанието си Кейт не съумя да прикрие тревогата си. — В кабинета на Маделин намерих аудиокасета, на която е записан разговор между Чък Торп и някаква жена. От думите им става ясно, че той я изнудва. Може би жената е Стефани Фридман. Смятам, че трябва да прослушаш записа.

Чу шумолене, последвано от прещракване — Милс бе изключил микрофона и беше вдигнал слушалката:

— Обясни по-подробно.

Тя направи справка с бележника си:

— Записът е с лошо качество, не всички думи се разбират. В един момент Торп казва: „Рон може да има всяко момиче, което пожелае. Трябва да си поласкана!“. Изглежда, говори за Рон Фогарти. В исквата молба се споменава, че...

— Известно ми е — прекъсна я Милс. — Какво още си чула?

— Ами... накрая Торп казва: „Разчитам на теб, малката. Сецаш се какво имам предвид, нали?“.

— Има ли още нещо?

— Не, това е — отговори тя. — На касетата няма друг запис.

— Разбирам — някак безразлично промърмори Картър. — Трудно ми е да преценя значението на този разговор. Казваш, че си намерила касетата в бюрото на Маделин, така ли?

— Да, беше в голямото чекмедже, което служи като картотека.

Той дълго мълча, накрая отсече:

— Не виждам причини за безпокойство. Ако се съди по онова, което току-що ми каза, записът не представлява особен интерес. Но имаш право — трябва да прослушам касетата. Клара ще прегледа програмата ми и ще ти каже кога съм свободен.

— Добре — промълви Кейт, като едва прикри изненадата си. „Записът не представлява особен интерес.“ Какво ли е пропуснал да чуе Милс? — И още нещо — добави. — Тъкмо когато започнах възложената от теб работа в кабинета на Маделин, Мартин Дрескър се появи и ми нареди веднага да напусна. По всичко личеше, че е вбесен.

Картър тежко въздъхна:

— Току-що разговарях с него по телефона. Виж какво, засега ще отложим онова, което ти бях възложил. Мартин смята, че това е работа на някой от съдружниците. Честно казано, не смятам, че е прав, но не си струва да му противореча. Може би ще се обърнем към Дейв Боск.

— Дейв Боск ли? Преди малко беше при мен с някаква детективка от полицията, която ме разпита за Маделин.

— Да, знам — промърмори Милс. — Забравих да ти кажа да ги очакваш. От полицията разпитват всички, които напоследък са работили заедно с нея. Мина гладко, нали?

— Искане ми се да помогна, въпреки че... — Тя млъкна, без да довърши мисълта си.

— Благодаря за отзивчивостта. Има ли още нещо? — По гласа му личеше, че отново мисли за друго и бърза да прекъсне разговора.

— Не, това е всичко.

— Добре... О, Кейт, за малко да забравя — утре ще отидем заедно в „Уайд Уърлд Мидия“, за да разпитаме една свидетелка. Казва се Морис.

— Приятелка на Стефа... на Фридман ли е?

— Да. Обади се да ни изпратят кола. Трябва да бъдем там в два часа. Много благодаря.

Преди Кейт да отговори, в слушалката се чу изщракване — Картър Милс беше затворил телефона.

Телефонът извънтя малко преди четири часа. За разлика от друг път Джоузи беше дошла навреме. Докато чакаше момичето да се качи с асансьора, Кейт мислено преговаряше какво ще му каже. Най-важното бе да прояви съпричастност, но напоследък се чувстваше все понеловко в ролята, с която се беше нагърбила. Положението ѝ се струваше абсурдно — беше наставница на чернокожо момиче, изправено пред трудности и предизвикателства, които тя дори не можеше да си представи. Едва сега осъзнаваше с колко много привилегии се ползва. Какво ли знае за живота на Джоузи? От къде на къде Джоузи ще се вслушва в съветите ѝ? Все пак искрено искаше да ѝ помогне, но за да го стори, трябваше да научи повече за нея. На вратата плахо се почука и тя извика:

— Влез!

Джоузи, която носеше черна канадка и широки джинси, застана на прага, но не влезе, като че ли се надяваше да я отпратят. Стрелна с поглед Кейт, после отново се втренчи в пода.

— Здравей, Джоузи! — престорено радушно възкликна Кейт. — Заповядай, седни.

Чернокожото момиче колебливо прекрачи прага, огледа се и се тръсна на един стол.

— Обичаш ли сладки с парченца шоколад?

Джоузи сви рамене:

— Стават за ядене.

Кейт ѝ подаде пликчето със сладки, което беше купила от закусвалнята на фирмата.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Ами... може. Например диетична кока-кола.

Докато прекосяваше коридора, Кейт си мислеше колко голяма е разликата между сегашната Джоузи и онази отпреди няколко месеца. Отначало тя едва сдържаше възбудата си, че има достъп до прочутата юридическа фирма „Самсън и Милс“, веднъж сподели с Кейт, че се

чувства като героиня от телевизионен сериал. Задаваше въпроси, интересуваше се от всички аспекти на ежедневието на служителите. Къде обядва Кейт? Кой приготвя кафето? Какво образование имат секретарките?

— Един ден и ти можеш да работиш в подобна фирма — й бе казала Кейт. — И то не като секретарка. След десет години можеш да имаш моята професия, която, между другото, съвсем не е лека.

Ала Джоузи недоверчиво я беше изгледала — очевидно смяташе, че животът на наставницата й е съвършен, и дори не смееше да мечтае, че ще бъде юристка като нея. Кейт се надяваше, че с течение на времето момичето ще свикне с тази мисъл и ще се стреми да постигне високата цел.

Взе напитката от автомата, върна се в кабинета, подаде чашата на Джоузи и седна до нея. Струваше й се по-уместно, отколкото да разговаря с нея, като седи зад бюрото си.

— Как прекара празниците? — попита.

— Нормално — отвърна момичето, без да вдигне поглед от пликчето със сладки.

Кейт прехапа устни, сетне промълви:

— Виж, усещам, че нещо не е наред. Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Нищо не се е случило — отвърна момичето, но не я погледна.

Тя реши да смени тактиката.

— Преди празниците не дойде, въпреки че се бяхме уговорили — каза, като се стараеше да говори спокойно и ласкаво. — Болна ли беше?

— Не — измънка Джоузи.

Кейт изпитателно я изгледа:

— Тогава какво...

— Майка ми не беше добре — прекъсна я малката, — та се наложи да й помогна с хлапетата, затова не дойдох.

Кейт знаеше, че момичето има осемгодишно братче на име Фреди и петгодишна сестричка, наречена Шари. Никога не споменаваше баща си и не се знаеше дали е починал, или е напуснал семейството си.

— Много съжалявам. Оздравя ли вече?

— Сега е... сега е по-добре. Ще се оправи.

— Радвам се. Но ти май не си добре. Изглеждаш капнала от умора.

— Снощи почти не мигнах — неохотно призна момичето. — Фреди сънуваше някакви кошмари и така крещеше, че все ме събуждаше.

— Разбирам, че трябва да помагаш на майка ти — съчувствено каза Кейт. — Но не бива да се преуморяваш и да изоставяш учението заради домакинската работа. Имаш големи заложи, получи отлична оценка на теста за приемане в средно училище. Можеш да постъпиш в престижен колеж. Ще се постарая да ти окажа съдействие — надявам се да уредя да ти отпуснат стипендия. Но разбери, че няма как да ти помогна, ако не ходиш на училище. Знам, че държиш на семейството си, но трябва да държиш и на себе си. Разбираш ли какво ти казвам?

За миг ѝ се стори, че вижда проблясък в погледа на чернокожото момиче. Сетне то сведе глава и взе да полюшва крака, удряйки металната пречка на стола.

— Ами... да — промърмори неохотно.

— Обещай, че ще направиш всичко възможно да не пропускаш срещите ни. — Кейт дълбоко си пое въздух и добави: — Снощи се случи нещо ужасно — научих, че една от съдружничките в нашата фирма е била убита. Но не отмених срещата си с теб, защото е много важна.

Джоузи се ококори:

— Наистина ли са я убили? Коя е тази жена?

— Адвокатка. Казваше се Маделин Уотърс.

— Брей! Не мога да си представя, че ще убият някого, който работи тук — едва ли не със страхопочитание изрече момичето, повтаряйки думите на Андрия, и то със същия тон.

Фактът, че и приятелката ѝ, и Джоузи бяха на едно мнение, напомни на Кейт колко несправедлив е животът. Чернокожото момиче обитаваше квартал, застроен с евтини жилищни блокове, приютили измета на обществото. Макар че беше едва шестнайсетгодишно, сигурно беше виждало повече мъртъвци, станали жертва на насилие, отколкото Кейт и Андрия щяха да видят през целия си живот. При все това споделяше мнението им, че подобно нещастие не може да се случи на служителите на „Самсън и Милс“. Изглежда, Джоузи приемаше като безспорен факт, че общественото положение осигурява

на някои хора — например на Кейт — защита, от която самата тя е лишена по рождение. А може би причината беше друга. Може би Джоузи реагираше като всеки човек, който иска да вярва, че някъде съществува кътче, където ще се чувства в пълна безопасност. За чернокожото момиче „Самсън и Милс“ бе олицетворение на това кътче.

Преди да се разиграят трагичните събития от отминалата нощ, Кейт беше на същото мнение.

— Ще се постарая — измънка Джоузи. — Понякога обаче ми е много трудно... — Тя млъкна, без да довърши изречението.

Кейт все още чувстваше неудовлетворение, струваше ѝ се, че не е съумяла да убеди момичето. Каза си, че като начало е достатъчно — все пак беше постигнала някакъв успех. Усмихна се и промълви:

— Засега не искам нищо повече. Единственото ми желание е наистина да залягаш над учебниците и да не отсъстваш от училище.

Минаваше десет и по коридорите цареше тишина. Кейт вдигна поглед от томчето със съдебни решения, които четеше от половин час, и се запита защо не си спомня нито дума от прочетеното. Често се случваше в този час в „Самсън и Милс“ адвокати, помощниците им и секретарките да работят трескаво, за да подготвят материалите по дело, насрочено за следващия ден сутринта. Но ако се съди по тишината, тази вечер беше сама.

Облегна се назад и се запита дали да остане още час, или да довърши четенето вкъщи. Предпочиташе да си бъде у дома, ала рискуваше да се поддаде на изкушението и да си легне. Но има ли смисъл да виси тук, след като и без това няма кой да я види и да оцени трудолюбието ѝ?

Тъкмо когато реши да си тръгне, внезапно ѝ хрумна мисъл, от която се сепна. Толкова се беше развълнувала от записа на касетата, че беше забравила обещанието си към Кармен. Пропуснала беше да съобщи на Милс, че Дрескър е взел някаква папка от бюрото на Маделин. Как можа да забрави!

Разбира се, вече бе прекалено късно — съдружниците нямаха навика да остават до среднощ. С големи букви записа в настолния си календар: „ДА ГОВОЛЯ С К.М. ОТНОСНО ПАПКАТА“ и отново се облегна на стола. Изведнъж се почувства някак гузна, че не е попречила на Мартин Дрескър. Но какво можеше да стори? Той бе

съдружник, тя — само младши сътрудник. Все пак имаше усещането, че е измамил доверието на Милс, който я бе помолил да внимава всичко в кабинета на Маделин да си остане на мястото.

Каза си, че мисълта ѝ е абсурдна, но все пак имаше усещането, че камък тежи на сърцето ѝ. Внезапно ѝ хрумна нещо. Несъмнено Дрескър си бе отишъл. Защо да не отиде в кабинета му и да се поогледа? Ще ѝ отнеме само няколко минути. Ако той не е взел папката със себе си, нищо чудно да я види върху бюрото му. Така поне ще знае какво е изнесъл от кабинета на мъртвата и ще докладва на Милс. В края на краищата не прави нищо нередно, нали? Дори някой да я види, например чистачката, ще обясни, че търси документ, който спешно ѝ е необходим. Това не означава, че ще излъже, само ще спести част от истината.

Взе асансьора и след няколко минути вече беше на петдесет и седми етаж. Надеждите ѝ се оправдаха — и тук нямаше никого. В коридора беше тихо като в гробница, вратите бяха затворени и заключени. Спря пред кабинета на Дрескър, заемащ грамадно ъглово помещение, и за всеки случай се огледа. Изглежда, беше сама на етажа. Завъртя валчестата дръжка, влезе в приемната и отново се огледа. Ъгловите работни помещения в сградата имаха еднакъв архитектурен план, ето защо тя знаеше, че вратата в дъното води към кабинета на Дрескър. Предположи, че е заключена, и беше готова да се откаже и да се върне в стаята си, но когато завъртя дръжката, вратата се отвори.

С бързи стъпки тя се приближи до бюрото, чиято лакирана повърхност блестеше под светлината на неоновите лампи. Изпита разочарование, като съгледа само луксозна подложка за писане, телефон и преспание. Преди да влезе в кабинета, си казваше, че ако не види папката върху бюрото, веднага ще напусне „опасната зона“. Ала сега нещо я подтикна да я потърси. Двете горни чекмеджета на бюрото се оказаха заключени. Долните — също. Тя седна на стола, тапициран с кожа, и се запита какво да предприеме. В дъното на помещението видя лавици, претъпкани с книги, под които бяха монтирани няколко шкафа.

Скочи на крака, тичешком прекоси кабинета, отвори вратичката на единия шкаф и върху купчина документи зърна папката; върху етикета със същия дребен, но елегантен почерк, който ѝ бе познат от бележника на Маделин, бе написано: „Парични документи“. Кейт

извади листовите хартия и набързо ги прегледа. Направи ѝ впечатление, че папката съдържа само копия от фактури, издадени от „Уайд Уърлд“ и подписани от Картър. Всеки съдружник би могъл да поиска въпросната информация от счетоводството. Тогава защо Дрескър толкова бързаше да вземе папката? Пък и защо документацията е била в бюрото на Маделин?

Докато напразно се опитваше да си отговори на въпросите, които сякаш се блъскаха в съзнанието ѝ, чу приглушени гласове в приемната. Не говореха жени с испански или италиански акцент, което би означавало, че отвън са чистачките. Разговаряха мъже, и то единият май беше Дрескър.

Кръвта на Кейт се смрази. И през ум не ѝ беше минала възможността той да се върне в кабинета си.

С мълниеносна бързина затвори вратата на шкафа, изключи осветлението — слава богу, че работните помещения на съдружниците бяха „пощадени“ от автоматичната система за включване на лампите — и тичешком прекоси стаята. Отмести стола и се пъкна под бюрото. В мига, в който придърпа обратно стола, чу как вратата се отвори. От коридора проникна лъч светлина, последва изщракване и осветлението се включи.

— Седни — каза някой.

Най-лошите ѝ предчувствия се сбъднаха — този път със сигурност позна гласа на Мартин Дрескър. Чу шумолене, означаващо, че събеседниците се настаняват на тапицираните столове. Докато се опитваше да осмисли „информацията“, която получаваше, осъзна, че е избрала най-погрешния вариант. Ако не се беше паникьосала, можеше да обясни присъствието си в кабинета на Мартин — например, че е необходима справка по едно дело, за което от канцеларията са ѝ казали, че ще намери при Дрескър. Но как да обясни защо се е скрила под бюрото? Положението беше нелепо, абсурдно. Ако беше видяла подобна сцена в някой филм, със сигурност щеше да се изсмее — такива ситуации са невъзможни в истинския живот... определено не в нейния.

Но ето, че се случваше именно с нея.

Беше свита на кълбо, главата ѝ опираше в плота на бюрото, коленете ѝ притискаха гърдите ѝ. Отчаяно се опитваше да измисли

някакво оправдание, но внезапно осъзна, че стиска папката от бюрото на Маделин, и съвсем се отчая.

— Да му се не види, какво си намислил, Мартин? Защо ти трябваше да го казваш на Маккарти?

Кейт се изуми — заповедническият глас беше на Картър Милс.

— Колко пъти да повтарям? — плачливо попита Дрескър. — Не съм му го казал аз! В края на краищата какво бих спечелил?

— Не ти вярвам, Мартин! Няма начин да го е научил от друго — само ние с теб го знаем. Да не намекваш, че се е разприказвал някой от корпорацията?

— Нищо не намеквам, но те уверявам, че не съм казал нито думичка на Маккарти! — възкликна Дрескър. — Подозирам, че ти имаш пръст в тази работа. Бас държа, че си нагласил всичко така, че да ме злепоставиш!

Картър Милс презрително изсумтя:

— Нямам намерение да отговарям на подобно нелепо обвинение. Как ще обясниш обаче, че съобщението по електронната поща до Бил Маккарти е изпратено от твоя компютър?

Кейт се размърда, като се помъчи да не вдига шум. Сетивата ѝ бяха необичайно изострени. Очертанието на дланта ѝ върху коляното ѝ изглеждаше прекалено контрастно, миризмата на прах и дърво почти я задушаваше. Ще се разкиха и тогава... Стисна носа си и за щастие пристъпът премина.

— Да говорим по същество — промърмори Дрескър. — Какво ще предприемем?

— Не можем да сторим почти нищо! — сопна се Картър. — Сутринта направих проучване. След като Маделин вече я няма, не ни достигат два гласа. Предполагам, че бурята щеше да ни отмине, ако нещата бяха уредени тихомълком, както се договорихме. Ала сега Маккарти е стъпил на бойната пътека и търси подкрепа. При сегашното положение на нещата по-нисшестоящите от нас имат достатъчно гласове да запазят статуквото на заплащане. Ако надделеят, ще се сбогуваме със Стросър и неговите хора. Обзалагам се, че до края на годината ще напуснат. Имаш ли представа какво би означавало това за фирмата? Неговият отдел, отговарящ за сливането на предприятия и придобиването на собственост, миналата година е донесъл на „Самсън“ над четирийсет милиона долара.

Докато слушаше размяната на реплики, Кейт забрави ужасното си положение. Осъзна какво означават фразите, които допреди миг ѝ се струваха непонятни. Картър и Дрескър възнамеряваха да премахнат досегашната система на заплащане, която бе реликва от аристократичното минало на „Самсън и Милс“. Според въпросната система сътрудниците получаваха твърди заплати, а възнагражденията на съдружниците се формираха от печалбата на фирмата, и то според положението им в йерархията. Онези, които имаха по-голям принос, не бяха стимулирани от премии. Повечето от големите нюйоркски фирми отдавна бяха премахнали тази система, възприемайки подхода „храниш се с каквото убиеш“, но в „Самсън“ очевидно не възнамеряваха да последват примера им. На този начин на заплащане се гледаше като на предпазен механизъм срещу претенциите на по-нисшестоящите служители.

Кейт си представи какво ще се случи, ако системата бъде премахната. Някои — например Милс и Дрескър — ще заграбят милиони долари, докато Бил Маккарти и подобни на него ще останат с пръст в устата, тъй като никога не ще бъдат в състояние да се съревновават с онези, които осигуряват лъвския пай от приходите на фирмата. Навярно способният Стросър заплашва да изостави потъващия кораб — ето защо Милс е толкова разтревожен. Ако Стросър започне работа в друга фирма, материалните загуби за всички ще са огромни, освен това ще бъде хвърлена сянка върху репутацията на „Самсън и Милс“.

Внезапно всичко си дойде на мястото — гневният Бил Маккарти, който едва не я беше блъснал на земята на излизане от кабинета на Картър Милс, телефонният му разговор е Маделин Уотърс.

Бил Маккарти се опитваше да спаси кариерата си.

— Засега няма да предприемаме каквото и да било — заяви Милс. — Не стига, че си имаме неприятности с убийството на Маделин, ами остава медиите да разтръбят за недоразумения между съдружниците във фирмата.

— Всяко чудо за три дни — промърмори Дрескър. — Не сме първата известна фирма, чийто съдружник бива убит. Спомняш ли си за „Крават“? Един от съдружниците бе убит в някакъв долнопробен мотел от чернокож, на когото е плащал да го чука. В сравнение с тях нашето положение е далеч по-розово. Спомняш ли си как гръмнаха

вестниците? Дори в „Ню Йоркър“ бе поместена обширна статия. Месеци наред се говореше за случилото се. Но в края на краищата репутацията на „Крават“ не пострада.

— Само че между двата случая има малка разлика — горчиво отбеляза Картър. — От самото начало в „Крават“ знаеха кой е убиецът и че престъплението е на лична основа, а не е свързано с фирмата.

— За какво намекваш? — попита Дрескър. По тона му личеше, че е разтревожен.

Милс дълго мълча, сетне заговори бавно, като натъртваше на всяка дума:

— Вечерта, когато Маделин е била убита, тя трябваше да вечеря с Чък Торп в ресторант „Ормонд“. През деня мъж, който заявил, че се обажда от името на Торп, се свързал със секретарката ѝ и помолил срещата да се състои един час по-рано от уговореното.

— Нима мислиш, че са ѝ устроили капан?

— А ти как смяташ, Мартин? Едва ли е случайно съвпадение. Тя е била в ресторанта — потвърдили са го салонният управител и сервитьорката — а само след няколко часа е била убита.

— Торп явил ли се е на срещата?

— Да, бил е в „Ормонд“ точно в осем, почакал около половин час и си отишъл.

— Има ли алиби?

— Разбира се. Разпитахме шофьора и той го потвърди — с леден тон отбеляза Милс.

— Каква е теорията ти?

— Че убиецът на Маделин е знаел за срещата ѝ с Чък и ѝ е устроил засада.

— Господи! — Гласът на Дрескър издаваше изумлението му. — Искаш да кажеш, че престъпникът е човек от фирмата, който е имал достъп до информацията в компютъра на Маделин...

— Не го знаем със сигурност, Мартин! — нетърпеливо го прекъсна Милс. — Не се знае на кого е съобщила за срещата. Същото се отнася и за Торп. Не разполагаме с достатъчно информация, за да правим предположения.

— Но... не е било случайност, нали?

Картър очевидно все повече се изнервяше.

— Не, не мисля, че е случайност — отвърна. — А ти на какво мнение си?

— Онзи мръсник Торп ли я е пречукал?

— Глупости! Той си има достатъчно неприятности.

— Но е способен да го направи, проклетият му гадняр!

— Не смей да го казваш, Мартин!

— И двамата с теб много добре знаем, че си падаше по нея. От няколко месеца се опитваше да я вкара в леглото си.

— Ако това е мотив за убийство, тя отдавна щеше да е мъртва, а Чък Торп нямаше да е единственият заподозрян.

Двамата продължиха разговора си, но Кейт не можеше да се съсредоточи върху думите им. Мислите ѝ бяха обсебени от ужасяващото откритие, че Маделин не е била убита случайно от някакъв психопат. Престъпникът е знаел плановете ѝ, имал е възможност да я проследи.

Когато отново се съсредоточи, Картър Милс тъкмо казваше:

— ... отгоре на всичко ни предстои битка с Маккарти. Мисля, че ти трябва да се справиш с проблема. Ти ни забърка в тази каша, затова гледай да измислиш начин да се измъкнем невредими.

— Не ме заплашвай! — сопна се Дрескър. — Колко пъти да повторя, че не аз съм източникът на информацията?

Кейт чу как един от събеседниците стана от стола.

— Няма какво повече да си кажем! — отсече Картър Милс, след секунди вратата се затръшна. Настъпи тишина.

В полумрака тя погледна часовника си — минаваше полунощ. Напрегна слуха си, питайки се дали и двамата са напуснали кабинета. Чу тежка въздишка и за миг сърцето ѝ престана да бие.

Беше сама с Мартин Дрескър.

Той тромаво запристъпва към бюрото. „Божичко, помогни ми да не ме открие! Божичко, помогни ми да не ме открие“ — мислено повтаряше Кейт. Притисна чело до коленете си, очаквайки сянката на Дрескър да падне върху нея и възкликанието му да ѝ подсказе, че е разкрита. Но той внезапно спря и вероятно отвори вратичката на шкафа, която изскърца, после се чу шум от изваждане на коркова тапа, последван от ромоленето на течност, наливана в чаша. Мартин Дрескър си приготвяше напитка. След няколко секунди дрънченето на

стъкло ѝ подсказа, че той прибира чашата и бутилката. При затварянето вратичката отново изскърца.

Тя почти не повярва на късмета си, когато чу как Дрескър щракна закопчалката на дипломатическото си куфарче и изключи осветлението. Вратата се отвори, последва шум от затварянето ѝ. Кейт остана неподвижна, като трепетно се вслушваше в напрегнатата тишина. След няколко секунди чу приглушения звук от затварянето на вратата на приемната. Отново настъпи тишина. Гробна тишина. Тя плахо надникна изпод бюрото и огледа помещението, което се озаряваше само от призрачния отблясък на светлините от съседните сгради. В кабинета нямаше никого. Кейт изпита толкова голямо облекчение, че за миг едва не припадна. Подпря се на бюрото, за да запази равновесие — краката ѝ бяха изтръпнали. Заподскача, за да се освободи по-бързо от неприятното гъделичкане — нямаше време за губене.

„Мисли!“ — каза си. Изтича до вратата и се увери, че е заключена. Въпреки това изобщо не беше в безопасност. Бог знае още какво може да се случи. Ни в клин, ни в ръкав си спомни записаното на касета послание, което звучеше в таксиметровите автомобили. Женски глас, наподобяващ мъркането на котка, предупреждаваше: „Котките имат девет живота, вие — само един. Затова поставете предпазните колани“.

Папката, която притискаше към гърдите си повече от час, се бе овлажнила от потните ѝ длани. Понечи да я пхне обратно в чекмеджето на Дрескър, но се поколеба. Документацията очевидно имаше значение, което тя засега не проумяваше. Вероятно по някакъв начин засягаше борбата за надмощие между Дрескър и Милс. Едва сега разбра колко сложни са взаимоотношенията им. Въпреки че в момента бяха съюзници, омразата помежду им бе неприкрита. Каза си, че няма начин да вземе папката, но може да направи копия от документите.

Въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване, притисна ухо до вратата. След като не чу нищо подозрително, леко я откряна и надникна в приемната. Нямаше никого. Тичешком прекоси помещението, спря до вратата към коридора, отново се послуша и едва тогава се осмели да погледне навън. Коридорът беше празен. Все пак тя изчака няколко секунди, които ѝ се сториха безкрайни, излезе и

тръгна към фотокопирната машина, намираща се на същото място като на нейния етаж.

Докато я настройваше, се поуспокои — засега беше въвн от опасност. Ако някой я види, ще предположи, че е тук по работа. Реши да не използва автоматичното захранване. Въпреки че беше по-бързо, рискуваше машината да засече и да смачка хартията. Папката съдържаеше около трийсет страници, преснимането на които ѝ отне по-малко от пет минути.

Преди да тръгне обратно към кабинета на Дрескър, тя дълбоко си пое въздух. Страхуваше се да отиде на мястото, на което едва не я бяха заловили, ала нямаше избор. Върна се на „местопрестъплението“, пхна папката в чекмеджето и се огледа, за да се увери, че не е оставила никакви следи. Погледът ѝ попадна върху мокрото петно на шкафа — явно Дрескър бе разлял от пиетието си. Тя прекоси помещението, докосна петното и облиза пръста си. Скоч!

Нямаше място за съмнение — Мартин Дрескър отново се беше върнал към порочния навик.

ПЕТЪК, 8 ЯНУАРИ

Утрото отново беше мрачно и мразовито, предчувствието за силен снеговалеж бе надвиснало като сянката на вдигната ръка. Ала Кейт, която бе сред върволицата от пътници, слизащи по тясната стълба към метростанцията на Седемдесет и девета улица, не забелязваше нито студа, нито хората около себе си. След нечовешкото напрежение, на което беше подложена предишната вечер, сега изпитваше необичайно спокойствие, сякаш сънуваше.

Като се озова на перона, разгърна „Дейли Прес“ и отново прочете краткото съобщение за смъртта на Маделин Уотърс. Тъй като от редакцията очевидно не разполагаха с нова информация, бележката целеше само да изостри любопитството на читателите, жадни за пикантни подробности. Материалът бе съсредоточен около изявленията на специалист по криминология, който предполагаше, че престъплението е дело на сериен убиец и предупреждаваше за възможността да има още жертви. „Жестокото обезобразяване на трупа — бе казал той пред репортера — предполага, че този човек отново ще убива.“ Повтаряше се версията, че Маделин случайно е станала жертва на някакъв психопат. Нямахме и намек, че тя е познавала нападателя, което още повече обърка Кейт, сякаш подслушаният разговор е бил само плод на въображението ѝ.

Най-сетне мотрисата пристигна. Блъсканицата беше невъобразима. Кейт се озова притисната до вратата и се помъчи да се вгълби в себе си, за да издържи кошмарното пътуване. Отново се замисли за снощното си преживяване. Картър бе намекнал, че е възможно убиецът на Маделин да е служител на „Самсън и Милс“, което беше съвсем логично. Разбира се, съществуваше вероятност и външни лица да са научили за срещата ѝ с Торп. Например откачен шофьор на такси, който е подслушал разговорите, водени от Маделин по мобилния ѝ телефон... или пък портиер, който е влюбен в красивата обитателка на сградата. Предположенията ѝ бяха невероятни, но не и невъзможни. Тя си спомни за жените, които са се запознавали със

сериен убиец Тед Бънди, без да подозират, че ще бъдат сред жертвите му.

Ала колкото повече размишляваше, все по-невероятно ѝ се струваше предположението служител на „Самсън и Милс“ да е причинил смъртта на Маделин. Жестокото обезобразяване натрупа, сексуалният елемент... не, убийството бе нетипично за представител на „Самсън и Милс“. Тя неволно се усмихна на разсъжденията си — че има ли убийство, типично за представител на „Самсън и Милс“? И все пак това бе най-точното определение. Убиецът на Маделин бе или слабоумен, или луд. Според изказването на психолога във вчерашния брой на вестника престъпникът вероятно има склонност към самозаблуда и не е оправдал големите очаквания на ближните си — недостатъци, които не притежаваше нито един служител във фирмата.

Кейт така бе потънала в мисли, че едва не пропусна спирката си. Разблъска хората около себе си, в последния момент успя да слезе и zakрачи по бетонния тунел към изхода.

Като влезе в приемната, Дженифър вече беше на работното си място и четеше някаква книга с меки корици. Чу отварянето на вратата и вдигна поглед, а лъскавите ѝ къдрици се полюшнаха върху раменете ѝ.

— Добро утро — каза усмихнато. — Снощи си работила до късно.

— Да, нещо такова — избърбори Кейт.

Дженифър затвори книгата, като отбеляза докъде е стигнала, и последва началничката си в кабинета.

— Оставих новопристигналата кореспонденция на стола. — Тя посочи прилежно подредената купчинка. — Имаш ли други задачи за мен?

Въпреки че през повечето време в „Самсън и Милс“ се работеше почти денонощно, понякога настъпваха периоди на относително спокойствие. По принцип Дженифър беше много заета, но през последните месеци обичайното лудешко темпо бе понамаляло.

— Засега нямам — отговори Кейт. — Но не се отпускай — скоро ще те затрупам с работа.

Преди да излезе, Дженифър застана на прага и промърмори:

— Случилото се с госпожица Уотърс е ужасяващо.

— Наистина — кимна Кейт. — Тъкмо бях започнала да работя за нея.

— Да, знам. — Младата секретарка сбърчи чело. — Сигурно е голям удар за теб.

Внезапно на Кейт ѝ хрумна нещо. Съдружниците в „Самсън и Милс“ не допускаха в своето „общество“ сътрудниците, но секретарките във фирмата имаха собствена разузнавателна мрежа. Тъй като бяха първите помощнички на шефовете си, знаеха много от тайните им. Разбира се, Дженифър не беше работила за никого от съдружниците, но положително имаше приятелки сред секретарките на шефовете.

— Е, разкажи ми какво се говори във фирмата — подхвърли тя.

— За какво, за убийството ли? — вдигна вежди Дженифър.

— Ами да. Вчера бях толкова заета, че не разговарях с никого. Вече има ли заподозрени?

Дженифър неспокойно се огледа, влезе обратно в кабинета и затвори вратата.

— За Картър Милс ли намекваш? — прошепна.

Кейт умело прикри изненадата си и попита:

— Какво за него?

Секретарката прехапа устни:

— Навярно са празни приказки... знаеш как е...

— Какво се говори?

— Ами... носи се слух, разбира се, напълно абсурден, обаче някои хора твърдят, че Картър Милс по някакъв начин е свързан с престъплението. Защото... нали разбираш, тя го е зарязала. Самата аз изобщо не им вярвам, обаче Кармен... — Тя отново прехапа устни. Очевидно не бе възнамерявала да издаде от кого е получила информацията.

Предположението, че Картър Милс е замесен в убийството на Маделин, бе толкова абсурдно, че я напуши смях. Съвсем не беше изненадващо, че подозренията на Кармен падат върху него. От вчерашния си разговор със секретарката тя вече знаеше, че Кармен обвинява фирмата за смъртта на Маделин, а Картър беше въплъщение на „Самсън и Милс“. Ала бе поразена от изявлението на Дженифър, че Картър е бил изоставен от любовницата си. Разбира се, нямаше начин да разбере истината. Все пак намекът я заинтригува — за пръв път

научаваше нещо повече за интимната връзка между двамата съдружници.

— Милс бил ли е с нея през онази нощ? — попита. Въпреки че слухът беше абсурден, тя изпита желание да защити Картър.

— Не — призна Дженифър. — Вечерял е с някакви клиенти в ресторант, намиращ се в другия край на града. Така твърди Клара, а тя сигурно знае истината. Милс я информира едва ли не за всяка своя стъпка... Да, слуховете са нелепи... Не биваше да ги повтарям пред теб.

— Светът е пълен с безумци — уж небрежно подхвърли Кейт. Секретарката ѝ като че се поотпусна:

— Имаш право.

— Между другото, знаеш ли какви са били взаимоотношенията между Маделин и съдружниците, с които ѝ се е налагало да работи съвместно? — Нарочно говореше със заобикалки. Не ѝ се искаше да спомене именно Мартин Дрескър, въпреки че от вчера вечерта мислеше само за него.

— Не съм чула нищичко, но мога да се поинтересувам. — Идеята да събира информация очевидно допадна на Дженифър. Беше енергична млада жена, която неминуемо щеше да осъществи мечтите си. Сюжетите на криминалните романи, които ѝ допадаха, не можеха да се сравняват с интригите на истинския живот.

— Да, поразпитай, ако ти остане време — с престолено безразличие каза Кейт. — Питам се какъв ли е бил животът ѝ.

Да бъде с Картър Милс бе все едно да има среща с прочут филмов актьор. Докато стоеше редом с него пред асансьора, забеляза как един младши сътрудник стисна устни и ѝ хвърли завистлив поглед. При друг случай навярно би се почувствала на седмото небе, ала сега усети как стомахът ѝ се свива.

Отвън ги чакаше черен линкълн. Докато вървяха към колата, тя изгледа красивия мъж до себе си и се възхити от него. Явно бе погълнат от мислите си, но дори когато мълчеше, изглеждаше най-жизненият и най-енергичен човек на света. Ако не беше съвременното му облекло, би могъл да бъде велик древногръцки пълководец или капитан на фрегата, плаваща към Новия свят.

Като стигнаха до колата, той сякаш се върна на земята.

— Пелерината ти е много елегантна — отбеляза и се усмихна на Кейт, когато тя се настани до него.

— О... благодаря — смутено промърмори младата жена, изненадана от комплимента му. Странен човек бе този Милс — в един момент разговаряше с нея на лични теми, в следващия миг се връщаше към ролята на шефа. Подмятането я завари неподготвена, запита се как да реагира. Да отговори ли в същия дух и да удължи момента на интимност помежду им или да се престори на безразлична? Но той отново заговори и я спаси от необходимостта да вземе решение.

— Днес няма да имаш много работа, само ще си водиш записки — обясни, докато колата пътуваше към сградата на „Уайд Уърлд Мидия“. — Ще разговарям с Линда Морис, която ще привлечем като свидетелка. Била е най-близката приятелка на Фридман измежду колежките ѝ в редакцията на списанието. Няколко пъти седмично двете обядвали заедно. И двете са били секретарки: Фридман — на Чък Торп, Морис — на административния директор Брайъп Кек. Линда твърди, че никога не е чувала Фридман да се оплаква от „вниманието“ на Чък Торп.

Кейт долови задоволството в гласа му и се усмихна:

— Изглежда многообещаващо. Ако Стефани Фридман нито веднъж не се е оплакала на най-добрата си приятелка, съдебните заседатели няма да ѝ повярват, че е отблъснала Торп. Никога няма да ги убеди, че поведението на работодателя ѝ е било неприятно. А щом не е в състояние да го докаже, обвинението, че е била подложена на сексуален тормоз, автоматично ще отпадне.

— Именно — усмихна се Милс.

— Ами другите служители?

— Всички са на наша страна, само за Морис не бяхме сигурни.

Колата спря пред масивна сграда от варовик, която се извисяваше над заобикалящите я здания.

— Защо провеждаме разпита в „Уайд Уърлд“ вместо в „Самсън“? — любопитства Кейт. — Обичайна практика ли е?

Картър Милс докосна брадичката си с показалец:

— Питаш дали е обичайна практика... Отговорът ми е положителен. Освен това ни дава предимството да напомним на

госпожица Морис кой е работодателят ѝ. Вече не става въпрос само за Чък Торп. Играта е съвсем различна.

Картър Милс беше помолил да му предоставят кабинета на главния юрист на фирмата, но самият Ричард Ъпстийн отсъстваше. Милс зае мястото му, настанявайки се зад кремовото бюро, имитация на старинна френска мебел. Кейт се настани вляво от него на малко канапе, тапицирано в розово и украсено със златни орнаменти, а Линда Морис седна срещу тях. Елегантната мебелировка не подходеше нито на аскетизма на Ъпстийн, нито на работата, която им предстоеше.

— Много ви благодаря, че се съгласихте да отговорите на въпросите ни — започна Милс и дружелюбно се усмихна на секретарката. Говореше искрено, като че ли тя наистина им правеше услуга. Като че ли тази жена имаше избор.

— Госпожица Пейн — той посочи Кейт, без да откъсва поглед от Линда — е сътрудничка в нашата фирма и ще води записки по време на нашата среща. Стига да не възразявате, разбира се.

Линда Морис сви рамене. Беше кльощава и бледа, с дълга черна коса. Беше силно гримирана, крушовидните ѝ гърди бяха очертани предизвикателно от синята ѝ синтетична блуза. Ноктите ѝ бяха грижливо оформени и покрити с кървавочервен лак. На шията си носеше тънка златна верижка с кръстче — крайно неподходящо допълнение към тоалета ѝ.

— Госпожице Морис — продължи Милс, — предполагам, че сте запозната с обвиненията на госпожица Фридман.

Тя кимна и навлажни с език пурпурните си устни. Плътната черна линия, очертаваща хлътналите ѝ очи, ѝ придаваше вид на късогледа. Изглеждаше изнервена. На Кейт ѝ хрумна, че начинът, по който са седнали — двамата с Милс срещу секретарката — наподобява полицейски разпит. А може би именно това беше целта.

Милс се настани удобно, като че ли се подготвяше за продължителен разговор.

— Както ви е известно, госпожица Фридман твърди, че е била подложена на сексуален тормоз от Чък Торп. Преди да продължим нашия разговор, ще направя едно много важно уточнение. Според закона сексуален тормоз имаме в случаите, в които жената, подала

оплакването, е дала ясно да се разбере, че ѝ е неприятно да ѝ правят сексуални предложения. Ясно ли ви е какво имам предвид?

— Ъхъ.

Милс мълчаливо се втренчи в Линда Морис, сякаш ѝ даваше време да осмисли казаното от него, сетне продължи:

— Доколкото ни е известно, госпожица Фридман нито веднъж не е казала на господин Торп, че не одобрява поведението му спрямо нея, нито веднъж не се е възпротивила на стореното от него. Вярно ли е?

Секретарката отново навлажни с език устните си. Извади от чантата си вазелин с аромат на череши, замислено развинти капачката.

— Ами... така си беше. — Гласчето ѝ беше пискливо като на дете.

Картър одобрително кимна. По изражението му личеше, че искрено се забавлява.

— Благодаря ви, госпожице Морис. Известно ни е още, че отношенията между госпожица Фридман и господин Торп са били много приятелски. Разменяли са си закачки, които понякога са били грубовати, но са допадали и на двамата. Подчертавам думата „разменяли“, защото действията не са били само от страна на господин Торп. Вярно ли е?

— Бяха нормални — промърмори тя. Бе свела поглед и се взираше в пода, като машинално опипваше златната верижка на шията си.

— Госпожице Морис — намръщи се Милс, — уточнете какво имате предвид.

Линда вдигна поглед. На Кейт ѝ се стори, че долови враждебност в очите ѝ, но не беше сигурна, защото усещането бе съвсем мимолетно.

— Имам предвид, че отношенията им бяха нормални — изрече със същия писклив глас. — Никога не се караха и прочие.

— Благодаря, госпожице Морис. — Картър Милс отново беше приел ролята на учтив церемониалмайстор. — А сега ще ви покажа чернова от исквата молба — документ, в който госпожица Фридман излага обвиненията си. Искам внимателно да го прочетете и да ми кажете дали някое от обвиненията отговаря на истината. Пасажите, които заслужават особено внимание, са маркирани с жълто.

Линда Морис протегна тънката си ръка, взе документа и зачете. Като стигна до края на последната страница, вдигна глава и заяви:

— Доколкото ми е известно, написаното не отговаря на истината.

— Да разбираме ли, че Стефани Фридман никога не е споделяла с вас за сексуалния тормоз, на който уж е била подложена? — напрегнато попита Милс.

— Точно така — избърбори секретарката, опипа златната верижка на шията си и отново сведе поглед.

— Сигурна ли сте? Внимателно ли прочетохте жалбата?

— Да — отговори тя, продължавайки да се взира в коленете си.

„Тук има нещо гнило — помисли си Кейт. — Тази жена определено знае повече, отколкото казва. Освен това е невъзможно да е прочела толкова бързо жалбата.“

— Сигурна ли сте, че ако госпожица Фридман е била подложена на сексуални нападки, щеше да го сподели с вас? — продължи да я притиска Милс.

— Разбира се. С нея споделяхме всичко — за гаджетата си и за неприятностите в службата, особено когато забележихме, че ни затрупват с работа, а през това време някои колежки си клатят краката. Да, непременно щеше да ми каже. — Тя говореше бързо и отсечено, сякаш четеше някакъв сценарий.

Кейт сериозно се разтревожи и се опита да привлече погледа на Милс. Ала той обърна следващата страница на бележника си и продължи да задава нови и нови въпроси.

Когато Кейт стигна до модерния комплекс, помещаващ няколко киносалона, отвън се беше събрала внушителна тълпа от хора — типични представители на някога западналия квартал Уест Сайд, в който напоследък като че ли за една нощ изникваха прекрасни многоетажни сгради, а по улиците и по пътеките между рафтовете в универсалните магазини красиви майки тикаха красиви колички с красиви бебета. Кинотеатърът, наречен „Сони Имакс“, се състоеше от няколко просторни зали и повече приличаше на луксозен хотел.

Кейт погледна часовника си и видя, че е подранила с пет минути. Вече горчиво съжаляваше, задето бе приела предложението. Не стига, че заради Тара бе нарушила принципите си да не излиза с мъже, ами

отгоре на всичко се бе съгласила да се срещне с непознат. Чувала бе приятелките ѝ да разказват за подобни срещи, при които мъж и жена, които се виждат за пръв път, обсъждат незначителни теми, докато преценяват дали да правят секс заедно. С копнеж си припомни годините на следването в юридическия факултет, когато двамата с Майкъл прекарваха дълги вечери, седнали един до друг на канапето и задълбочени в учебниците.

Но Майкъл щеше да се жени за друга...

Тя се помъчи да го прогони от мислите си и с лакти си проби път сред множеството, докато стигна до касата и се нареди на опашката в очакване да се появи Дъглас Маколи. Имаше съвсем бегла представа как изглежда този човек. Знаеше, че е среден на ръст, с кестенява коса и кафяви очи. Според Тара той бе „голям симпатяга“, но ако описанието отговаряше на истината, сигурно щеше да се окаже доста безличен. Беше му казала, че ще я познае по червената пелерина: „Толкова е ярка, че веднага се набива на очи“.

— Билетите за „Сурово правосъдие“ свършиха — обяви женски глас по високоговорителя. — Все още има билети за прожекциите в девет и четирийсет и пет, в единайсет и в единайсет и четирийсет.

„Да му се не види! — помисли си тя. — Как можаха да свършат тъкмо за филма, който щяхме да гледаме!“ Беше го избрала, защото ѝ се стори „най-безопасен“ — адвокатски трилър с блестящи отзиви от критиката, изпълнен с напрегнати ситуации и без сексуални сцени. Докато се питаше коя от другите прожекции да избере, някой я потупа по рамото.

— Вие ли сте Кейт?

Тя рязко се обърна и се озова лице в лице със симпатичен млад мъж с кафяво кожено яке и джинси, който приветливо се усмихваше. Кейт неволно се усмихна в отговор. Дъглас Маколи определено не беше красавец, но засмените му очи и наивното му изражение бяха много привлекателни.

Той я хвана за лакътя и съвсем непринудено ѝ заговори на „ти“:

— Не се реди повече на опашката. Взех билети.

Тя се промуши под червеното въже и облекчено въздъхна:

— Добре, че си ги купил предварително. Вече са разпродадени за филма, който искахме да гледаме.

— Билетите не са за прожекцията в 7:45 — невъзмутимо обяви Маколи, — а за 9:45.

Симпатията, която бе започнала да изпитва към него, моментално се изпари. Ама че нахалник! От къде на къде си въобразява, че тя ще се съгласи с промяната на плана?

— Смятах, че ще...

— О, не бери грижа — прекъсна я той. — Ще гледаме филма, който искаш.

— Какво...

— Не се безпокой, досега не се е случвало да не ме пуснат в киното. Никога!

— Но...

— Ела с мен.

Той я поведе към ескалатора. Щом се озоваха на втория етаж, с лекота си проби път през множеството, като продължаваше да я държи за лакътя. Кейт неволно си помисли колко приятно е някой да поеме инициативата, затова покорно го последва.

Дъглас подаде билетите на луничавата млада жена, застанала пред залата. Тя ги погледна и заяви:

— Билетите са за прожекцията в 9:45. Още не пускаме зрители за нея.

Маколи се престори на учуден и объркан.

— Но... как е възможно? — промърмори и се втренчи в билетите така, сякаш ги виждаше за пръв път. — Станала е някаква грешка. Продадоха ми ги за прожекцията в 7:45...

— Билетите за тази прожекция свършиха — търпеливо обясни разпоредителката.

— Ама аз ги купих преди няколко часа.

Жената погледна хартийките и се намръщи:

— Отбелязано е, че сте ги купили в шест и половина.

Кейт сведе поглед, като се мъчеше да не избухне в смях.

С бързи крачки се отдалечи от входа на салона, а Дъглас колебливо я последва, като шумно протестираше:

— Никога досега не ми се е случвало! Възмутително е!

Кейт с изненада установи, че ѝ е приятно с него. След напрегнатата ѝ работа в „Самсън“, където трябваше да се държи сериозно, както подобава на нейния пост, „приключението“ с билетите

и плитките хитрости на Дъглас ѝ се сториха много забавни. Напомниха ѝ колко отдавна е загърбила малките удоволствия на живота. Перспективата да прекара няколко часа в компанията на този човек вече не я плашеше.

— Можем да хапнем някъде и да... — подхвана, но той я прекъсна:

— В никакъв случай! — Изражението му беше на човек, който твърдо е решил да осъществи намеренията си. — Ще гледаме именно този филм!

С ескалатора слязоха във фойето и Дъглас се запъти към касата, като четеше названията на филмите на светлинното табло. Когато се озова пред гишетото, подаде вече закупените билети и обясни:

— За прожекцията в 9:45 са, но не можем да останем толкова до късно. Ако обичате, сменете ги за „Стрелецът“, който започва в осем и половина.

Кейт се намръщи:

— Не искам да...

— Не се безпокой. — Маколи пхна в джоба си хартийките и я хвана за ръката. За миг тя се наежи, но се успокои, когато Дъглас отново я поведе към ескалатора.

Този път ги пропуснаха без проблеми. Озоваха се в грамадното фойе, откъдето се влизаше в различните кинозали.

— Успяхме! — радостно възкликна Дъглас, но като прочете светлинните надписи над вратите на залите, усмивката му помръкна.

— Не разбирам... — смотолевя. — Нещо се е объркало... — Приблужи се до една разпоредителка и обнадеждено попита:

— Къде прожектират „Сурово правосъдие“?

— В сутерена.

Дъглас и Кейт се спогледаха, сетне тя избухна в смях:

— Онази дама ни каза, че още не пускат зрители за прожекцията в 9:45, но забрави да ни предупреди, че кинозалата се намира в сутерена.

Хукнаха обратно.

— Ето какво ще направим — задъхано предложи Маколи, докато слизаха с ескалатора. — Ще излъжем разпоредителя, че непременно трябва да съобщим нещо на наши приятели, които имат билети за „Сурово правосъдие“... че случаят е много спешен.

— О, да, бас държа, че ще ти повярва. Защо не му кажеш, че автоматът за пуканки на горния етаж е повреден? Или пък че са свършили любимите ти царевични пръчици. А може би ще ти повярва, ако заявиш, че много държиш да разгледаш именно тази зала.

Той замислено промърмори:

— Идеята за повредения автомат за пуканки не е лоша...

Като се озоваха в централното фоайе, хукнаха към ескалатора, водещ към сутерена. Кейт предпочете да остане встрани, докато Маколи убеждаваше младия разпоредител:

— Ще се бавим само минутка. Ще предадем на нашите приятели каквото трябва и веднага ще излезем!

— Не! — твърдо отговори хлапакът.

— Нима ни отказвате? — ококори се Дъглас. — Нима не разбирате, че е жизненоважно да...

Опашката от зрители, които чакаха да влязат в залата, ставаше все по-дълга, но Маколи продължаваше да упорства. Накрая разпоредителят бе принуден да отстъпи:

— Добре, влезте. Но само при условие, че веднага се върнете.

„Не е за вярване!“ — помисли си Кейт. Дъглас победоносно вдигна палец. До началото на прожекцията оставаха пет минути. Дватама запрескачаха през две стъпалата на спускащия се ескалатор и влязоха в претъпканата зала тъкмо когато започваха рекламите за някакъв криминален филм. Няколкото празни места бяха на голямо разстояние едно от друго.

— Налага се да се разделим — прошепна Маколи. — Ще се видим след прожекцията. Седни ей там, вляво — мястото е много хубаво.

За миг тя се поколеба, питайки се какво ще се случи, ако човекът с билет за това място се появи и разбере, че някой го е изпреварил. Ала тази лудория бе толкова различна от подреденото ѝ и донякъде скучно ежедневие! Тя покорно тръгна към свободното място.

— Хей, Кейт! — тихо ѝ подвикна Дъглас. Тя се обърна и в полумрака зърна пленителната му усмивка, топлите му кафяви очи. — Казах ли ти, че досега не ми се е случвало да не ме пуснат в киното?

Беше петък, малко преди полунощ. Той седеше сам в ярко осветената сладкарница. На масите около него влюбени двойки оживено бърбореха и отпиваха от чашите с ароматно кафе. Той се помъчи да не им обръща внимание, да не чува гръмките им смехове.

Беше си поръчал сладкиш от многолистно тесто с пълнеж от сирене, наречен „сфогилатела“. Той отхапа едно парче и бавно задъвка, наслаждавайки се на божествения вкус. После зачака един от малкото му приятни спомени да се върне. Тя му купуваше сладкишите, когато беше доволна от него. Снощи си бе спомнил как го наблюдаваше да отхапва от прекрасните пасти, а лицето ѝ беше озарено от любов. Тогава си бе помислил, че е най-красивата жена на света, и още беше на същото мнение.

Седеше до витрината и наблюдаваше минувачите, забързани към топлината и уюта на домовете си. А на отсрещната страна на улицата се намираше домът, в който започна всичко. Втрени се в тухленото здание и както винаги му се стори чудно, че е едва четириетажно. В спомените му бе много по-голямо. Вдигна поглед към трите тъмни прозореца на последния етаж и се запита какви хора обитават сега жилището. Знаят ли какво се е случило там? Или се интересуват само от проблемите на скучното си ежедневие?

— Ще прощавате, ама местата свободни ли са? — Някаква жена посочваше двата празни стола. Беше дебелана с къдрава червеникава коса. Приятелят ѝ се гушеше зад гърба ѝ — пъпчив грозник със закривен нос. Бяха противни. Но сладкарницата бързо се изпълваше с посетители и той нямаше избор. Промърмори нещо, което минаваше за съгласие, и премести стола си към стената, после отново се втрени в сградата.

— Като станах на десет, се преместихме да живеем в Скарсдейл — обясняваше дебеланата. — Имах си една въображаема приятелка, която се казваше Лулу. Все повтарях на майка ми, че е Лулу сме се разделили, докато старата напълно откачи. Един ден ме заведе обратно в града. Паркира пред сградата, в която живеехме преди, и влезе. Когато отново се появи, заяви, че Лулу е с нея. И знаеш ли какво? Повярвах ѝ! После нещата се оправиха.

„Глупава история“ — помисли си той. Ала винаги, когато чуеше подобни истории, се удивляваше на подробностите, които хората си спомнят. Любими игри от детството им, имена на учители, какви

сандвичи са им приготвяли майките им за закуска. В неговата памет поредица от години беше напълно заличена. Смътно си спомняше първото десетилетие от живота си. Сладкишът, от който в момента отхапваше. Сцената на нейната смърт. Старият му приятел Рики, който му подава малка манерка и казва: „Много е готино, човече. Но трябва да го изпиеш на един дъх!“.

Всичко това обаче беше в миналото, преди в съзнанието му да се зароди планът. Мислено се присмиваше на психотерапевтите, които твърдяха, че разбират какво става в главата му. Говореха за душевна травма и за раздвояване на личността. Всъщност тези глупци не разбираха абсолютно нищо, но той ги накара да повярват, че са му помогнали. Пет пари не даваше за мнението им. Интересуваше го само планът му. Всяко свое действие подлагаше на изпитание чрез въпроса, дали подпомага, или пречи на плана му.

Тази вечер бе дошъл тук, за да се увери, че постъпва правилно, да събере сили за предстоящото изпитание. Въобразяваше си, че така ще се приближи до нея, ала очакванията му се оказаха напразни. Все пак не се съмняваше, че е на верен път. Тя му бе изпратила поличби, за да го насочи. Дори да хранеше някакво съмнение, достатъчно му беше да си представи Кейт. Само очилата разваляха впечатлението, не можеше да свикне да я гледа с тях. Но може би така бе по-добре. За предпочитане е другите да не виждат онова, което се разкрива пред погледа му. Най-важното бе, че Кейт е само негова и го чака.

Внезапно усети присъствието ѝ. Присъствието на най-красивата жена на земята. Любовта ѝ го обгърна, сякаш чу гласа ѝ, който го подканяше да действа. Именно тя му беше дала Кейт, за да му напомни, че не е сам в света. Усещаше доверието ѝ в него и то подклаждаше решителността му.

Съмненията го напуснаха завинаги, сякаш никога не бяха възникнали.

Всичко бе наред.

Вече нищо не може да го спре.

СЪБОТА, 9 ЯНУАРИ

Събуди я звъненето на телефона. В полусън тя вдигна слушалката.

— Здравсти! — бодро възкликна Тара, очевидно отдавна беше на крак.

— Колко е часът? — промърмори Кейт.

— Минава десет. Не те събудих, нали?

„Минава десет!“ — мислено повтори Кейт. Не си спомняше откога не е спала толкова до късно. Подпря се на лакът, измънка, че отдавна е станала, и се помъчи да се съсредоточи.

— Не ме лъжи, знам, че те събудих. Извинявай. Гледай да поспиш още малко. Ще се чуем по-късно...

— Не затваряй, Тара. Вече станах.

— Само исках да разбера какво се случи снощи.

Споменът за вечерта накара Кейт неволно да се усмихне, въпреки че за нищо на света нямаше да признае пред Тара колко се е забавлявала.

— Мина нормално — заяви с престорено безразличие.

— Как ти се стори Дъглас?

— Симпатичен е.

— Симпатичен е, така ли? Като знам отношението ти към мъжете, приемам това почти като признание, че си влюбена.

— Не бъди толкова самодоволна! — отсече Кейт. — И не си прави прибързани заключения само защото съм се съгласила да отида на кино с някого. — Не възнамеряваше да сподели с приятелката си, че след прожекцията с Дъглас пиха кафе и разговаряха надълго и нашироко, че бе запленена от разказа му за пътешествието до Хималаите, от което наскоро се бе завърнал, че ѝ бе обещал скоро пак да ѝ се обади. Не искаше Тара да храни напразни надежди, пък и още не можеше да анализира чувствата си. Наистина, беше прекарала много по-приятно, отколкото очакваше. Дори безумното приключение с билетите някак бе добавило към привлекателността на Дъглас. Все

пак обаче той не приличаше на мъжете, с които досега беше излизала. Времето щеше да покаже дали връзката им ще стане сериозна.

— С какво ще се занимаваш днес? — попита Тара, изоставяйки „опасната“ тема.

— Ще отида да се подстрижа, после ще почистя апартамента — обичайните съботни занимания.

— А довечера какво ще правиш?

— Вероятно ще си поръчам суши от японския ресторант и ще гледам видео. Това е представата ми за свършената съботна вечер.

— Хммм — промърмори Тара. — Виждам, че ми предстои още много работа, докато те върна към нормалния живот.

— Наистина ли се казваш Хъркюлис?

— Моля?

— Това ли е името, което са ти дали родителите ти?

Кейт чу въздишка, изразяваща крайно раздразнение, последвана от изщракване на ножиците. Кичурчета тъмнокестенява коса се посипаха върху белия чаршаф, който предпазваше дрехите ѝ.

— Кейт, много добре знаеш, че не мога да разговарям, докато работя — плачливо заяви Хъркюлис. — И ти сигурно ще се вбесиш, ако някой ти бърбори, докато пишеш изложение по дело.

— Извинявай.

Тя се огледа — намираше се в просторно таванско помещение в Ийст Сайд. Цялата сутрин бе препускала, за да свърши набелязаните задачи, и спокойствието, което излъчваше ателието на стилиста, беше като балсам за обтегнатите ѝ нерви. Обстановката щеше да бъде още по-приятна, ако помещението бе малко по-приветливо. През мръсните стъкла на високите прозорци почти не проникваше светлина.

Помъчи се да седи неподвижно, докато Хъркюлис обикаляше стола ѝ, търсейки непокорни кичури, които са се изплъзнали от ножицата му. Беше четирийсетинагодишен, с буйна прошарена коса, носът му напомняше на клон на ястреб. Наричаше салона си „ателие“ и се бе обявил за скулптор-модернист. Последните му творби очевидно изискваха унищожаването на ретро играчки, разхвърлени навсякъде из грамадното помещение: изкусно построена дървена колиба, разрязана на две и намазана с червена боя; чернокоса Барби, в която бяха

забодени над половин дузина куки за плетене; счупено пластмасово локомотивче, чиито части бяха прикрепени с изолирбанд. Кейт си помисли, че ако Хъркюлис смята да се издържа с продажби на творенията си, по-добре да си остане фризьор, иначе ще умре от глад.

Каквито и да бяха недостатъците му като скулптор-модернист, той беше „гений на ножиците“. Малко след като започна работа във фирмата, Кейт забеляза, че всички служителки имат прически тип „Самсън“. През цялото лято беше залягала над учебниците, за да положи държавния изпит, и косата ѝ се спускаше почти до кръста. Изкушаваше се да не я подстриже, но реши, че дългата коса не е подходяща за жена с нейната професия. Пък и защо да се различава от колежките си, след като прическите им са толкова елегантни?

Скоро разбра кой е човекът, наложил типичния стил на прическите на служителките във фирмата, и след първото си посещение при него повече не стъпи при друг фризьор. „Удоволствието“ да бъдеш негова клиентка излизаше доста солено — той взимаше повече от сто долара за подстригване, но напълно ги заслужаваше. Първо, прическата се поддържаше лесно — петнайсетина минути работа с четка и сешоар — освен това дори след дванайсетчасов работен ден косата изглеждаше бухнала. Кейт нямаше представа как Хъркюлис е станал „придворен“ фризьор на дамите от „Самсън“. Наумила си беше да го попита, но настояването му клиентката да мълчи, докато я подстригва, възпрепятстваше разговорите.

Докато Хъркюлис кръжеше около стола и кльцваше с ножицата ту тук, ту там, тя се замисли за Дъглас Маколи. „Престани! — каза си строго. — Мисли само за днешния ден, не се връщай нито за миг към миналото!“ Ех, ако можеше да прегледа някое списание, за да прогони натрапчивите мисли... Но Хъркюлис твърдеше, че движението на погледа при четене нарушава вдъхновението му. По време на първото си посещение Кейт иронично го беше попитала дали и дишането е забранено, но той се престори, че не е чул въпроса ѝ. Оттогава тя никога повече не се осмели да се шегува.

— Готово — доволно обяви Хъркюлис. С театрален жест отметна чаршафа, който предпазваше дрехите на Кейт, после ѝ подаде огледало. Тя завъртя глава, наслаждавайки се на водопада от тъмна

коса, обрамчващ лицето ѝ. „Косата ти е с характер“ — често се шегуваше Андрия.

— Както винаги прическата е свършена. — Тя стана от стола и посегна да извади портмонето от чантата си. Хъркюлис приемаше само пари в брой. Тъкмо когато обличаше черната си канадка, си спомни въпроса, който отдавна искаше да му зададе.

— Хей, Хъркюлис!

— Какво? — обади се той от кухненската ниша. Стоеше пред газовата печка и разбъркваше нещо в голяма тенджерата.

— Как така се занимаваш с подстригване на разни адвокатки? Някак си не ти подхожда.

Той презрително изсумтя:

— Подхожда ми повече от предишната ми работа.

— И каква беше тя?

Хъркюлис се обърна, устните му бяха разтегнати в иронична усмивка:

— Бях помощник в „Самсън и Милс“.

Тя неволно отстъпи назад:

— Шегуваш се, нали?

— Казвам самата истина. Работех във фирмата през осемдесетте — нали разбираш, трябваша ми пари за наема.

— Невероятно е! Как стана така, че се „преквалифицира“?

— Навремето подстригнах сестрите ми. Не знам точно как се случи, но като заживях в града, взех да подстригвам приятелките си. Защо ти е толкова чудно? В края на краищата аз съм човек на изкуството, следя модните тенденции, пък и притежавам необходимото умение. Докато бях в „Самсън“, се... сблизих с една адвокатка. Беше страхотна жена, заедно се чувствахме прекрасно. Случи се така, че месеци наред тя работеше по важно дело и нямаше време да отиде на фризьор. Непрекъснато ѝ натяквах, че прическата ѝ е непоносима, накрая предложих да я подстрижа. Беше късно, минаваше полунощ. Изтичах до денонощния супермаркет, купих ножица и оформих косата на моята приятелка. Тя изпадна във възторг, на следващия ден всички се възхитиха от прическата ѝ. Докато се усетя, имах толкова много клиентки, че свободното време не ми стигаше да ги обслужа. Реших да напусна фирмата — и без това обстановката там ми беше ненавистна — и да се преквалифицирам в стилист.

— Историята е невероятна. Коя е адвокатката, чиято коса си подстригал за пръв път? Още ли работи в „Самсън“?

— Не... Всъщност работеше, преди да я... — Хъркюлис млъкна, внезапно изражението му стана враждебно. След дълго мълчание изтърси: — Беше Маделин. Маделин Уотърс. — Скръсти ръце на гърдите си и предизвикателно изгледа Кейт.

— Наистина ли? — възкликна тя. Ненадейно и съвсем безпричинно се почувства крайно неловко. Заговори бързо, опитвайки се да прикрие смущението си: — Случилото с нея е ужасно, нали? Отскоро работехме заедно, но съм чувала да казват, че е много способна юристка. Беше истинска красавица... ала никога не съм предполагала, че ти оформяш прическата й... беше нетипична за твоя стил и...

„Бърбориш несвързано“ — каза си и изпита облекчение, когато Хъркюлис я прекъсна:

— Отдавна не подстригвам Маделин. Преди няколко години тя заяви, че ѝ се иска да промени прическата си, и накъдри косата си.

Внезапно Кейт си спомни снимката на Уотърс, която показаха по телевизията. На нея косата ѝ беше къса и права, оформена досущ като нейната в момента.

Хъркюлис продължи да говори, вече малко по-спокойно:

— Научих новината от вестниците и бях потресен. Беше много симпатична и истинска дама. Бе пълна противоположност на откачалките в „Самсън“ — Бог знае как се бе задържала там толкова дълго.

Докато го слушаше, Кейт като омагьосана се взираше в прободената с куката за плетене кукла Барби, чиято тъмна коса обрамчваше лицето ѝ като буреносен облак. Изцъклените ѝ очи бяха безизразни, сякаш не забелязваше металните игли, забити в тялото ѝ. Внезапно си представи обезобразения труп на Маделин Уотърс, прободните рани, от които е бликала кръв, и гъстата черна коса, която е обрамчвала лицето ѝ като лицето на...

Тя се сепна и видя, че Хъркюлис я наблюдава, сякаш очаква от нея да каже нещо.

— Е, когато съм тук, времето неусетно минава — подхвърли престорено шеговито. Подаде му парите, после извади от джоба си ръкавиците. — Много благодаря. Ще се видим след около месец.

Бързо заслиза по стъпалата, но изведнъж някаква сянка, която падна върху стълбата, я накара да спре и да се обърне. Хъркюлис стоеше на площадката и гледаше надолу. Махна му, но той като че ли не забеляза жеста ѝ. Кейт потръпна, закопча канадката си и се втурна надолу по стъпалата.

Като се прибра вкъщи, озовавайки се на километри разстояние от неугледното грамадно помещение, което Хъркюлис наричаше свое „ателие“, тя реши да вземе гореща вана с надеждата опънатите ѝ нерви да се поотпуснат. До днес бе смятала фризьора скулптор за колоритен, но добродушен ексцентрик. Ала след като разбра, че е работил с Маделин, не знаеше какво да мисли. В съзнанието ѝ непрекъснато се натрапваше чернокосата кукла, прободена със стоманени игли — пластмасово подобие на Маделин, загинала при подобни обстоятелства.

Докато ваната се пълнеше, тя хвърли във водата шепа ароматни соли, сетне прибави още една. Включи радиото, което винаги беше настроено на станцията за класическа музика, после отиде в спалнята и разгледа книгите на полицата. Какво да почете тази вечер? Роман от Джейн Остин или от Стивън Кинг? Погледът ѝ попадна на непознато томче — „Сексуален тормоз на жените на работното им място“ от Катрин А. Маккинън. Маделин ѝ го беше дала няколко часа преди да я убият. Кейт възнамеряваше да го прегледа, но в суматохата около смъртта на Уотърс напълно го беше забравила.

Седна на леглото, свали червено-черната обложка и разгърна книгата. Докато я прелистваше, забеляза, че много пасажии от текста са подчертани с молив. Прочете първия, който ѝ попадна:

„Сексуален тормоз в най-общия смисъл на думата е принуждаване към сексуална връзка в контекста на неравнопоставеност на участниците в акта.“

Доста стандартно определение според съвременните възгледи. След няколко страници се натъкна на друг пасаж:

„Правните аргументи, предлагани в настоящата книга, целят да докажат, че сексуалният тормоз над жените на работното им място е част от половата дискриминация, прилагана при назначаване на работа.“

Тя се върна на заглавната страница и видя, че книгата е издадена през 1979 — много преди Върховният съд да обяви сексуалния тормоз за основание за възбуждане на дело. Трудът на Катрин Маккинън представяше основните принципи на доктрина, която по-късно се бе превърнала в закон. Тя любопитно зачете следващия подчертан текст:

„Икономическата зависимост е мощно оръжие, чрез което мъжете на ръководни постове принуждават представителките на противоположния пол да задоволяват сексуалните им прищевки... Всяка неблагоприятна и рутинна работа се определя като «работа за жени»...“

Текстът ѝ се стори абстрактен, отдалечен на светлинни години от собствения ѝ живот. Разбира се, до известна степен и нейната работа бе неблагоприятна и рутинна. Понякога се налагаше да прегледа и да опише хиляди документи, да препише десетки клетвени показания, да състави десетки рутинни искове до съда за издаване на постановление. Но нямаше наблюдения дали по-тежката и неприятна работа в „Самсън“ по принцип се възлага на жените. Работеше във фирмата повече от година, но не си спомняше нито веднъж да е била подценявана заради пола си. Разбира се, тя беше в привилегировано положение в сравнение с посестримите си, работещи например като секретарки. Вероятно тяхното битие бе по-различно от нейното.

Тъкмо когато се канеше да затвори книгата, погледът ѝ попадна на още един пасаж:

„Непривлекателната външност води до определен икономически ефект — известно ви е, че никога няма да заемате добре платени длъжности. Ако някога сте били на

последния етаж на сградата на корпорацията, където са кабинетите на шефовете, сте разбрали, че жените там изглеждат по определен начин.“

„Жените изглеждат по определен начин!“ — мислено повтори Кейт и машинално приглади косата си. Наистина прическата ѝ бе като на повечето ѝ колежки във фирмата, но какво от това?

Тенденциозните писания на авторката започваха да я дразнят.

„На практика единственият ценз, изискван при назначаването на жените, е тяхната външност...“

„В случаите, в които жената отблъсква сексуалните предложения на шефа, внезапно започват да я обвиняват в несправяне с работата, което води до уволнение...“

„Сред мъжете битува увереността, че една жена може да направи кариера само в замяна на сексуални услуги...“

Водата продължаваше да шурти във ваната. Кейт пъхна книгата под мишница и отиде да затвори крана. Питаше се какво е означавала за Маделин доктрината на Маккинън. Дали ѝ е напомняла за собствената ѝ кариера? Спомни си как по време на разговора с Джъстин в клуб „Харвард“ той бе споменал за твърденията на Дрескър, че Маделин е направила кариера само защото е спала, с когото трябва. И тя бе чувала подобни слухове, но доскоро ги смяташе за злонамерени намеци. Сега си спомни поговорката, че всяка крушка си има опашка. Уотърс безспорно беше способна юристка, но дали заради качествата си е била предпочетена при избора за нови съдружници? Дали успехът ѝ не се дължеше на сексуалната ѝ връзка с Картър Милс?

Тя машинално се съблече, с наслада вдъхна аромата, лъхащ от горещата вода. Внезапно осъзна, че през изминалите дни мислите ѝ са били обсебени от Маделин. Нека поне тази вечер си даде почивка... Върна се в спалнята и остави книгата на полицата. Трябваше ѝ по-леко четиво, което да успокои опънатите ѝ нерви. Взе опърпано томче с меки корици, носещо заглавието „Разум и чувства“. Безброй път беше препрочитала шестте романа на Джейн Остин, а този беше любимият ѝ. Възхищаваше се от изящния език на авторката, сътворила поучителна история, проповядваща добродетелите на осемнайсети век

и вярата в равновесието в живота и в любовта. Изтегна се във ваната, но преди да зачете книгата, за миг затвори очи и позволи на топлата и уханна вода да я обгърне. От дневната долитаха звуците на цигулка.

Не можеше и да мечтае за по-прекрасна вечер.

НЕДЕЛЯ, 10 ЯНУАРИ

Кейт се помъчи да потисне кашлицата си. Сутринта се бе събудила с признаци на силна настинка, а в църквата имаше течение и беше много студено. Тя се размърда, опитвайки се да седне по-удобно на твърдата дървена скамейка. Гърлото я болеше, главата ѝ сякаш беше натъпкана с памучна вата. Тя се загърна още по-плътно с пелерината си и се запита дали не е хванала грип.

Изглежда, църковната служба щеше да бъде безкрайна. В момента говореше Артър Досън, някогашен съдружник в „Самсън и Милс“, който вероятно бе прехвърлил осемдесетте. Докато го слушаше с половин ухо, Кейт огледа хората в черно, насядали на дървените скамейки, докато видя Картър Милс. Той бе сред първите, които произнесоха слова. Речта му представляваше подробно описание на кариерата на Маделин — как е постъпила във фирмата веднага след дипломирането си, как бързо се е издигнала в служебната йерархия, как е била избрана за съдружничка. Намекна за предизвикателствата, пред които е била изправена, за трудностите, които е преодоляла. Кейт с нетърпение очакваше речта му, но постепенно загуби интерес. В деня след убийството на Маделин го беше видяла искрено развълнуван. В сравнение с онзи момент сега думите му изглеждаха неискрени, целящи само да хвърлят прах в очите на обществеността.

Той седеше сред високопоставените лица във фирмата и докато Кейт ги оглеждаше, осъзна, че за пръв път вижда заедно трийсет и седемте съдружници. Непосветеният наблюдател едва ли щеше да бъде впечатлен от групичката мъже на средна възраст, сред които се виждаха само една-две жени, и които си приличаха като две капки вода, нищо, че някои бяха плешиви, а други имаха кози брадички. Съдружниците в „Самсън“ бяха като панелни жилищни блокове, при които плахите опити за разнообразяване на фасадата само подчертаваха приликата помежду им. Тара непрекъснато ги объркваше и твърдеше, че дори имената им били еднакви.

При все това тези наглед обикновени хора бяха част от една легенда. Бяха митични герои от епоса, предаван от уста на уста от поколения сътрудници. Зад Милс седеше Колин Барфилд, известен с това, че веднъж бил принудил една от сътрудничките да го придружи до аерогарата, за да му обясни подробности от писменото си изложение, а когато повикали пътниците за полета до Япония и тя още не била свършила, Барфилд я накарал да отпътува с него. Той носеше очила с рогови рамки и папийонка, придаващи му вид на джентълмен от миналото. Кой би повярвал, че този изискан мъж принуждава сътрудничките си да опаковат багажа му? Бельо, обувки, ризи и костюми трябваше да бъдат прилежно подредени в куфара му, преди да настъпи времето за чекиране на багажа.

До Барфилд се бе настанил Дейвид Къркпатрик, също известен със странните си навици. Той пък настояваше сътрудниците му да телефонират в ресторантите, в които бе запазил маса, и да настояват зеленчуците да му бъдат поднасяни на пюре. Смяташе, че е под достойнството му да урежда подобни подробности. Другото му изискване бе подчинените му да не се разсейват с хранене, а да имат готовност да записват наставленията му. (Един от тях веднъж бе казал: „Опитвали ли сте едновременно да ядете охлюви и да водите записки? Повярвайте, ще се почувствате като цирков еквилибрист!“.) Една от любимите истории в „Самсън“ бе озаглавена „Денят, в който Къркпатрик си поръча артишок“ и в нея се описваха душевните терзания на сътрудниците от екипа му, изправени пред дилемата дали артишокът спада към зеленчуците и трябва ли да бъде поднесен във вид на пюре. От само себе си се разбираше, че не биха се осмелили да го попитат — от тях се е очаквало да го знаят.

От другата страна на Къркпатрик беше... Мартин Дрескър. Тя потръпна и рязко извърна глава към Досън, който продължаваше монотонно да говори. Още ѝ прилошаваше, като си спомнеше ужасяващите мигове под бюрото на Мартин. Ала след малко събра смелост и го изгледа изпод око с надеждата, че изражението му ще ѝ подскаже чувствата, които го вълнуват. Но лицето му беше безизразно като на статуя, затова тя отново се втренчи в Досън. Думите му не достигаха до блуждаещото ѝ съзнание. Хрумна ѝ колко е странно, че се намират в черква именно в неделя. Та нали по това време би трябвало

да има служба? Може би и заупокойните церемонии се уреждат с връзки... Тук бе толкова красиво...

Лъч светлина заигра по пода. Кейт извърна глава вдясно, за да разбере откъде идва, и с изненада откри, че светлината се отразяваше от камъка, украсяващ годежния пръстен на Анджеला Тейлър. Тя седеше до пътеката между редовете в компанията на Джули Уайтинг, Марго Прайс, Айрин О'Шонеси. Едва сега, когато бе лишена от възможността да слуша празните брътвежи на Анджеला, Кейт осъзна колко красива е тази млада жена с лъскава, късо подстригана руса коса, високи скули, изящен нос. Жените, които я заобикаляха, притежаваха същата аристократична красота.

„Ако някога сте били на последния етаж на сградата на корпорацията, където са кабинетите на шефовете, сте разбрали, че жените там изглеждат по определен начин.“ Може би в това твърдение все пак се съдържаше известна доза истина. Жените адвокатки, работещи в „Самсън и Милс“, бяха истински красавици, които донякъде си приличаха, като че бяха кукли, произведени на конвейер. За пръв път на Кейт ѝ хрумна, че Катрин Маккинън донякъде има право. Разбира се, в нито една фирма критерият за назначаване на жени не е външността им, но може би красотата бе нещо като встъпителен тест. Ами ако някоя грозновата представителка на нежния пол кандидатства за работа в „Самсън и Милс“? Ще бъде ли назначена? Кейт осъзна, че не знае отговора.

Най-сетне Досън приключи речта си и отстъпи място на свещеника — едър мъж със старателно поддържана брада, който произнесе дългоочакваните думи:

— А сега молим опечалените да изпеят с нас прощалния химн. Песента, изпълнявана от Кет Стивънс, беше „Пукна се зората“. Кейт едва не се изсмя на глас — мелодията, превърнала се в химн на поколението от шейсетте, изобщо не подходеше на личността на Маделин. Ала когато хората около нея запяха, в гърлото ѝ заседна буца. Андрия като че ли долови настроението ѝ и окуражително я потупа по рамото.

Траурната служба приключи. Опечалените се струпаха на пътеките между редовете, като тихо разговаряха. Бил Маккарти забърза към вратата, избягвайки групичките от разговарящи хора. Пейтън Уинслоу шепнешком се съвещаваше с Чък Торп и някаква жена

с елегантен костюм с кожена яка. Кейт кисело се усмихна. Дори на погребението на Маделин напористият ѝ колега не пропускаше възможност да укрепил позициите си. Тя отново се замисли за случилото се през онази нощ. Чък Торп твърдеше, че Маделин не се е явила на срещата. Но дали казваше истината?

— Как си? — промълви Джъстин и я прегърна през раменете.

— Нормално — прошепна в отговор тя. Чувстваше се неловко заради тъгата, която я бе обзела след приключването на церемонията. — Май съм настинала. Знаеш как е, когато си болен — ставаш прекалено сантиментален.

— Така е — отговори той, но продължи да я прегръща.

— Искате ли да хапнем някъде? — предложи тя, обръщайки се към двамата с Андрия.

Джъстин погледна часовника си:

— Адски съжалявам, но не мога. Не е за вярване, но и днес работя.

— Хей! — прошепна Андрия и я хвана за лакътя. Погледна онези тримата, дето минават по пътеката това са близките на Маделин.

Кейт се обърна и изгледа тримата души, които вървяха към вратата. Ако не ѝ ги бяха показали, никога нямаше да предположи кои са — изглеждаха толкова... безлични. По-възрастната жена сигурно беше майката на Маделин. Лицето ѝ под сивосинкавата коса, подредена в строга прическа, беше безизразно. Редом с нея вървеше висок, слаб мъж — може би бащата на покойната — който с мрачно изражение си пробиваше път през множеството. И двамата изглеждаха зашеметени като туристи от глухата провинция, които внезапно са попаднали в мегаполиса. Зад тях вървеше жена на средна възраст, която очевидно не беше свикнала да носи обувки с висок ток. Беше силно гримирана, но въпреки това Кейт долови бегла прилика между нея и Маделин — вероятно беше нейна сестра.

— Скъпи дами, компанията ви е много приятна, но за съжаление дългът ме зове — заяви Джъстин и облече палтото си. — Ще ти се обадя по-късно, Кейт. Чао, Андрия.

Той се изгуби сред тълпата, а Кейт зърна някакъв тъмнокос мъж, който я наблюдаваше. Ала докато се питаше дали го познава, той извърна поглед. Откакто се беше заселила в Ню Йорк, се бе запознала

с толкова много хора. Едва ли би могла да запомни физиономиите на всички.

— Гладна ли си? — попита Андрия.

— Не особено — отговори Кейт и побърза да извади носната си кърпичка от чантата. — Отгоре на всичко ме хвана и хрема. Знаеш ли какво ми се иска да хапна? Гореща пилешка супа.

Сам Хауел излезе от църквата и бързо закрачи по Седемдесет и шеста улица към метростанцията, намираща се на Седмо Авеню. Нямахше търпение да напусне града, да се върне у дома в Саг Харбър. Работата му беше изостанала заради пътуването до Ню Йорк, но довечера щеше да я довърши. Първо ще прояви филмите от пътешествието в Индия, после ще се занимае с купчината делови писма, на които още не беше отговорил. Още вчера беше решил какво ще прави, за да запълни времето си и да не позволи на спомените да възкръснат в паметта му.

Замисли се за младата жена, която бе видял в църквата. Когато я зърна, дъхът му спря, втренчи се в нея като хипнотизиран, бе смаян от приликата. Късо подстриганата тъмна коса, сърцевидното ѝ лице му бяха до болка познати. Само очилата разваляха ефекта. След миг младата жена се обърна към него и той побърза да извърне поглед, като се питаше как е възможно никой друг да не споделя изумлението му.

Леденият вятър хапеше лицето му, но той не усещаше студа. Беше погълнат от мисли за случилото се през последните два часа. Не му се искаше да присъства на траурната церемония, но трябваше да преодолее нежеланието си. Знаеше, че няма да му е лесно, затова се помъчи да се подготви психически. Ала колкото и да се опитваше, не успя да потисне яростта, която изпита при вида на Картър Милс. Искеше му се да го сграбчи и да го разтърси. Все пак съумя да се въздържа — моментът не беше подходящ за разчистване на лични сметки.

Отново си спомни девойката и красивото ѝ лице, което толкова приличаше на лицето на друга жена. Беше съвсем млада и... невинна. Случайно ли беше присъствието ѝ на церемонията? Нещо му подсказваше, че не е случайно.

— Главата ми ще се пръсне — промълви Кейт, след като сервитьорката взе поръчката им. — Да не забравя да си купя аспирин.

Двете седяха в сепаре в магазина за готови храни „Файн и Шапиро“, намиращ се на няколко пресечки от църквата. „Файн“ беше сред малкото старомодни магазини, оцелели след бързото комерсиализиране на този район на Уест Сайд, и бе нещо като оазис сред универсалните магазини, придаващи на някога артистичния квартал вид на грамаден търговски център.

— Радвам се, че това изпитание приключи — отбеляза Андрия, докато мажеше крем сирене върху филията чеснов хляб. Изведнъж се разкая за откровеността си и придоби гузен вид. — Извинявай, май прозвуча доста цинично. По всички сме под голямо напрежение откакто... откакто се разигра трагедията. Може би сега положението ще се нормализира...

Кейт скептично промърмори:

— Едва ли. Още няма заподозрени... разследването продължава.

Андрия мрачно се втренчи в чинията си:

— Остават само три седмици, докато с Brent заминем за Чили. Честно казано, с нетърпение очаквам този момент. Както вървят нещата тук, може би изобщо няма да се върна.

— Ще имате късмет, ако не се удавите — подхвърли Кейт, като си спомни разпенената река на плаката в кабинета на приятелката си.

Андрия широко се усмихна:

— Страхливка!

След като довърши горещата супа, Кейт се посъвзе и зададе на Андрия въпроса, който от снощи не ѝ даваше покой:

— Не ти ли се струва необичайно, че всички жени в „Самсън“ са толкова привлекателни?

— Моля? — недоумяващо я изгледа събеседничката ѝ.

— Ами... вчера ми хрумна, че всички служителки са... повече от симпатични. Каква ли е причината? Няма ли нито една студентка, завършила с отлични оценки престижен университет, която да е грозна или прекалено пълна?

Андрия сви рамене:

— Никога не съм си задавала този въпрос. Пък и не всички наши колежки са първи красавици. Например Кара Олет и... трябва да

помисля, но съм сигурна, че има и други като нея.

Кара Олет беше невзрачна дебелана, която работеше във фирмата от шест години, но бе „заточена“ в библиотеката заедно с младшите сътруднички.

— Съгласна съм с теб, но тя е изключение — кимна Кейт. — Но в общи линии жените в „Самсън“ са далеч по-привлекателни от мъжете. Ако размислиш, ще се съ согласиш с мен.

Андрия лукаво се подсмихна:

— Какво ще кажеш за Джъстин?

— Той е изключение, което само потвърждава правилото.

— Може би имаш право, Кейт. Но какво от това? Всеизвестно е, че животът е несправедлив.

— Така е, но... — Тя прехапа устни и млъкна, опитвайки се да подреди мислите си. — Знаеш ли, нещо странно се случи вчера. Бях отишла да се подстрижа и...

— Между другото, прическата ти е страхотна — прекъсна я Андрия.

— Благодаря. Докато с Хъркюлис разговаряхме...

— Разговаряли сте, така ли? — вдигна вежди приятелката ѝ. — Мислех, че на клиентките е строго забранено да разговарят с него.

— Заговорих го, след като ме подстрига, но това не е толкова важно. Знаеш ли какво ми каза? Че навремето е бил помощник в „Самсън и Милс“!

— Наистина ли? — развеселено възкликна Андрия. — Слава богу, че тогава още не съм била назначена във фирмата. За нищо на света не мога да си представя, че заповядвам на Хъркюлис например да побърза с копирането на някакви документи...

— Почакай, още не си чула цялата история, която ми се стори много странна. Той сподели с мен, че преди да стане професионален фризьор, редовно подстригвал Маделин и покрай нея се прочул.

Андрия се ококори:

— Не думай! Никога не бих предположила, че са били толкова... близки.

Кейт разсеяно въртеше лъжицата и се питаше дали приятелката ѝ няма да я помисли за параноичка. Но все някой бе убил Маделин, нали? Реши да изкаже на глас подозренията си и продължи:

— От него разбрах, че от известно време тя престанала да се подстригва при него. Не ми каза каква е била причината. Докато разговаряхме за нея, ми се стори, че той е много неспокоен. А преди да си тръгна, забелязах едно от неговите „произведения“, от което тръпки ме побиха — кукла Барби, в която бяха забити няколко куки за плетене. Не зная защо, но когато я погледнах, ми заприлича на Маделин.

— Кейт, слез на земята! — строго я изгледа Андрия. — Нали не подозираш Хъркюлис в убийството на Уотърс?

— „Подозирам“ е меко казано — настоя Кейт.

— Какъв според теб е мотивът му? Че го е изоставила заради друг фризьор? Ако това беше причина за извършване на убийство, този град щеше да се превърне в кървава баня.

— Не зная мотива, но това не означава, че мотив липсва — промърмори Кейт. — Реших да споделя впечатленията си с хората от полицията, които разследват убийството. Има и още нещо, което досега не съм ти казвала. В деня, преди да бъде убита, Маделин ме повика в кабинета си и ме предупреди много да внимавам.

Андрия я погледна в очите:

— Слушай, ако смяташ, че ще ти олекне, сподели с ченгетата подозренията си относно Хъркюлис. Но според мен не бива да споменаваш какво ти е казала Уотърс по време на срещата ви. Повярвай, ще те помислят за невротичка.

— Нямах представа колко беше искрена — заяви Кейт и се разгневи на себе си, задето се оправдава.

— Добре. Вярвам ти, но честно казано, историята е доста невероятна. Пък и какво ли ще постигнеш? Предупреждението й не е било конкретно срещу някого.

Кейт се втрени в чинията си и колебливо промърмори:

— Не знам как да постъпя. Ще си помисля до утре.

— Само не забравяй, че с теб сме младши сътрудници и трябва много да внимаваме да не засегнем нечии интереси.

Късно следобед Кейт си приготви чай, стгуши се в леглото и отново зачете „Разум и чувства“. Въпреки че беше едва пет часът, навън вече се бе спуснал мрак. Силен порив на вятъра разтърси

прозорците, стъклата издрънчаха. Кейт протегна ръка към радиатора на стената и усили отоплението.

След като се сбогува с Андрия, бе побързала да се прибере у дома. На телефонния секретар бяха записани две съобщения — от Тара и от Дъглас. Като чу гласа му, тя неволно се напрегна. Съобщението гласеше: „Наистина ми беше приятно с теб в петък. Обади ми си, когато имаш възможност“.

Ала вместо да му телефонира, тя се пъкна в леглото. Искаше ѝ се да бъде сама, да подреди обърканите си мисли. Струваше ѝ се, че траурната церемония в църквата се е състояла преди години, не само преди няколко часа. Спомни си колко покрусени изглеждаха родителите на покойната и се запита какво ли правят сега. Дали са обзети от ненавист към убиеца на дъщеря си, или още не са осъзнали какво се е случило?

Като малка често си задаваше необичайни въпроси, свързани с времето и с пространството. Как е възможно времето да продължава вечно, след като всичко има край? От друга страна, осъзнаваше, че е невъзможно времето да спре. Оставаше будна дълги часове, след като родителите ѝ я целунеха за лека ноц. Взираше се в мрака на малката си стая и си задаваше въпрос след въпрос, докато накрая в съзнанието ѝ настъпваше пълен хаос.

Същите въпроси я измъчваха, докато размишляваше за убийството на Маделин. Някой бе причинил смъртта ѝ. Човешко същество бе поругало тялото ѝ. Струваше ѝ се невъзможно, че на земята има подобен изверг. Същевременно установи, че подозира всички, които са познавали Маделин. Осъзнаваше, че в това се състои парадоксът — ако никой не я е убил, то всеки би могъл да го стори.

Отново се замисли за Хъркюлис. Каза си, че все пак трябва да се обади на Валенсия. Дори Андрия беше на това мнение. Отметна завивките, стана от леглото и отиде в дневната. Порови в чантата си и намери визитната картичка, която ѝ беше дала полицейската служителка. Втренчи се за миг в бялото картонче, сетне вдигна слушалката и набра номера. Още обмисляше какво да каже, когато се включи гласовата поща на Валенсия.

— Обажда се Кейт Пейн — каза тя колебливо. — Работя в „Самсън и Милс“... с вас разговаряхме в четвъртък. Случи се нещо,

което искам да споделя с вас. Утре ще бъда в кабинета си. Ами... това е. Благодаря.

Като затвори телефона, почувства облекчение, сякаш товар падна от плещите ѝ. Удовлетворена бе, че е направила нещо, което може би ще помогне за залавянето на убиеца на Маделин.

ПОНЕДЕЛНИК, 11 ЯНУАРИ

Утрото отново бе студено и мрачно. Наближаваше девет часът. Когато се озова пред главния вход на „Самсън и Милс“, Кейт се поколеба, сетне зави зад ъгъла. Мина покрай няколко занемарени стари къщи и влезе в кафенето, наречено „Мъг“, където предлагаша чудесно капучино. Каза си, че може би трябва да пие чай, за да излекува настинката си, но не можа да издържи на изкушението.

Жената, която обслужваше кафе машините, беше на възрастта на Кейт, но е това приликата помежду им се изчерпваше. Тя имаше обички не само на ушите, а на носа и на веждите, а изрусената ѝ коса беше сплетена на безброй плитчици.

— Заповядай, миличка — подвижна бодро и широко се усмихна.

Кейт взе чашата и седна на тясното канапенце до витрината. Снощи бе заспала едва след като взе двойна доза сироп против кашлица. Като се събуди, вече не кашляше толкова силно, но се чувстваше замаяна и уморена, преследваха я смътните спомени за кошмарен сън, свързан с някакво пътуване със самолет. Летеше за Индия за спешна среща с Маделин Уотърс, но внезапно самолетът стремглаво започна да пада...

Толкова бе погълната от мислите си, че не забеляза човека, който държеше чаша кафе и бе застанал до масата. Стресна се, когато непознатият попита:

— Мястото свободно ли е?

— Ами... да — промърмори тя и се отдръпна встрани, за да му направи място на тясното канапенце.

— Извинете, че ви стреснах — каза непознатият. Беше висок, немирни кичури от къдравата му тъмнокестенява коса падаха на челото му. Носеше черно кожено яке и джинси. Стори ѝ се странно познат, макар че не си спомняше къде го е виждала.

— Познаваме ли се отнякъде? — попита.

Той внимателно я изгледа, сетне поклати глава:

— Не. — Усмихна се и извърна поглед.

Кейт отпи от чашата си и се загледа през витрината в забързаните хора на улицата, които мислено наричаше „Бригадата на канцеларските труженици“. Когато беше в добро настроение, намираще, че гледката е някак празнична. Днес ѝ се струваше безсмислена. Дори светлокафявата течност в чашата ѝ предизвикваше отвращение. Стараеше се да изключи от мислите си човека до себе си, но не ѝ се удаваше. Питаше се защо е избрал да седне до нея, въпреки че имаше много свободни места. Дали ще бъде невъзпитано да стане и да се премести на друга маса?

— Коя ви харесва повече? — Гласът сякаш експлодира в ухото ѝ. — Извинете, май отново ви стреснах — добави непознатият, който държеше две фотографии. Кейт мимоходом забеляза, че зъбите му са много бели, а очите му са тъмнозелени. Не ѝ се щеше да я помисли за неучтива, затова се приведе да разгледа снимките. И на двете беше фотографирана една и съща екзотична сцена — масивна старинна сграда, издигаща се край брега на някаква река. Тя дълго се взира в тях, бе изненадана от майсторството, с което бяха заснети.

— Вие ли сте ги правили?

— Да.

— Добър фотограф сте.

— Благодаря — отвърна той и отново се усмихна. Усмивката му беше много чаровна.

Кейт отново се загледа в снимките. Навремето фотографията ѝ беше хоби, в колежа бе изкарала курсове и дори мечтаеше да стане професионален фотограф. Ала докато гледаше тези снимки, които бяха истинско произведение на изкуството, си каза, че е взела правилно решение.

— Според мен тази е по-добра. — Тя посочи фотографията вдясно и отново изгледа непознатия, възхищавайки се от таланта му. — Къде са заснети?

— В Индия. По-точно в град Варнаси, смятан от индусите за свещено място.

— В Индия ли? — Внезапно в съзнанието ѝ изникна самолет, който стремително пада към земята. — Много странно... сънят ми снощи бе свързан с Индия...

— Били ли сте в тази страна?

— Не — отвърна тя и внезапно я обзе необяснима тъга. — Колко време прекарахте там?

— Три седмици. Бях по работа.

— Сигурно е било много интересно. — Тя вече не се блазнеше от мисълта под благовиден предлог да се премести на друга маса. Забеляза отворена кутия, пълна със снимки и я посочи: — Всичките ли са ваши?

Той кимна.

— Може ли да ги разгледам? — попита и когато непознатият кимна, ги заизважда една по една от кутията. Повечето очевидно бяха заснети в Индия — виждаха се храмове и базари — но накрая се натъкна на няколко фотографии на океански бряг.

— Последните две са различни.

— Да, заснети са местности близо до дома ми. Живея в Саг Харбър на Лонг Айлънд.

— Прекрасни са! — Кейт погледна часовника си и видя, че приближава девет и половина. — Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за работа. — Тя прибра снимките в кутията, макар че ѝ се искаше да ги разгледа още веднъж.

— Наблизо ли работите?

— Да, аз съм... юристка. — Произнесе го така, сякаш се срамуваше от професията си, очаквайки да чуе някой виц за адвокати, както неизбежно се случваше. Но човекът до нея само попита:

— Какво практикувате?

— Работя в юридическа фирма, специализирана в оспорване на съдебни искове.

— Коя е фирмата?

— „Самсън и Милс“ — отвърна Кейт и настръхна, очаквайки той да я обсипе с въпроси. Но за нейна изненада това не се случи. Каза си, че е съвсем естествено — този човек живее на Лонг Айлънд и може би не е чул за убийството на съдружничка във фирмата. Загърна се с пелерината, но преди да тръгне, се поколеба и попита: — Имали ли сте самостоятелни изложби?

— В момента фотографиите ми са изложени в галерия „Кавано“ в Саг Харбър. — Той ѝ подаде ръка. — Пропуснах да ви се представя — казвам се Сам. Сам Хауел.

— Аз съм Кейт Пейн — промърмори тя, усещайки топлината на широката му длан. — Не сте ли мислили за изложба в Ню Йорк?

— Засега нямам подобни намерения. Но Саг Харбър е съвсем наблизил, пък и по това време на годината градчето е много приятно — няма ги тълпите туристи. Ако решите, елате да разгледате изложбата.

Кейт нанасяше последни поправки в писмената справка, изготвянето на която ѝ бе възложил Милс. Така се беше задълбочила, че подскочи, когато телефонът иззвъня. Без да откъсва поглед от документа, тя вдигна слушалката.

— Ако обичате, търся госпожица Пейн.

— На телефона.

— Обажда се детектив Валенсия. — Жената помълча и добави: — Вчера сте ми оставили съобщение на телефонния секретар.

— О! Точно така... снощи ви търсих... — избърбори Кейт. Необходими ѝ бяха няколко секунди да „превключи“. Преходът от света на корпоративното право към насието в големия град не бе лек.

— По какъв повод? — попита Валенсия.

— Ами... научих нещо, което може би не е важно, но все пак реших да го споделя с вас. В събота отидох да ме подстриже човекът, който оформя прическите на всички колежки от „Самсън и Милс“. Той е странна птица, но не това е най-важното. Каза ми, че Маделин...

— Извинете, че ви прекъсвам, госпожице Пейн, но за Хъркюлис Спивак ли говорите?

Спивак! Кейт осъзна, че за пръв път чува фамилното име на стилиста.

— Откъде знаете за него?

— Да речем, че и други ваши колеги са го споменавали — въздържано отговори Валенсия. — Вече го посетихме и разговаряхме с него.

Кейт се опита да си представи какво ли са си помислили полицаите за „шедьоврите“ му. Забелязали ли са куклата, пронизана със стоманени игли?

— Тогава едва ли ще ви кажа нещо ново — промълви колебливо. — Само че много се изненадах, когато разбрах, че навремето е бил

помощник в „Самсън и Милс“. Каза ми, че е работил с Маделин и че тя е била първата жена от фирмата, чиято коса е подстригал.

— Разбирам — каза Валенсия. По тона ѝ не можеше да се разбере дали е изненадана. — Освен дългогодишното му познанство с госпожица Уотърс нещо друго, свързано с него, стори ли ви се подозрително?

— Как да ви кажа... Щом сте били в ателието му, сигурно сте видели творбите му.

— Да — равнодушно промърмори детективката.

— Една от тях ми направи силно впечатление — продължи Кейт. — Кукла Барби, която ми напомни за Маделин. Може би заради бялото ѝ лице и тъмната коса... а може би заради прическата. Най-вече бях поразена от жестокостта, с която в нея бяха забити шест-седем куки за плетене. Като си представих какво се е случило с Маделин... — Тя задавено млъкна.

— И аз я забелязах — изрече Валенсия с малко по-мек тон. — Госпожице Пейн, известно ли ви е дали напоследък Хъркюлис отново се е сближил с госпожица Уотърс?

— Не. Изглежда, напразно ви губя времето.

— Има ли нещо друго, което да е възбудило подозренията ви? Някаква случка, която да ви тревожи?

Кейт се поколеба за миг, като си спомни как Хъркюлис я наблюдаваше от площадката на стълбището.

— Не — промълви накрая.

— Е, непременно ми се обадете, ако си спомните събитие или факти, които според вас са важни за разследването. Вярвайте, че много ще ни помогнете. О, и още нещо, госпожице Пейн. Не се безпокойте за Спивак — в нощта на убийството на госпожица Уотърс е бил извън града.

Като затвори телефона, Кейт се почувства като пълна глупачка. Андрия бе права — крайно време е да се вземе в ръце. Отново зачете документа, като се помъчи да прогони тревожните си мисли.

След няколко минути на вратата се почука и тя стреснато вдигна глава.

— Добро утро — поздрави я Пейтън. — Дано не съм те изплашил.

Както обикновено тя се почувства някак неловко в негово присъствие, сякаш бе зле облечена и непохватна провинциалистка. Днес той носеше черен костюм, папийонка и очила с шестоъгълни стоманени рамки, контрастиращи с официалното му облекло. Колкото и да бе странно, комбинацията беше удивително сполучлива.

— Да видим докъде си стигнала. — Той се настани на креслото и скръсти ръце. „Неволно или умишлено подражава на Картър Милс“ — помисли си Кейт и му подаде черновата на документа:

— Изготвих обобщение въз основа на правните норми за сексуален тормоз. Остава да уточня критериите, даващи основание за повдигане на обвинение. В общи линии най-важното е, че поведението, за което става въпрос, трябва да е оскърбително едновременно от субективна и от обективна гледна точка. С други думи, не е достатъчно, че дадената тъжителка е била оскърбена от случилото се, ако средностатистическа жена с умерени възгледи не споделя мнението ѝ. И обратното — ако средностатистическата жена би била оскърбена, но не и тъжителката, тогава отново липсва основание за повдигане на обвинение.

— Значи трябва да докажем, че за разлика от повечето жени Фридман е имала по-широки възгледи за поведението, граничещо със сексуално насилие, така ли?

— Точно така.

— А какво гласят щатските закони?

— Още ги проучвам.

— Имаш ли да ми кажеш нещо конкретно?

Тя прегледа бележките си и отговори:

— В първия раздел се спирам на мотивите, въз основа на които можем да поискаме отхвърляне на иска за сексуален тормоз, преди делото да влезе в съда.

— И какво е заключението ти?

— Мисля, че не разполагаме с убедителни доводи. Искът е подаден навреме и е в съответствие със закона на ограниченията на наказателното преследване. Фридман първо се е обърнала към Комисията за равноправие и във възможностите за упражняване и намиране на работа, както е по правилата.

— Какво може да се направи?

— Според мен има два варианта, върху които да се изгради защитата. Първият е да докажем, че Фридман не е била скандализирана от поведението на Торп, че той никога не я е насилвал да прави каквото и да било. По този начин обвиненията, отправени от нея, автоматично ще отпаднат. Другият вариант е да докажем, че поведението на Торп не е било оскърбително. И още, че дори ако някои жени биха го намерили за скандално, то Фридман не е била на това мнение. Предвид на онова, което заяви Картър... и разговора ни с Линда Морис, смятам, че и при двата варианта ще имаме солидни доводи. Но тъй като спорът е по фактическата страна на твърденията, е невъзможно искът да бъде отхвърлен, преди делото да се гледа в съда.

— Каква връзка има Първата поправка към конституцията? — Пейтън посочи бележката под линия.

— Ами... това е едно мое хрумване — отвърна Кейт и си каза, че е истинско удоволствие да работи с човек като Пейтън. Той веднага беше забелязал оригиналната идея в изложението ѝ, което, общо взето, представляваше сухо обобщение на правните норми. — За да спечели делото, Фридман трябва да докаже, че сексуалните предложения на Торп са ѝ били неприятни. Само че ще ѝ бъде много по-трудно, отколкото ако работеше на друго място. Всеизвестно е, че „Примамка“ е секссписание. Когато е постъпила на работа в редакцията, тя би трябвало да предположи в каква среда ще попадне. В края на краищата как е възможно да участваш в издаването на подобно списание, ако ти е забранено да обсъждаш темите в него? Торп беше прав, ако е имала скрупули, да беше отишла в „Идеалната домакиня“.

Пейтън се замисли, сетне попита:

— Предлагаш да докажем, че тя е поела риска да бъде подложена на сексуален тормоз, така ли? Но това е норма от обичайното право. Изглежда така, сякаш се опитваш да наложиш обичайното право над федералното.

Тя се замисли. Клаузата за върховенство в американската конституция гласеше, че федералните закони са с предимство пред тези на отделен щат. Пейтън съвсем основателно ѝ напомняше, че поемането на риск — доктрина, подпомагаща отхвърлянето на искове на тъжители, които съзнателно са се изложили на риск — бе правило, произтичащо от обичайното право на щата. Ала тя нямаше намерение да се предава.

— Не мисля — заяви. — Вярно е, че ако приемем хипотезата за риска, ще имаме проблеми с клаузата за върховенството на федералните закони, но онова, което всъщност ни интересува, е дали става въпрос за неприемливо поведение. Това е норматив, залегнал във федералните закони. Ето един пример — ако дойдеш в кабинета ми и настояваш да ти разкажа неприлични подробности за интимния си живот, ще очакваш да се възмутя. Подобна информация очевидно няма абсолютно никаква връзка със съвместната ни работа.

По безизразното лице на Уинслоу ѝ беше невъзможно да разбере дали го е убедила. Ала тъй като беше в стихията си и бе сигурна в доводите си, тя разпалено продължи:

— Да го сравним със случая Фридман. Когато Торп я е разпитвал за сексуалния ѝ живот, би могло да се твърди, че разговорът им е бил във връзка с работата. С други думи, причината за въпросите му е съвсем законна.

— Хм, идеята ти е интересна, ще я обмисля — заяви Пейтън. — Но какво общо има всичко това с Първата поправка към конституцията?

— Това е допълнителен довод. Първата поправка осигурява свобода на словото на медиите. Ако се попречи на Чък Торп или на когото и да било да упражнява издателска дейност, това би означавало нарушаване на конституционните права.

— Първата поправка не защитава сквернословиеето — отбеляза Пейтън.

Разбира се, имаше право. На така наречения „пазар на идеи“ нецензурната литература беше като парий, лишен дори от най-елементарната защита на Първата поправка. При това никой не се наемаше да определи границата между нецензурното и порнографското.

— „Примамка“ не е порнографско списание — възрази Кейт, — въпреки че на страниците му се публикуват доста предизвикателни снимки.

— Например прокарването на Анита Хил през месомелачка, така ли?

Тя продължи да упорства:

— Точно там е въпросът. В „Примамка“ се съдържа политическо послание, което е в основата на Първата поправка и което са искали да

защитят създателите на конституцията. Статията, посветена на сексуалния тормоз, ще бъде нашето вещественно доказателство №1. В нея се разискват спорни въпроси и смятам, че не само няма да ни навреди, а ще ни помогне. Разбираш ли тънкостта? Ще използваме срещу тях вещественото им доказателство.

Тя още повече се разпали, опитвайки се да убеди Пейтън. Именно това най-много ѝ допаднаше в юридическата практика — да търси начини за заобикаляне на наглед непреодолими препятствия. Засега не ѝ се удаваха подобни възможности — като младша сътрудничка вършеше най-черната и неблагодарна работа, но бе сигурна, че с течение на времето положението ще се промени в положителна посока.

Изглежда, беше успяла да привлече вниманието на Уинслоу, но той все още се колебаеше.

— Ще си помисля — повтори. — Ще го обсъдим отново, след като се запозная с прецедентите.

Кейт кимна. За разлика от другите старши сътрудници, които заимстваха идеи от подчинените си и ги представяха като свои хрумвания, Пейтън не играеше подобни игрички. Беше много способен и съдружниците го знаеха. Можеше да си позволи да признае приноса на някого от подчинените си.

Тя любопитно се втренчи в него. Ако човек го погледнеше само в лицето, щеше да го помисли за импресарио на група, изпълняваща алтернативна музика, ала консервативният черен костюм издаваше истинската му професия. Забележителна беше способността му да олицетворява двете крайности, да иронизира традициите, без да ги заплашва. Откъде ли я притежаваше? Странно как бе възможно да работиш с някого ден след ден и да знаеш толкова малко за него.

— Каква специалност си изучавал в колежа? — попита го спонтанно.

— Моля?

— Знам, че няма връзка с разговора ни, но ми е любопитно.

Уинслоу се усмихна:

— Класическа литература.

— Така ли? — възкликна тя с нескрита изненада. — Не думай! Мислех, че си изучавал икономика или философия.

— Имаш ли други въпроси? — студено попита той.

— Да. — Кейт широко се усмихна. — Открай време ли си падаш по шантавите очила?

Пейтън стисна устни, сякаш едва сдържаше усмивката си.

— Не, страстта ми към тях датира отскоро. Приятелка на сестра ми е дизайнер и ми подарява мострите. Тези харесват ли ти?

„Значи Пейтън има сестра. Никога не бих предположила!“ — помисли си тя и побърза да отговори на въпроса му:

— Много са... впечатляващи. Виждаш ли без тях?

— Абсолютно нищичко. Като прилеп съм.

— Е, сигурно преувеличаваш. Едва ли зрението ти е слабо колкото моето. Не виждам дори главно Е на диаграмата при очния лекар.

— Значи си за завиждане. Аз не виждам самата диаграма.

— Престани да ме будалкаш — подхвърли тя. — Хайде да си разменим очилата.

Уинслоу театрално забели очи, после ѝ подаде очилата си, но твърдо отказа да вземе нейните.

Когато тя ги сложи, помещението изведнъж дойде на фокус.

— Удивително! — възкликна. — Все едно, че са направени по една и съща рецепта. Или пък трябва отново да отида на преглед при очния лекар, за да ми уточни диоптрите.

Пейтън протегна ръка:

— Драга Кейт, приятно ми е да разговарям с теб, но ме чака много работа. — Сложи си очилата, стана и добави: — Ако е възможно, довърши тази вечер проучванията. А пък аз ще прегледам записките, които си направила досега.

След като Уинслоу излезе, тя се приближи до прозореца и видя, че над реката е паднала гъста мъгла. Реши, че срещата е минала по-добре, отколкото очакваше. Мислено се поздрави за начина, по който бе накарала Пейтън да се държи като истински човек, а не като робот. Ала докато се взираше през прозореца, я осени неприятна мисъл. По време на разговора нито веднъж не бяха споменали Маделин.

Тя бе убита във вторник. Преди по-малко от седмица.

А вече започваха да я забравят, като че ли никога не е съществувала.

Когато Кейт приключи справките в библиотеката на фирмата, минаваше десет. Въпреки късния час реши да запише идеите си и едва след това да се прибере у дома. От опит знаеше, че също като сънищата бързо забравя теориите си, ако не ги запише веднага. Грабна под мишница цяла купчина сборници с решения на федералните апелативни съдилища и махна за довиждане на Джъстин, който седеше до прозореца и съсредоточено пишеше нещо. Докато се взираше в красивото му лице, внезапно се почувства в безопасност, като че ли още бяха студенти в Харвард.

Като се върна на петдесет и първия етаж, тя се отби да си побъбри с Андрия, ала вратата на приятелката ѝ беше затворена и заключена. Кейт се обърна и тръгна към своя кабинет, като си мислеше, че тази вечер май всички са си отишли прекалено рано. Докато вървеше по коридора, не срещна жива душа. Наближавайки своето работно помещение, забеляза, че вратата е затворена — навярно от чистачките. Обзе я раздразнение. Може би бе глупаво, но ѝ се искаше колегите ѝ да разберат, че тя остава дълго след края на работното време. Ярко осветеният кабинет беше нещо като почетен знак, сигурен признак, че си човек с влияние. Тя премести книгите под другата си мишница и зарови в чантата си за ключа.

Щом влезе в тъмния кабинет, веднага усети, че нещо не е наред. Инстинктивно се обърна към вратата, но беше прекалено късно.

Някой я хвана през шията и грубо затисна с длан устата ѝ. Тя се напрегна и се замята като риба, хваната на въдица. Книгите се изплъзнаха изпод мишницата ѝ и шумно паднаха на пода. Помъчи се да изкрещи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Чуваше как някой зад нея диша тежко.

— Да не си посмяла да гъкнеш! — Заповедническият глас ѝ беше познат, но беше прекалено изплашена, за да направи връзката. — Не бой се, няма да ти сторя нищо лошо.

От нападателя лъхаше остра миризма, която бе някак плашеща и необичайна. Тялото му излъчваше топлина като нажежена печка. Докато тя се усети, онзи напъха нещо меко в устата ѝ и намота парче плат около главата ѝ, здраво привързвайки челюстта ѝ. После я хвана за раменете и я повлече към дъното на помещението. Ръцете му я стискаха като в менгеме. Тя се помъчи да се изтръгне от прегръдката му, но нападателят само затегна хватката си.

— Ако продължаваш да се дърпаш, няма да те прегръщам, а ще те удуша — преспокойно заяви той.

Кейт престана да се съпротивлява.

След миг непознатият я запрати в ъгъла и се притисна към нея. Тя неудържимо трепереше, едва дишаше под тежестта му. Огледа се за нещо, с което да го отблъсне, но помещението тънеше в мрак. Едва сега осъзна какво още в първия миг я е предупредило за дебнещата я опасност — тъмнината. Като влезеше в кабинета, осветлението винаги се включваше... но не и този път.

— Ще свърши, докато се усетиш — продължи нападателят. — Отпусни се и ще ти стане хубаво.

„Ще ти стане хубаво.“ Ръката, която стискаше рамото ѝ, се плъзна надолу и обгърна гърдата ѝ. Ритмично я застиска, отначало нежно, после грубо.

— Харесва ти, нали? — мърмореше мъжът. — Не се безпокой, едва сега започваме.

Кейт се сгърчи от допира на ръката му, искаше ѝ се да побегне, но беше притисната до стената. Опита се да разсъждава, да измисли някакъв план, но в разума ѝ сякаш бе станало късо съединение. Онзи пусна гърдата ѝ и плъзна ръка надолу. Задърпа полата ѝ, платът се раздра. Нападателят грубо смъкна чорапогачника заедно с бикините ѝ. След миг пръстите му проникнаха в нея, тя усети непоносима болка, като че ли се разкъсваха вътрешни тъкани.

— Хайде, малката, отпусни се!

Усещаше върху страната си парещия му дъх, той ускори ритъма, а болката ставаше все по-нетърпима. От очите ѝ бликнаха сълзи, изведнъж ѝ се стори, че се наблюдава отстрани. Мислите, които нахлуваха в съзнанието ѝ, като че ли принадлежаха на друг: „Ще те изнасили, после ще те убие. А ти не можеш да му попречиш“.

Очите ѝ вече се бяха приспособили към мрака и тя видя главата на нападателя, която той притискаше към гърдите ѝ.

— Хайде, малката, хайде!

Този глас... защо ѝ бе толкова познат? След миг сякаш мълният проряз съзнанието ѝ и тя разбра кой се гаври с нея.

Чък Торп.

Откритието така я потресе, че едва не изгуби съзнание. В същия момент Торп, който сякаш бе прочел мислите ѝ, грубо извади пръстите

си и ги избърса от самото на черния ѝ костюм. Отстъпи назад, сложи ръце на раменете ѝ и отново я притисна до стената.

— За днес май ти стига — произнесе присмехулно. — И не се стягай толкова, госпожице Пейн.

Кейт се вираше в мрака и се мъчеше да осмисли случилото се. С периферното си зрение видя как Торп поизтупа панталона си. Без да откъсва поглед от нея, взе самото си, което беше оставил върху лавицата, вградена в стената, и го облече. Отвори вратата и без да бърза, излезе. Стъпките му заглъхнаха по коридора, ала тя не помръдна, а продължи да се вира в мрака.

Не знаеше колко време е изминало, когато най-сетне се раздвижи.

Спря минаващо такси и се сгуши на задната седалка. При нормални обстоятелства щеше да повика кола от фирмата, която обслужваше „Самсън и Милс“, и по-точно — служителите, работещи до късно. Но тази вечер обстоятелствата не бяха нормални. Докато се вираше през стъклото на таксито, движещо се по Бродуей, тя се помъчи да се съсредоточи върху познатата гледка, само и само да не мисли за случилото се преди малко. Ето го кулинарният магазин, от който понякога си купуваше сандвич с риба тон. До него е закувалнята за бързо хранене, в която преди време избухна пожар, а сега витрината ѝ зее като тъмна дупка. Единственото ѝ желание беше вече да си е у дома, където се чувстваше в безопасност.

След петнайсетина минути, които ѝ се сториха безкрайни, най-сетне се озова в апартамента. Заклучи външната врата и спусна резето, влезе в дневната и огледа познатото помещение. Канаето с протрита тапицерия, върху което бяха разпръснати страници от утринния вестник „Таймс“. Бюрото, отрупано с документи, изписани листове хартия и неотворени пликове с писма. Библиотеката, която заемаше едната стена. Всичко си беше както го беше оставила. Но вместо да я успокои, това още повече я разстрои. Чашата, до половина пълна с кафе, която сутринта беше оставила на масичката, синята ваза с изсушени цветя, всички предмети в дневната ѝ се струваха непознати и някак зловещи. Това жилище принадлежеше на жената, която тази сутрин бе излязла от него и която вече не съществуваше.

С колебливи крачки, като че ли беше гостенка в собствения си дом, тя се приближи до малкия дрешник и прибра пелерината си. Сетне, изпитвайки необичаен прилив на енергия, изтича в банята. Захвърли на пода смачканите си дрехи, пусна душа и застана под него. Водата беше почти вряла, но тя не я разхлади. Болката ѝ бе някак приятна, все едно можеше да заличи случилото се.

Дълго стоя неподвижно под горещата струя, после взе сапуна и гъбата и започна да се търка така, сякаш искаше да смъкне кожата си. Нищо, че я болеше — готова бе на всичко, за да се отърве от спомена за Чък Торп. Ала все още се чувстваше омърсена. Усещаше тялото му, което я притискаше до стената, потните му длани, които я опипваха навсякъде. Отново се затърка с гъбата — гърдите, раменете... между бедрата. Накрая изми косата си с много шампоан.

Приключи едва след половин час. Уви главата си с хавлиена кърпа, облече дълг халат и се върна в дневната. След шума на водата от душа тишината в апартамента ѝ се стори някак застрашителна. Машинално пристегна колана на халата и усети, че сърцето ѝ бие до пръсване. Ненадейно изпита заслепяваща ярост. Чувството сякаш възникна извън съзнанието ѝ и разруши барикадата, предпазваща самообладанието ѝ. Озова се в тъмния си служебен кабинет, отново я лъхна миризмата на пот, излъчваща се от Торп, чу го да се задъхва, усети как стиска гърдите ѝ, как ръката му се плъзва между бедрата ѝ. Гневът премина през нея като електрически ток. Чувството бе съвсем първично и не бе плод на разума ѝ. Единственото ѝ желание бе да унищожи Торп.

Сетне също така ненадейно усещането я напусна и тя се почувства самотна и изоставена.

Запита се как да постъпи.

В подобни случаи първата стъпка е насилената жена да се оплаче в полицията. Но какво ще постигне? Представи си, че се намира в болницата — разпитват я униформени полицаи, следва унизителен гинекологичен преглед...

Вместо да гледат на нея като на жена, достойна за уважение, защото сама изгражда кариерата си, оттук насетне в очите на хората винаги ще бъде само жертва. Жертва, предизвикваща съжаление. Жена, която е била неспособна да се защити и търси помощ от непознати.

Не, няма да го позволи, не към това се стреми!

Подпря се на стената и закри с длани лицето си, като си повтаряше, че трябва да се успокои, за да размишлява по-трезво. Да „изключи“ чувствата си и да позволи на аналитичния си ум да вземе превес. Да, тогава ще реши какво да предприеме.

Хрумна ѝ, че ще се отпусне, ако пийне нещо. Спомни си, че в кухненския шкаф има бутилка червено вино, коледен подарък от фирма, която работеше за „Самсън“. Откри прашното шише зад натрупани една върху друга тенджери, които рядко използваше, тъй като почти никога не ѝ оставаше време за готвене. Виното беше долнокачествено, но сега това не я интересуваше. С треперещи ръце нагласи тирбушона, извади тапата, взе от шкафа чаша за вино и я напълни почти до ръба. Отпи две големи глътки, сетне взе чашата и бутилката и се върна в дневната.

Изпитваше необходимост да се обади на някого. На Тара или на Андрия. Или пък на Джъстин. На някого, който ще ѝ помогне да реши как да постъпи. Ала предварително знаеше какво ще я посъветват — да се оплаче в полицията. А тъкмо това тя не можеше да стори. Поне засега.

Не се ужасяваше само от унизителните разпити и медицинския преглед. Повече се страхуваше за кариерата си.

Дори да успее да докаже вината на Чък Торп, оставането ѝ в „Самсън и Милс“ ще бъде немислимо. „Уайд Уърлд Мидия“ бяха сред най-уважаваните клиенти на фирмата, тъй като носеха годишна печалба от няколко милиона долара. Ако тя обвини Торп в сексуално насилие, това ще бъде равнозначно на атака срещу „Уайд Уърлд“. Невъзможно е „Самсън“ да го представляват по дело за сексуален тормоз, след като адвокатка от самата юридическа фирма го обвинява в сексуално насилие. Представи си заглавията на първата страница на таблоидите: **„АДВОКАТКА НАСИЛЕНА ОТ МАГНАТ В СЕКЦИОНДУСТРИЯТА“**.

А трябваше да мисли и за репутацията на „Самсън и Милс“. След като знаеше какъв медиен интерес е предизвикала битката при избирането на Маделин за съдружничка, сегашната история щеше завинаги да опетни репутацията на фирмата. Една от съдружничките е зверски убита, друга е насилена от клиент — какъв по-прекрасен материал за таблоидите? Като хищници ще се нахвърлят върху

„Самсън“. И то по нейна вина... или поне така ще мислят всички. Какво от това, че Чък Торп е психопат? Не той, а тя ще бъде наказана. Нито дипломата ѝ от Харвард, нито старанието ѝ и безсънните нощи, прекарани на работното място, ще спасят кариерата ѝ. Знаеше със сигурност как ще се развият събитията. Ще я подложат на разпит, но без да проявяват неуважение. Ще ѝ дадат платен отпуск, за да преодолее травмата. Накратко, ще бъдат взети мерки, доказващи, че от фирмата правят всичко възможно да защитят интересите ѝ. Партньорите ще се престорят, че са на нейна страна, все едно нещата ще продължат постарому.

Ала положението ѝ ще бъде съвсем различно.

От уважаван член на екипа на „Самсън“ тя ще се превърне във външно лице, в заплахата, която трябва да се премахне. А когато шумотевницата в медиите позагълхне, учтиво ще я помолят да си потърси друга работа. Ще заявят, че е в неин интерес, ще ѝ обещаят пълно съдействие и блестящи препоръки. Но ще направят всичко възможно да се отърват от нея, защото присъствието ѝ неизменно ще им напомня за скандала, който искат да забравят.

Ще ѝ се наложи да започне от самото начало. Отново! Мисълта я накара да изпита отчаяние. През целия си живот все започваше от самото начало — след развода на родителите си, след смъртта на майка си, след измяната на Майкъл. Безкрайна поредица от нещастия и провали. Когато я назначиха в „Самсън“, си каза, че най-сетне щастие ѝ се е усмихнало. Готова бе да работи почти денонощно, само и само да се установи на едно място, да се спаси от непрекъснатите промени. Но и този път съдбата ѝ беше изиграла лоша шега.

Отново отпи от виното и отпусна глава на облегалката на канапето. Сякаш наблюдавайки се отстрани, си припомни ужасното преживяване — как влезе в тъмния кабинет, изненадващото нападение, мига, в който за пръв път видя кой е нападателят.

Отново я обзе гняв. Чък Торп! Кой е той, та да я поставя в подобно положение? Да я принуждава да се откаже от кариерата си, в името на която е работила толкова усилено! Внезапно осъзна, че гневът ѝ е примесен с друго чувство, което е всеки изминал миг ставаше все по-натрапчиво.

Чувството на съмнение.

Постепенно мисълта обсеби съзнанието ѝ. Зададе си въпроса, дали е направила всичко възможно да отблъсне нападателя, или носи известна вина за случилото се. „Защо не оказа съпротива? Той не беше въоръжен, нали? Защо не се опита да избягаш?“

Допи виното в чашата си и си наля още, очаквайки алкохолът да притъпи сетивата ѝ. Бавно, почти неусетно в стомаха ѝ се разля топлина, като че ли бе котка, която се е свила на кълбо да подремне. Минутите се нижеха една подир друга. Тя отпи още няколко глътки и усети как огънят в нея се разгаря.

„Трябва да го правя по-често — помисли си. — Колко хубаво е да не чувстваш абсолютно нищо!“

Може би просто трябва да забрави ужасното преживяване, да се преструва, че не се е случило... Не, нелепо е! Невъзможно бе да загърбиш подобно изпитание... хм, наистина ли бе невъзможно? Много по-страшни драми ежедневно се разиграваха по улиците на Ню Йорк, например убийството на Маделин Уотърс. Защо да не забрави, че някакъв похотлив тип я е насиллил, след като сега седи в безопасност в апартамента си и пие вино? За случайния наблюдател тя бе жена, на която може да се завиди. Беше здрава, имаше престижна работа и прекрасно жилище. На пръв поглед нищо не се бе променило. Наистина ли случилото се тази вечер бе толкова страшно или му придаваше прекалено голямо значение? Да речем, че от полицията ѝ повярват, ще изпитат ли съчувствие към нея? Не бе загубила разума си, не беше ранена. Дори не бе изнасилена.

Това не се ли брои за изнасилване?

Неволно потръпна, като си спомни как пръстите на Торп проникнаха в нея. Да, имаше проникване, но не по обичайния начин. Ситуацията беше като в теста за прием в юридическия факултет, в който са заложили уловки чрез размяна на фактите. Проникване — да; пенис — не. Какъв е резултатът? Напуши я смях, но от гърлото ѝ се изтръгна само дрезгаво хриптене.

Отново отпи голяма глътка вино. Опита се да прогони мъглата, обгръщаща съзнанието ѝ, и да си припомни наученото в университета. Но в лекциите по наказателно право почти не се засягаше изнасилването. Доколкото си спомняше, никога не бяха обсъждали факторите, обуславящи този акт. Спомняше си само откъслечни факти, които бяха предизвикали любопитството и удивлението ѝ. Например,

че навремето обвинението е настоявало за показанията на свидетел, който да потвърди, че е имало сексуално насилие. На практика това е означавало оправдателна присъда почти за всички изнасилвачи, тъй като те обикновено „действат“ сами. Или пък изискването жените да оказват съпротива на насилника дори с риск да бъдат убити — няма ли съпротива, половият акт не се признава за изнасилване.

Тя остави чашата върху масичката и се изправи. Зави ѝ се свят, но успя да се задържи на крака, като се подпря на стената. Приблужи се до голямото огледало на вратата на спалнята и съблече халата. Пристъпи още по-близо и се втренчи в отражението си. После се обърна и се помъчи да огледа раменете и краката си. Лицето ѝ беше бледо, само страните ѝ горяха. Очите ѝ — очи на непозната трескаво блестяха.

Облече халата си и отново седна на канапето. Взе чашата с вино и я пресуши до дъно, сетне отново я пали догоре. По тялото ѝ нямаше синини или белези от насилието. Нямаше веществени доказателства. На кого ще повярва съдът — на нея или на Чък Торп? Самата тя започваше да се пита дали не си е въобразила, че е била насилена от него.

Облегна се на възглавниците и втренчи премрежения си поглед в бутилката, в която бе останало съвсем малко вино.

„Да пием до дъно, приятели!“ — помисли си и си наля остатъка от алената течност. Алено — цветът на Харвард... и на кръвта. Внезапно си представи обезобразения и осквернен труп на Маделин Уотърс, захвърлен на речния бряг. Внезапно се сепна и изпъна гръб, сърцето ѝ лудо затуптя. Как не се е досетила досега? „Предупреждавам те много да внимаваш“ — бе казала Маделин, очевидно намеквайки за Чък Торп. Спомни си и горчивите думи на Кармен Родригес, изречени в деня, в който бяха научили за жестокото убийство: „Използваха я! Използваха Маделин, за да изпълнят прищявката на онзи мръсник. Принуждаваха я да вечеря с него и бог знае още какво. Гнусна история! Накрая тя се опълчи и виж какво я сполетя...“.

Виж какво я сполетя!

Внезапно ѝ се повдигна. Погледна бутилката — беше празна. Съзнанието ѝ все повече се замъгляваше, вече не си спомняше какво ѝ направи толкова силно впечатление преди няколко секунди. Май беше нещо за Маделин... Маделин и Чък Торп...

Безсмислено бе да напържа мозъка си. Утре... утре ще си спомни всичко.

А сега единственото ѝ желание бе да заспи.

С усилие се изправи и залитайки, отиде в спалнята. Съблече халата и извади нощница от чекмеджето на скрина. Фланелената дреха, ухаеща на прах за пране, ѝ беше подарък от майка ѝ. От очите ѝ бликнаха сълзи, сетне я обзе странна безчувственост. Просна се на леглото и за миг остана неподвижна в мрака. После се пъкна под завивката. След броени минути в съзнанието ѝ се възцари мрак.

ВТОРНИК, 12 ЯНУАРИ

Кейт се събуди след пет часа с ужасно главоболие и с отвратителен вкус в устата. Докато отиваше към банята, забеляза, че навън е още тъмно. Без да включи осветлението, тя пусна чешмата, подложи шепа под крана и жадно загълта студената вода.

На излизане се спъна в нещо. Помисли си, че е хавлиена кърпа, и се наведе да я вземе, ала ръката ѝ застина във въздуха. На пода бяха захвърлени жалките останки от черния костюм, който носеше вчера. Доскоро това бе любимата ѝ дреха — харесваше елегантното вталено сако и плисираната пола — но сега я изгледа с отвращение. Първата ѝ мисъл беше да смачка на топка костюма и да го хвърли в шахтата за смет, ала професионализмът си каза думата. Знаеше, че ако е останала следа от нападението на Торп, сигурно е върху дрехата. Въпреки че не възнамерява да подаде жалба срещу него, какво ще спечели, ако изхвърли единственото доказателство? Отново ѝ се повдигна, но отиде в кухнята и извади от шкафа под умивалника чувала за смет. Върна се в банята, клекна на пода, с два пръста взе полата, после сакото и ги пусна в черния найлонов чувал. Стегна го здраво с връвта, хвърли го в дрешника в коридора и плътно затвори вратата.

Въпреки че изпи три чаши портокалов сок, един час след ставането от леглото продължаваше да се чувства зле, затова реши да не ходи на работа. Остави съобщение на телефонния секретар на Дженифър, че е болна от грип и че ако потрябва на някого, ще си бъде у дома. После отиде в кухнята да си приготви още сок.

След като вече бе в състояние да разсъждава трезво, се поздрави за решението си да не се оплаче в полицията. Ще подходи много по-деликатно. Утре сутринта ще поиска среща с Картър Милс и заедно ще решат какво да предприемат. Ще му разкаже за случилото се, изтъквайки, че е лоялна към фирмата и че не възнамерява да създава неприятности. Ще говори бавно и премерено, без излишни емоции. Накратко, ще се държи като адвокатка от „Самсън“.

Върна се в дневната, седна на канапето, взе устройството за дистанционно управление и включи телевизора. Колкото и да е странно, тежките последствия от напиването ѝ бяха приятни. Физическото неразположение ѝ помагаше да не мисли за ужасното преживяване през миналата нощ. Прекара цялата сутрин пред телевизора, което не ѝ се беше случвало от дете.

Един от любимите ѝ филми „Обичам Луси“ беше към края си, когато телефонът иззвъня. Без да откъсва поглед от екрана на телевизора, тя изчака да се включи секретарят. Чу записа на собствения си глас, който звучеше оптимистично и бодро:

„В момента не мога да се обадя, но ако оставите съобщение, ще се свържа с вас при първа възможност.“

Тя се втренчи в устройството, сякаш гласът принадлежеше на непознатата жена.

— Хей, Кейт, знам, че си вкъщи. Хайде, вдигни слушалката.

Тя откъсна поглед от изображенията на екрана, които сякаш я хипнотизираха, и побърза да се обади:

— Здравей, Джъстин.

— Какво става с теб? Джен каза, че си болна. — Той говореше бодро, като че ли току-що се бе върнал от фитнес залата.

— Ами... — измънка Кейт, опитвайки се да измисли правдоподобно обяснение. — Всъщност още от неделя не съм съвсем наред. Казах си, че съм надвила вирусите, но май те ме надвиха... — Неприятно ѝ беше да лъже Джъстин, ала перспективата да сподели с него истината бе още по-неприятна.

— По гласа ти личи, че наистина си зле.

— Тъкмо бях задрямала. Снощи спях много неспокойно.

Тя се изкашля, за да подсили твърденията си.

— Знаеш ли какво съм решил? Тази вечер за разнообразие да си тръгна веднага след приключване на работното време — заяви Джъстин. — Какво ще кажеш да се отбия при теб и да ти донеса нещо за хапване?

На Кейт ѝ идваше да го разцелува от благодарност. Както обикновено хладилникът ѝ беше празен. Освен това ѝ се искаше да

поговори с някого, да се подготви психически за следващия ден.

— Приемам с благодарност — промълви. — Но само при условие, че посещенията при мен не проваля плановете ти за вечерта.

— Да ги проваля ли? Напротив. Знаеш ли, ще бъде като едно време, все едно сме се върнали в студентските години.

Остра болка прониза сърцето ѝ, макар да знаеше, че Джъстин се шегува. Спомни си как ѝ носеше топла супа, когато тя по цели дни отказваше да излезе от стаята си и си изплакваше очите за Майкъл.

— Ще те чакам с нетърпение — каза. — И още веднъж благодаря.

Тъкмо когато се настани удобно на канапето, телефонът отново иззвъня. Тя си помисли, че Джъстин е забравил да ѝ каже нещо, и вдигна слушалката, без да изчака включването на секретаря. Ала този път се обаждаше Тара:

— Търсих те в работата, но ми казаха, че си болна.

„Казаха ми“ — мислено повтори Кейт. Дженифър ѝ беше секретарка повече от година, но Тара уж все забравяше името ѝ — деликатен намек за голямата неприязън, която изпитваше към „Самсън и Милс“.

— Не са те излъгали — отговори. — Имам грип.

— Май не си спомням друг път да си оставала да пазиш леглото — неуверено смотолеви приятелката ѝ. — Сигурно си много зле.

— А, не — побърза да я успокои Кейт. — Явно съм пипнала някакъв вирус, но се надявам до утре да се пооправя.

— Е... не се насилвай да отидеш на работа, ако си все така зле. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря. Джъстин обеща да ми донесе нещо за вечеря.

— Сигурна ли си, че не искаш да се отбия за малко?

За миг Кейт се изкуши да я покани — толкова ѝ се искаше да поговори с някого — но не биваше да рискува. Тара я познава прекалено добре и веднага ще разбере, че нещо не е наред.

— Сигурна към — каза твърдо. — Честна дума, вече съм по-добре, освен това ми се ще да подремна.

Затвори телефона и погледна часовника — беше едва десет и пет. С какво да запълни деня си? В паметта ѝ възкръснаха събитията от предишната нощ, но тя побърза да прогони спомена. Не ѝ се искаше да мисли за случилото се. Не желаше да мисли за каквото и да било.

Обърна се към телевизора и изгледа последните кадри от „Обичам Луси“, после разгърна вестника да прочете програмата на телевизията. Следваха сериалите „Роузана“, „Огнената Грейс“, след което можеше да избира между „Играта на младоженците“ (този филм бе гледала, когато бе петнайсет-шестнайсетгодишна) и „Джени Джоунс“. По всичко изглеждаше, че следобеда няма да скучае. Ще остане пред телевизора и няма да мисли за каквото и да било.

— Ако ще се разболяваш, най-добре да е в понеделник — заяви Кейт, надниквайки в кашончето, от което се разнасяше божествен аромат. — Какво си ми донесъл?

— Супа със сметана — отговори Джъстин. — От виетнамския ресторант е.

Кейт загреба с пластмасовата лъжица направо от кутията за еднократна употреба.

— Мммм, едва сега осъзнавам, че съм гладна като вълк.

— Не разбрах защо трябва да се разболяваш именно в понеделник — настоя той. — Каква е разликата с другите дни от седмицата?

— Програмата на телевизията е най-хубава. Дават любимите ми филми и сериали.

Джъстин въздъхна:

— И това ми било интелектуалка! — Извади от кашончето още една кутия със супа и добави: — Между другото, как се чувстваш?

— По-добре, честна дума.

Беше съвсем искрена. Беше прекарала целия ден пред телевизора, като от време на време задрямваше и се събуждаше от изкуствения смях на невидимите зрители, съпровождат старите комедийни сериали с глуповати сюжети. Случилото се снощи нямаше място в този добронамерен свят, затова поне временно се бе заличило от паметта ѝ. Докато седеше на канапето редом с Джъстин, внезапно изпита главозамайваща сила, сякаш като се преструваше, че нищо не се е случило, можеше да върне времето назад и да предотврати насилието.

— Какво става във фирмата? — попита, без да престава да загребва от супата, ухаеща на екзотични подправки. Изпитваше

потребност да поднови връзката си с онази „Самсън и Милс“, която така добре познаваше — забързан и рационален свят, който работи като добре смазана машина. Свят, в който всичко е свързано чрез причина и следствие. Свят, в който няма насилие.

— Да видим... — Джъстин се облегна назад. — Най-голямата новина днес е, че Дрескър замери с перфоратор един от помощниците.

— Не думай! — ококори се Кейт.

— Честен кръст. Бедното момче дълго не можа да дойде на себе си. Мисля, че не го познаваш — казва се Ерик Паркс и отскоро е при нас. Дрескър го накарал да сортира и подпечата насъбралата се документация, обаче Паркс не бил вършил такава работа, затова отишъл да го попита за нещо. Мартин изпаднал в истерия, а младокът не успял навреме да напусне опасната зона.

Кейт поклати глава. Подобни истории бяха част от легендата, наречена „Самсън и Милс“, и обикновено предизвикваха бурен смях. Ала тази вечер случилото се изобщо не й се стори смешно, а странно и дори страшно.

— Перфораторът улучил ли е този Паркс? — промълви.

— Не, но както вече споменах, малкият съвсем си беше изкарал ангелите. — Джъстин си отрязва парче от пикантното руло, задъвка и се замисли. Избърса устата си със салфетка, сетне добави: — На обяд разговарях с него. Разбира се, той се опитваше да изкара всичко на шега, но си личеше колко е изплашен.

— Изобщо не се учудвам — промърмори Кейт, припомняйки си скорошните си неприятности с Дрескър и как лицето му се изкриви от гняв, когато я изгони от кабинета на Маделин. И още как вечерта едва не я откри под бюрото си. Тогава й се беше разминало, но снощи... За миг се пренесе в тъмния кабинет, усети върху себе си потните длани на Чък Торп.

„Не! Не мисли за това!“

— Кейт, добре ли си?

Тя срещна озадачения поглед на Джъстин и побърза да отговори:

— Извинявай, за миг се отплеснах. Какво каза?

— Че научих още една колоритна история от анализите на „С&М“.

Очевидно ролята на разказвач му допаднаше, затова Кейт се постара да прояви интерес:

— Какво чакаш, разкажи я!

— Познаваш ли Даниел Уайзбак?

Чувала бе това име, но не го свързваше с определен човек. Ето защо предпазливо отвърна:

— Да, така мисля.

— От три години работи в „Самсън“. Следвал е в Нюйоркския университет.

— Добре, но не разбирам какво му е интересното.

— Само почакай да чуеш историята. Този Уайзбак е голям работяга, но поради религиозните си убеждения се налага в петък да напуска службата рано и да не пипва работа в събота. За компенсация обаче през седмицата остава в кабинета си почти денонощно.

— И какво?

— Днес провеждал събеседване с един кандидат от Харвард. Внезапно му прилошало. Помолил да го извинят за момент и излязъл в коридора. Секретарката му веднага разбрала, че нещо не е наред, но преди да го попита какво му е, той припаднал. Закарали го с линейка в болницата и лекарите открили, че е карал на крак тежка пневмония и че в момента температурата му е четирийсет и един градуса, отгоре на всичко бил обезводнен. Като се посъвзел, той обяснил, че поради прекалената си заетост изобщо не е забелязал състоянието си.

Кейт поклати глава и се насили да се усмихне, но опитът се оказа неуспешен. Доскоро историите, изпълнени с черен хумор, ѝ допадаха — например за юриста, който се самоубил, след като две седмици подред работил по сто двамайсет и пет часа, или за сътрудничката, която по време на телефонен разговор, провеждан късно през нощта, внезапно млъкнала, а като отишли да проверят какво се е случило, я заварили да седи зад бюрото си, все още стискайки слушалката, само дето била мъртва — получила била инфаркт. Тези разкази винаги ѝ се струваха нереални като епизоди от филм, но когато ги слушаше, все пак ѝ досмешаваше. Ала едва тази вечер осъзна, че „легендите“ разказваха за истински хора, покосени от преждевременна смърт, не за филмови герои. На какво се е смяла? В кончината на един човек няма нищо смешно.

— Знаеш ли какво означава на японски думата „кароши“? — попита. — Човек, който е починал от преумора. Прочетох го в един вестник.

— Всъщност думите са две — поправи я Джъстин. — За съжаление не си спомням другата, но се използва в случаи на самоубийство при прекомерно натоварване на работното място. Измислена е, за да се разграничи актът от „спонтанното“ самоубийство. Известно е, че няколко японски семейства са завели дела за парично обезщетение срещу компаниите, в които са работили самоубийците.

— Питам се как се доказва причината за деянието.

— Да пукна, ако знам.

Кейт внезапно се сепна и се отврати от себе си. Нима професията на адвокат те превръща в бездушен робот, който не реагира като нормално човешко същество, а мисли само как да спечели делото?

— Честно казано, не виждам особена разлика — промълви мрачно.

— Моля?

— Не намирам особена разлика между „кароши“ и самоубийството поради преумора. Като се замислиш, все едно е дали ще се трудиш без почивка, докато умреш на работното място, или пък ще се застреляш. Само дето при втория случай смъртта настъпва по-бързо.

— Хм, теорията ти е интересна — заяви Джъстин. — Предполагам, намекваш, че ние, дребните риби в „Самсън“, сме нещо подобно на сектанти, обречени на самоунищожение, но още не сме стигнали до края — не са ни накарали да изпием лимонадата.

— За каква лимонада бълнуваш?

— Пошегувах се. Спомняш ли си, че сектантите в Джоунстаун са се самоубили, като са изпили отрова, разтворена в лимонада?

— А, да... навремето историята с масовото самоубийство на последователите на пастор Джоунс ме потресе. — Кейт чувстваше, че от минута на минута все повече пада духом. Струваше й се, че стаята внезапно се е смалила и е станала по-мрачна. Имаше усещането, че Чък Торп я дебне отвсякъде.

Джъстин въздъхна:

— Хайде, Кейт, горе главата. Хапни си още малко супа.

— Добре. — Тя покорно загреба от чинията и усети приятна топлина. — Има ли нещо ново около разследването на убийството на Маделин?

— Във фирмата се носят какви ли не слухове, кой от кой по-абсурден. Говори се, че смъртта ѝ е била причинена или от Милс, или от Дрескър. Други пък подозират, че двамата са се съюзили срещу нея и са били подпомогнати от папата, Тристранната комисия и данъчните служби.

Кейт се насили да се усмихне, макар че изобщо не ѝ беше до смях. Стори ѝ се, че отново усеща парещия дъх и потните длани на Чък Торп. Докато размишляваше върху случилото се, все повече се убеждаваше, че именно той е убиецът на Маделин. Като на филмова лента пред очите ѝ се появиха картини от изминалите няколко дни. Предупреждението на Маделин да се пази; гневният изблик на Кармен Родригес, която твърдеше, че са принуждавали Уотърс да вечеря с Чък Торп и да прави „Бог знае още какво“, бруталното насилие, на което онзи извратен тип я беше подложил. Вярно бе, че снощи съзнанието ѝ беше замъглено от алкохола, но и сега, когато разсъждаваше на трезва глава, стигаше до същите заключения.

Джъстин като че ли не забеляза, че внезапно е потънала в размисли, а запрелиства брошурата с телевизионните програми.

— Искаш ли да погледаме един глупав филм? — попита.

— Съгласна съм, стига да не ти е скучно.

Той включи телевизора и отново седна на канапето до нея. Филмът вече беше започнал. Две сестри — бедна и богата — водеха битка за наследството на майка си, но всяка тайно копнееше само за обичта на сестра си. Кейт погледна към човека до себе си — нямаше подходящи думи, с които да му изрази благодарността си заради преданите му грижи. Винаги бе до нея в най-трудните мигове от живота ѝ и тази вечер не правеше изключение. Единствената разлика бе, че днес той нямаше представа какво е преживяла.

Когато започна поредният рекламен блок, Джъстин се обърна към нея:

— Какво става с онзи Дъглас, с когото ходиш?

Тя почти не бе мислила за Маколи след срещата им в петък. Струваше ѝ се, че оттогава са изминали години.

— Не ходя с него! — тросна се, раздразнена от насоката на разговора. — Излязохме заедно само веднъж.

Ала Джъстин не беше от хората, които лесно се отказват.

— Наистина се радвам, че вече си загърбила миналото — заяви сърдечно. — Онази история с Майкъл... той не те заслужаваше. Много е важно да имаш до себе си човек, който те разбира и оценява качествата ти.

— Ако обичаш, нека сменим темата — промърмори Кейт. Продължаваше да мисли за Чък Торп и само с половин ухо слушаше Джъстин. — Пък и не виждам как се осмеляваш да ме поучаваш. Кога за последен път си бил на среща?

Той понечи да отговори, но я изгледа и се отказа. Стори й се, че долавя нещо много странно в изражението му, някакво чувство, което не можеше да определи.

— Защо ме гледаш така? — промърмори.

Джъстин поклати глава и смутено се засмя — приличаше на момченце, което е направило някаква беля. Стана, отиде до прозореца, сетне се обърна към нея:

— Господи, колко е нелепо. Не знам защо се срамувам да го споделя с теб. Та нали сме приятели!

— Разбира се — отвърна тя със свито сърце.

— Работата е там, че... — Той млъкна, после като че ли събра смелост и изгърси: — И аз излизам с някого... С жена, разбира се. — Прокара длан по челото си и се усмихна. — Е, оказа се, че не е толкова трудно да го кажа.

Устните на Кейт също се разтегнаха в усмивка, но лицето й застина като маска. Беше много объркана, все едно беше попаднала в друго измерение. Имаше чувството, че потъва като камък в дълбините на езеро. Все пак успя да запази самообладание, дори подхвърли уж шеговито:

— Не ме дръж в напрежение. Коя е щастливката?

— Ами... едва ли е изненадващо, че и тя е адвокатка — така е, като нямам възможност да общувам с жени с друга професия... — Дълбоко си пое въздух, сетне добави: — Казва се Лора Лейси. Работи в „Уилмот Дикерсън“. Запознахме се миналия месец, когато правихме съвместен преглед на документацията. Обзалагам се, че ще ти допадне, Кейт. Завършила е университета „Пен“ и участва в много благотворителни мероприятия.

След като преодоля шока от новината, Кейт установи, че по-скоро е объркана, отколкото разгневена. Каза си, че реакцията й е

необяснима. В края на краищата Джъстин не ѝ е интимен приятел. Има право да се среща, с която жена пожелае.

— Радвам се за теб — заяви, като се помъчи да говори сърдечно.

— Откога датира романтичната ви връзка?

— О, съвсем отскоро — побърза да отвърне той.

Нещо в тона му я предизвика да продължи да го разпитва:

— И все пак откога сте заедно?

Джъстин седна на канапето и кръстоса крак върху крак, сетне нехайно подхвърли:

— От няколко седмици... може би от един месец.

„Един месец!“ — мислено повтори тя. Чувстваше се така, сякаш я беше зашлевил. Винаги бе приемала за даденост, че Джъстин споделя с нея най-важните събития в живота си.

— Защо не си ми казал? — попита спонтанно и веднага съжали, задето е издала чувствата си.

— Ами нали тъкмо това правя в момента! — възкликна той. Изглеждаше гузен, като че ли го беше хванала в измама.

Кейт се облегна назад и извърна глава, за да скрие, че се е просълзила. Помъчи се да анализира чувствата си. Ревнуваше ли? Не, онова, което изпитваше, в никакъв случай не бе ревност. Не търсеше в него любовник, а приятел.

— Кейт... — едва чуто промълви Джъстин, ала тя не се обърна да го погледне. Хрумна ѝ, че не новината за приятелката му я разстрои — настроението ѝ бе закъсняла реакция на снощното изпитание. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел и сега случилото се ѝ се струваше още по-ужасяващо. Искаше ѝ се да го обясни на Джъстин, но засега не можеше да сподели тайната.

Обърна се към него и съвсем искрено каза:

— Извинявай. Не знам какво ми става днес. Много се радвам за теб, честна дума. Може би реагирах така, защото си помислих, че сега вече няма да имаш време за мен.

Джъстин широко се усмихна:

— В такъв случай май трябва да съм поласкан.

— Как ѝ беше името на възлюбената ти?

— Лора Лейси.

„Дори името ѝ е като измислено — каза си Кейт. — Все едно е героиня от сладникаво романче или от сапунена опера.“

— Опиши ми я — продължи и се хвана, че мислено добавя: „Покрасива ли е от мен?“. Всъщност какво я интересува?

— Ами... как да ти кажа — започна той, а устните му потръпнаха, като че едва сдържаше усмивката си. — Лора е типично американско момиче — русокосо и синеоко...

— Кошмар! — избърбори Кейт, уж се шегуваше, но тонът ѝ беше горчив. Побърза да замаже положението, като добави: — С нетърпение очаквам да ни запознаеш. Сигурна съм, че ще станем първи приятелки.

СРЯДА, 13 ЯНУАРИ

Кейт дълбоко си пое въздух, преди да отвори вратата на кабинета си. Когато прекрачи прага, сърцето ѝ биеше до пръсване. Огледа познатото помещение и усети, че е напрегната като струна — готова бе да изтича навън, ако ѝ се стори, че я дебне опасност. Но не видя нищо тревожно. Лъчите на зимното слънце проникваха през прозореца. Върху бюрото ѝ бяха натрупани компютърни разпечатки и справочници, сякаш бе излязла само преди половин час. Тревожно погледна към ъгъла, в който я беше впримчил Чък Торп, но пространството до прозореца изглеждаше съвсем безобидно. Книгите, които беше изпуснала, бяха натрупани на бюрото, осветлението се бе включило веднага, след като тя прекрачи прага.

Свали пелерината си и я окачи в дрешника, мимоходом отбелязвайки, че жилетките и обувките, които държеше там за всеки случай, са на мястото си. Имаше обичай да застава пред огледалото, монтирано на стената на дрешника, но сега дори не го погледна, а бързо затвори вратата и се приближи до бюрото. Осъзна, че изпитва смесени чувства. От една страна, беше доволна, че работното ѝ място, на което прекарваше часове наред, не е било осквернено. И все пак това я поразтревожи. Питаше се не е ли по-нормално случилото се да е оставило някакъв отпечатък.

Седна зад бюрото и се помъчи да се съсредоточи върху задачите за деня. Първо ще се обади на Картър Милс. Ала когато протегна ръка към слушалката, се поколеба. Какво да му каже? В крайна сметка компанията „Уайд Уърлд“ е най-големият клиент на „Самсън и Милс“, а приносът за „спечелването ѝ“ е на самия Картър Милс. Колкото ѝ да му е симпатична, той има интерес по някакъв начин да омаловажи случилото се.

Липсата на веществени доказателства също представляваше сериозен проблем. Дори върху костюма ѝ да са останали косми, нишки от тъкани и така нататък, това само ще покаже, че е имала контакт с Торп, но няма да бъде доказателство, че контактът е бил сексуален.

Нито пък че е бил против волята ѝ. Нещата се усложняваха и от факта, че не се бе обърнала към полицията нито в нощта на нападението, нито на следващия ден.

Тя върна слушалката на вилката, като продължаваше да разсъждава. Едва сега разбираше колко необмислено е било решението ѝ да се оплаче на Картър Милс. Най-важното бе, че нямаше свидетели на случилото се. Въпросът бе на кого ще повярва Милс — на Чък Торп или на нея. Подозираше каква ще бъде версията на Торп — той ще настоява, че Кейт си е измислила историята, за да го злепостави. А може би ще заяви, че го е поканила в кабинета си уж да поговорят служебно и го е прелъстила. Тази версия ще бъде подкрепена и от факта, че тя не се е оплакала в полицията. Пък и целият „сценарий“ бе толкова абсурден, че едва ли някой щеше да ѝ повярва. Защо Торп ще я напада на публично място, където всеки момент може да го видят? Разбира се, тя знаеше отговора — Чък Торп е психопат. Но защо очаква Картър Милс да ѝ повярва?

Дженифър влезе да остави пощата, ала като видя изражението на Кейт, се стъписа:

— Как си? Май още не си се оправила.

— Нищо ми няма — промърмори тя. — Днес съм много по-добре.

Секретарката остави писмата в кутията за необработената кореспонденция и попита:

— Искаш ли да ти донеса нещо — аспирин или кафе?

— Не, благодаря. Наистина съм по-добре, само дето съм отпаднала.

Дженифър недоверчиво я изгледа:

— Е, щом казваш... Все пак ме повикай, ако ти потрябва нещо. — Преди да отиде в приемната, тя се обърна и добави: — Системата за включване на осветлението в кабинета ти беше повредена. Обадих се в отдела за поддръжка и момчетата доста си поиграха. Отстраниха повредата малко преди да дойдеш.

— Благодаря.

Секретарката излезе и безшумно затвори вратата.

Кейт дори не помръдна, а продължи да се взира в една точка. Отново си спомни горчивите думи на Кармен Родригес: „Интересуваха ги само парите. Използваха Маделин, за да изпълнят прищявката на

онзи мръсник. Накрая тя се опълчи и виж какво я сполетя“. Ако някой е принуждавал Маделин да работи с Чък Торп, то това е бил самият Картър Милс. Все пак той може би не е знаел, че главният редактор на „Примамка“ е склонен към насилие.

Насилие!

Думата беше толкова безобидна в сравнение с ужасното ѝ преживяване. Отново изпита усещането, че потните му длани я опипват, долови парещия му дъх. Решително вдигна слушалката и бързо набра номера на Милс — страхуваше се смелостта да не я напусне в последния момент.

— Господин Милс още не е дошъл, Кейт — обясни Клара. — Да му предам ли нещо?

— Да — че искам да се срещна с него. И още, че въпросът е важен и не търпи отлагане.

Затвори телефона и се облегна на стола — силите я бяха напуснали. Най-сетне бе събрала смелост да позвъни на Милс, но той отсъстваше. Все пак бе оставила съобщение, нали? Това бе най-важното. Той скоро ще я повика.

С отвращение се втренчи в купчината писма, които бе оставила секретарката. Невероятно колко кореспонденция се натрупва само след един ден отсъствие от работа! Апатично отвори един-два плика, съдържащи покана за участие в летен семинар, рекламни брошури. Не я съдържаше на едно място, затова реши да се обади на Андрия. След няколко позвънявания чу как се включи телефонният секретар. Без да изслуша докрай записа, тя затвори. Беше малко обидена на приятелката си. Разбира се, Андрия нямаше представа за кошмарното ѝ преживяване, но след като е научила, че Кейт е болна, можеше поне да се обади и да се осведоми за състоянието ѝ.

Почукване на вратата я изтръгна от мислите ѝ. Преди да каже „влез“, Пейтън Уинслоу надникна в кабинета ѝ. Носеше очила с червени рамки, които му придаваха вид на бухал.

— Предполагаме, че днес ще бъде подадена искова молба против Торп. Готова ли си със справката? Трябва ми за днес.

Днес! Каква ирония на съдбата!

— Отпусни ми още няколко часа. До утре ще бъде готова. — Тя не спомена, че предишния ден е отсъствала по болест. В „Самсън и Милс“ на заболяването се гледаше като на проява на слабоволие.

— Довърши я възможно най-бързо — поръча Пейтън, който вече беше с единия крак във кабинета. — Следобед имаме съвещание с Холдън и Торп.

Съвещание с Холдън и Торп! Само преди няколко дни би дала мило и драго да присъства на срещата на големите шефове — сигурен знак за издигането ѝ във фирмата. Ала днес ѝ призля само като чу името на Торп.

Посегна към следващия плик, който се изплъзна от треперещите ѝ пръсти. Като се наведе да го вземе, забеляза как нещо метално проблясва на пода. Пъхна се под бюрото, като си мислеше, че може би е изгубената ѝ обица. Взе малкия предмет, изработен от злато, и го разгледа. Представляваше малък диск с монограм в средата. В продължение на няколко секунди тя се взира в него, докато разбере, че е копче за ръкавели. Втренчи се в гравирани букви — Ч и Т.

Чък Торп!

Тя захвърли копчето, като че ли беше опарило пръстите ѝ. Вероятно беше паднало на пода по време на схватката с Торп през онази нощ и представляваше доказателство, че той е бил в кабинета ѝ. Как да постъпи? Какво да предприеме? Взе пощенски плик и пушна вътре копчето. Запечата го и го прибра в горното чекмедже. Заклучи чекмеджето и пъхна ключето в портмонето си. После, въпреки че още трепереше, продължи да преглежда пощата.

След около час, когато още не беше преполовила купчината, се натъкна на голям бял плик, на който беше написано само името ѝ. Разгледа го внимателно и забеляза, че върху печата от червен восък е гавирана буквата М. Любопитството я накара поне за миг да забрави неприятностите си. Като се стараеше да не повреди печата, разряза плика с ножа за хартия и извади две парчета бял картон, между които беше поставена черно-бяла фотография на красива тъмнокоса жена на не повече от двайсет и пет години. Кейт като хипнотизирана се втренчи в снимката. Беше фотография на Маделин Уотърс, която стоеше на стълбите пред ниска тухлена сграда. Носеше клош панталон и обувки с дебели подметки и закачливо се усмихваше.

С едната си ръка притискаше немирнен кичур коса, другата беше протегнала към обектива. Но дали да приветства невидимия фотограф, или да го прогони? Кейт отново разгледа плика, питайки се как е попаднал сред кореспонденцията ѝ. Липсваха пощенска марка и

клеймо, което означаваше, че е бил оставен от човек, работещ във фирмата.

Загледа се в снимката, питайки се кой и защо ѝ я е изпратил. Докато се взираше в изображението, осъзна, че жената не е Маделин. На пръв поглед приликата беше поразителна, ала лицето на непознатата беше по-обло, очите ѝ бяха по-раздалечени. Дрехите и обувките ѝ бяха по модата от седемдесетте, когато Маделин още е била в основното училище.

Още по-озадачаваща беше буквата М върху печата. Какво ли означаваше...

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ. Обаждаше се Клара, за да ѝ съобщи, че господин Милс я очаква.

Налагаше се бързо да „превключи скоростите“. Грабна бележник и писалка и мислено си преповтори какво ще каже: „Малко след десет в понеделник вечерта влязох в кабинета си и...“.

Преди да излезе, се обърна и се загледа във фотографията върху бюрото. Поколеба се, но се върна и я взе. Подържа я няколко секунди, като се питаше какво да прави. После решително я прибра обратно в плика с червения восъчен печат, който пъкна в бележника си. На излизане спря пред бюрото на Дженифър:

— Записвай, ако някой се обади. Отивам при Картър Милс. —
Обърна се и тръгна към стълбището.

Светлината, процеждаща се през щорите, сякаш набраздяваше лицето на Картър Милс. Той бе навел глава и внимателно разглеждаше восъчния печат. След няколко секунди извърна очи към Кейт:

— Кога го получи?

Пристигнало е с вчерашната или с днешната поща.

— Ясно.

— Снимката е вътре — обясни Кейт. Искаше ѝ се по-бързо да приключат с този въпрос, за да премине към темата за Торп. — Фотографирана е някаква жена, която много прилича на Маделин Уотърс. Нямам представа защо са я изпратили тъкмо на мен, но реших, че трябва да ти я покажа.

С безкрайна предпазливост, като че ли беше учен, боравещ с ценен екземпляр, Милс извади от плика правоъгълните картонени парчета. С два пръста повдигна горното и го остави встрани.

Тъмнокосата жена на фотографията се усмихваше, ръката ѝ беше протегната... за да приветства ли някого, или за да го прогони?

Картър Милс погледна Кейт и вдигна вежди:

— Наистина ли мислиш, че тази жена прилича на Маделин?

От смущение тя си глътна езика. Приликата беше поразителна. И през ум не ѝ бе минавало, че Милс няма да я види.

— Да, според мен си приличат като две капки вода — отговори, но вече не толкова уверено. Възможно ли бе напрежението от изминалите няколко дни да пречи на обективността ѝ? След като бе видяла снимката и буквата М, прибързано беше решила, че става въпрос за Маделин. Но с тази буква започват много други имена. Например Милс.

Или Маккарти.

Също и Мартин... Мартин Дрескър.

Почувства, че ѝ се завива свят, в съзнанието ѝ изплуваха още имена.

Линда Морис.

Дъглас Маколи.

Дори Майкъл...

Милс отново се втренчи в снимката, накрая вдигна поглед и отсече:

— Не, не виждам никаква прилика, освен може би в устата.

— Ами... — подхвана Кейт и млъкна, питайки се какво да каже.

— Имаш ли представа кой я е изпратил?

— Не. Никаква.

Той впери поглед във фотографията. Кейт отново забеляза светлите и тъмните ивици, които светлината очертаваше върху лицето му. Все едно беше зад решетките в затворническа килия.

Милс скръсти ръце и се приведе:

— Ще споделя нещо с теб. През последните дни във фирмата се носят какви ли не слухове. Това се отразява отрицателно и на разследването, и на доброто име на „Самсън“. Разговаряла ли си с някого за тази снимка и за приликата на жената с Маделин?

— Не. — Тя изпита известно облекчение, сякаш за пръв път бе постъпила правилно. След миг обаче облекчението внезапно бе заменено от негодувание. През последните два дни мислеше само как да защити фирмата и да спаси кариерата си. Нито за миг не се беше

запитала как да защити самата себе си. Внезапният прилив на чувства я изненада — допреди миг нямаше представа, че се таят дълбоко в душата ѝ. Помъчи се да се съсредоточи върху онова, което казваше Милс.

— Моля те да не споделяш с никого за снимката и за обстоятелствата, при които е попаднала в ръцете ти. Навярно разбираш колко важно е да ограничим до минимум разпространението на слухове. Разбира се, не сме в състояние да забраним на хората да правят предположения, но все пак трябва да опитаме.

„Да опитаме“ — мислено повтори тя; отново се почувства привилегирована, приобщена към работещите в „Самсън и Милс“. Негодуванието, което изпитваше преди секунди, бе забравено.

— Разбира се — побърза да отговори. — И думичка няма да кажа пред никого.

— И още нещо — случи ли се нещо необичайно, държа веднага да го споделиш с мен.

Тя озадачено го изглежда:

— Но щом жената на снимката изобщо не прилича на Маделин...

Картър нетърпеливо я прекъсна:

— Точно така, Кейт! Не виждам никаква прилика, но очевидно ти държиш на своето. Именно това ме притеснява. При подобни ситуации прекалената предпазливост не вреди.

Кейт долови в гласа му необичайна студенина, ала продължи да упорства:

— Дали да не кажа на полицията за снимката?

— В никакъв случай! Запомни, че само аз ще поддържам връзка с представителите на закона!

Недоволството му беше почти осезаемо. Лицето ѝ пламна.

— Разбира се — промълви, като с усилие се въздържа да не се разплаче.

— Извинявай, Кейт — малко по-меко каза той. — Не исках да те нагрубя. Но е много важно да държим под контрол информацията, която изтича от фирмата.

— Разбирам. — Кейт дълбоко си пое въздух, събирайки смелост да продължи. Когато обмисляше плана си, не бе предвидила, че снимката така ще разгневи Милс. Атмосферата далеч не беше

подходяща да говори за Чък Торп, ала тя нямаше избор. Бе чакала прекалено дълго. С разтуптяно сърце плахо подхвана речта, която мислено бе преповтаряла поне пет пъти:

— Има още нещо, което искам да споделя с теб. Свързано е с Чък Торп. В понеделник вечерта...

— Извинявай, Кейт, но по-късно ще продължим разговора. Имам спешна работа.

Тя втрещено го изгледа — в „сценария“ ѝ не беше предвиден подобен отговор.

— Ама... наистина е спешно — заекна. — Ще ти отнема само няколко минути. Моля те да ме изслу...

— Ще продължим разговора при първа възможност — отново я прекъсна той. Говореше учтиво, но твърдо. — На излизане се обади на Карла. Тя има списък на ангажиментите ми за днес. Предполагам, че до довечера с теб отново ще се видим.

Картър Милс се взираше през прозореца. Лицето му гореше, като че ли изведнъж беше вдигнал висока температура. Въпреки усилията да се съсредоточи, мислите безредно се блъскаха в съзнанието му. Думите за миг се свързваха в изречения, после се разпръсваха. Най-често изреченията бяха въпроси, върху които не му се искаше да се замисля.

Снимката на бюрото сякаш го чакаше. Неохотно се обърна да я погледне. Най-обикновена фотография с поразкъсани краища, на която е заснета красива жена през летен ден. Снимка, която по нищо не се отличава от стотици подобни фотографии.

Ала за него бе различна.

До днес сцената почти се бе заличила от паметта му, или докато гледаше снимката, му се стори, че като по чудо се е върнал в миналото.

Намираще се в квартал в центъра на Манхатън. Бе краят на август. Въпреки че слънцето беше залязло, жегата бе нетърпима. Той си беше тръгнал от работа по-рано от обичайното, след като беше изготвил черновата на едно изложение пред съда. Когато зави зад ъгъла, я видя да стои на стъпалата пред къщата. Извика името ѝ и тя го

чу, макар че на улицата беше доста шумно. Обърна се към него, изглеждаше едновременно щастлива и малко притеснена. Не го очакваше толкова рано и още не беше готова да го посрещне.

Все пак лицето ѝ грейна от щастие, когато той я фотографира. Защото изтълкува жеста му като признание в любов. Като знак, че дори по време на кратките им раздели любимият ѝ иска да съзерцава образа ѝ. Колкото и да е странно, той не изпита угризения на съвестта, дори му стана забавно. Каква ирония — онова, което според нея бе доказателство за любовта му, всъщност бе първата стъпка към раздялата с нея. Скоро тя щеше да принадлежи на миналото.

Разбрал го беше днес следобед, макар че подсъзнателно го очакваше от самото начало. От онзи далечен ден бяха изминали десетилетия, но спомените му бяха кристално ясни.

— Много добре. — Уилям Слоун вдигна главата си с буйна коса като лъвска грива и одобрително изгледа Милс. — Много, много добре.

— Благодаря, господин Слоун. — В гърдите му нещо се преобърна, сякаш се бе включил мощен двигател, все едно самолет се издигна в небето. Мислено повтаряше: „Добре. Много, много добре!“. Великият Уилям П. Слоун беше одобрил изложението му. Изведнъж животът бе станал прекрасен. Бъдещето му принадлежеше.

С неосъзната грациозност Слоун скръсти ръце на гърдите си. Милс запамети жеста, все едно предчувстваше, че след време ще стане негова „запазена марка“.

— Дядо ти е един от основателите на фирмата. Все повече се убеждавам, че си негов достоен наследник. Искрено се надявам да работиш при нас, след като се дипломираш.

Картър отново се почувства като пълководец, спечелил важна битка. По принцип през лятото не се правят предложения за работа, а ето че Слоун, който не само е съдружник, но и управител на фирмата, почти го увещава да го назначи. Постара се да не издаде радостта си и отговори спокойно, сякаш получаваше дължимото:

— И аз се надявам, господин Слоун.

Впери поглед в събеседника си — този властен човек с високо самочувствие, който бе пълна противоположност на баща му. На баща му, който беше прекарал живота си сред прашните книги, проучвайки фамилните истории на отдавна умрели и забравени хора, и по нищо не

приличаше на енергичния Слоун, наслаждаващ се на всеки свой ден на земята.

В този миг си обеща, че рано или късно ще стане като него.

Когато напусна кантората, вече беше взел решение. Детството и юношеството му безвъзвратно бяха отминали. Вече беше човек с големи отговорности. А онази жена нямаше място в живота му.

По пътя към дома ѝ купи фотоапарат и филмче, което се оказа черно-бяло. Ядоса се на грешката си, но ядът му премина, когато я зърна. Взирайки се в грациозното ѝ тяло, внезапно се почувства могъщ като божество. Сякаш страданието, което щеше да ѝ причини и за което тя не подозираше, бе доказателство за силата му.

Жената наистина не подозираше какво я очаква. Беше в прекрасно настроение, а докато пиеха вино, не престана да крои планове за съвместното им бъдеще. Планове, които никога нямаше да се осъществят. Обясняваше, че обича театъра, но е готова да загърби кариерата си заради Картър, когото обича много повече. Обича го лудо, повече от всичко на света...

Доскоро и той я обичаше лудо.

Изпитваше към нея безразсъдна страст, която никога повече нямаше да изпита.

Милс се облегна на стола си, спомняйки си как се бяха запознали. Срещата им беше случайна, но помежду им мигновено припламна искра. Той отиваше на кино, когато я зърна през витрината на малко кафене. Веднага промени плановете си. Влезе в кафенето и седна до една от масичките, без да усеща студа, излъчващ се от мраморния плот. Когато след два часа напусна заведението, телефонният номер на жената вече беше записан в бележника му...

Постепенно споменът избледня, остана само снимката върху бюрото му. За миг му се стори, че отвсякъде го дебнат любопитни очи, обзе го безсилна ярост. Фотографията бе изпратена от родственик или приятел на жената. От някого, който знаеше какво ѝ е причинил Картър. Но нямаше начин да разкрие самоличността на този мъж или жена, макар да бе убеден, че анонимният изпращач работи във фирмата. Секретарки, помощници на адвокатите, служители, които

работят в отдела за набор на текстовете, библиотекарки — всеки един би могъл да бъде виновникът.

Стига да проумее мотива, това ще бъде солидна отправна точка. Ако предположи, че целта е изнудване, тогава защо не се обърнат направо към него, а оставят снимката на бюрото на сътрудничка, без дори да са сигурни, че тя ще му я покаже?

Изпита странно усещане, все едно цялото му тяло вибрираше. От всички емоции най-много мразеше чувството на безсилие. Засега отговорът на загадката му се изплъзваше, но междувременно щеше да свърши нещо важно.

Взе от масичката пепелник, изработен от гранит, и го постави пред себе си на бюрото. Извади от чекмеджето ножица и старателно нарязва снимката на тънки ивици. Събра ги на снопче, сетне няколко пъти го разряза напърно, докато се получи безброй мънички квадратчета. Събра в пепелника парченцата хартия, извади кибрит с емблемата на кафенето на художниците, драсна клечка и се загледа в жълтеникавия пламък.

След няколко секунди пусна клечката върху парченцата хартия. Ала вместо да ги подпали, тъничката клечка догоря и изгасна. Картър гневно драсна нова и я допря до лъскавата фотографска хартия. Пламъчето за миг проблесна, сетне угасна сред облаче дим. Милс драсна една след друга още три клечки, но щом се докоснеха до хартията, те се овъгляваха.

Хрумна му, че навярно фотографската хартия съдържа вещество, което възпрепятства запалването ѝ. Докато се взираше в жалките останки от снимката, гневът му пламна с нова сила. Дори почти унищожена, проклетата снимка като че ли му се подиграваше. А той беше свикнал желанията му безпрекословно да се изпълняват. Идваше му да грабне пепелника и да го запрати в стената, дори му се стори, че чува трясъка. Лъхна го противна миризма и той побутна пепелника към другия край на бюрото. Постепенно яростта му стихна и той отново бе в състояние да разсъждава хладнокръвно. Извади от чекмеджето плик, изсипа в него парченцата хартия. Нямахше причини за тревога. Щом отказваха да се запалят, ще ги унищожат по друг начин. Пъхна плика в джоба си и тръгна към тоалетната в дъното на коридора. Вече се чувстваше много по-добре.

Сигурен бе, че всичко ще бъде наред.

— Съжалявам, госпожице Пейн, но днес господин Милс е много зает. Сигурно се е объркал, когато ви е казал, че ще ви приеме покъсно. Нали знаете какви са шефовете... — Клара разпери ръце в знак на философско примирение.

— Сигурна ли си? — попита Кейт. Идваше ѝ да заплаче от отчаяние.

Възрастната секретарка изпитателно се втренчи в нея и примирено въздъхна:

— Искате ли да споделите с мен какво ви тревожи? А пък аз ще го предам на господин Милс.

Кейт безпомощно поклати глава.

Кейт се върна в кабинета си и отново набра номера на Андрия. Обади се секретарката Сюзан и съобщи:

— Съжалявам, но е поверително. Все пак го подсети за мен и му кажи, че е много важно.

— Тя днес не е на работа.

— Целия ден ли ще отсъства?

— Да, има грип или нещо подобно.

Кейт се изненада — освен когато беше в отпуска и пътуваше до някое далечно кътче на света, приятелката ѝ никога не отсъстваше от работа. Но и самата тя не бе пропуснала нито един работен ден... с изключение на вчерашния, разбира се.

— И вчера я нямаше — добави Сюзан, като че ли току-що си го беше спомнила.

Настроението на Кейт веднага се повиши. Нищо чудно, че Андрия не я е потърсила. Домъчня ѝ, че я е обвинявала, задето не ѝ се обажда; нищо чудно и Андрия да ѝ е обидена, че не ѝ е телефонирала да се поинтересува от състоянието ѝ.

— Значи е вкъщи, така ли?

— Ами... сигурно — равнодушно отвърна секретарката.

— Ще я потърся там. Благодаря, Сюзан.

Ала Андрия не беше у дома. А може би беше заспала. Каквато и да беше причината, никой не вдигна слушалката. Преди да затвори, Кейт остави съобщение на секретаря. Замисли се, опитвайки се да проумее защо изпитва толкова силно разочарование. В края на

краищата не възнамеряваше да сподели с приятелката си кошмарното преживяване. Държеше първо да разговаря с Милс. Но бе сигурна, че като чуе гласа ѝ, ще се поободри, вече няма да се чувства толкова самотна.

А сега какво?

Усещаше, че е напрегната като обтегната струна. Разкърши вдървените си рамене, напразно очаквайки схващането да премине. Внезапно ѝ хрумна да отскочи до фитнес залата. И без това след вечерята с Джъстин в клуб „Харвард“ твърдо си беше обещала да поддържа формата си като него. Физическото натоварване ще ѝ помогне да се отърве от напрежението, ще подобри настроението ѝ. Дори при мисълта за това вече ѝ поолекна. След няколко минути вече крачеше към клуб „Мъркюри“.

В съблекалнята имаше само няколко жени. Пълна дама по бикини на цветчета приведена разресваше дългата си коса, едрите ѝ гърди с кафяви зърна се полюшваха в такт с ръката ѝ. Девојка с добре очертани мускули намаза с крем бедрата си, сетне застана пред огледалото, обръщайки се ту наляво, ту надясно. Изражението ѝ бе съсредоточено, сякаш стоеше пред щанд в магазин и се колебаеше дали да купи нещо.

Кейт остави сака на скамейката и набра комбинацията за отключване на шкафчето. 26-16-24. Беше избрала тези числа, защото бяха лесни за запомняне. Сегашната ѝ възраст. Възрастта ѝ преди десет години и през годината, когато Майкъл я изостави. Съблече се, като внимаваше да не скъса чорапогащника си, окачи дрехите в шкафчето. Извади от сака черния ластичен клин и тениската с емблемата на „Самсън и Милс“. Затвори шкафчето, взе уокмена и тръгна към залата.

Както обикновено обстановката в „Мъркюри“ ѝ напомни на детска градина, само че за възрастни. Залата беше ярко осветена, машините тихо бръмчаха, от високоговорителите звучеше рок, изпълняван от група, популярна през седемдесетте. Тя видя свободна бягаща пътечка. Въведе в компютъра числото, отговарящо на теглото ѝ (последния път, когато се беше претеглила, тежеше петдесет и пет килограма), настрои таймера за трийсет минути, включи уокмена и започна изкачването заникъде.

Стените на залата бяха огледални. Докато наблюдаваше изображението си, тя си мислеше колко измамен е езикът на тялото. Колко спокойна и самоуверена изглежда! Млада жена с блестяща кариера, която през обедната почивка предпочита да посети фитнес залата вместо някой ресторант.

Външността ѝ изобщо не издаваше чувствата ѝ.

Все така взирайки се в огледалото, огледа залата. Сред морето от лица забеляза неколцина свои колеги. Джим Белър, зачервен като домати, упорито въртеше педалите на велоергометра. Една от новите сътруднички в „Самсън“, чието име Кейт не знаеше, се „бореше“ с щангите. Какво ли биха казали тези хора, ако знаеха за случилото се с нея?

Трудно ѝ беше да повярва, че Картър Милс не пожела да я изслуша. Хрумна ѝ, че може би трябваше да му покаже снимката, след като му съобщи какво ѝ е причинил Торп. Странно как онова, което те безпокои, докато кроиш планове, обикновено минава гладко. Предвидила бе възможността той да не ѝ повярва. Страхуваше се да не би по време на разказа да изгуби самообладание, но и през ум не ѝ минаваше, че Милс ще откаже да я изслуша.

Тръсна глава и си каза, че е тук с надеждата физическото натоварване да ѝ помогне да забрави неприятните мисли. Погледна монитора, повиши скоростта с няколко степени и се постара да се движи ритмично.

В слушалките ѝ звучеше прочутата песен на Мадона „Материално момиче“, превърнала се в нещо като химн на осемдесетте. За пръв път Кейт я беше чула, когато беше момиченце. Ала сега, докато слушаше текста, внезапно изпита завист. На касетата имаше снимка на Мадона, издокарана с колан с жартиери и мрежести чорапи, изражението ѝ подсказваше, че с нея шега не бива. Ненадейно на Кейт ѝ се прииска да бъде като певицата — самоуверена, сексапилна, защитена, да има някого, който да се грижи за нея. Някой, който би попречил на Чък Торп да се добере до нея.

Неволно в паметта ѝ възкръсна първият миг в кабинета ѝ, в който инстинктивно беше усетила заплахата. Тъкмо тогава беше пропуснала единствения си шанс да избяга. Ако беше с по-силен характер, ако беше по-смела и предприемчива, веднага щеше да

направи нещо. Ала тя се беше вцепенила, а после... после бе прекалено късно.

Стомахът ѝ се сви, внезапно си спомни епизод от детството си. По някакъв начин се беше добрала до кутия с прах за пране и реши да си устрои буря и да покрие със снежинки пода на стаята си. Задачата беше доста трудна за малко дете, особено когато трябваше да наклони тежката кутия под подходящ ъгъл. Тъкмо когато се справи успешно, в стаята влезе баща ѝ. Тя гордо се усмихна, очаквайки той да я поздрави за красивите снежинки. Ала суровият му поглед сякаш я прониза. Сега изпитваше същото объркване, същото чувство, че е изоставена от всички.

Насили се да се вслуша в ритмичната музика. В мига, в който нервите ѝ сякаш се поотпуснаха, зърна жена с черна коса и щръкнали гърди, която ѝ беше позната отнякъде.

Линда Морис! Зави ѝ се свят, побърза да извърне поглед. Дошла бе тук с надеждата поне за час да забрави Чък Торп. Внезапно се почувства така, сякаш я следяха.

Втрени се в краката си, като си повтаряше да запази спокойствие. Не издържа и отново се обърна към огледалото, в което беше отразена Линда Морис. Секретарката изглеждаше като при предишната им среща, само дето сега носеше гимнастическо трико. Същият тежък грим, същият тъмночервен лак за нокти, същото кръстче на златна верижка. Дори отдалеч се виждаше как тушът за мигли се стича по страните ѝ. Внезапно Кейт изпита отвращение — размазаният грим беше като символ на същността на Линда Морис, която беше само една нечистоплътна повлекана. Предизвикателното ѝ облекло и маниерът да говори като момиченце бяха част от стратегията ѝ да привлича вниманието на мъжете.

Продължавайки да „бяга“ в такт с музиката, тя се опита да мисли за друго, но един въпрос не ѝ даваше покой: „Какво търси Линда Морис в този спортен клуб, след като работи в другия край на града?“. Разбира се, присъствието ѝ в залата може би бе случайно съвпадение. Все пак „Мъркюри“ е много популярен спортен клуб. От друга страна, по това време на деня би трябвало секретарката да е на работното си място. Но и за това имаше логично обяснение — може би жената бе в отпуска.

Кейт отново я погледна и пак изпита погнуса, което силно я озадачи. Каква ли е причината за отвращението, което ѝ вдъхваше Морис? Едва ли бе само фактът, че е свързана с Торп. Внезапно се запита дали пък грешката не е в самата нея, дали не иска всички да бъдат неин образ и подобие. Възможно бе да става въпрос и за неосъзнат конфликт, сблъсък на противоположностите. Спомни си една статия на Тара, в която се представяше концепцията за човешката сянка. Авторката твърдеше, че хората не одобряват качества, каквито самите те притежават. Позамисли се, сетне решително отхвърли идеята — по нищо не си приличаше с Линда Морис.

Кейт влезе в кабинета си и тъкмо когато се канеше да остави на бюрото си старателно опакования сандвич, телефонът иззвъня. Дженифър очевидно беше отишла на обяд, затова тя побърза да вдигне слушалката, очаквайки да чуе гласа на Картър Милс.

— Кейт, здрасти! Обажда се Дъглас Маколи.

— О... здравей — гузно промърмори тя. В деня на погребението на Маделин Дъглас беше оставил съобщение на телефонния ѝ секретар, но тя изобщо не му се обади. За щастие Маколи не повдигна този въпрос, а оживено заговори, описвайки новия проект, по който работи. Но в един момент спря по средата на изречението и въздъхна: — Чувствам, че говоря врели-некипели... винаги правя така, когато съм изнервен. Работата е там, че откакто се запознахме, често мисля за теб. Какво ново?

Тя понечи да отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Какво да каже? „Преди два дни един клиент почти ме изнасили, а още не съм решила какво да предприема. Днес анонимно лице ми изпрати снимка, която може би е свързана с убийството на Уотърс. Най-добрият ми приятел от студентските години сподели с мен, че има сериозна връзка с някакво момиче, а аз не мога да свикна с тази мисъл...“

— Ало, Кейт, чуваш ли ме?

— Всичко е постарому — апатично отговори тя.

Настъпи неловко мълчание. Разбира се, Дъглас знаеше за смъртта на Маделин и усещаше, че Кейт го отблъсква.

— Ами... — отново заговори той — ... искаш ли да се видим в събота? Предлагам да...

— За съжаление в събота съм заета! — прекъсна го тя, без да мисли.

— Жалко. Тогава в началото на следващата седмица можем да...

— Не знам какво ще се случи дотогава. В момента във фирмата имаме много работа. Като разбере със сигурност дали ще бъде свободна, ще ти се обадя. Става ли?

— Разбира се — колебливо промърмори той.

Кейт долови настроението му и побърза да приключи разговора:

— Извинявай, но чакам важно обаждане, затова трябва да затварям. Обещавам в най-скоро време да се свържа с теб. Всичко хубаво.

„Лъжкия!“ — помисли си гузно, като затвори телефона. Внезапно усети вълчи глад. Разопакова сандвича, отхапа от него и се загледа през прозореца. Не възнамеряваше да откаже поканата на Дъглас, дори не бе мислила какво да му каже, ако ѝ позвъни. Ала сега чувстваше облекчение, сякаш бе изпълнила неприятно задължение.

Набързо изяде сандвича, защото я чакаше още работа по обобщаването на закона за сексуалния тормоз и прецедентите, свързани с него. Пейтън настояваше да го получи час по-скоро.

„Наистина ли ще продължиш работата по този случай? — запита се. — Ще защитава ли убиеца, който на практика те изнасили?“ За миг чувствата надделяха, но тя бързо се взе в ръце. В края на краищата е длъжна да изпълнява служебните си задължения. Не го прави заради Торп, а в името на успеха на „Самсън и Милс“. Както и в името на собствената си кариера. Вече бе претърпяла прекалено много загуби — не може да си позволи да загуби и работата си. Трябва да гледа на Торп не като на мъж, а като на клиент на фирмата — това бе единственият изход от положението.

Отвори дясното чекмедже на бюрото, за да извади писалка. Когато понечи да го затвори, изпита усещането, че нещо не е наред. Какво ли предизвика усещането? „Касетата от кабинета на Маделин!“ Със сигурност я беше пъхнала в чекмеджето, а сега не я видя! Издърпа докрай чекмеджето и бързо прегледа съдържанието. Сетне съкрушена се отпусна на стола.

Невъзможно е касетата да се е изгубила. Много добре си спомняше, че я прибра в бюрото си. Дали не бе сгрещила? Може би я е пъхнала в другото чекмедже заедно със златното копче за ръкавели.

Извади ключето от портмонето си, пъхна го в ключалката и с треперещи пръсти го превъртя. Копчето си беше в белия плик, ала от касетата нямаше и следа.

Нервно хапейки устни, Кейт, затвори чекмеджето и отново го заключи. Невъзможно бе касетата да се изпари! Как ще обясни на Милс изчезването ѝ? Ами ако той се разгневи от небрежността ѝ и я помоли да напусне фирмата?

Дълго седя неподвижно, мислите безредно се блъскаха в съзнанието ѝ. Внезапно ѝ хрумна нещо, което я накара да подскочи. Вече знаеше кой е взел касетата.

Чък Торп!

Оставаха само три дни.

Той нервно кръстосваше просторното помещение, сякаш бе животно в клетка. Каза си, че трябва да се успокои, за да не допусне грешка. Седна зад бюрото и скръсти ръце. Само през изминалата седмица стотици пъти беше преговарял плана си, а сега отново започна да го обмисля, като се спираше на всеки етап, на всяка подробност.

Върху бюрото му нямаше нищо, освен револвера. Револверът, с който беше застрелял Маделин. Револверът, който ще използва в събота. Взе го, претегляйки го на дланта си. Оръжието беше истинско произведение на изкуството — посребрено, с ръкохватка от слонова кост. Беше се изложил на голяма опасност, за да си го вземе, но рискът си заслужаваше. Револверът беше елемент от плана, който ще осъществи на 16 януари.

В деня на годишнината от нейната смърт.

Години наред мечтаеше за този момент и макар че с течение на времето в плана настъпваха промени, датата си оставаше фиксирана. Тази година 16 януари се падаше в събота. Отначало си мислеше, че това е непреодолимо препятствие, сетне за негов късмет управата на „Самсън“ му помогна. Заради смъртта на Маделин датата на ежегодното празненство на фирмата бе променена.

Каква ирония на съдбата!

ЧЕТВЪРТЪК, 14 ЯНУАРИ

В десет и пет сутринта Кейт влезе в кабинета си. Преди да се захване с каквото и да било, набра номера на Андрия. Приятелката ѝ вдигна слушалката още на първото позвъняване.

— Къде беше вчера? — попита Кейт.

— Не бях добре. Хвана ме грипът.

— Цял ден се опитвах да се свържа с теб.

— Изключих телефона... за да поспя — някак разсеяно отвърна Андрия, като че ли мислеше за друго.

— Днес по-добре ли си?

— Разбира се. Чух, че имало вирус, с който организъмът се справя само за двайсет и четири часа. — По шумоленето на хартия Кейт разбра, че приятелката ѝ е включила микрофона, вграден в апарата, за да са свободни ръцете ѝ, докато разговаря. — Извинявай, но трябва да затварям. Тази сутрин намерих на бюрото си камара документи, а от мен се очаква да ги обработя до пет часа.

— Искаш ли да обядваме заедно?

— Съжалявам, но не мога. Нямам нито минута за губене.

— И аз съжалявам... Е, обади ми се, когато решиш да си починеш. Много държа да обсъдя нещо с теб.

— Добре. — Без да дочака отговора ѝ, Андрия затвори телефона.

Кейт изумено се втренчи в слушалката. Напрегнатата работа беше част от ежедневието в „Самсън и Милс“, поради което оправданието на Андрия беше съвършено неправдоподобно. Дали пък не ѝ е сърдита? Не, не може да бъде. Не бяха се виждали от траурната служба в църквата, а тогава приятелката ѝ с нищо не показва, че е обидена. Поколеба се дали да не ѝ позвъни отново и да поиска обяснение, после реши да изчака до края на работното време.

Седна зад бюрото, за да довърши изложението си. Вероятно жалбата против Торп още не беше подадена, иначе Уинслоу щеше да я притиска да му предаде резюмето. Разполагаше с достатъчно време още веднъж да прегледа текста.

Вече нанасяше последните поправки, когато телефонът извънтя, но Дженифър вдигна слушалката. След секунди вътрешният телефон на бюрото на Кейт избръмча.

— Пейтън е! — Секретарката шепнеше, сякаш се страхуваше, че той ще я чуе. — Ще се обадиш ли?

— Тъкмо навреме — промърмори Кейт. За пръв път от няколко дни нещо беше наред. — Свържи ме с него.

Още преди да чуе гласа на Уинслоу, заяви:

— Резюмето е готово. Колко екземпляра са ти необходими?

— Един за мен и един за архива. Но моят ми трябва веднага.

— Ще помоля Дженифър да ти го донесе.

— Съвещанието е насрочено за два часа — продължи той. — Ще се срещнем при Картър.

Стомахът ѝ се сви. „Отпусни се и ще ти стане хубаво.“ Повдигна ѝ се, като си представи, че отново ще види Чък Торп. Не, няма да застане очи в очи с него, докато не разговаря с Милс.

— Аз... няма да присъствам.

— Моля? — По тона на Уинслоу личеше, че е изумен.

— Забравих, че тъкмо по това време имам час при лекаря.

— Така ли? — невярващо възкликна той. Само краят на света можеше да попречи на Пейтън Уинслоу да присъства на това съвещание. — Съветвам те да се обадиш на лекаря и да обясниш, че си възпрепятствана. Нека ти определи друг час. Съвещанието е много важно. Както знаеш, ще присъства и Холдън.

— Не мога — отчаяно промълви Кейт, макар да знаеше, че сътрудниците в „Самсън“ нямат право да изричат тези две думички. Дори възложената им работа да е непосилна, а крайният срок — невъзможен, от тях се очакваше с усмивка да я приемат.

— Да видим какво може да се направи — загрижено каза Пейтън, сякаш разговаряше с много възрастен или болен човек. Поведението му беше съвършено нетипично. „Може би мисли, че страдам от неизлечима болест“ — помисли си тя и неволно я напуши смях.

— Ще ти бъде ли възможно да ми предоставиш резюмето, преди да излезеш? Ще ми бъде от помощ.

— Разбира се. Веднага ще ти го изпратя.

Тя затвори телефона, за последен път прегледа документа и позвъни на Дженифър:

— Ела, ако обичаш. Искам от теб да направиш две копия на едно резюме и да ги занесеш на Пейтън Уинслоу.

Хвана се, че е използвала ненавистната фраза „искам от теб“, така популярна сред старшите сътрудници. „Искам от теб“ свеждаше подчинения до ролята на средство за изпълняване на заповедите на висшестоящата персона.

Ала Дженифър сякаш не забеляза нищо необичайно.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна заговорнически.

— Добре, но първо занеси на Пейтън документите. Спешно са му необходими.

Тя погледна часовника си. Наближаваше дванайсет. Щом Милс не я е потърсил досега, сигурно ще ѝ се обади едва след съвещанието с представителите на „Уайд Уърлд“. Обзе я чувство за безсилие и безпомощност. Не беше успяла да сподели с Картър за нападението на Торп, камо ли за подозрението си, че именно той е взел касетата от чекмеджето ѝ. Тревожеше я и мисълта, че отвратителният редактор на „Примамка“ ще се възползва от отсъствието ѝ, за да нанесе първия удар. А може би вече бе разговарял с Милс и се бе постарал да я злепостави.

Ненадейно ѝ хрумна мисъл, която смрази кръвта ѝ. „Как Торп е разбрал къде е касетата? Възможно ли е случайно да се е натъкнал на нея?“ Не, съвпадението бе прекалено голямо. Имаше само едно логично обяснение — че е получил информацията от Милс.

Кейт притисна с длан устните си. В съзнанието ѝ сякаш проблясваше червена сигнална лампа. Постепенно сърцебиенето ѝ премина, тя възвърна способността си да размишлява трезво. Наистина Милс е юрист, изцяло отдаден на професията си, но е и образец на почтеността. За нищо на света няма да се съюзи с Торп, особено когато става въпрос за сексуален тормоз. Фактът, че му е казал за касетата, не означава, че е негов съучастник. Няма нищо странно, че е споделил с клиента си за наличието на уличаващо го вещественно доказателство. Тъкмо обратното — странно щеше да бъде, ако не му беше казал за касетата.

Секретарката ѝ отново застана на прага.

— Занесе ли резюмето на Пейтън?

— Разбира се — засмя се Дженифър. — Да беше видяла как го дръпна от ръката ми, като че ли е „Плейбой“ или нещо подобно.

„Или «Примамка»!“ — с горчивина си помисли Кейт.

— Ще ми отделиш ли няколко минутки?

— Разбира се — отвърна тя, като се постара да прикрие нетърпението си. — Какво има?

Младата секретарка влезе в кабинета и грижливо затвори вратата. Очите ѝ блестяха от възбуда.

— Изпълних задачата, която ми постави — заяви гордо.

Кейт озадачено я изгледа.

— Нали се интересуваше дали Дрескър и Уотърс са били близки.

— О, да. — Имаше чувството, че са изминали векове, откакто предложи на Дженифър да изиграе ролята на детективка и да поразпита другите секретарки. Нападението на Чък Торп я беше накарало да забрави другите си грижи. Дженифър обаче очевидно изгаряше от нетърпение да сподели „откритието“ си.

— Какво научи? — попита я.

— Сигурно ще ти се стори невероятно! Обаче се говори, че Маделин Уотърс и Дрескър са били любовници.

Кейт изумено се втренчи в нея:

— Не може да бъде! Шегуваш се, нали?

— Не. Връзката им приключила преди шест месеца, когато Маделин разбрала, че той пак е започнал да пие. Казала му, че до гуша ѝ е дошло от него и че го напуска.

„Значи не само аз съм забелязала, че Мартин се е върнал към порочния навик“ — помисли си Кейт.

— Как е реагирал Дрескър? — попита.

Дженифър сви рамене:

— Че какво би могъл да стори? Маделин никога нямало да вземе думите си обратно.

Маделин Уотърс и Мартин Дрескър са били любовници! Изглеждаше невероятно. Какво ли я бе прихванало Маделин? Бедният Мартин сигурно е бил на седмото небе и не е вярвал на късмета си.

— Кой ти го каза? — попита уж равнодушно. На Дженифър очевидно допадаше да се прави на детективка, вярно си представяше, че е героиня от любимите ѝ евтини криминални романчета.

— Ами поразпитах тук-там — с лукава усмивка отговори секретарката.

— Трябвало е да станеш шпионка. — Кейт стана и отиде да вземе от дрешника пелерината си. — Отивам на лекар. Ако някой ме потърси, предай, че ще се върна към три часа.

Тя взе такси и си отиде вкъщи. Пригответи си сандвич с фъстъчено масло и докато се хранеше, прегледа вестника, без да чете новините, съсредоточавайки се върху рекламите.

Върна се на работното си място малко след три часа и първо провери дали има съобщения на телефонния секретар. Ала червената лампичка не светеше. Нямахше нито едно обаждане. Не си спомняше кога за последен път се е случило нещо подобно. Обзе я необяснима тревога, като че ли беше попаднала в чужд свят, в несъществуваща страна на несбъднатите надежди. Виждаше бе това да се случва със сътрудници, които не са оправдали очакванията. Първо преставаха да им възлагат задачи. Отначало те бяха във възторг от възможността да си отдъхнат след убийственото напрежение, да напуснат работното си място преди полунощ. Когато обаче научеха, че не са били поканени да присъстват на важни съвещания, проумяваха горчивата истина. Повечето разбираха намека и започваха да си търсят нова работа. На онези, които отказваха доброволно да напуснат фирмата или бяха толкова дебелокожи, че не разбираха от намеци, им казваха истината в лицето.

Възможно ли бе това да се случва с нея?

Единствената ѝ среща за днес беше с Джоузи. Изкуши се да ѝ се обади по телефона и да се оправдае с работа, която е изникнала в последния момент. Но нима така щеше да разреши проблема? Нали трябваше да служи за пример на чернокожото момиче? Много пъти се бе опитвала да ѝ внуши колко важно е чувството за дълг. Пък и докато разговаря с нея, няма да мисли за друго, да се тревожи за положението си във фирмата.

След два часа настроението ѝ още повече се помрачи.

Милс още не се беше обадил, а Джоузи не благоволи да се появи. Усети как нервите ѝ се обтягат, машинално загриза нокътя си. Каза си, че може би все пак трябваше да присъства на съвещанието, ако не за

друго, то поне да се защити. Да му се не види, къде бе това безотговорно момиче? До гуша ѝ бе дошло да се съобразява с някаква малка егоистка, която идва, когато ѝ скимне. Крайно време бе да разбере, че трябва да уважава по-възрастните! Тя отвори бележника си и го запрелиства, докато намери номера на Джоузи.

Джоузи удари силна плесница на детето. За миг настъпи тишина. Очите на момиченцето се разшириха, после то нададе вой. Джоузи грабна сестричката си, притисна я в прегръдките си и започна да се полюшва, като монотонно повтаряше:

— Извинявай, мъничката ми, извинявай.

Докато разтриваше гръбчето на четиригодишната Шари, тя се взираше в паянтовата кухненска маса, изцапана с останките от шест сурови яйца. Бе оставила малката сама само за пет минути, като я помоли да не мърда от кухненската маса, докато кака ѝ извади прането от сушилнята, намираща се в сутерена. Но като се върна, видя, че сестричката ѝ е счупила всички яйца. Жълтъци и белтъци се стичаха по крака на масата и образуваха локвичка на боядисания дървен под. Идваше ѝ да избухне в плач — с тези яйца трябваше да приготви вечеря.

Остави на дървения стол Шари, която вече не плачеше толкова пронизително. Колко пъти се беше заричала никога да не удря братчето и сестричката си? Стигаше им тормозът, на който ги подлагаше майка им. Господи, какво ѝ ставаше днес?

Затвори очи и облегна лакти на кухненската маса. Искаше ѝ се да се намира на милиони километри от тук. Искаше ѝ се да се е родила в съвсем различно семейство. А най-много ѝ се искаше майка ѝ да се прибере вкъщи рано, както беше обещала. Или поне преди децата да си легнат. „Но това едва ли ще се случи“ — помисли си с горчивина.

Отвори хладилника. Крушката отдавна беше изгоряла, затова тя присви очи, за да разгледа какво има вътре. Нищо, с което да приготви вечеря. Слава богу, че поне имаше прясно мляко и кутия с овесени ядки. Ако храната не хареса на дечурлигата, много им здраве.

Чу отварянето и затварянето на външната врата, след секунда Фреди влезе в кухнята — осемгодишно нахакано хлапе с джинсово облекло.

— Фреди! — възкликна Шари, а дребничкото ѝ лице засия. Лудо обичаше брат си, въпреки че напоследък той не отвърщаше на чувствата ѝ. Малчуганът измърмори нещо и се тръсна на стола.

— За какво учихте днес? — попита Джоузи и се пресегна да вземе три купички от най-горната полица.

— За нищо!

— Как така? — Тя се обърна и строго изгледа Фреди, който мрачно се взираше в останките от яйцата на пода. Дори не бе попитал какво се е случило. — Прекарваш там осем часа дневно, все нещо си научил.

— Я ме остави на мира! Какво има за вечеря?

Джоузи разпредели овесената каша в трите купички и ги постави на масата:

— Ето вечерята.

— Хайде бе, не ме поднасяй!

— Ако щеш вярвай! — отсече тя. Не ѝ беше до обяснения. Наля прясно мляко в купичката на Шари и побутна картонената кутия към Фреди, който направи гримаса на отвращение. „Ще откаже ли да вечеря?“ — запита се тя, сетне осъзна, че изобщо не я е грижа — беше капнала от умора. Единственото ѝ желание беше дечурлигата да млъкнат.

Втренчи се в масата и си помисли колко несправедлив е животът. До началото на есента всичко вървеше като по мед и масло. Здравето на майка ѝ дотолкова се беше подобрило, че тя възнамеряваше да си потърси работа и да се запише в курс за задочно обучение в университета. Ала когато баба ѝ почина, светът сякаш се разпадна. Тъкмо тогава тя намери ампулите с дрога и спринцовките, скрити в дрешника. Изхвърли ги, а майка ѝ не каза нито думичка, но и двете знаеха истината.

Телефонът иззвъня.

— Аз ще се обадя! — извика Фреди и хукна към дневната. След секунда се върна — отново беше намусен и обзет от апатия. — Теб търсят — избърбори и подаде слушалката на Джоузи.

Сърцето ѝ се сви. Дори не попита кой я търси. Представи си Кейт, която седи зад бюрото си в елегантния кабинет, красива като филмова звезда. Когато дръзнеше да се сравни с нея, осъзнаваше колко е грубовата и необразована. Ех, ако можеше да ѝ каже истината! Ала

не смееше да рискува. Ако някой разбереше, че майка ѝ е наркоманка, ще се намесят хората от социалните служби, ще отведат децата в приют и ще разбият семейството. Знаеше го от приятелката си Тамика, която твърдеше, че попаднеш ли в ръцете на социалните служби, бъдещето ти е непредсказуемо. Сестричката на Тамика бе изпратена да живее при приемни родители, които по-късно я осиновиха. Бяха променили дори името ѝ и не ѝ позволяваха да се вижда с по-голямата си сестра. Тамика много страдаше, но не можеше да промени нещата. Джоузи се беше зарекла да не позволи това да се случи с Шари и Фреди. Готова бе на всичко, за да не ги изпратят далеч от нея.

— Джоузи, обажда се Кейт Пейн. Защо не дойде? Чаках те цял час.

— Щях да ти се обадя, обаче... — Тя млъкна, без да довърши изречението.

Когато Кейт чу гласа ѝ, гневът ѝ стихна, изпита дълбока тъга. Все пак знаеше, че решението ѝ е правилно. Нямаше достатъчно сили, за да превъзпита чернокожото момиче. Стигаха ѝ неприятностите във фирмата. В интерес и на двете бе да престанат да се срещат. Заговори, като се мъчеше да бъде любезна:

— Джоузи, за трети път отсъстваш, без да ме предупредиш. Безсмислено е да продължаваме...

— Ама... какво искаш да кажеш? Че вече няма да се срещаме ли? — Гласът на момичето беше дрезгав, сякаш то щеше да избухне в плач.

— И без друго не идваш на срещите ни, би трябвало да ти е безразлично. — Тонът ѝ беше по-рязък, отколкото ѝ се искаше — още едно доказателство колко е изнервена.

— Но аз... аз... — промърмори Джоузи като замаяна, после думите ѝ рукнаха като порой: — Позволи ми да идвам, Кейт. Много те моля! Обещавам, че никога повече няма да отсъствам, честна дума.

„Много те моля!“ Кейт беше поразена от отчаянието на девойката. Неволно изпита съчувствие към нея. След разговора с Пейтън тази сутрин се чувстваше отхвърлена от всички — също като самата Джоузи.

Въздъхна и промърмори:

— Добре. Но запомни, че за последен път правя компромис. Ако още веднъж не се явиш на срещата, ще вдигна ръце от теб.

— Повече няма да се случи! — възкликна момичето. — Ще видиш!

Кейт затвори телефона, но не помръдна, а впери поглед в бюрото. Чувството, че всички я избягват, ѝ действаше потискащо, пречеше ѝ да се съсредоточи върху работата си. Провери електронната си поща — отново нямаше нито едно съобщение. Реши да почака още десет минути, после да се обади на Пейтън. Междувременно ще позвъни на Андрия, която вече би трябвало да е приключила спешната си работа. Набра номера ѝ, но слушалката вдигна секретарката Сюзан и събщи:

— Андрия си отиде.

Отначало на Кейт ѝ се стори, че не е разбрала правилно.

— Но нали... каза ми, че до пет часа трябва да подготви някаква справка...

— Така е. Приключи работата си и си тръгна. Да ѝ оставя ли съобщение, че си се обаждала?

— Не, благодаря. Довечера ще я потърся вкъщи.

Затвори телефона и отчаяно се запита какво става. Повече от година „Самсън и Милс“ бе за нея като втори дом... не, повече от дом. Единствено тук се чувстваше в безопасност. Ала само в разстояние на няколко дни всичко се бе променило. Съдружничка във фирмата бе убита. Андрия, която смяташе за близка приятелка, по неизвестни причини ѝ беше обидена.

— Знаеш ли какво? — каза, обръщайки се към невидим събеседник. — За днес приключих. Отивам си у дома. Ако ти потрябвам, потърси ме там.

Очакването бе почти нетърпимо. Той взе оръжието, сякаш да си даде смелост. Действаше му успокояващо да прокара пръсти по ръкохватката от слонова кост, да усеща в ръката си тежестта на студения метал. Револверът бе като обещание... като доказателство, че денят, за който бе мечтал, приближава.

Планът се бе зародил в съзнанието му, когато беше едва тринайсетгодишен. Отначало идеята беше съвсем смътна, ала още тогава той знаеше, че е замислил нещо велико. Оттогава бяха изминали години, но още чувстваше вълнението, което го беше обзело.

Беше непоносимо горещ летен ден. За кой ли път му бе забранено да напуска изправителния дом. Вече не си спомняше за

какво провинение го бяха наказали. За кражба ли или задето е пушил марихуана? Толкова често го наказваха, че вече не му правеше впечатление. Госпожица Луелин го беше повикала в кабинета си за поредното „конско“, както мислено го наричаше той. Говореше искрено и очевидно бе загрижена за съдбата му. Каза му, че интелигентно момче като него не бива да пропилява способностите си, че е време да помисли за бъдещето си. Изкарал е блестящо изпитите, значи е способен да постигне каквото пожелае, стига само да опита. Тя била готова да му подаде ръка, да му помогне да реализира заложбите си.

Той машинално кимаше и повтаряше: „Да, да“. Забелязал бе венчалната ѝ халка и знаеше, че тя ще се задържи на работа най-много още година. После ще дойде бебето и тя ще се откаже от кариерата си... от идеалите си. Винаги се случваше едно и също.

Той разсеяно зяпаше през прозореца, когато една фраза, изречена от нея, привлече вниманието му:

— Имаш само един живот, затова помисли за целите си.

Цели! Никога не се бе замислял за бъдещето. Пет пари не даваше какво ще се случи с него. Девизът му бе „Прави напук на всички и умри“. Ала докато слушаше напътствията на наставницата, изведнъж му хрумна, че в тях се съдържа голяма доза истина. Наистина има само един живот, а какво ще остави след себе си?

Дни наред размишлява и постепенно планът, който се бе зародил в главата му, започна да придобива реални измерения.

ПЕТЪК, 15 ЯНУАРИ

— Страхотен лак за нокти! Как се нарича тази разцветка?

— Бебешкорозово.

— Много ми харесва.

Кейт ровеше салатата си, като се мъчеше да не се вслушва в безсмисления разговор на сътрапезничките си. Почти не стъпваше в закусвалнята на фирмата, защото размяната на клюки и неискрени комплименти я дразнеше, но днес се насили да ги издържи. Нарочно седна до масата, на която неизменно обядваше Пейтън, с надеждата да привлече вниманието му, ала той водеше задълбочен разговор с един от старшите сътрудници. Принудена бе да изслуша поредния спор между Анджела Тейлър и нейна приятелка за предимствата на розовия лак за нокти пред лилавия. Анджела театрално размахваше ръката си със съвършено оформен маникюр, вероятно за да привлече вниманието към годежния си пръстен. Кейт сдъвка парченце чушка, като се опитваше да измисли предлог да се премести на друга маса.

— Какво смяташ да облечеш утре? — След като беше изчерпила темата за лаковете, Анджела подхващаше разговор за тоалетите, които ще облекат по случай ежегодното празненство на фирмата. Защо ли пита, след като всички неизменно носеха черно? Кейт леко измести стола си вляво, но гръмовният глас на Патрик Ритънхаус, който разказваше за мъничкия си син, едва не спуска тъпанчето ѝ:

— Преди съпругата ми да забележи, малкият сладур изцапуркал до непознатия човек и го хванал за коляното, после попитал: „Ще ми станеш ли татко?“.

С изключение на Кейт всички избухнаха в смях. Тя се питаше какво забавно намират в тази почти трагична история за момченцето, което се опитало да намери заместник на прекалено заетия си баща. Смотолеви някакво извинение, взе подноса с храната и слезе с асансьора до петдесет и първи етаж, за да довърши обяда в кабинета си. Въобразявала си бе, че ще се поразсее, ако контактува с колегите

си, но след трийсетте минути, които бе прекарала в закусвалнята, се почувства още по-потисната.

На телефонния секретар отново нямаше нито едно съобщение. Изглежда, Картър Милс я беше забравил. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. Денят беше мрачен, ръмеше студен дъжд, който от време на време преминаваше в лапавица.

Тя прекоси кабинета и седна зад бюрото си, захващайки се с непрегледаната поща, за да запълни времето си. Вниманието ѝ беше привлечено от квадратен луксозен плик, затова го издърпа от купчината. Адресът на изпращача бе Саг Харбър. Обзе я предчувствие за нещо приятно. Нетърпеливо отвори плика и извади бяла картичка с надпис:

„Сам Хауел — нови творби. Откриване на изложбата
— 10 декември.“

Под напечатания текст на ръка бе написано:

„С удоволствие си спомням интересния ни разговор.
Пропусна откриването на изложбата, но фотографиите още
са в галерията. С удоволствие ще ти ги покажа.“

Отдолу бе добавил името и адреса си.

Настроението на Кейт се повиши. Внезапно светът сякаш стана по-голям, мракът се разсея. През последните години беше забравила много от любимите си занимания, между които беше и фотографията. Откога ли не е снимала? Откога не е била на фотографска изложба?

Обърна стола си и отново се втренчи през прозореца. През нощта преди да се запознае със Сам Хауел, беше сънувала Индия, а само няколко часа по-късно той ѝ показа снимки именно от тази страна. Разбира се, не беше суеверна и не вярваше в предзнаменованията, но все пак съвпадението беше много странно. Спомни си снимките на свещения град Варнаси — наистина бяха забележителни. Испита желание да избяга от ежедневието. Възнамеряваше да посвети на

работа съботния ден, но нямаше нищо спешно. Ако тръгнеше сутринта за Саг Харбър, щеше да се върне навреме за празненството. Без повече да го обмисля, вдигна слушалката и набра номера, написан на картичката.

— Ало! — Гласът на човека отсреща издаваше раздражението му — май беше избрала неподходящ момент.

— Обажда се Кейт Пейн — изрече тя. — Запознахме се в „Мъг“ и...

— Разбира се! — сърдечно възкликна той. — Радвам се да те чуя. Как си?

— Добре. Знаеш ли...

— Получи ли поканата?

— Всъщност затова се обаждам. Току-що я прочетох и си казах... ами... накратко, реших да дойда утре, ако е удобно.

— Супер! — Сам очевидно беше изненадан, но и радостен.

— Мисля да взема автобуса, който тръгва сутринта. Късно следобед трябва да бъда в Ню Йорк.

— Провери разписанието и ми се обади — ще те посрещна на автогарата.

Сам Хауел бавно остави слушалката на вилката, дълго се взира в телефона, после се върна при масата, отрупана с кутии с фотографии. През прозорците, които заемаха едната стена, се виждаше заливът, над който се стелеше зимната мъгла. Ала погледът на Сам беше прикован в стотиците снимки, заснети по различно време и на различни места. Само жената на тях бе една и съща.

Внимателно извади една от найлоновото джобче и критично я огледа. „Добро постижение — помисли си. — Уловена е играта на светлината и сенките...“ Внезапно се засрами от себе си. Как бе възможно да се съсредоточава върху формата и да забравя какво гледа? Имаше нещо чудовищно в способността му да се откъсва от действителността... особено в момент като този. В съзнанието му нахлуха въпроси, които го плашеха. Дали наистина я бе обичал? Дали изобщо е способен да обича някого?

Насили се отново да разгледа снимката, да види жената на нея. Никога нямаше да забрави деня, в който я беше заснел. Беше съботна

утрин в началото на есента. Той стана да приготви кафе, после се върна в спалнята да се облече. Тя още спеше. Стори му се, че наблюдава богиня в ложето ѝ.

А сега бе мъртва. Мъртва бе! Мисълта не му даваше покой. Вярваше, че някой ден отново ще я види, но това никога повече нямаше да се случи. Предстояха му години на безсмислено, безнадеждно съществуване. Ненадейно в съзнанието му изплува образът на Кейт, тази млада жена, още неопорочена от живота, изпълнена с оптимизъм. Прииска му се да бди над нея, да я защити от ударите на съдбата. В края на краищата все пак имаше смисъл да живее — заради работата си и заради... Кейт. Ще я види само след няколко часа!

Изглежда, съдбата му даваше втори шанс.

И без да отвори хладилника, Кейт знаеше, че е празен. Реши да вечеря в ресторанта наблизо, който се радваше на многобройна клиентела. Потърси нещо за четене, докато чака да се освободи маса; погледът ѝ попадна на книгата, която ѝ беше дала Маделин — „Сексуален тормоз на жените на работното им място“. Поколеба се за миг, сетне я пхна в чантата си.

Както обикновено в ресторанта нямаше свободна маса. Тя включи името си в списъка на чакащите, отиде на бара и си поръча чаша мерло. До нея седяха мъж и жена, които пиеха пенлива синя течност, сервирана в чаши с формата на лале. Непознатият бе провесил ръка на облегалката на стола на приятелката си. Кейт почти усещаше тежестта на ръката му, прикритата интимност, която подсказваше какво предстои. „С Майкъл седяхме по същия начин...“

Тя извърна поглед и извади книгата от чантата си.

Преди да я разгърне, до нея се намести красив и елегантен мъж на около двайсет и пет години. Източи шия да прочете заглавието на книгата, вероятно търсейки повод да заговори Кейт. Ала когато тя се обърна към него, непознатият студено я изгледа и враждебно подхвърли:

— Забавляваме се с леко четиво, а? — Без да дочака отговора ѝ, махна на бармана: — Хей! Две водки с мартини. И по-бързичко!

Кейт се изчерви. Представи си за каква я мисли — озлобена жена, която прекарва петъчните вечери сама в някой бар и си тъпче главата с феминистки идеи. Жена, която има зъб на всички представители на силния пол. Сетне смущението ѝ бе заменено от гняв. Кой му даваше право да я осъжда, да я кара да изпитва неудобство? Измери го с леден поглед и отново зачете.

Ала колкото и да се опитваше, все не успяваше да се съсредоточи. Взираше се в думите, но си мислеше за друго. Пред очите ѝ като на филмова лента се нижеха епизоди от изминалите няколко дни. Картър Милс, който изглежда неутешим, след като е научил за смъртта на Маделин. Маделин я хваща за рамото, а зелените ѝ очи трескаво блестят. Чък Торп ѝ се усмихва, след като...

Чък Торп!

Омразният човек отново се бе натрапил в мислите ѝ. Прогонила го бе за около час, но ето че се бе завърнал. Кейт неспокойно се огледа да се увери, че той не е наблизо, сякаш го смяташе за надарен със свръхестествената способност да се появява където пожелае. Каза си, че е крайно време да овладее нервите си, да разсъждава рационално. Нямаше начин Торп да е разбрал къде възнамерява да прекара вечерта. Дори да я е проследил, тя е в безопасност сред толкова много хора.

Отново сведе глава над книгата, но и този път значението на думите ѝ убягваше. След като Торп се бе върнал в мислите ѝ, не намираще начин да го прогони. „Предупреждавам те много да внимаваш.“ Как не се беше досетила по-рано, след като беше толкова очевидно? Книгата... предупреждението... бяха като парченца от мозайка, които прилягаха на местата си. Торп е имал начин да разбере какви са ангажиментите на Маделин през онзи ден. Най-уместният начин да отклони подозренията от себе си е да се престори на разгневен, че тя не е отишла на уговорената среща. Дори ако той има алиби, това изобщо не го оневинява. Спокойно би могъл да плати на някого да свърши мръсната работа. Всъщност от човек като него може да се очаква да постъпи именно по този начин.

Изведнъж усети, че сезира в някакъв текст, дебело подчертан с жълт маркер.

„Жената, проявяваща решителна непоколебимост, незабавно трябва да бъде отстранена. Самото ѝ присъствие е силен дразнител; напомнянето за нея е нетърпимо.“

„Жената, проявяваща решителна непоколебимост — каква интересна фраза“ — помисли си Кейт, въпреки че значението донякъде ѝ убягваше. Отново зачете подчертания пасаж и спря в края на първото изречение.

„Незабавно трябва да бъде отстранена.“

Думите изглеждаха злокобно пророчески, сякаш Маделин бе предчувствала преждевременната си кончина. Разбира се, бе съвпадение. Ако тя е знаела, че е в опасност, нима не би предприела предохранителни мерки? Кейт се опита да се постави на нейно място, но бе затруднена, защото знаеше много малко за живота на Маделин и почти нищо за взаимоотношенията ѝ с Торп. А може би Уотърс не е осъзнавала сериозността на заплахата. Може би се е досещала, че Торп е склонен към насилие, но не е предполагала на какво е готов.

— Госпожице, лошо ли ви е?

Кейт се сепна. Барманът, който бе на не повече от осемнайсет години, загрижено я наблюдаваше.

— Не, нищо ми няма — промълви тя. — Бях се замислила.

Отново се приведе над книгата, погледът ѝ попадна на друг подчертан пасаж.

„Очевидно механичното противопоставяне на «истинската любов», която теоретично е плод на свободния избор, и принудата, при която се предполага изтръгване на съгласие едва ли не с пистолет, допрян до слепоочието, не е в състояние да обясни социалното изграждане на сексуалността на жената...“

Пистолет, опрян до слепоочието!

Кейт си представи обезобразения труп на Маделин. Маделин, която е била застреляна в главата. Във вестниците пишеше, че смъртта

й е настъпила вследствие на огнестрелната рана. Останалото... й е било причинено после. Какво ли си е мислила, когато е прочела този пасаж? Защо го е подчертала?

Кейт прочете текста още веднъж, сетне прелисти трийсетина страници, докато стигна до друг подчертан пасаж.

„Упражняването на насилие над дадена личност, каквото представляват изнасилването и убийството, е строго порицавано от обществото, въпреки че може би «задоволява лична потребност» на извършителя. Не всички потребности са общоприети, независимо от влиянието им върху други...“

— Кейт Пейн! Кейт Пейн!

Някой викаше името й. Тя стреснато вдигна глава. Салонната управителка й махаше да влезе — беше се освободила маса.

СЪБОТА, 16 ЯНУАРИ

Навярно през летните месеци, когато автобусът бе претъпкан с туристи с клетъчни телефони, пътуването до Саг Харбър бе истинско изпитание, ала през зимата пътниците се брояха на пръсти. Кейт се облегна назад и веднага заспа. Събуди се едва след два часа, когато автобусът наближи крайната спирка. Взирайки се през стъклото, видя заснежената главна улица на градчето, от двете страни на която се редуваха магазинчета и ресторанти. Когато слезе от автобуса, изобщо не съжаляваше, че е пътувала чак дотук.

— Кейт! — Сам Хауел се приближи до нея и усмихнато ѝ подаде ръка. Носеше морскосиня канадка и джинси и днес ѝ се стори по-висок и по-красив. За миг настъпи неловко мълчание, после той посочи ресторанта от другата страна на улицата:

— Предлагам да хапнем нещо, после ще се отбием в галерията.

Подът на заведението беше от шахматно подредени бели и черни плочи, сепаретата бяха тапицирани с кожа. Носеше се аромат на наденички и печени картофи, почти всички маси бяха заети.

— Това е „Рай“ — обясни Хауел, след като се настаниха в едно сепаре. — Любимият ми местен ресторант.

Кейт изрази възхищението си от уютната обстановка и прегледа листа с менюто. Накрая си поръча пържен бекон, палачинки със сладко от боровинки, портокалов сок и кафе.

— Никога не съм идвала тук. Като в приказка е, сякаш съм попаднала в друго време.

Сам се усмихна:

— И на мен много ми харесва. Напуснах големия град преди много години, но никога не съжалих за решението си. Провинциалният живот ми допада.

— Само с фотография ли се занимаваш?

— Да, имах късмета сам да съм си господар. Фотографията е моя професия и ми позволява да живея тук. Разбира се, често ми се налага да пътувам до Ню Йорк, но в удобно за мен време.

Кейт учтиво кимна. Не можеше да си представи, че някога ще разполага с времето си. Едва сега си даваше сметка от какво я лишава работата ѝ във фирмата. Понечи да сподели мислите си с Хауел, но той заговори преди нея:

— Когато се запознахме, каза, че работиш в „Самсън и Милс“. Нали там са убили някаква жена?

Въпросът му я завари неподготвена.

— Ами... убийството не е било извършено в сградата на фирмата. Но наистина е вярно, че една от съдружничките стана жертва на престъпление.

— Ти познаваше ли я?

— Не отблизо.

Стори ѝ се, че Хауел изпитателно се взира в нея. Той помълча, сетне продължи да я разпитва:

— Какви са порядките в тези големи фирми?

Кейт си помисли, че спокойно може да отговори на безобидните му въпроси, без да наруши забраната на Милс.

— Сътрудниците — това са онези адвокати, които още не са съдружници — обикновено работят за един от шефовете, но при необходимост помагат и на двама. — Докато говореше, изведнъж ѝ хрумна, че сякаш чете от рекламна брошура, предназначена за привличане на нови сътрудници.

— Навремето познавах човек, който работеше в „Самсън и Милс“, но не си спомням името му. Ти на кого сътрудничиш?

— На Картър Милс, който е управител на фирмата — гордо заяви Кейт. Независимо от случилото се с Маделин да работиш в „Самсън и Милс“ беше голяма чест. — Кой е бил твоят познат?

— Забравих името му — разсеяно промърмори той, сякаш умът му беше зает с друго.

— Хей, какво ти е? — загрижено попита Кейт.

Хауел вдигна поглед, лицето му се проясни.

— Извинявай, замислих се за нещо. Нещо, което ми предстои да свърша довечера.

След като се нахрани с апетит, Кейт, придружавана от Хауел, измина краткия път по главната улица до галерията. Слабичка

русокоса жена, която седеше зад бюрото в изложбената зала, стана да ги посрещне. Като видя Хауел, се усмихна още по-широко:

— Сам! Радвам се да те видя.

Той се обърна към Кейт:

— Запознай се с Върджиния Кавано, която е собственичка на тази прекрасна галерия. Джини, това е Кейт Пейн. Дошла е от Ню Йорк, за да разгледа изложбата.

Кейт се усмихна и подаде ръка на галеристката, мимоходом забелязвайки елегантния ѝ черен панталон и бялата ѝ копринена блуза. Около очите ѝ имаше едва забележими бръчици, но тя вероятно още нямаше трийсет и пет години.

Галерията се състоеше от няколко просторни и светли помещения, дървените подове бяха излъскани до блясък.

— Отдавна ли живеете тук? — попита Кейт.

— От няколко години. Навремето работех в една художествена галерия на Петдесет и седма улица, но мечтаех да събера достатъчно средства, за да се преселя в Саг Харбър.

Хауел докосна рамото на Кейт:

— Да започваме, а?

На първата фотография, пред която застанаха, бе заснет пуст океански бряг. На пръв поглед черно-бялата снимка изглеждаше съвсем обикновена, но когато Кейт се загледа в нея, изпита усещането, че наблюдава от онези триизмерни картички, които след дълго взиране се превръщат в холограмни изображения. Само че в случая ефектът не беше зрителен; имаше чувството, че снимката се вкоренява в душата ѝ.

Обърна се към Хауел и промълви:

— Наистина си много талантлив.

— По тона ти разбирам, че си изненадана.

Тя се изчерви до уши:

— Не исках да те засегна. Само... — Замълча, без да довърши мисълта си, и се втренчи в следващата фотография — скалист бряг и разпенени вълни. Смръщи чело — къде ли наскоро бе видяла подобна снимка?

— Къде си заснел тази?

— В Мейн, близо до залива Пенобскот.

Все още питайки се защо пейзажът ѝ се струва толкова познат, тя пристъпи към следващата снимка.

В галерията бяха изложени няколко дузини художествени фотографии; някои бяха черно-бели, други цветни, но на всички бяха заснети океански пейзажи. Личеше, че са дело на един и същ майстор — на всяка елементите бяха групирани на фона на небето. Пейзажите бяха мрачни и безрадостни, но неприветливостта им наемкваше за скрити богатства. За тайни, които предстоят да бъдат разбулени. Човек застава пред фотографията в очакване чудото да се случи...

— Благодаря, че ме покани! — искрено възкликна Кейт, когато отново излязоха на улицата. Още нямаше три часът, но дневната светлина бързо гаснеше. Внезапно задуха студен вятър. Градчето като че беше животинче, което се свива на кълбо и се готви за дълбок нощен сън.

— В колко часа тръгва автобусът? — попита Хауел. От устата му излизаха облачета ледена пара.

— Малко преди пет. Не се притеснявай за мен — ще си поръчам от същото божествено кафе и ще почета, докато чакам.

Сам се намръщи:

— Слушай, няма смисъл да седиш сама цели два часа. Живея наблизко. Какво ще кажеш да прием кафе у дома? Обещавам да те върна навреме, за да не изпуснеш автобуса.

— Благодаря за предложението, но не искам да ти преча.

— Изобщо няма да ми пречиш — настоя той. — И без това отново ще излизам.

Пъхна ръце в джобовете на канадката си и умоляващо изглежда Кейт. Немирни къдрици тъмна коса падаха върху челото му. „Прилича на Хитклиф, само че издокаран с артикули на прочутия магазин за спортни облекла *Л. Л. Бийн*“ — помисли си Кейт. Изкушаваше се да приеме поканата му. Каква опасност може да я грози в това идилично градче? Пък и Хауел не е непознат, с когото се е срещнала случайно. Все пак изпитваше някаква вътрешна съпротива от няколко дни беше на границата на нервен срив, и то благодарение на Чък Торп. Само като произнесе мислено името му, устата ѝ пресъхна, а стомахът ѝ се сви на топка. Внезапно я връхлетя гняв, който помете другите ѝ чувства. Кой е Чък Торп, та да ръководи постъпките ѝ, да я принуждава да живее във вечен страх? Вирна брадичка и заяви:

— С удоволствие приемам поканата. Стига да не ти преча, разбира се.

Като зърна дома му, тя си помисли, че сигурно навремето това е било рибарска къщурка. Малката постройка беше спретнатата, едната стена бе заета от прозорци, гледащи към залива. Всекидневната беше обзаведена почти спартански — с канапе, два стола, кресла и красива кръгла маса, изработена от тъмно дърво. Хауел покани Кейт да седне на креслото и тръгна обратно към коридора.

— Тук сигурно е прекрасно през лятото! — провикна се тя.

— Вярно е — извика в отговор Сам. — Но най-хубаво е през пролетта и през есента, когато ги няма туристите.

Кейт го чу да налива вода в чайника. Облегна се назад и се огледа. Не видя нито една негова фотография. Стените, които бяха боядисани в светлокеремиден цвят, бяха голи, с изключение на няколко картини. Тя се загледа в една, на която беше нарисувана девойка с ябълка в шепите си.

По гладкия дървен под отекнаха стъпки, Сам влезе в дневната. Подаде на Кейт едната чаша и каза:

— Извинявай, че не те попитах, но налях и малко мляко. Дано да ти хареса.

— Ами че аз пия кафето само с мляко — усмихна се тя. — Но без захар.

— Естествено — иначе няма да му усетиш вкуса! — Сам се настани на креслото срещу нея и протегна крака.

Кейт с наслада отпи от кафето и се послуша — поразена бе от тишината, която цареше тук. Когато си беше въщи, винаги чуваше някакъв приглушен шум — от стереоуредбата на съседа, вой на сирени в далечината, стъпки, разнасящи се от апартамента на горния етаж.

— Обзалагам се, че се радваш на здрав сън — обърна се към Сам. — Толкова е тихо!

— Вярно е — усмихнато отговори той.

— Защо в жилището ти няма твои фотографии?

— Мнозина ми задават същия въпрос. Честно казано, не знам причината. Да гледам снимките, докато се храня или пия кафе... ще бъде все едно работя непрекъснато.

— Като мен — промълви тя, сетне побърза да добави: — Не ме разбирай погрешно — не се оплаквам. Така е в големите юридически

фирми, напрежението ми допада. Само понякога... — Млъкна и поклати глава. — Май и аз не знам какво искам.

Хауел отпи от кафето си и подхвърли:

— Сигурно убийството на човек от фирмата те е потресло — не е лесно да работиш в такава атмосфера.

„Не желая да говоря по този въпрос!“ — помисли си тя и побърза да смени темата:

— Откога живееш в Саг Харбър?

— От близо десет години — отговори той. Дори да беше забелязал нежеланието ѝ да обсъжда трагичното събитие, умело прикри недоумението си.

— Навярно ти е било трудно да се приспособиш, след като си живял в Манхатън. Защо си предприел такава промяна?

Сам не отговори веднага. Тя забеляза, че очите му, които сега не изглеждаха сиви, а зелени, изпитателно се взират в нея.

— Виж какво, Кейт — каза най-накрая, — не бях съвсем честен с теб.

Тя се втренчи в него, опитвайки се да проумее смисъла на думите му:

— За какво намекваш?

— За деня, в който се запознахме. Не попаднах случайно в кафенето, а те проследих дотам.

Ръката ѝ се разтрепери, кафето се изплиска на коленете ѝ. Тишината, която допреди малко ѝ действаше успокояващо, сега ѝ се стори зловеща. В продължение на няколко секунди, които ѝ се сториха безкрайни, тя не помръдна.

Сетне скочи на крака, сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Кейт, не ми се сърди, ще ти обясня всичко! — Той умоляващо протегна ръце, а когато младата жена хукна към вратата, се опита да ѝ препречи пътя.

Тя се втренчи в него и задъхано прошепна:

— Пусни ме да си отида. Моля те.

Хауел я хвана за раменете. Въпреки че цялата трепереше от страх, ни в клин, ни в ръкав си помисли: „Господи, колко силни са ръцете му!“.

— Не знам какво си мислиш, но те уверявам, че грешиш. Не съм...

Ала тя изобщо не го слушаше, а се питаше дали ще успее да избяга. Каквото и да се случи, трябва да опита. Рязко се обърна и се изтръгна от хватката му. Сам залитна към стената. Кейт се втурна към външната врата и завъртя валчестата дръжка, очаквайки всеки миг той да я сграбчи, но за щастие това не се случи. След миг се озова на улицата и хукна да бяга.

Снегът по тротоарите на главната улица блестеше сред спускащия се мрак. Кейт спря да си поеме дъх, питайки се какво всъщност се е случило. Събитията се бяха развили мълниеносно — в един момент седеше в светло и уютно помещение, водейки приятен разговор, в следващия миг тичаше по заснежената улица, за да спаси живота си.

Изведнъж осъзна, че е забравила палтото си. Беше плувнала в пот, а леденият вятър проникваше през тънкия ѝ пуловер. Няма как, трябваше да се подслони някъде, докато настъпи времето да се качи на автобуса. За щастие на излизане от къщата машинално беше грабнала кожената си раничка, която носеше вместо чанта. Продължи нагоре по улицата и влезе в едно кафене. Поръча си горещ шоколад, после седна до голямата кръгла маса.

Докато чакаше напитката да поизстине, се помъчи да осмисли случилото се. Побягна, когато Хауел ѝ призна, че я е проследил. Реакцията ѝ беше съвсем естествена. В подобни ситуации важи принципът „Бягай бързо, после размишлявай“. Ала докато си припомняше случилото се през деня, все повече се убеждаваше, че не е била изложена на опасност. Поведението на Хауел в никакъв случай не беше като на сексуален маниак или на човек, който ѝ мисли злото. Бяха ги видели заедно на обществени места, първо в ресторанта, после в галерията, дори я беше запознал с Върджиния Кавано. А когато побягна, той не се опита да я спре.

Но ако не е възнамерявал да ѝ причини зло, какво иска от нея? Защо си е направил труда да я проследи, да я покани в Саг Харбър? Едва ли е само защото я намира привлекателна. Той е красив и преуспяващ. В Ню Йорк има стотици жени, които на драго сърце ще се хвърлят в прегръдките му. Постепенно страхът ѝ бе изместен от любопитство. Защо Хауел толкова държи да разговаря с нея? Какво

иска да ѝ каже? Дали да не му се обади по телефона и да му даде възможност да обясни поведението си?

Докато се колебаеше как да постъпи, вратата на кафенето се отвори и той застана на прага. Погледите им се срещнаха. В продължение на няколко секунди се гледаха безмълвно, сетне Сам плахо пристъпи към нея. Кейт забеляза, че носи палтото ѝ.

— Търсих те навсякъде — промълви той, оставайки на безопасно разстояние от масата ѝ. — Забрави си палтото.

— Благодаря. — Тя грабна дрехата си, но внезапно се почувства като пълна глупачка. Сам Хауел изглеждаше толкова спокоен, толкова нормален. Вместо да му поиска обяснение, неволно се заоправдава: — Извини ме, задето побягнах. Не бях на себе си, когато разбрах, че си ме проследил...

Той вдигна ръка да я прекъсне:

— Вината изцяло е моя. Постъпих необмислено... нищо чудно, че се изплаши. — Говореше, без да посмее да се приближи.

Кейт се поколеба, сетне му посочи празния стол:

— Седни, ако искаш.

— Благодаря. — Настани се до масата, без да откъсва поглед от лицето на младата жена. — Моля те, изслушай ме. Много е важно. Свързано е с... със смъртта на Маделин.

Тя озадачено го изглежда.

— Със смъртта на Маделин Уотърс ли?

Хауел прехапа устни:

— Съжалявам, трябваше да ти го кажа от самото начало. Тя е... по-точно беше моя съпруга. Бившата ми съпруга.

— Бившата ти съпруга ли? — глуповато повтори Кейт — нищо друго не ѝ дойде на ума, толкова беше объркана.

Сам заговори бързо, сякаш се страхуваше да не би тя да не му даде възможност да ѝ разкаже всичко:

— Видях те на погребението ѝ. Поразпитах и научих коя си. Разбрах, че непременно трябва да се запозная с теб.

— Маделин е била твоя съпруга, така ли?

Никой не ѝ беше казвал, че Уотърс е била омъжена. Възможно ли бе Хауел да лъже?

Ненадейно си спомни фотографията в кабинета на Маделин, разпенените вълни, плискащи се в скалист бряг. Разбира се! Нищо

чудно, че снимките, които беше видяла в галерията, ѝ се сториха познати.

— Май трябва да започна от самото начало — промълви той.

Кейт го погледна в очите и безмълвно кимна. Човекът срещу нея сякаш внезапно се състари, изглеждаше смазан от умора. Въпреки това в погледа му се четеше решителност.

— С Маделин учехме заедно в колежа в Чикаго. Оженихме се веднага след като завършихме и заминахме за Ню Йорк. Тя се записа да следва право в Колумбийския университет, аз се занимавах с фотография — бях твърдо решен да се посветя на тази професия. Междувременно работех каквото ми попадне, за да се издържаме. Известно време всичко вървеше като по мед и масло. През лятото след приключването на втората си година в университета Маделин постъпи на стаж в „Самсън и Милс“. От самото начало работата ѝ допадна, смяташе, че е открила призванието си в живота. През есента, когато учебните занимания се подновиха, тя остана във фирмата на непълнен работен ден. Почти не се прибираще вкъщи, но се примирявах, тъй като по онова време и аз непрекъснато бях зает.

През пролетта, когато се дипломира, Маделин заяви, че ме напуска. Останах като ударен от гръм. До този момент си въобразявах, че се справяме чудесно. Не ѝ се сърдех, защото почти няма време за мен, дори се гордеех с успехите ѝ. Разбира се, поисках ѝ обяснение... умолявах я да ми каже причината. Но така и не получих откровен отговор — тя все повтаряше, че постепенно сме се отчуждили. След като се разделихме, разговаряхме само няколко пъти. Формалностите по развода се уредиха чак след година.

Но ето че съвсем неочаквано миналия месец получих писмо. Адресите и имената на получателя и подателя бяха написани на ръка. Веднага познах нейния почерк. Невъзможно ми е да опиша какво почувствах. Преди да отворя писмото, часове наред бродих по брега, опитвайки се да подредя мислите си. Сега осъзнавам, че съм се страхувал от онова, което ще науча от писмото... и от онова, което ще остане скрито. Бях и много объркан. В един момент се запитах дали искам тя да ми пише, че е допуснала грешка, че моли да опитаме отново. Но гласът на здравия разум ми подсказа, че това е невъзможно. Накрая разбрах, че най-много от всичко на света желая нещо, което не

мога да имам. Не исках Маделин да се върне, а никога да не ме беше напускала.

Кейт се взираше в чашата си, като машинално прокарваше пръст по ръба. „Искаше ми се никога да не ме беше напускала.“ Колко истина се съдържаеше в тази фраза. И тя бе изпитала същото желание, когато Майкъл я изостави. Дълго мълча, сетне вдигна глава и попита:

— Какво гласеше писмото?

— Маделин пишеше, че искала да ми се извини. Често си припомняла миналото и смятала, че ми дължи обяснение. Едва тогава научих, че е имала връзка с Милс. Разбира се, бях чувал за него — тя буквално ми проглушаваше ушите: „Картър каза това, Картър направи онова“. Но аз я слушах с половин ухо и изобщо не подозирах какво се случва.

Кейт долови мъката му и внезапно изпита съчувствие към него, примесено с тревога. Същата съдба ли очаква и нея? Нима десет години след раздялата с Майкъл ще продължава да страда за него? Прогони предателската мисъл и попита:

— В крайна сметка какво искаше от теб?

— Не зная — отвърна Сам. — Така и не успях да разбера. Уговорихме се да вечеряме заедно, дори определихме датата. Ала тя загина, преди да се срещнем. Единственото, което знам със сигурност, е, че беше изплашена. Пишеше, че се чувства изолирана от всички, че е много самотна. Нямала доверие на никого.

Кейт напрегнато се приведе към него:

— Споменаваше ли името на някого?

Хауел я погледна в очите:

— Страхуваше се от Картър Милс. От онова, което може да й причини.

— От Картър Милс ли? — недоумяващо попита тя.

— Между редовете прочетох, че Маделин знае нещо, което ще навреди на кариерата му.

Кейт смаяно го изгледа. Не, не може да бъде, сигурно нещо не е доразбрала.

— Не намекваш, че той я е убил, нали?

— Милс не би си изцапал ръцете.

— Но смяташ, че е способен да поръча на някого да я премахне, така ли?

— Да.

Тя поклати глава:

— Извинявай, но ми се струва, че говориш врели-некипели... Не искам да те засегна, ала за разлика от теб много добре познавам Картър Милс. Виждам го всеки ден, работя заедно с него. Той никога...

— Кейт млъкна, сепната от ледения поглед на Сам. — Спомняш ли си точните думи на Маделин? Какво те наведе на мисълта, че се страхува именно от Картър Милс?

— Не мога да ги цитирам дословно — рязко отвърна той.

— Но сигурно... сигурно си казал на полицаите за писмото.

— Разбира се. Изпратих им и копие.

— Ами... — Тя погледна часовника си и скочи от мястото си, доволна, че е намерила благовиден предлог да прекрати разговора. — Извинявай, но е време да тръгвам. Автобусът ще потегли след десет минути. — Облече палтото си, сетне подаде ръка на Хауел: — Е... благодаря.

Той иронично я изгледа.

— Казвам го съвсем искрено — настоя Кейт. — Истинско удоволствие бе да разгледам фотографиите ти. — Тръгна към вратата, но преди да излезе, ѝ хрумна нещо. Върна се при Сам и попита: — Едно не ми е ясно. Защо си пожелал да разговаряш с мен, след като си ме видял в църквата?

Хауел изпитателно я изгледа, после промълви:

— Свали си очилата.

Въпреки че нямаше представа накъде бие, тя се подчини. Помещението сякаш се разфокусира, тя съзираше само преливащи се светлини и сенки. Не виждаше лицето на Сам, но усещаше, че той я наблюдава. Сетне чу безплътния му глас:

— Наистина ли не си забелязала колко приличаш на нея?

Кейт се взираше през стъклото на автобуса; постепенно покрайнините на града останаха в далечината, пред погледа ѝ се ширнаха безкрайни заснежени поля. В този час на деня движението по шосето не беше натоварено. Тя се сгуши на седалката по-далеч от

студеното стъкло и се насили да мисли за предстоящото празненство. Ала непрекъснато чуваше думите на Хауел: „Наистина ли не си забелязала колко приличаш на нея?“.

Извади от раницата си пудриерата, за миг я подържа в шепите си, после я отвори. Надникна в огледалцето, свали очилата си и отново се огледа. Очите ѝ са сини, а Маделин имаше зелени очи...

Изведнъж като че мълния проблесна в съзнанието ѝ:

„Това съм аз и едновременно не съм аз.“

Като хипнотизирана се втренчи в отражението си, питайки се как е възможно досега да не е забелязала поразителната прилика. Но защо ли се изненадва? Понякога, когато застанеше пред огледалото, ѝ се струваше, че в него е отразено лицето на друга жена. Пък и не приличаше на познатата ѝ Маделин, а на онази, чиято снимка показаха по телевизията. Маделин с права, късо подстригана черна коса... също като нейната в момента.

Няколко минути ужасено се вира в огледалцето. Питаше се какво да предприеме... и какво ли означава откритието ѝ.

Когато влезе в закувалнята на „Самсън и Милс“, я посрещна музика, изпълнявана от струнен квартет. Просторното помещение беше неузнаваемо — напомняше на зала на луксозен ресторант. Осветлението беше приглушено, на масите, отрупани с храна, бяха поставени запалени свещи. Облеклото на мъжете не се различаваше от онова, което носеха в делничен ден, всички жени бяха със семпли черни рокли. Поздравявайки познатите, тя си запробива път сред множеството, като търсеше с поглед Картър Милс.

Взе от бара чаша бяло вино със сода, но преди да отпие първата глътка, някой я повика:

— Кейт! Ела при нас!

Обърна се и видя, че я вика Джъстин. До него стояха двама души. Единият беше Виктор Лосън, другият ѝ бе непознат.

— Помогни ми! — отново се провикна Джъстин. — Въвлечен съм в безкраен спор за плюсовете и минусите на метрото.

— Според мен става въпрос за професионална деформация — заяви тя, като се приближи до тримата мъже. — Едва ли има тема, която да не подлежи на оспорване. — Усмихна се на Джъстин,

неочаквано сърцето ѝ се сви. Лора Лейси! Разбира се, от време на време той излизаше с момичета, но досега не бе имал сериозна връзка. Нещо ѝ подсказваше, че този път положението е съвсем различно.

— Нали познаваш Виктор Лосън? — попита Джъстин. — А това е Марк Постино.

— Здравей, Марк.

— Здравсти. Приятно ми е да се запознаем. — Широкоплещестият Постино говореше с подчертан бронкски акцент и повече приличаше на състезател по кеч, отколкото на скъпо платен адвокат.

— Кога си завършил? — попита Кейт.

— Преди три години, но допреди един месец работех в „Крават“...

— Ако не възразяваш — намеси се Лосън, — предлагам да продължим дискусиата. Прекъснаха ме тъкмо когато излагах изключително важни аргументи.

Псевдодиспутът продължи. Кейт пристъпи до прозореца и седна на перваза. Студеният дъжд бе преминал в сняг. Едри снежинки прелитаха в снопа светлина, струящ от прозореца, и бързо се спускаха надолу в мрака. Тя се извърна и огледа залата. Както обикновено всички съдружници бяха почели с присъствието си традиционното празненство. Брус Стросър седеше до Мартин Дрескър. Редом с тях Бил Маккарти и Карън Хендерсън оживено разговаряха. Ето и останалите — Колин Барфилд, Дейв Боск, Уорън Левърет... само от Картър Милс нямаше и следа. Дали не е влязъл, докато е гледала през прозореца? Трябва да го намери и непременно да поговори с него.

— Отивам да си взема нещо за хапване — заяви и скочи на пода.

Джъстин остави чашата си:

— Идвам с теб. Внезапно огладнях.

Приближиха се до дългата маса, върху която бяха подредени изискани ордьоври — парченца пушена риба тон върху хрупкав картофен чипс, ролца от цикория с пълнеж от овче сирене и хайвер, гъби, фаршировани със спаначно пюре. В подобни случаи Андрия казваше, че това са лакомства за „големи клечки“. Андрия... Внезапно Кейт осъзна, че приятелката ѝ не е сред присъстващите на празненството.

— Храната си я бива! — обяви Джъстин, докато пълнеше чинията си. — Изобщо не може да се сравни с буламачите, които поднасят в клуб „Харвард“. Все пак имам известни забележки към готвача — варените стриди щяха да имат великолепен вкус, ако бяха поднесени с топено сирене.

— Следващия път се обади във фирмата, която осигурява храната, и предложи твоята рецепта — подхвърли Кейт, без да престава да се оглежда. Разговорите и смеховете ставаха все по-шумни и почти заглушаваха музиката, изпълнявана от струнния квартет. — Джъстин, тази вечер виждал ли си Картър?

— Ами... май не съм. Може и да е убягнал от погледа ми сред навалищата. Искаш ли да се върнем при Лосън и Постино?

Тя насила се усмихна:

— Не, благодаря. Ще поговоря с други познати.

Тази вечер стенният часовник сякаш тиктакаше по-гръмко от обичайното. Милс хвърли поглед към циферблата и видя, че приближава осем часът. Отдавна трябваше да е на празненството. Но като си представи атмосферата на фалшива празничност, жалките претенциозни ордъври, пресилено усмихнатите млади адвокати, които отчаяно се стараят да направят добро впечатление, почувства, че още няма сили да се включи във „веселбата“. Освен това имаше толкова големи неприятности, че изобщо не му беше до глупавото празненство.

Отново се облегна назад и скръсти ръце. Впери поглед през прозореца и внезапно му се прииска да изчезне в мрака, който се разстиляше над града. Беше капнал от умора. Единственото му желание беше да заспи. Да потъне в дълбок сън, който ще прогони неспокойните му мисли. Ала това не бе изход от положението. При мисълта как внезапно късметът го изостави, му идваше да избухне в истеричен смях. Години наред жънеше успех след успех, бе забравил какво е да не ти върви. Ала сега усещаше как устоите на живота му се пропукват. Засега пораженията не бяха фатални и можеше да ги преодолее, обаче той бе реалист и знаеше, че най-лошото тепърва предстои.

На стената зад бюрото в позлатена рамка бяха монтирани снимки на две момчета. Милс се обърна и впери поглед в двете русокоси хлапета със застинали усмивки. Не усети нищо, освен мъничко раздразнение. В края на краищата синовете му — които вече бяха младежи — не се интересуваха от живота му, нямаха представа на какво напрежение е подложен ежедневно. Винаги бе смятал, че са се метнали на майка им и с течение на времето приликата ставаше още по-поразителна. Даяна вечно го упрекуваше, че е безсърдечен, че не обича нито синовете си, нито нея. Той никога не отговаряше на обвиненията ѝ. Пък и какво би могъл да каже? Не виждаше в синовете си нищо от себе си. Не бяха като восък в ръцете му, който да оформи по свое желание. Постепенно се отчужди от тези момчета, които не представляваха интерес за него.

Спомни си снимката, която беше унищожил преди няколко дни. Още виждаше лицето на жената, обрамчено от буйната ѝ тъмна коса, широкото ѝ чело, светлите ѝ, раздалечени очи. Искаше му се заедно с фотографията да унищожи и спомените! Всъщност ефектът бе обратен. Откакто беше нарязал снимката на парченца и ги беше изхвърлил в тоалетната, образът на жената непрестанно го преследваше, буквално бе обсебен от миналото. Сякаш като си припомняше събитията, някак си можеше да промени хода им.

Де да можеше изобщо да не я беше срещал!

Тази мисъл не му даваше покой. Каква ирония на съдбата да се запознае именно с тази жена. Принадлежаха към различни светове, пътищата им никога нямаше да се пресекат, ако бе избрал да гледа друг филм... ако си беше взел билет за по-късната прожекция. Или ако тя не бе на смяна същата вечер. Дни наред все едни и същи мисли обсебваша съзнанието му. Не беше в състояние да работи, нощем не мигваше. Желязната самодисциплина, характерна за хората с неговата професия, сякаш безвъзвратно бе изчезнала. Непрекъснато го преследваше усещането, че жената го наблюдава, че наднича през ключалката и самодоволно се усмихва.

Ненадейно чу гласа на баща си: „Но помни, че всеки ден представлява ново начало. Никога не почивай на лаврите си“. Обзе го толкова силна ярост, че се разтрепери. Ако се откаже сега, старият глупак ще излезе прав! Не, за нищо на света няма да се предаде! Не и докато има избор. Ненаправно беше специалист по съдебни спорове.

Бе изградил кариерата си, разчитайки на късмета си, който и този път няма да му изневери.

Усети необичаен прилив на енергия, почувства как самообладанието му се завръща. Бъдещето, което допреди минути му се струваше безнадеждно, вече не изглеждаше толкова мрачно. Трябва само да вземе нещата в свои ръце. Вече направи първата стъпка, отстранявайки Кейт Пейн от работата по случая Торп. Разбира се, този Чък представляваше голям проблем... Спомни си за уличаващия запис на касетата. Навярно Маделин си е въобразявала, че това е тайното ѝ оръжие. Запита се как касетата е попаднала в ръцете ѝ. Дали я е получила от адвоката на Стефани Фридман или от приятелка на тъжителката? Всъщност изобщо не го е грижа. Единственото, което има значение, е бъдещето. Бе повдигнал пред Торп въпроса за касетата, но онзи заяви, че записът е долна фалшификация, целяща zlepоставянето му. Чък знаеше, че Джед Холдън ще го подкрепи, защото вижда в негово лице сина, когото никога не е имал. Джед смята, че адвокатите от фирмата са длъжни да защитят Торп, а поради частното „споразумение“ между него и Милс главната роля се пада на Картър.

Той закри с длани лицето си. Как се озова в тази задънена улица? Не мислеше, че е склонен към безразсъдни рискове, ала напоследък започваше да се пита дали не е сгрешил при самопреценката си. Защо бе натоварил именно Кейт Пейн със задачата да състави опис на вещите и на документацията в кабинета на Маделин? Ако не се бе подчинил на импулса, ако внимателно обмислеше решението си, щеше да разбере, че предизвиква съдбата. Всъщност безразсъдството му датираше още от времето, когато прие да участва в машинациите на Холдън. Нямахше дори оправданието, че го е направил заради парите, защото още преди смъртта на баща си разполагаше с почти неограничени средства. Ами връзката му с Мария — не беше ли като да си играе с огъня?

Как досега не е забелязал, че действията му по време на жизненоважни събития са били подчинени на търсене на опасността? Може би защото събитията бяха раздалечени във времето. И все пак постъпките му не бяха на човек, надарен със здрав разум, за какъвто се мислеше. Сега си даваше сметка, че е действал като човек, който копнее за самоунищожение и съзнателно търси смъртта.

Отново си спомни снимката, която бе оставена като визитна картичка. Не беше суеверен, но започваше да си мисли, че именно тя е причината за всичките му неприятности. И каква е тази необичайна прилика с Кейт Пейн? Не с Кейт, а с Маделин...

„Тази наша сътрудничка Кейт Пейн... Ти си я назначил, нали? Само я погледни...“

Кейт, Маделин, Мария... Образите на трите жени се сляха — вълни от тъмна лъскава коса, море от светли очи. Някаква мисъл се опитваше да изплува на повърхността на съзнанието му, ала той все не успяваше да я улови.

На вратата се почука.

Кейт тръгна към бара да си вземе още една чаша вино, но Дейв Боск, младият съдружник, който беше присъствал на разговора ѝ с Кати Валенсия, я потупа по рамото. Като всички и той носеше тъмен костюм, изглеждаше елегантен и самоуверен. Кейт си помисли, че е генетично проектиран да внушава доверие на клиентите и страх на адвокатата на противниковата страна.

— Радвам се да те видя, Кейт. Как си?

— Добре, благодаря. А ти?

— Чувствам се страхотно. — Гласът му изглеждаше колосан като бялата му риза. — Хей, чакам с нетърпение да се включиш в нашия екип. Следващата седмица ще се съберем, за да те въведем в подробностите по делото Данбъри.

Тя смаяно го изгледа:

— За какво говориш?

Боск се смути и промърмори:

— Ами... Предположих, че Картър вече ти го е съобщил.

Кейт безмълвно се взираше в него. Макар че явно беше притеснен, той продължи:

— Извинявай. Мислех, че вече знаеш. Прехвърлена си към нашия екип.

— Защо? — попита тя, не успявайки да се въздържа. Хрумна ѝ фраза от Библията: „Не ни е съдено да знаем...“.

— Преценихме, че прекалено много хора се занимават с делото Торп. Пренасочването ти не означава, че сме недоволни от работата ти.

— Разбирам — промълви тя. Стори й се, че чува гласа си някъде отдалеч, ушите й бучаха. Знаеше, че от нея се очаква да го разпита за делото Данбъри, да прояви някакъв интерес, но нямаше сили да изиграе ролята на прилежна млада сътрудничка.

— Делото Данбъри е много важно, Кейт — заяви Боск и тя долови в тона му укор. — По време на работата ще натрупаш богат опит. Ще научиш много повече, отколкото ако помагаш на Картър. Правните норми относно сексуалния тормоз наистина представляват интерес, но както знаеш, нашата фирма се е специализирала в друга област. От друга страна, антитръстовото законодателство...

Антитръстово законодателство! Побиха я тръпки. Не стига, че от екипа на Картър Милс, който беше най-влиятелният съдружник във фирмата, я прехвърляха към хората на най-младия съдружник Дейвид Боск, ами я осъждаха да работи по уреждането на някакъв безкраен нормативен спор. Знаеше какво я очаква в бъдеще. Огромни планини от документация, която ще преглежда в задушни зали без прозорци... Безкрайни протоколи от писмени разпити... Но каква бе причината за „заточението“ й? По чия заповед е пренасочена към друг екип? Със сигурност знаеше едно — че не става въпрос за обикновено преместване на друга работа.

— ... е в основата на нашата практика. „Самсън и Милс“ имат най...

— Извинявай! — прекъсна го Кейт. — Видях някого, с когото искам да говоря.

Без да обръща внимание на изумения съдружник, забърза към Пейтън, който се беше наредил на опашката пред бюфета. Уинслоу любезно й се усмихна. По нищо не личеше, че знае за „понижението“ й. А може би се преструваше. Тя вече не се доверяваше никому.

— Здравей, Кейт. По-добре ли си?

— Моля?

— По-добре ли се чувстваш? Нали вчера беше на лекар...

— О... да... добре съм — смотолеви тя, сетне, забравила всякаква предпазливост, напрегнато добави: — Тази вечер виждал ли си Картър? Спешно трябва да говоря с него.

Пейтън я изгледа. Очевидно долавяше, че нещо не е наред.

— Предполагам, че още е в кабинета си — отговори предпазливо. — Знам, че остана да довърши някаква спешна работа.

Преди Картър Милс да отговори, вратата се отвори и посетителят влезе в кабинета.

— Какво обичаш? — попита Милс.

— Налага се да поговорим, Картър. — Новодошлият говореше изненадващо самоуверено.

Милс пренебрежително махна с ръка:

— Не приемам посетители без предварително записване. В момента съм зает!

— Но аз не съм, Картър. — Натрапникът се обърна и заключи вратата. — Нямам никаква работа. Всъщност много отдавна очаквам този разговор.

Милс го изгледа, ръката му се стрелна към телефона.

— Съжалявам, но не мога да ти позволя да се обадиш. Без да обръща внимание на втрещения поглед на Картър, неканеният посетител извади от джоба си посребрен револвер с ръкохватка от слонова кост. Милс се втренчи и оръжието, като мислено си повтаряше: „Няма начин да е същото... невъзможно е...“.

В този момент забеляза ръкавиците.

Скочи на крака, но неканеният посетител го изпревари — като по чудо се озова до него и се прицели в главата му:

— Картър, ако обичаш, седни. Резките движения ме изнервят.

Милс се подчини.

— А сега, Картър, ще вземем още една предпазна мярка. — Продължавайки да се прицелва в главата му, натрапникът отстъпи крачка назад. — Бъди спокоен, няма да те заболи.

Милс се задави, когато онзи напъха в устата му някакъв мек парцал и няколко пъти го омота около главата му. Опита се да стане, ала неканеният посетител го притисна към креслото, изви ръцете му и ги завърза.

— Хм, справих се прекрасно, въпреки че ми липсва опит — промърмори и отново се обърна към Милс. — Е, вече сме готови да си побъбрим.

Очите на Картър се стрелкаха във всички посоки, сякаш той търсеше начин да избяга.

За разлика от него неканеният посетител беше олицетворение на спокойствието.

— Разбира се, при сегашното положение ще ти бъде невъзможно да вземеш активно участие в разговора. Няма значение, Картър. Няма значение. Защото имам да ти казвам толкова много, че на теб няма да ти остане време.

Кейт вървеше по ярко осветения и безлюден коридор, водещ към кабинета на Картър Милс. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Когато наближи, забави крачка и се помъчи да се овладее. Приглади роклята си, после си каза, че трябва да почисти очилата си.

Тъкмо когато бършеше стъклата, забеляза някакво движение в дъното на коридора. Краката ѝ се подкосиха — помисли си, че Чък Торп отново я е издебнал. Побърза да си сложи очилата и се загледа към мястото, на което ѝ се бе привидял смътен силует. Кръвта бучеше в ушите ѝ, цялата трепереше. Ала не видя нищо подозрително. Облегна се на стената и изчака пулсът ѝ да се нормализира, после изпъна рамене и продължи да върви към отворената врата на кабинета.

Отворена врата!

Тя отново спря с разтуптяно сърце. Вратата беше ли отворена преди малко, когато спря да почисти очилата си? Не, не беше... Всъщност не бе сигурна.

Предпазливо влезе в приемната. Не забеляза нищо необичайно. Клара беше разчистила бюрото си, както правеше в края на всяка седмица. На облегалката на стола ѝ беше праметната синя жилетка. Вратата към кабинета на Милс беше затворена, но отдолу се процеждаше светлина. Кейт тихичко почука три пъти. После още веднъж, но по-силно. Картър не отговори.

„Може би говори по телефона“ — помисли си тя. Прилепи ухо до вратата, но не чу нищо. За миг се поколеба дали да не се откаже. Не, не бива повече да отлага. Само ще откряне вратата, за да съобщи на Милс, че чака отвън.

Завъртя валчестата дръжка, сетне стените сякаш връхлетяха върху нея. Случило се бе нещо ужасно. Не знаеше какво означава гледката, разкрила се пред погледа ѝ, само усети, че се задушавя.

Червено. Червено навсякъде.

Кръв!

Картър Милс седеше зад бюрото си, главата му бе клюмнала на една страна.

Тя не виждаше лицето му, само кръвта.

И блестящия предмет, който той стискаше.

Револвер!

Кейт бавно заотстъпва към коридора. Времето сякаш бе спряло. Имаше чувството, че е попаднала на снимачна площадка. Или в кошмарния сън на някого. Отвори уста в безмълвен вик.

После запищя.

Кейт се взираше в устните на детектив Кати Валенсия, очертани с карминено червило, които ритмично се отваряха и затваряха. Напомняха ѝ за играчките оригами, които ѝ подаряваха, когато беше малка — от онези, в които пъхаш палеца и показалеца си, за да сгъваш и разгъваш хартията.

— Госпожице Пейн?

— Извинете. Може ли да повторите въпроса?

— Искам да ми разкажете най-подробно какво се случи от момента, в който напуснахте празненството, до идването на детектив Глейзър.

Седяха в кабинета на Колин Барфилд. Глейзър, който пръв беше пристигнал на местопрестъплението, се беше настанил вляво от Валенсия. В другия край на просторното помещение се бяха скупчили Барфилд, Мартин Дрескър, Брус Стросър — най-влиятелните съдружници в „Самсън и Милс“.

— Малко след осем излязох от залата, в която бе организирано празненството. Между осем и петнайсет и осем и половина. През последните дни Картър беше много зает, а се налагаше спешно да разговарям с него по... по няколко въпроса. Помислих, че ще бъде на празненството, но не го видях. Попитах един колега — казва се Пейтън Уинслоу — дали знае къде е Милс, и от него разбрах, че той е в кабинета си. Реших да отида при него и да го помоля да ме изслуша...

— Какво се случи после? — намеси се Валенсия. Говореше почти нежно, като на изплашено дете.

— Като влязох в приемната, видях, че под вратата на Милс се процежда светлина. Почуках и след като никой не ми отговори, реших, че той говори по телефона. Леко откряхнах вратата. Тогава видях...

какво се е случило. Не докоснах нищо, заднешком излязох и повиках охраната на сградата.

Кейт бе изненадана от спокойствието, с което говореше — все едно описваше живописно платно или сцена от някоя пиеса. Загърна се с пелерината, която някой ѝ беше донесъл. Допирът на мекия плат я успокояваше. Но цветът...

Отново видя размазаната глава на Картър Милс, кръвта, която се беше просмукала в ризата му.

— Госпожице Пейн, добре ли сте? Искате ли още една чаша чай?

Тя усети, че се е вкопчила в страничните облегалки на креслото.

— Не, благодаря — отвърна и се насили да отпусне юмруци. — Вече се пооправих, само ми се вие свят.

Валенсия продължи да задава въпроси. Кейт отговаряше машинално, съзнанието ѝ още бе завладяно от ужасната гледка.

— Имате ли представа кой го е убил? — обърна се към двамата детективи.

Валенсия и Глейзър се спогледаха.

Някой се изкашля. Колин Барфилд, който „предвождаше“ представителите на „Самсън“, пристъпи към нея и заяви:

— Било е нещастен случай. Обстоятелствата още се изясняват. — Другите съдружници кимнаха, сякаш като ехо повтаряха думите му. Кейт се втренчи в безизразните им лица. Нещастен случай! Не може да бъде! Защо му е на Милс да държи револвер в бюрото си?

— Но как... — Тя не довърши изречението, защото изведнъж разбра за какво намекват.

Че Картър Милс се е самоубил.

Музиката кънтеше в ушите му, горещата вода го обливаше. Обгърнат от океана от звуци и усещания, той с наслада се заслуша във финалния хор от операта. *Wer glücklich ist wie wir, dem ziemt nur eins: schweigen und tanzen!* („На щастливци като нас подхожда само едно: да мълчим и да танцуваме!“) Той спря душа, взе пухкава бяла кърпа и разтри тялото си. Както беше гол, отиде в дневната, откъдето се разнасяше прекрасната музика.

Schweigen und tanzen!

„Електра“ от Рихард Щраус.

„Открил“ бе тази опера едва миналата седмица, но веднага оцени съвършенството ѝ.

Помещението се осветяваше само от бледите пламъчета на свещите. Искаше му се да крещи, да пее, да разкаже за стореното на всеки срещнат. Ала както гласеше текстът на песента, изпълнявана от хора, трябваше да мълчи. Да мълчи и да танцува. Подчинявайки се на внезапен импулс, протегна ръце, сетне се приведе. Усещането беше необикновено, но много приятно. Продължи да танцува, кръжейки из помещението. Празнуваше победата си.

Когато дискът свърши, отново натисна бутона за възпроизвеждане. Застана по средата на стаята, като се питаше какво да направи. От косата му още капеше вода и се стичаше по шията и гърба му. Обърна се и зърна отпечатъците от мокрите си стъпала, водещи от банята до мястото, на което стоеше. Ако присвие очи, ще види, че следите са обагрени в кръв.

Като престана да се движи, усети колко студено е в голямото помещение. Ала не му се искаше да се облече. Не желаше изкуствени прегради между себе си и този знаменателен миг от живота си.

Срещу бюрото си беше издигнал нещо като олтар. Над морето от мъждукащи пламъчета нейните очи го следваха навсякъде. Загледа се в снимката отдалеч, сетне се приближи и се втренчи в нея. Бе толкова позната, но всеки път откриваше по нещо ново в нея. С пръст помилва челото ѝ. По изражението ѝ личеше, че е доволна. Той се наведе и я целуна по страната. „Грижи се за майка си. Тя си няма друго, освен теб.“ Години наред думите отекваха в съзнанието му, напомняйки му, че се е провалил. Чувството за вина беше непоносимо. Понякога съумяваше да го потисне — отначало с евтин джин, после с наркотици. Но гласът неизменно се връщаше. Внушаваха му да не му обръща внимание. Казваха му, че е плод на въображението. Ала той знаеше, че грешат. Не можеха да проумеят истината.

Толкова е красива на тази снимка! С едната си ръка притиска немирен кичур коса, другата е протегнала към него, за да го прегърне. Същата снимка бе оставил и на Кейт като знак, че не е забравил. Че всичко е само въпрос на време.

Погледна към металната врата, предчувствайки, че Кейт може би ще се появи. Както се бе появила преди няколко часа. Какъв чудесен обрат на събитията! Беше го видяла да излиза от кабинета на Картър

Милс. Тя вече знаеше, че е изпълнил дълга си. Но вместо още повече да повиши настроението му, мисълта го натъжи. Редно бе Кейт да е до него, за да сподели радостта му. Защо вече не е тук? Какво чака?

НЕДЕЛЯ, 17 ЯНУАРИ

В нито един неделен вестник не беше публикувана новината за смъртта на Картър Милс. Кейт се питаше дали се дължи на намесата на влиятелните съдружници във фирмата, или броят е бил готов, преди да се разчуе трагичната вест. Тя седеше на канапето и апатично се взираше в заглавната страница на „Метро“. Тара се бе настанила до нея и плетеше нещо от тъмносиня вълна. Прекарала бе нощта на канапето, след като взе Кейт от кантората. Тази сутрин изглеждаше недоспала, но спокойна; червеникавозлатистите ѝ къдрици бяха прибрани с голяма кокалена шнола. Докато я наблюдаваше изпод око, Кейт си помисли, че приятелката ѝ изглежда точно както по времето, когато завършиха колежа. Самата тя се чувстваше поне с хиляда години по-възрастна от нея.

— Какво плетеш? — попита.

— Пуловер.

— Нямах представа, че притежаваш подобни умения. Кога се научи?

— О, може би преди година.

Думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха — още едно доказателство за отчуждението между едновременните неразделни приятелки.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — Тара побърза да заглади положението. — Купих гевреци, много са вкусни.

— Благодаря, но не съм гладна. Може би по-късно...

В дневната цареше тишина, нарушавана само от потракването на иглите за плетене. От външната страна на прозореца беше навят сняг. Въпреки че снощи бушуваше снежна буря, Тара без колебание бе напуснала топлия си апартамент, за да се притече на помощ на приятелката си.

Кейт ѝ беше благодарна, същевременно се чувстваше малко гузна.

— Благодаря, задето снощи дойде да ме вземеш — промълви.

— Няма защо да ми благодариш. Радвам се, че ме повика.

— Все пак ти благодаря от сърце. — Докато говореше, Кейт изведнъж усети, че стомахът ѝ стърже. Май въпреки всичко е гладна. — Знаеш ли, ще изям един геврек.

— Искаш ли да ти...

— Не, сама ще си взема.

От хартиения плик върху кухненския плот се разнасяше уханието на тесто, приготвено с мая. Кейт си избра геврек с канела и стафиди, разчупи го на две и намаза с меко сирене парчетата. Стараеше се да се съсредоточи върху приготвянето на закуската. Ала докато оставяше в умивалника използваните прибори, кошмарните спомени отново нахлуха в съзнанието ѝ.

Тъмночервена кръв.

Проблясъка на револвера.

Обезобразеното лице на Картър Милс.

Постави в чиния намазания геврек и отново седна на канапето. Тара продължаваше да плете, куките сякаш танцуваха в сръчните ѝ пръсти. Изглеждаше толкова спокойна и уверена. Внезапно на Кейт ѝ се прииска да бъде като нея.

— Мислиш ли, че и аз ще се науча да плета? — попита и осъзна, че гласът ѝ е изтънял като на дете.

Приятелката ѝ вдигна очи:

— Разбира се. Стига да искаш.

— Ще ме научиш ли?

— Естествено — отвърна Тара. Изглеждаше доста учудена и имаше основание. Двете се познаваха от години, но приятелката ѝ никога не бе проявила интерес към плетивата, освен към онези, които се продават в магазините. Кейт отново си спомни колко близки бяха, докато учеха в колежа „Барнард“ и бяха съквартирантки. Разменяха си дрехите, когато едната заговореше, другата довършваше изречението. После пътищата им се разделиха. Може би отчуждението бе обяснимо, след като вече не живееха заедно в двустаен апартамент, а ги разделяха хиляди километри — Кейт се записа в Харвардския университет, а Тара остана в Ню Йорк. Кейт се надяваше отново да се сбlijат, след като приключи следването си, но очакванията ѝ не се оправдаха. Тъкмо обратното — близостта им само подчертаваше колко са се променили.

Прииска ѝ се да изглади различията помежду им — независимо от всичко Тара още бе най-добрата ѝ приятелка.

— Обещавах ли, че ако ти разкажа за случилото се снощи, няма да го споделиш с никого?

— Разбира се. — Тара отмести поглед от плетивото и озадачено се втренчи в приятелката си. Каква ли бе тайната? В края на краищата вече се знаеше какво се е случило — поредното „невинно“ убийство в „Самсън и Милс“.

— Картър не е бил убит. Самоубил се е — изтърси Кейт и си помисли: „Ето, най-сетне го изрекох на глас!“. Сякаш стоманен юмрук стисна сърцето ѝ. Със затаен дъх зачака реакцията на Тара. След няколко секунди не издържа: — Хайде, кажи нещо! Какво мислиш за случилото се?

Приятелката ѝ остави плетивото на канапето:

— Ами... не мислиш ли, че има някаква връзка с убийството на онази съдружничка?

Кейт сведе поглед. Тара никога не си поплюваше и не се страхуваше от неудобните въпроси. И както обикновено бе права. Нелепо бе да си мисли, че смъртта на Милс е случайно съвпадение. Но тогава каква бе причината? Каква бе връзката между неговата смърт и убийството на Маделин? Най-различни предположения кръжаха в съзнанието ѝ, но нито едно не изглеждаше правдоподобно. Погледна Тара в очите и попита:

— Предполагам, че има някаква връзка, но каква?

— Нямам представа. Не познавам тези хора, но все пак събитията възбуждат подозрение. Кога за последен път съдружник в „Самсън и Милс“ е ставал жертва на насилствена смърт? А ето че в разстояние на няколко дни една и съща участ постига двама. Каква е вероятността двата случая да не са свързани?

— Почти никаква — призна Кейт, наблюдавайки как приятелката ѝ пригладда буйните си къдрици, които се бяха изплъзнали от шнолата. Когато бяха в колежа дори ѝ завиждаше за къдравата коса. Разбира се, косите на всички сътруднички в „Самсън и Милс“ бяха прави и късо подстригани... като по-млада Маделин е предпочитала същата „универсална“ прическа.

Спомни си думите на Хауел: „Наистина ли не си забелязала колко приличаш на нея?“. Помъчи се да прогони мисълта в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си; каза си, че подозренията му са абсурдни. Виж, Тара може би имаше право. Двама съдружници в

прочута юридическа фирма, които преди са били любовници, са сполетени от преждевременна смърт — жената е убита, мъжът се самоубива. Смърт при съмнителни обстоятелства! Хауел твърдеше, че Маделин се е страхувала от Милс, което само по себе си беше невероятно. Все пак обаче нещо бе накарало Милс да посегне на живота си... Възможно ли бе Сам Хауел да има право? Възможно ли е Картър да е виновникът за смъртта на Маделин?

Въпроси, въпроси... на които нямаше отговор. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне. С внезапен прилив на енергия прогони съмненията, които я измъчваха. Спомни си многобройните прободни рани на Маделин, свещта, напъхана във влагалището ѝ. Невъзможно бе Милс да е убил бившата си любовница, той не бе способен на подобно извращение. Та нали го бе видяла непосредствено след като бе научил за смъртта на Маделин? Спомни си колко спонтанна бе реакцията му. Ако в поведението му имаше нещо фалшиво или пресилено, щеше да ѝ направи впечатление. Каквито и да са били чувствата му към Уотърс, той не я бе убил!

Все пак каква бе връзката между двете трагични събития? Навремето двамата са били любовници, но раздялата им е била доста бурна. Напоследък отново работеха заедно след дълга пауза. Секретарката Кармен твърдеше, че Милс е принудил Маделин да се включи в екипа, подготвящ защитата на Торп. Кейт се опита да осмисли тези факти, да открие нещо, което да ѝ подсказва какво се е случило в действителност. Постепенно в съзнанието ѝ изкрystalизира идея. Ами ако Картър също е подозирал Торп в убийството на Маделин? Ами ако е изпитвал силни угризения, че неволно е станал причина за смъртта ѝ?

— Може би се е самообвинявал заради гибелта ѝ... — Осъзна, че изрича мислите си. — Все пак не мисля, че заради това би стигнал до самоубийство. Не беше такъв човек.

Тара нетърпеливо сви рамене:

— В това отношение правила няма, Кейт. Случва се най-хладнокръвните и самоуверени хора да превъртят.

— Да... може би имаш право — промърмори Кейт, приведе се и обгърна свитите си колене.

— Даваш ли си сметка, че всъщност не си познавала този човек? — Тара внимателно подбираше думите си, но говореше решително. —

Виждаше си го само на работното му място, когато е носел маската за пред обществото. Нямах дори бегла представа какъв е бил личният му живот. Поставила си го на пиедестал, представата ти за него е идеализирана... както и за всички, работещи в прословутата фирма. Служителите в „Самсън и Милс“ са обикновени хора, скъпа. Всеки има своите страхове. Всеки допуска грешки.

Кейт почувства как стоманен обръч стяга гърдите ѝ. Както обикновено се случваше напоследък, ѝ се прииска да възрази на приятелката си, но се отказа. Невъзможно е да оспорваш фактите.

Телефонът иззвъня. Тя скочи на крака, грабна слушалката и подхвърли:

— Аз ще се обадя.

Джъстин дори не каза „ало“, а попита:

— Чу ли за Картър?

— Да... знам какво се е случило... — Тя придърпа стола и седна.

— Да му се не види, какво става? — възкликна Джъстин.

— Също като в „Десет малки негърчета“ на Агата Кристи. Умират един подир друг. Кога ще свърши този кошмар? Не е за вярване, че още не са заловили този психар!

За миг думите му я озадачиха, после се досети — той мислеше, че Милс е бил убит. Понечи да го поправи, но си спомни нарежданията на детективите от полицията до второ нареждане да не разговаря с никого за смъртта на Картър. Все пак се изкуши да сподели новината с Джъстин — знаеше, че може да му се довери също като на Тара — но нещо я накара да се поколебае.

— А ти как разбра? — попита.

— Обадиха ми се.

— Кой?

— Дейвид Боск. Навярно съдружниците телефонират на всички служители, за да не бъдат потресени, когато утре се явят на работа. Защо питаш? А ти откъде научи новината?

— Ами... как да ти кажа... — Тя дълбоко си пое въздух. — Всъщност снощи аз го намерих.

Джъстин смаяно възкликна, сетне някак глуповато попита:

— Трупа ли си намерила?

— По време на празненството реших да се отбия при Картър, за да поговорим по един въпрос. Отворих вратата на кабинета му и... го

видях. — Гласът ѝ пресекна от вълнение, обръчът около гърдите ѝ сякаш още повече се стегна.

— Господи! Как се чувстваш?

Тя кисело се засмя:

— Била съм и по-добре. Какво ти каза Боск?

— Че снощи Милс е бил намерен застрелян в кабинета му. Предупреди ме да не коментирам случилото се пред представителите на пресата. — Джъстин очевидно бе потресен от новината, но скоро загрижеността му за Кейт надделя. — Не бива да оставаш сама. Идвам веднага...

— Недей! — прекъсна го тя. — Тара прекара нощта при мен и още е тук.

Неприятно ѝ беше да мами Джъстин по телефона, камо ли да го гледа в очите и да го лъже. Може би до утре сутринта истината за смъртта на Картър ще бъде обществено достояние — тогава ще бъде свободна от обещанието да пази тайна.

— Какво казаха ченгетата? — поинтересува се Джъстин. — Дано поне този път имат заподозрян.

— Не зная. Бяха много лаконични, пък и аз не попитах. Толкова бях объркана... Полицаяте се интересуваха какво съм видяла, но за съжаление не можах да им помогна. Щом осъзнах какво се е случило, закрепях. Тичешком излязох от приемната и повиках охраната на сградата.

— Струва ми се, че убиецът отмъщава на „Самсън“. Очевидно е човек, който има достъп до сградата. Господи, може би снощи е бил наблизо, докато ние се забавлявахме!

Възбудата му ѝ подейства заразително, но след миг си спомни, че Картър не е бил убит, а сам е посегнал на живота си.

— Джъстин, извинявай, но съм уморена. Вероятно още не съм преодоляла шока. Да продължим разговора утре сутринта, става ли?

— Кейт, много съжалявам! — разкаяно възкликна той. — Колко съм несъобразителен! Сигурна ли си, че не искаш да ти донеса нещо? Например за хапване.

— Не, благодаря. Ще гледам да не ставам от леглото. Утре ще се видим в работата.

Тя затвори телефона и забеляза буреносното изражение на Тара.

— Защо ме гледаш така? — попита, въпреки че знаеше отговора.

— Само не ми казвай, че утре ще отидеш на работа!

— Че защо да не отида? — уж недоумяващо попита тя.

— Защо ли? — Тара се приведе, сякаш ѝ се искаше да я хване за раменете и да я разтърси. — Защото човекът, за когото си работила, се е самоубил! Защото именно ти си открила трупа му! Защото в разстояние на един месец убиват втори човек, за когото работиш! Да изреждам ли още причини?

— Вече ми попремина — възрази Кейт. — До сутринта ще се оправя.

Невероятното бе, че дори в момента се чувстваше много по-добре. Сякаш тежък товар падна от плещите ѝ. Утре сутринта както обикновено ще отиде на работа с метрото. Представи си кабинета си във фирмата: книгите и документите на бюрото, Статуята на свободата, издигаща се сякаш от дълбините на река Хъдсън... Трагичните събития не бяха помрачили желанието ѝ да направи кариера в „Самсън“. Работата бе смисълът на съществуването ѝ. Не може да си позволи да отсъства.

Обърна се към Тара, която мрачно я наблюдаваше, и заяви:

— Наистина трябва да отида утре. Знам, че няма да ме разбереш. Но сега фирмата е моят живот.

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ЯНУАРИ

Репортерите от жълтата преса сякаш се бяха постарали да навакшат за липсата на сензационната новина в неделните броеве. На първата страница на таблоидите се мъдреха заглавия, изписани с огромни букви:

„КЛАНИЦАТА «САМСЪН»! КЪРВАВА ТРАГЕДИЯ В ЦЕНТЪРА НА ГРАДА!“

Насилствената смърт на съдружници от „Самсън и Милс“ приемаше епидемични размери.

Като излезе от метростанцията, Кейт зърна тълпата пред сградата на фирмата. На входа стоеше човек от охраната, който пропускаше само служителите. Кейт се нареди на опашката, оглеждайки се за някой познат.

— Как се казвате? — Охранителят, здравеняк с квадратна челюст, дори не я погледна.

— Кейт Пейн. Адвокатка съм.

Той прегледа списъка пред себе си, сетне ѝ нареди да покаже документ за самоличност.

Кейт посегна за портфейла си. Когато извади шофьорската си книжка, бе поразена колко млада изглежда на снимката. Фотографирала се бе само преди няколко години, но разликата беше толкова голяма...

Още нямаше девет часът. Като никога тя беше сама в асансьора. Но когато влезе в приемната, водеща към кабинета ѝ, видя, че Джъстин седи зад бюрото на Дженифър и чете вестник. Щом я зърна, той заговори:

— Изглежда, нямат представа кой е убиецът.

Тя отключи вратата на кабинета си и влезе, Джъстин я последва. Настани се на едно кресло и отбеляза:

— Изглеждаш уморена.

— Спах зле.

Той погледна вестника на скута си:

— Невероятно е, че от полицията още нямат заподозрени. В края на краищата трагедията се е разиграла тук! Нима не се знае кой е бил в сградата по това време?

Кейт само сви рамене. Помисли си, че ако не му отговори, няма да се чувства гузна, задето не му казва истината. Седна зад бюрото и прочете циркулярното писмо, което някой бе пхнал под вратата. Текстът гласеше:

„Съдружниците в «Самсън и Милс» с прискърбие съобщават, че Дж. Картър Милс, заемащ поста управител на фирмата, в събота вечерта е бил намерен мъртъв в кабинета му. Смъртта му е била причинена от огнестрелна рана.

Напомняме на служителите, че строго се забранява да информират представителите на медиите за трагичното събитие, както и за всичко, засягащо интересите на фирмата. Връзката с пресата ще осъществява Мартин Дрескър, който временно ще поеме функциите на управител.“

По-нататък се изреждаха професионалните постижения на Картър Милс, но Кейт беше толкова поразена, че нямаше сили да дочете текста.

— Мартин Дрескър! — възкликна. — Поверяват поста на Картър на неговия най-върл враг!

— Разбирам чувствата ти — въздъхна Джъстин. — Все едно като Алиса сме попаднали в страната на чудесата.

Тя не обърна внимание на духовитата му забележка. Трескаво размишляваше, представяйки си какво са си говорили съдружниците по време на среднощното си съвещание. Човекът, притежаващ чувство за отговорност към колектива, никога не прибегва до самоубийство, независимо колко сериозни са причините да го стори. Посмъртно наказваха Картър Милс заради проявената слабост...

— Кейт, как си! Прилоша ли ти?

— Не, добре съм. Просто се бях замислила. Виж, искаш ли да се видим по-късно? Трябва да проведем важен разговор по телефона.

Той скочи на крака:

— Разбира се. Обади ми се, когато приключиш.

Кейт го изчака да затвори вратата, после вдигна слушалката и набра номера на Мартин Дрескър.

Сам Хауел си наля още една чаша кафе и се върна в дневната. Настани се на креслото, взе вестника, който беше оставил на страничната облегалка. Макар че поне дузина пъти бе прочел статията, публикувана на първата страница под заглавието: „ПРОЧУТ АДВОКАТ Е НАМЕРЕН ПРОСТРЕЛЯН В КАБИНЕТА СИ“, отново я зачете. Нищо не можеше да възкреси Маделин. Но поне Милс бе платил за смъртта ѝ.

— Госпожице Пейн, сигурна ли сте, че сте чули гласа на Чък Торп?

— Абсолютно — отговори Кейт.

— И гласа на жената ли разпознахте със сигурност? — настоя Дрескър. — Защо мислите, че е била именно тъжителката?

— Не си спомням подробностите, но наистина съвпаднаха с онова, което знаем за нея. Освен това по време на разговора споменаха Рон Фогарти. В исквата молба се посочва, че Торп е принудил Стефа... тъжителката да прави секс с Фогарти. Когато прослушах записа, парченцата от мозайката сякаш прилегнаха на местата си.

Тя млъкна и се втренчи в Дрескър, който днес май не беше във форма. Лицето му беше добило тънморав цвят и лъщеше от пот. Докато говореше, той се задъхваше. Слава богу, че поне ѝ обърна внимание. Без да я прекъсва, я изслуша, докато тя описваше нападението на Торп и как по-късно бе открила, че касетата е изчезнала. Накрая отново отпи от порцелановата си чаша (Кейт се запита дали не е налял уиски в кафето) и се облегна назад:

— Госпожице Пейн, за какво намеквате? Че Чък Торп е взел касетката от бюрото ви, така ли?

Тя изненадано го изгледа — очакваше съвсем друга реакция. В едно бе сигурна — че той ненавижда Торп и подозира, че издателят на „Примамка“ е замесен в убийството на Маделин. Чула го бе със собствените си уши, когато стана неволна свидетелка на разговора му с Милс.

— Не виждам друго обяснение — отговори.

— А Торп откъде е разбрал къде е скрита касетката?

„Картър му е казал, въпреки че не знам поради каква причина“ — каза си тя, ала не посмя да изрече на глас мислите си.

— Нямам представа — промърмори. — Но съм сигурна, че именно той я е откраднал.

— Разбирам. — Дрескър продължаваше да се взира в нея. После кървясалите му очи се отместиха от лицето ѝ, плъзнаха се по шията ѝ, надолу по тялото ѝ. Тя се изчерви. Полата ѝ от черно трико не беше къса според строгите стандарти на „Самсън и Милс“, но при сядане се вдигаше над коленете ѝ. Смутено я придърпа надолу, а Мартин Дрескър злорадо се усмихна:

— Госпожице Пейн, навярно разбирате сериозността на отправените от вас обвинения.

— Да.

— Твърдите още, че не е имало свидетели, така ли?

— Не. Обаче електротехниците от службата за поддържане на сградата ще потвърдят, че системата за включване на осветлението в кабинета ми е била неизправна. Може би дори имат доказателства, че някой нарочно я е повредил.

— Така или иначе свидетели няма — заяви Дрескър. Този път не задаваше въпрос, а констатираше факт.

— Да... така е... — Кейт се поколеба дали да не каже, че е било късно и че всички служители отдавна са си били отишли. Но навреме осъзна, че ще допусне фатална грешка. „Никога не обяснявай“ — това бе най-важното правило, на което се подчиняваха служителите в „Самсън“, и което беше част от почти военната дисциплина във фирмата. „Само отговаряй на въпросите.“

— Разговаряли ли сте с някого по този въпрос?

— Не, с никого.

Дрескър разхлаби вратовръзката си:

— Госпожице Пейн, предполагам, знаете, че моментът е кризисен за „Самсън и Милс“. Ще бъда откровен с нас — водим битка за оцеляване. Ето защо не ви обещавам, че веднага ще се заемем с вашия случай. Но имате думата ми, че при първа възможност ще проведем най-щателно разследване. Съгласна ли сте?

„Нима имам избор?“ — горчиво си помисли тя.

— Ами... да — промърмори.

— Предлагам междувременно да си вземете отпуска. Платена, разбира се. Откъснете се от работата поне за седмица-две.

— Благодаря. Ще си помисля.

— Ако ви е необходима помощта на специалист, ще ви окажем пълно съдействие.

Помощта на специалист! Едва след няколко секунди Кейт схвана намека — Дрескър я съветва да се обърне към психотерапевт. Отново се изчерви и неохотно промърмори:

— Не, благодаря!

— Госпожице Пейн, ще обещаете ли, че няма да споделяте с никого онова, което ми казахте, докато намерим време да го проучим? — Тонът му беше любезен, почти умоляващ.

— Разбира се — машинално отговори Кейт. Слушаше го с половин ухо, събирайки смелост да продължи. Дълбоко си пое въздух и каза: — Има още нещо, което трябва да спомена. Отнася се за Маделин Уотърс.

Дрескър остана неподвижен, но тя почувства как мускулите му се напрегнаха. Сякаш беше хищник, който се готви за скок.

— Като се има предвид случилото се с мен, смятам, че Чък Торп трябва да бъде заподозрян в убийството ѝ.

Той вдигна вежди:

— Госпожице Пейн, макар опипването на млада адвокатка да не се вписва в правилата за добро поведение, в никакъв случай не може да се сравнява с извършване на убийство.

Лицето ѝ пламна — това вече бе прекалено! До този момент играеше по свирката им. Държеше си езика зад зъбите и спазваше служебната йерархия. Но какво получи в замяна? „Никога не обяснявай.“ Майната му на правилото! Ще каже каквото си е намислила, а Дрескър ще бъде принуден да я изслуша.

— Може би не съм била достатъчно изчерпателна — заяви. Сърцето ѝ лудо биеше, сякаш бе животно, което се мъчи да излезе от клетката. — Чък Торп не ме „опипа“, както благоволихте да се изразите. В понеделник вечерта ме издебна и ми устрои капан. Когато влязох в кабинета си, ме сграбчи, притисна ме до стената и ме насили сексуално. Аз... — Сълзите я задавиха, но с нечовешко усилие се овладя и не се разплака. Няколко секунди помълча, вкопчвайки пръсти в стола. Не, няма да се разплаче! Не и пред Мартин Дрескър!

Той се настани по-удобно на креслото. Ехидната му усмивка накара Кейт да изпита безсилна ярост.

— Госпожице Пейн, ще ви съобщя нещо, което ще снесе подозренията ви от Чък Торп. Разбира се, ако наистина ви е причинил онова, което твърдите, поведението му е било непростимо. Ще направим всичко възможно да се доберем до истината. Но той не е убил Маделин Уотърс. Онова, което ще ви кажа, скоро ще стане обществено достояние, ала ще ви бъда задължен, ако засега го запазите в тайна.

Тя плахо кимна. По изражението на Мартин разбра, че ще ѝ каже нещо неприятно. Изпита неудържимо желание да го спре. Да излезе от кабинета. Да запуши ушите си и да си говори на висок глас, както правеше като малка, за да не чува как се карат родителите ѝ. Ала дори не помръдна; седеше неподвижно като обвиняем, който очаква присъдата.

— Както ви е известно, Картър Милс сам е отнел живота си. Но има нещо, което не знаете и което научихме едва тази сутрин. Използвал е същото оръжие, с което е била убита Маделин Уотърс! — Мартин победоносно се усмихна и се втренчи в нея, за да види реакцията ѝ.

С нечовешко усилие тя запази самообладание. Лицето ѝ остана неподвижно, като че беше изваяно от лед. Искаше ѝ се да изкрещи: „Не! Не е вярно!“. Ала знаеше, че Дрескър казва истината. Ако Картър се е самоубил с оръжието, използвано при убийството на Маделин, то излиза, че той е причинил смъртта ѝ. В съзнанието ѝ изплува фраза на латински — правило за вещественото доказателство. *Res ipsa loquitur* — вещите говорят за себе си. Не е чудно, че Дрескър изглежда толкова самодоволен.

Освен ако...

„Но защо да приемам твърденията му за чиста монета? — запита се внезапно. — Може би си измисля или най-малкото преувеличава. Възможно е да става въпрос за една и съща марка оръжие, а той прави прибързани заключения.“ Предположението я обнадежди, напрежението започна да я напуска. Реши, че засега нищо не се знае със сигурност... Не, сигурна бе в едно — няма повече да търпи самодоволната физиономия на този алкохолик.

— Е, това е всичко — заяви. Изправи се и приглади полата си, сетне се обърна и излезе, без да се сбогува.

Върна се в кабинета си, седна зад бюрото и се втренчи в стената. Разговорът с Дрескър я беше извадил от равновесие. Искрицата надежда, която преди малко проблесна в душата ѝ, угасна, отново я обзе черно отчаяние. Не знаеше дали Дрескър казва истината, нямаше начин да го уличи в лъжа. Страхуваше се да мисли за възможността той да е бил откровен с нея. Изпитваше гняв и към него, и към себе си, дори към случилото се. Реши да подреди документацията — може би това ще ѝ помогне да подреди и мислите си.

Известно време работи „на автопилот“. Постепенно започна да се успокоява. Изведнъж осъзна, че се взира в тънко снопче документи, прикрепени с кламер — фактури, издадени от „Уайд Уърлд“ за услуги, извършени от „Самсън“. Но какво търсеха на бюрото ѝ? Отговорът я накара да подскочи — това са фотокопията от фактурите, които бе открила в папката на Маделин и бе преснимала през нощта, в която Дрескър едва не я залови на местопрестъплението. Възнамеряваше да съобщи на Милс, че Мартин е взел папката, после събитията се развиха с шеметна скорост и тя забрави за документите.

Докато се питаше как да постъпи, случайно погледна фактурата, която беше най-отгоре. Издадена беше през юни 1996 година, отдолу стоеше подписът на Картър Милс.

Кейт дълго се взира в листчето хартия, остави го на бюрото и прегледа следващия документ, който отново се оказа фактура. Тъкмо когато възнамеряваше да се откаже, забеляза, че датата е същата като на предишната фактура. Но сумата бе различна. Взе първия документ и отново го прегледа, за да се увери, че не е сгрешила. Юни 1996 година.

Фактура за 87 000 долара. Датата на следващата фактура също бе юни 1996 година, но общата сума бе много по-висока — 108 750 долара.

Хм, странно! Постави едно до друго двете ксерокопия и съсредоточи вниманието си върху следващия документ с дата юли 1996 година, който беше за 94 000 долара. Както и очакваше, отдолу бе фактура, издадена през същия месец и година, но тук сумата скачаше на 117 500 долара. Тя набързо прегледа останалите документи и установи, че в разстояние на година ежемесечно вместо една са били издавани две фактури за различни суми. И втората сума неизменно бе много по-голяма.

Усети смътно безпокойство, все едно бе животно, което усеща приближаването на буря. Отново прегледа двете фактури от месец юни, които беше поставила една до друга, и точка по точка сравни написаното. Отначало всичко съвпаднаше — заплащане за правни услуги, командировки, проучвания. Сумите също съвпадаха.

Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от фразата „специални услуги“, срещу която стоеше сумата от 21 750 долара.

Тази графа липсваше в първата фактура.

Направи същото сравнение с двата документа, издадени през месец юли. Отново имаше пълно съвпадение, само дето в единия липсваше графата „специални услуги“ и сумата от 23 500 долара.

„Дори не си го помисляй!“ — каза си, но не можа да се въздържа. Извади калкулатор и направи изчисление. Повтори операцията със следващата двойка фактури и продължи, докато прегледа цялата купчинка. Резултатът винаги бе един и същ — сумата, записана срещу графата „специални услуги“, неизменно възлизаше на двайсет и пет процента от основната сума.

Телефонът иззвъня и тя машинално вдигна слушалката, без да откъсва поглед от документите, разпръснати върху бюрото ѝ.

— Ало? Ако обичате, търся Кейт — колебливо каза мъжки глас.

— На телефона. — Тя погледна екранчето, но изписаният номер ѝ беше непознат.

— Обажда се Дъглас. Дъглас Маколи.

— О! Здравсти. — Струваше ѝ се, че от срещата им са изминали десетилетия. Май беше обещала да му се обади...

— Научих за трагедията, която се е разиграла във вашата фирма — продължи той. — Сигурно преживяваш неприятни моменти.

Повярвай, че искрено ти съчувствам... Предполагам, че не желаш да говориш на тази тема. Но ако ти потрябва приятелско рамо, непременно ми се обади.

— Не се безпокой за мен, добре съм.

Настъпи неловко мълчание. Накрая Дъглас нерешително каза:

— Слушай... може би моментът не е подходящ, но се надявах да вечеряме заедно през един от почивните дни. Може би малко разнообразие ще те поразсее.

— Съжалявам, но не мога. — Тя продължаваше да се взира във фактурите, разпръснати върху бюрото ѝ. Цифри се блъскаха в главата ѝ.

— Тогава ще го отложим за друг път.

„Защо? Защо го е направил? Защо му е на човек, който има всичко — богатство, блестящ ум, успешна кариера — да рискува всичко заради дребно мошеничество?“

— Мммм, добре. Ще се чуем допълнително. Засега не мога да се ангажирам.

— Хей, хрумна ми нещо! Хайде да се срещнем в някое кафене, което е близо до службата ти. Ако искаш, ще...

— Виж какво, очаквам спешно обаждане. Обещавам в най-скоро време да се свържа с теб. Съгласен ли си? — Тя затвори, без да дочака отговора на Маколи.

„Специални услуги“. Срещу премия от двайсет и пет процента от основната сума. Картър Милс е бил мошеник. Тя се изненада от спокойствието, с което мислено изреждаше фактите.

Маделин Уотърс е знаела. „Маделин е знаела нещо, което ще навреди на кариерата му“ — бе казал Сам Хауел. Ето какво е било! Обявила бе Сам за човек с налудничави идеи, ала сега разбираше, че самата тя е била с помрачен разсъдък.

На вратата се почука, тя бързо пхна документите в чекмеджето и недоумяващо се втренчи в Дейвид Боск, като че ли беше непознат. Още не можеше да се съвземе от откритието си, виеше ѝ се свят. Запита се дали Боск е дошъл да ѝ възложи някаква работа. Постъпката му щеше да бъде типична за „Самсън и Милс“. „Вземи си отпуска, докато се почувстваш по-добре, но хей, щом още не си си тръгнала, свърши малко работа.“

Оказа се, че е сгрешила.

— Преди малко разговарях с Мартин Дрескър. Подкрепям предложението му да си вземеш отпуска. Засега ще се справим и без теб. — Боск очаквателно я изгледа.

Кейт се запита защо толкова бърза да се отърве от нея. Дали Дрескър е злословил по неин адрес, или го е засегнала нейната липса на интерес към делото Данбъри? Или поведението му е подчинено на всеобщата склонност да се обърква близостта с причината, сякаш като бе открила трупа на Милс, тя някак си бе причинила смъртта му. Каквато и да беше причината, Боск очевидно изгаряше от нетърпение да ѝ види гърба.

Тя се изправи:

— Всъщност тъкмо си тръгнах.

Той не успя да скрие облекчението си.

— Ако можем да ти помогнем с нещо... — Млъкна, без да довърши мисълта си, сетне добави: — Отсъствай колкото е необходимо, за да се възстановиш. В границите на разумното, разбира се.

Разбира се!

Кейт го изчака да излезе и грабна палтото си. Преди да излезе, отвори служебната пощенска кутия. Вътре имаше само един лист хартия. Съдружниците съобщаваха, че на следващия ден в десет часа ще се състои заупокойна служба за Дж. Картър Милс.

Поканени бяха всички служители във фирмата.

ЧЕТВЪРТЪК, 19 ЯНУАРИ

Будилникът извъня точно в осем. Кейт побърза да стане и отиде до пощенската кутия на вратата да вземе вестник „Таймс“. Набързо го прелисти. Ето онова, което търсеше:

„СМЪРТТА НА ВИДЕН АДВОКАТ Е ОБЯВЕНА ЗА
САМОУБИЙСТВО.“

Тя прехапа устни, докато четеше краткото съобщение. Цитирани бяха Мартин Дрескър и детектив Майк Глейзър. И двамата твърдяха, че Милс е сложил край на живота си с револвер трийсет и осми калибър. Оставил бил предсмъртно писмо, чието съдържание засега било следствена тайна. Дрескър твърдеше, че самоубийството на съдружника в никакъв случай не се дължи на служебни неприятности:

„В предсмъртното си писмо господин Милс съобщава, че причината да посегне на живота си е лична. Всички служители в «Самсън и Милс» са потресени от трагичното събитие.“

Бледите лъчи на слънцето проникваха през прозорците на църквата, намираща се в Истсайд. Олтарът беше отрупан с цветя, ала тържествената обстановка само подчертаваше усещането за затишие пред буря. Мъже със строги черни костюми претупваха набързо хвалебствените слова в памет на покойния. Семейството на Милс не присъстваше на церемонията. Въздухът сякаш бе натезал от предчувствието за неизбежен сблъсък. Хората знаеха какво си мислят седящите до тях, но не го обсъждаха. Поне засега.

Кейт седеше между Джъстин и Пейтън близо до централната пътека. Несъзнателно беше заела същото място като на погребението на Маделин. Само че тогава до нея седеше Андрия, а днес изобщо не се появи. Тя тревожно се огледа, изпитвайки смътно предчувствие за нещо неприятно. За втори път в разстояние само на няколко дни Андрия отсъстваше — нямаше я на празненството, а сега не бе дошла на траурната церемония. „Да не би да ѝ се е случило нещо?“ — запита се Кейт, но здравият разум надделя. В края на краищата приятелката ѝ си има съпруг. Дори когато Брент беше на служебно пътуване, всяка вечер се обаждаше на Андрия.

Тя се помъчи да прогони тревожните мисли. Загледа се в амвона, на който тъкмо заемаше място Чарлс Харисън — съученик и съквартирант на Милс от подготвителното училище и колежа. За разлика от мъртвия си приятел той беше кльоцав човечец с тесни рамене. Колко ли се е възхищавал от Картър, когато са били юноши, за които физическата привлекателност стои над всичко? Разбира се, по-късно везните се бяха изравнили. Харисън вече беше пенсионер, но доскоро беше съдружник в „Айрънсън и Багс“, една от най-могъщите инвестиционни банки в света. Навярно заплатата му е била няколко пъти по-висока от тази на Милс.

„Дори ако се вземат предвид «допълнителните» приходи на Картър...“

За пръв път ѝ хрумна, че може би фактурите от „Уайд Уърлд“ са само върхът на айсберга. Може би Милс в продължение на десетилетия е подправял всички парични документи, а спестяванията му възлизат на милиони долари. Тя си спомни как веднъж Мартин Дрескър беше прекъснал важно съвещание, за да проведе спешен разговор със своя брокер. Накарал беше неколцина адвокати да чакат повече от четирийсет минути, докато напрегнато задаваше въпроси по телефона и крещеше: „Каква е печалбата? Каква е печалбата?“. Андрия бе направила кисела физиономия, а по-късно, когато останаха насаме, подхвърли: „Ах, тези мъже! Алчността им е безгранична!“.

Дали това обясняваше постъпката на Картър? Възможно ли бе падението му да е било предизвикано от жажда за пари?

Харисън разказваше за годините, в които Милс е учил в колежа. Не пропусна да спомене отличните му оценки и участието му в отбора по гребане, сетне продължи:

— Но величието на Картър Милс не се гради само върху тези постижения. Онова, което го отличаваше от обикновените простосмъртни, бе силният му характер. Той притежаваше способността да извади на показ най-благородното у онези от нас, които имаха честта да го познават. Високият му стандарт ни принуждаваше сами да вдигаме летвата на нашите постижения.

„Както се случи с мен“ — помисли си Кейт. Но наистина ли Катър е бил само опитен манипулатор, за когото хората са били като глина в ръцете на ваятеля? Дори и сега не й се искаше да го повярва.

Скоро церемонията приключи. Пейтън набързо се сбoguва с нея и се гмурна сред множеството — както обикновено не пропускаше да се възползва от възможността да извлече полза от общуването със силните на деня.

— Ще се връщаш ли на работа? — попита Джъстин, докато тя обличаше черното палто, което беше купила преди няколко години. Червената пелерина беше натикала в дъното на дрешника.

— Не зная. Още не съм решила.

— Ако искаш, ще те закарам обратно — предложи той. Беше я докарал с таратайката, която държеше в гараж близо до Девето Авеню. Пътуването мина в неловко мълчание — Джъстин беше поразен от новината, че Милс всъщност се е самоубил, а Кейт се преструваше, че също я чува за пръв път.

— Ами... добре.

Докато се придвижваха към вратата, тя забеляза, че Чарлс Харисън разговаря с Клара Хърли. Упрекна се, че почти я е забравила. Запита се как ли се чувства тази жена, която повече от двайсет години вярно е служила на Милс. Харисън я прегръщаше през раменете, но лицето на Клара беше изкривено от мъка. Разбира се, била е влюбена в шефа си. Кейт си представяше как се е случило — необразованата девойка, започваща работа в големия град, е била запленена от красивия млад адвокат, надарен с ум като бръснач.

Докато ги наблюдаваше, внезапно й хрумна нещо.

— Размислих, Джъстин. Ти върви, ще остана да поговоря с един-двама души.

— Сигурна ли си? Ако искаш, ще те почакам.

— Не, не си губи времето. Знам, че имаш много работа.

Той се поколеба. Кейт усети, че е раздвоен. Искаше му се да остане с нея, същевременно наистина беше затрупан с работа, тъй като му предстоеше едноседмична отпуската. Тази сутрин сподели, че възнамерява да замине нанякъде с Лора Лейси. Тя отново усети познатото свиване на сърцето. Каза си, че в никакъв случай не ревнува... само дето в момента не ѝ се мисли за голямата любов на Джъстин.

— За последен път те питам — сигурна ли си, че не искаш да те закарам обратно?

— Не бери грижа за мен. Заобиколена съм от стотици хора. Ако се наложи, все някой ще ми помогне.

Той я прегърна и изчезна сред множеството. Кейт пристъпи към Харисън, изчакайки удобен момент да го заговори. Когато Клара се отдалечи, побърза да се приближи до него:

— Господин Харисън, казвам се Кейт Пейн и работех за Картър Милс.

Той сърдечно стисна ръката ѝ:

— Драго ми е да се запознаем... въпреки трагичните обстоятелства.

— Речта ви много ме трогна — започна Кейт. Изненадана бе от силата, с която този дребен човек стискаше ръката ѝ. — Всички сме потресени от случилото се. Възхищавах се от Картър... Знаете ли, той ме назначи във фирмата веднага след като завърших право в Харвард. Като ви видях, си помислих... накратко, възможно ли е някой ден да поговорим за Картър? Беше велик човек, достоен пример за подражание. Искане ми се да науча повече за него, и то от човек като вас, който е бил толкова близък с него.

Както и очакваше, Харисън буквално се размекна от вниманието ѝ.

— Да, смъртта му наистина е голяма трагедия. Пък и тези нелепи слухове... истинско безумие. Не, по-лошо от безумие — злонамерена клевета. Картър никога не би сторил... онова, за което се намеква. Невъзможно е! Познавам го почти колкото себе си и твърдя, че подобна постъпка му е чужда. Да, скъпа, с удоволствие ще поговоря с вас.

„Скъпа!“ Кейт стисна зъби и се усмихна.

— Най-сърдечно ви каня да ми гостувате — продължи Харисън.
— Какво ще кажете за утре в десет сутринта? О, забравих, че по това време сте на работа. Толкова отдавна се пенсионирах, че започнах да забравям какво е напрежението в голямата фирма.

„Ето още една разлика между инвестиционния банкер и юриста — първият може да си позволи да се пенсионира рано“ — помисли си тя и побърза да отговори:

— Не се притеснявайте за мен, ще намеря свободно време. Ще бъда при вас утре в десет.

Харисън извади от вътрешния си джоб визитна картичка:

— Заповядайте, тук е написан адресът ми. До утре, скъпа.

СРЯДА, 20 ЯНУАРИ

Кейт взе автобуса, който минаваше по Седемдесет и девета улица, и около девет часа вече беше в Истсайд. След като намери сградата, в която живееше Харисън — масивна, но красива постройка на Пето Авеню близо до музея „Метрополитън“ — тя реши да отиде в някое заведение наблизко и да поразмишлява, докато наближи времето за срещата ѝ.

След няколко минути вече седеше в прочутото кафене на Ели Забар на Медисън Авеню, чиято клиентела се състоеше от най-богатите хора в Ню Йорк. Палтата, праметнати на облегалките на столовете, бяха или вълнени от прочутата марка „Бърбери“, или от скъпи кожи. В сравнение с пръстените с диаманти, които носеха посетителките, годежният пръстен на Анджела Тейлър изглеждаше като евтина имитация. Докато преглеждаше листа с менюто, на Кейт ѝ се стори, че цените са в някаква чуждестранна валута. Чаша кафе струваше пет долара, филия хляб с конфитюр — цели шест. „Добре дошла в аристократичния Ист сайд!“ — иронично си помисли тя.

Поръча си капучино и кифла, после извади от чантата си бележник и писалка. Още не бе решила какви въпроси да зададе на Харисън, за да проумее причината за падението на Картър. Но дали бившият съученик на Милс ще ѝ помогне, дали знае отговорите, които я интересуват? Вчера ѝ се струваше, че идеята ѝ да го разпита е блестяща, ала днес не беше толкова сигурна. Фактът, че Харисън познаваше Картър от десетилетия, не означаваше нищо. Дългогодишната дружба или ти помага да опознаеш приятеля си, или замъглява правилната ти преценка за него. Може би тъкмо това се е случило с Харисън, затова отказва да приеме истината.

Тя отпи от капучиното и се запита дали да не се откаже. Тара, с която снощи разговаряха по телефона, както винаги бе жестоко откровена:

— Не знам какво очакваш да постигнеш. Осъзнаваш ли, че си обсебена от „Самсън и Милс“?

Разбира се, тя прие с резерви изявлението на приятелката си, отдавайки го на раздразнението ѝ, че работата с Маколи не е потръгнала.

— Но нали ти допадна! — раздразнено възкликна Тара. — Май сама не знаеш какво искаш. Мъже като Дъглас не се срещат под път и над път.

„Мъже като Дъглас не се срещат под път и над път.“ Едва сега Кейт разбра защо фразата ѝ е толкова позната. Наскоро и Андрия я беше използвала, само че за Джъстин.

Андрия... ето още една неприятна тема. Вчера Кейт ѝ позвъни в кабинета, но жизнерадостната секретарка Сюзан я осведоми, че Андрия си е взела отпуска и е заминала. „Заминала е, без да ми каже нито дума!“ — мислеше си Кейт, питайки се как да обясни поведението ѝ. Знаеше, че приятелката ѝ пази цялата си отпуска за пътуването до Чили, а ето че най-неочаквано бе заминала нанякъде. Дали не бе обидена? Колкото и да си блъскаше главата, не се досещаше с какво би могла да оскърби Андрия. Но дори да бе така, редно бе приятелката ѝ да повдигне въпроса и да ѝ даде възможност да изясни недоразумението... Усети как я обзема все по-силно отчаяние; унинието беше като гъста мъгла, която обгръща съзнанието ѝ. Тръсна глава, опитвайки се да я прогони, и си каза, че моментът не е подходящ да се поддава на мрачни настроения. Погледна часовника си и махна на сервитьорката да ѝ донесе сметката.

Харисън я бе поканил в просторно помещение, застлано с грамаден ориенталски килим, и вече половин час не преставаше да бърбори, сякаш говореше на себе си. Кейт придържаше на коляното си чашата с чинийката и се преструваше, че задълбочено го слуша, а скришом се оглеждаше. Хрумна ѝ, че само дневната на това луксозно жилище е по-голяма от целия ѝ апартамент. Най-сетне потокът от думи секна. Харисън озадачено я изгледа, като че ли едва сега я забеляза.

— Да ви наля ли още кафе? — попита.

— Не, благодаря — отвърна тя, питайки се как да го накара да каже нещо конкретно, не да я обсипва със засукани, но безсмислени фрази. — Винаги мисля за Картър като за президент на „Самсън и Милс“. Интересно ми е да разбере какъв е бил като ученик в колежа.

— Знаеше, че въпросът не е от най-находчивите, ала знаеше и това, че се движи сред минирано поле и трябва да бъде особено предпазлива.

— Същият си беше — усмихна се Харисън. — С течение на годините не се промени нито на йота. Затова твърдя, че случилото се е някаква ужасна грешка. Картър отхвърляше крайностите и беше пример за стабилен характер. Ако имаше някаква страст, тя бе към умерено поведение. Никога няма да забравя втората ни година в колежа — беше 1966, по време на войната във Виетнам.

За миг Кейт си помисли, че Харисън се е объркал. Никога не бе свързвала Милс с битническото поколение. Мислено направи изчисление — датите съвпадаха. Странно, но това още повече я потисна, като че бе поредният ѝ провал. И този път не се беше възползвала от фактите, които ѝ бяха известни.

— Бяха смутни времена — продължи Харисън. — Организирах се протести, демонстрации. Случи се така, че самият министър на отбраната Робърт Макнамара дойде да говори пред нас. Разбира се, привържениците на движението „Учащи, борещи се за демократично общество“, се възползваха от посещението му и организирах масова демонстрация. Това не учуди никого, защото се очакваше. Ала неочакваното се случи по-късно. След като исканията на радикалите бяха отхвърлени, те нападнаха колата, с която пътуваше Макнамара. Насила го извлякоха навън, настоявайки да отговори на въпросите им. Повярвайте, скъпа, беше ужасно! Никога не бях виждал Картър толкова разгневен. Не че беше поддръжник на войната. Като повечето от нас изчакваше развоя на събитията. Но фактът, че ученици от колежа прибегват към насилие, го извади от равновесие.

Харисън замълча и очаквателно изгледа Кейт.

— Сигурно е било истински кошмар — промърмори тя, като се стараеше да си придаде възмутено изражение.

— „Кошмар“ е меко казано, скъпа — кимна той. — Вие, младите хора, нямате представа какво е да се живее в такива неспокойни времена.

— Имате право. А Картър участваше ли активно в обществения живот в кампуса? — попита тя. Разбира се, въпросът беше доста банален, но поне бе насочила разговора обратно към Милс.

— О, не! — изкиска се Харисън. — Не вярвайте на всичко, което е написано в учебниците по история. Освен ученически бунтове и

студентски демонстрации през шейсетте се случваха много други събития. Погледнато в общ план, продължавахме да преследваме целите си. А в ежедневието много повече ни вълнуваха други въпроси — например дали студентките от Ратклиф ще използват библиотеката на нашия колеж.

Кейт неволно присви очи.

— След като ни ги натрапиха, се оказа, че дяволът не е толкова черен, така да се каже — побърза да добави той. — Нали разбирате, страхувахме се от промяната. По принцип хората не обичат промените.

„Точно така! — помисли си тя. — С изключение на онези нахални мръсници от Ратклиф!“ Насила се усмихна, опитвайки се да спечели благоволението му:

— Напълно ви разбирам.

Харисън изпитателно я загледа, като че ли се опитваше да разбере дали не е сгрешил в преценката си за нея. Постепенно погледът му се смекчи:

— Разбирам колко потресена сте от случилото се, скъпа. Но повярвайте, че Джеймс никога не би сторил онова, в което го обвиняват. Никога! Презираше хората, които се предават, които избират най-лесния изход.

Кейт объркано го изглежда:

— Джеймс ли? Май имате предвид Картър.

Той се чукна по челото:

— Да, разбира се. Говоря за Картър. Та както ви казвах...

Едва когато излезе от ваната, Кейт си спомни, че не е прегледала програмата си за следващия ден. Облече халата си, седна пред компютъра, влезе в мрежата на „Самсън“ и отвори файла със служебния си календар. „Четвъртък, 21 януари.“ Мястото бе необичайно празно. Записана бе само редовната ѝ седмична среща с Джоузи в четири часа.

Въпреки че от косата ѝ капеше вода и се стичаше по шията ѝ, преди да изключи компютъра, тя реши да провери електронната си поща. Повечето писма получаваше на служебния си адрес, но някои пристигаха и тук. Кликна на иконката и прегледа новите съобщения. Бяха предимно реклами за порносайтове. Тъкмо се канеше да ги

изтрие наведнъж, едно от тях привлече вниманието ѝ, защото не бе придружено от предизвикателен текст, характерен за подобни реклами. Изпращачът бе Адам 0116. Тя го отвори и прочете:

„Разполагам с информация относно събитията, разиграли се във вашата фирма, която вероятно ще ви заинтересува. Ако желаете да научите подробности, свържете се с мен.“

Побиха я тръпки, докато се взираше в монитора. За миг ѝ се стори, че някой я наблюдава. Трескаво се огледа, но, разбира се, в дневната нямаше никого. Отново се обърна към екрана и повторно прочете съобщението. Кой е Адам 0116? Влезе във файла на „Личен състав“ на фирмата с надеждата да открие някаква следа. „Няма служебно досие на Адам 0116.“ Думите, проблясващи на монитора, като че ли подигравателно ѝ намигаха.

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ЯНУАРИ

Кейт се взираше във вестника, който беше разгърнала на коленете си. Вече беше разговаряла с Тара и с Джъстин, но все още не ѝ се вярваше написаното във вестника да отговаря на истината. Отново прочете заглавието на първата страница на таблоида, написано с огромни букви:

„ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ОТ ЛЮБОВ ОРЪЖИЕТО, ИЗПОЛЗВАНО ПРИ САМОУБИЙСТВОТО, Е СЪЩОТО, КОЕТО Е ПРИЧИНИЛО СМЪРТТА НА КРАСИВАТА АДВОКАТКА.“

Текстът гласеше:

„Разполагаме с информация от сигурен източник, че легендарният адвокат Картър Милс е сложил край на живота си, използвайки ценно старинно оръжие — същото, с което само преди десет дни е била убита Маделин Уотърс — съдружничка във фирмата, за която се предполага, че е била любовница на Милс.

Нашият източник твърди, че револверът е бил открит в събота вечер до окървавения труп на Картър Милс, който се е застрелял в служебния си кабинет. «Резултатите от балистичната експертиза безспорно доказват, че и при убийството, и при самоубийството е използвано едно и също оръжие» — заяви служител от полицията, пожелал анонимност.

Остава неизяснена причината, поради която Милс е избрал тъкмо това оръжие — трийсет и осем калибров револвер «Колт Лайтнинг». Експертите, към които се обърнахме за консултация, твърдят, че цената му варира

между 2000 и 4000 долара в зависимост от състоянието. Същевременно обаче подчертаха, че оръжие от този тип има само антикварна стойност, тъй като е възможно при стрелба да засече...“

Думите се замъглиха пред погледа ѝ. В гърдите ѝ бушуваха смесени чувства. Съжаление. Объркване. Отчаяние. Хвърли вестника на пода и закри с длани лицето си. Колко неочаквани обрати бяха претърпели през последните дни събитията. Отначало беше убедена, че убиецът е Торп. Сляпо вярваше, че Милс е невинен. Толкова ѝ се искаше да вярва в него, да вярва в каквото и да било. Без да се замисли, категорично беше отхвърлила подозренията на Сам Хауел. Когато Дрескър ѝ каза истината, предпочете да я причисли към зловредните слухове, които се ширеха в „Самсън и Милс“. Усъмни се едва когато откри фактурите от „Уайд Уърлд“ и разбра, че Милс е ограбвал фирмата, а Маделин е имала доказателство за финансовите му машинации. Дори и тогава, напук на всичко, продължи да чака и да се надява. Едва сега признаваше пред себе си колко ѝ се е искало да е сгрешила.

Ще полудее, ако не разговаря с някого! Но с кого? Едно име изплува в съзнанието ѝ, тя нерешително загриза нокътя си, докато обмисляше как да постъпи. Несъмнено той ще се изненада от обаждането ѝ, но поне ще я разбере.

Сам Хауел вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Обажда се Кейт — каза тя. — Кейт Пейн. Предполагам, вече знаеш за случилото се.

— Да — промърмори Сам. В тона му се долавяше искрено съжаление, не и злорадство.

Кейт се загледа в прозореца — навън отново валеше сняг.

— Излиза, че си имал право — промълви. — Още не мога да повярвам... Как се досети?

— Може би причината е в писмото... Спомняш ли си, разказах ти за него. Знаех, че Маделин е в опасност, иначе нямаше да ми пише, след като толкова години изобщо не ми се беше обаждала.

Тя с отвращение погледна изгризания си нокът.

— Мисля, че се досещам защо я е убил — каза едва чуто. — Разбрах с какво го е държала в ръцете си. Не мога да ти го кажа по телефона, но исках да знаеш, че си бил прав да подозираш Милс.

— А ти как си? — попита Сам, сменяйки темата.

— Ами... държа се. — Не ѝ се щеше да му каже, че именно тя е открила мъртвия Картър. Нервите ѝ още бяха опънати, страхуваше се да не избухне в плач. — Ще те попитам нещо и настоявам да бъдеш откровен.

— Казвай.

— Когато те посетих в Саг Харбър, ти обясни, че се безпокоиш за мен, затова си ме проследил.

— Вярно е.

— Не проумявам каква е причината за тревогата ти. Дори ако между двете ни с Маделин има известна физическа прилика, Картър не я е убил заради външността ѝ, а да ѝ попречи да го zlepостави. — След като Хауел не каза нито дума, тя продължи: — Има нещо, което не ти казах. Няколко часа преди смъртта си Маделин ме предупреди много да внимавам. Щеше да добави още нещо, но телефонът иззвъня и я прекъсна. Така и не разбрах точно какво искаше да ми каже.

— И тя е видяла приликата помежду ви — въздъхна Сам. — Знаела е на каква опасност си изложена.

Кейт задържа кожичката около изгризания нокът, изпитвайки странно удоволствие от болката.

— Не разбирам — промърмори. — Намекваш, че тя е знаела за дебнещата я опасност, така ли? Не, невъзможно е! Ако е подозирала, че...

— Грещиш — прекъсна я Хауел. Тонът му изразяваше раздразнение, сякаш бе очаквал тя да го разбере. — Не вярвам Маделин да е предчувствала смъртта си... По-скоро е осъзнавала, че вече е мъртва. Има много начини да умреш. Един е физическата смърт, унищожаване на тялото, друг — бавната смърт, на която си обречен, когато се предадеш. Маделин бе убита на 6 януари. Но пътят към загиването на душата ѝ бе много дълъг. Пое по него преди години, когато за пръв път позволи на Картър Милс да ѝ каже коя е и какво представлява. От този миг нататък загуби идентичността си, съобразяваше се само с неговото мнение. Ето защо твърдя, че смъртта ѝ е настъпила преди много време.

— Не мисля, че е същото — възрази Кейт. — Убийството си е убийство, а ти използваш метафора.

Сам Хауел продължи, като че ли не я беше чул:

— Маделин пишеше, че много е размишлявала върху избора, който е направила в ранната си младост. Признаваше, че отначало е била поласкана от интереса на Милс, че буквално се била хвърлила в обятията му. Едва след години започнала да проумява грешката си, но било прекалено късно — кариерата ѝ изцяло зависела от него. Положението ѝ било ужасно. На пръв поглед била облагодетелствана от връзката си с него. Възлагали ѝ важни дела, избрали я за съдружничка. Ала успехът ѝ имал горчив привкус. Вечно се питала дали би се справила сама. Разбира се, знаела, че е много способна юристка. В края на краищата нейният случай бил различен от този на машинописката, която бива повишена в секретарка, защото се чука с шефа. И все пак връзката ѝ с Милс оставила върху нея фатален отпечатък. Някои съдружници не я приемали насериозно въпреки отличната ѝ работа, въпреки големия брой на делата, които била спечелила. Ето защо нямала право да греши. Упорито се стремяла да докаже — може би не само на тях, но и на себе си — че е заслужила да бъде на върха.

Кейт, която машинално усукваше около пръста си кабела на телефона, промълви:

— Все пак не разбирам защо смяташ, че това ме засяга.

— Приликата помежду ви е поразителна. Вероятно в теб Маделин е виждала себе си на младини. Знаела е какво се случва в „Самсън“, а за теб рискът е бил още по-голям. Защото си работила за Картър Милс.

— Между нас нямаше дори намек за сексуална връзка! — избухна Кейт. — Беше ми като баща...

Сам гръмко се изсмя:

— Казвала ли си му, че в него виждаш баща? Какво ли не бих дал да видя реакцията му!

— Не разбирам как можеш да се...

Той я прекъсна:

— Виж, не се сърди. Не исках да те засегна. Но повярвай, че Милс е изпитвал привличане към теб. С Маделин си приличате почти като две капки вода. Няма начин да не е забелязал приликата.

— Не и в очите.

— Моля?

— Цветът на очите ни е различен — обясни тя. Кой знае защо ѝ се струваше много важно да го изтъкне. — Моите са сини, а нейните бяха зелени.

Сам помълча няколко секунди, после отново заговори:

— Така или иначе безспорно си била негов тип. Ясно ми е, че си го обожавала. Каж ми честно, какво би сторила, ако ти предложеше да станете любовници?

Какво ли би сторила? Искаше ѝ се да се сопне на Сам, че предположението му е оскърбително. Но не можеше да си криви душата. Не знаеше как би реагирала в подобна ситуация. За нея Картър Милс олицетворяваше стабилност, сигурност, безопасност. Какво ли щеше да бъде решението ѝ, ако ѝ беше предложил да станат интимни, да ѝ отреди специално място в живота си?

— В писмото си Маделин споделяше още нещо, което ме порази. Отначало чувствата ѝ към Картър са били толкова силни, че ги е изтъквала като любов. Едва след много години осъзнала грешката си — не изпитвала към него любов, а по-скоро омраза. Всъщност не се учудвам — границата между любовта и омразата е почти незабележима.

Изведнъж Кейт забеляза, че с всички сили стиска слушалката, дори пръстите ѝ са побелели.

— Извинявай, Сам — промърмори. — Търсят ме по другата линия. Ще ти се обадя по-късно.

Докато асансьорът стремително се носеше нагоре, Джоузи се взираше в стената на кабината. Опитваше се да се държи естествено, сякаш е свикнала да посещава подобни обществени места, но това ѝ струваше много усилия. Мъжете и жените, които я заобикаляха, приличаха на герои от телевизионен сериал. Никой не я поздрави; изглежда, изобщо не я забелязваха.

Нервите ѝ вече бяха опънати до краен предел. Цяла нощ не мигна, питаше се какво да прави. От два дни майка ѝ не се беше прибирала вкъщи, нямаха пари, храната също беше на привършване. Вече не издържаше. От два месеца насам успехът ѝ в училище се беше

влошил. Знаеше, че преподавателите се тревожат за нея, макар да не разбираха каква е причината за внезапната промяна в нея. Господин Гарднър, който преподаваше английски език, дори я попита дали взима наркотици. Идваше ѝ да потъне и земята, с мъка се въздържа да не избухне в плач. Как е възможно да я мислят за наркоманка? И то най-любимият ѝ учител!

Плахо почука на вратата на кабинета, влезе и седна на обичайното си място. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Дълго се бе питала с кого да сподели за ужасното положение, в което бе изпаднала, накрая се спря на Кейт. Знаеше, че на нея може да се разчита, че ще ѝ помогне. Изглеждаше много красива... както винаги, разбира се. Носеше рокля на бели и черни карета и плътен копринен шал. Откъде ли купуваше прекрасните си дрехи? Гласът на Кейт я изтръгна от мислите ѝ:

— Написа ли есетата, които ти бяха възложили?

— Тъбъ... да — измънка Джоузи. Обикновено разговаряха, преди да се захванат с домашните. Ала днес Кейт проявяваше нетипично нетърпение.

Тя извади от раницката си няколко смачкани листа от тетрадка. Остави ги на бюрото и се помъчи да ги изглади с дланта си.

— Джоузи, не бива да пъхаш листовете хартия направо в раницата. — Кейт раздражено вдигна вежди. — Първо ги поставяй в папка. Ако представиш домашното си в подобен вид, преподавателят ще реши, че не го уважаваш, че не проявяваш интерес към предмета му.

На Джоузи ѝ се искаше да извика, че е тъкмо обратното. Нима и Кейт не я разбира? Усети как в гърдите ѝ нещо се раздвижва — вратата към сърцето ѝ се беше затворила. Докато пътуваше с автобуса към „Самсън и Милс“, настроението ѝ се бе повишило, чувстваше се обнадявана. Убедена бе, че Кейт искрено е загрижена за съдбата ѝ, че ще намери начин да ѝ помогне. Но горчивата истина бе, че се е самозалъгвала. Кейт пет пари не даваше за нея.

ПЕТЪК, 22 ЯНУАРИ

Кейт се прибра у дома едва към седем, след като почти през целия ден беше обикаляла магазините. Остави покупките си на канапето и отиде в кухнята. Набързо си приготви вечеря — затопли в микровълновата фурна замразени спагети и ги заля с консервиран доматиен сос — взе чинията и се върна в дневната. Радваше се, че не е отишла на работа. С часове беше обикаляла улиците на Ню Йорк и настроението ѝ като по чудо се бе повишило. Сякаш за пръв път виждаше ярките светлини и багрите в един свят толкова различен от света на „Самсън и Милс“. Докато оглеждаше витрините на магазините по Медисън Авеню, от възбуда едва не ѝ се зави свят. Чувстваше се като дете в коледната утрин, като Дороти, пренесена от вихрушката в страната на Оз.

Още не беше довършила вечерята си, но не я съдържаше на едно място. Взе чинията, остави я до себе си на бюрото и включи компютъра. Кликна на иконката за Интернет. Докато чакаше модемът да я включи в мрежата, погледът ѝ попадна на черно-бялата фотография на Милс, която беше изрязала от вчерашния брой на „Таймс“. Внимателно разгледа лицето на човека, на когото до вчера сляпо вярваше. Години наред, може би дори десетилетия той е мамил съдружниците си. Вероятно е знаел какъв риск поема, сигурно е подозирал, че рано или късно късметът ще му изневери, ала никога с нищо не се бе издал... Кейт изпита смътна тревога — щом е сгрешила в преценката си за Картър Милс, може би се заблуждава и относно други хора. Искаше ѝ се да вярва, че измамата не е била толкова съвършена. Че ако е била по-скептична, ако се е взирала по-отблизо, непременно е щяла да прозре истината.

„Имате поща!“ Тя нервно кликна на иконката за електронната поща и прегледа съобщенията. Нищо необичайно — само рекламни материали. Нямаше ново писмо от анонимния кореспондент, който обещавахе да ѝ разкрие интересни подробности. Тя изпита едновременно облекчение и разочарование.

Отново се загледа в красивото, аристократично лице на снимката. Кой е бил този човек, когото бе издигнала на пиедестал? Познавала ли го е изобщо? Замислено се обърна към компютъра, няколко пъти натисна левия бутон на мишката, за да се включи в търсачката „Инфосик“. В продължение на няколко безкрайни секунди се взира в празния екран, после напечата името на Картър Милс.

На монитора се появи списък от дванайсет файла. Кейт набързо ги прегледа. Първите представляваха архив, съдържащ пледоарии на Милс по различни дела. Следваха няколко статии, посветени на обществената му работа във форума за защита на гражданските права — все информация, която не я интересуваше. Ала следващият документ възбуди любопитството ѝ: вестникарска дописка за оспорвания избор на Маделин Уотърс за съдружничка във фирмата. Спомни си, че Джъстин беше споменал подобна публикация в „Американски право“, дори беше обещал да ѝ изпрати копие, но вероятно бе забравил. Бележката, поместена във вестника, беше много кратка — вероятно бе съобщение на телеграфната агенция, но все пак заслужаваше внимание.

Телефонът иззвъня, ала Кейт не вдигна слушалката. Вниманието ѝ беше погълнато от текста на монитора, който не предлагаше нова информация, но все пак раздразни любопитството ѝ. Жалко, че е принудена да използва Интернет, след като съществуват много подобри източници. Ако имаше достъп до Лексис-Нексис — базата данни, която използваша в „Самсън“ — щеше да се добере до много повече информация. Но таксата беше убийствена, а за да получи достъп, бе длъжна да изпише банковия код на клиента. Разбира се, може да прехвърли на фирмата сметката за издирването, но тогава ще се наложи да съчини някаква история, за да оправдае разходите. Поредно затруднение, което нямаше сили да преодолее.

Взе си още малко от спагетите, които вече бяха изстинали. Отмести чинията и впери поглед в телефона, който беше престанал да звъни. Червената лампичка не проблъсваше, което означаваше, че няма записано съобщение. Кейт се запита кой ли се е обаждал, но не е пожелал да остави съобщение. Равнодушно сви рамене и отиде в кухнята да измие съдовете.

Бе само един от стотиците посетители, които през тази петъчна вечер бяха дошли в музея „Метрополитън“. Откъм кафенето долиташе

барокова музика, която той иронично наричаше „асансьорната музика на буржоазията“. Ах, как му се искаше да извика на всички да млъкнат и да им съобщи какво е сторил. Представи си изумлението им и как лицата им се изкривяват от ужас, примесен със страхопочитание.

Бавно заобикаля залата и спря пред серия от мозаечни пана, датиращи от 450 година преди Христа, на които бяха изобразени сцени от завръщането на Одисей. Първото беше пострадало от времето и очевидно бе реставрирано. Въпреки пукнатините изображението още се различаваше — дойката на Одисей мие стъпалата му, но още не подозира кой е всъщност. Едва след като съсече натрапниците и възвърне положението си, Одисей ще захвърли просяшките одежди. А после най-сетне ще даде воля на сълзите си, притискайки в прегръдките си вярната си съпруга.

Победоносното завръщане на Одисей по нещо напомняше неговия подвиг. И той като древногръцкия пътешественик бе отишъл предрешен на бойното поле. И той бе постигнал бляскава победа. Да, имаше повод да празнува. Защото бе отнел не само живота на Картър Милс. Отнел му бе и достойнството, уважението на ближните му. Ще го обвинят за убийството на Маделин, името му ще се покрие с позор.

Защо тогава щастието му не е пълно? Какво го измъчва?

Кейт Пейн!

Като си помисли за нея, мускулите му се напрегнаха. Преди около час ѝ позвъни по телефона, но никой не вдигна слушалката. Разбира се, нямаше намерение да разговаря с нея — щеше да затвори, когато тя се обади. Изпитваше необходимост да чуе гласа ѝ. Изобщо не бе предвидил възможността Кейт да не си е вкъщи. Беше направил справка с календара в компютъра ѝ. И тя като Маделин стриктно въвеждаше ангажиментите си. Сигурно се бе случило нещо непредвидено, в последния момент са я поканили някъде. Но това не я извиняваше.

Щом е възнамерявала да излиза тази вечер, то срещата ѝ трябваше да бъде с него.

Което пък повдигаше друг тревожен въпрос.

Оттогава бе изминала почти седмица, а тя не бе продумала за срещата им. Какво ли я спира? Несъмнено го бе видяла, досетила се е какво е сторил. Тогава защо мълчи? Защо не идва при него?

Въпросите сякаш нямаха край... Той пристъпи към следващия образец на древногръцкото изкуство — малка бронзова скулптура, изобразяваща дискохвъргач. Скритата сила на човека от бронз сякаш се предаде на него, изопна мускулите на ръцете и на бедрата му. Той бе статуята, тя бе негов образ и подобие. Говореше му шепнешком, предавайки му мъдростта на хората, живели в древността. Поучаваше го какво да стори.

Carpe diem.

Отново беше време да действа.

СЪБОТА, 23 ЯНУАРИ

Каменни лъвове охраняваха входа на нюйоркската обществена библиотека. Кейт мина през въртящата се врата и се озова в грамадното фоайе с висок таван и мраморен под. На видно място на стените бяха поставени табелки, информиращи за дарителите. На онези, които бяха потъмнели от времето, бяха изписани имена, познати от учебниците по история — Джон Джейкъб Астор, Александър Хамилтън, Андрю Карнеги. На по-новите се виждаха названията на различни корпорации — Набиско, Кемикъл Банк — нагледно доказателство за икономическите промени.

Кейт възнамеряваше да продължи проучванията, които беше започнала предишната вечер. След като направи справка на гишето за информация, тръгна по дългия коридор към залата за периодичните издания. Тежестта на масивната сграда с мраморни стени и подове сякаш я смазваше. Мина ѝ през ума, че почти целия си живот бе прекарала в подобни внушителни сгради — докато учеше в колежа „Барнард“ и в Харвардския университет, а сега и в „Самсън и Милс“. Здания, които действат потискащо или успокояващо — зависи от гледната точка.

Залата за периодиката също беше просторна, но някак по-уютна. Бледата светлина на зимния ден проникваше през големите прозорци.

— Извинете... — Кейт се помъчи да привлече вниманието на жена, която седеше зад ниско бюро и се взираше в екрана на компютъра.

— Не работя тук — промърмори непознатата, без да откъсва поглед от монитора. — Служителите са ей там.

— О, извинете. — Кейт възнамеряваше да попита къде е това „ей там“, но внезапно забеляза до компютъра брошура, озаглавена „Лексис-Нексис — указател за предлаганите услуги“. Божичко, възможно ли е да е извадила толкова голям късмет?

— Мога ли да ви бъда полезна? — попита библиотекарката, която незабелязано се беше приближила.

— Да, ако обичате. Току-що видях, че имате достъп до Нексис. Възможно ли е да се използва от частни лица?

Библиотекарката кимна:

— Разбира се. Ако желаете, запишете се в списъка на чакащите. Ще разполагате с половин час.

— Има ли някаква такса?

— Услугата е безплатна, но не можете да запишете информацията на дискета или да направите разпечатка.

„Безплатен достъп!“ — въодушевено си помисли Кейт. Не бе пречка, че не може да запише информацията. Ще си води записки. Включи името си в списъка и докато чакаше, се опита да състави план за проучванията. Когато най-сетне ѝ дойде редът, седна пред компютъра и откри базата данни на „Ю Ес Нюз“. Въведе името Картър Милс. След няколко секунди вече имаше резултат — общо 587 материала, в които се споменаваше името на мъртвия. Отвори първия файл, който съдържаеше кратко съобщение на телеграфната агенция за самоубийството на Милс. В следващия съобщението се повтаряше, само че препечатано в някакъв вестник в Кънектикът. В третия файл текстът беше същият.

Кейт се облегна назад и се замисли. Очевидно трябва да стесни параметрите на издирването. Необходими ѝ са по-подробни материали, поместени в „Американско право“ и в подобни публикации. Може би ще има повече късмет, ако промени базата данни. Въведе „Новини в правото“ и зачака. Този път списъкът беше значително по-кратък. Тя набързо го прегледа. Съображения на Картър Милс по някакво антиръстово дело. Забележките му във връзка с решение на Върховния съд. По-надолу следваше негов коментар по повод статия, посветена на оплакванията на адвокатите от натоварването, на което са подложени в големите юридически фирми: „При нас се работи при екстремни условия. Не всеки може да издържи“.

Най-накрая тя намери статията в „Американско право“ за избирането на Маделин за съдружничка. Прочете няколко абзаца, после си записа номера на броя, в който бе публикуван материалът. Малко по-нататък се натъкна на биографична справка за Милс, отпечатана в същото списание по повод назначаването му за управител на фирмата. Отбеляза си да го прочете — определено заслужаваше интерес.

След петнайсет минути взе палтото и бележника си и се приближи до библиотекарката:

— Къде се съхраняват старите броеве на „Американско право“?

— В БНБ — отвърна служителката, но като забеляза озадаченото изражение на Кейт, добави: — В библиотеката за литература за наука и бизнес. Намира се на ъгъла на Медисън Авеню и Трийсет и четвърта улица.

Когато влезе в библиотеката, Кейт изпита усещането, че е попаднала в друг свят. Възможно ли бе тази ултрамодерна сграда, която повече приличаше на луксозен хотел, да е обществена библиотека?

Мина покрай многобройните телевизионни монитори, по които вървяха новини от света на бизнеса, и се приближи до гишето за информация, носещо името на Макгро — един от спонсорите на този клон на библиотеката. Служителката ѝ даде номер, помоли я да изчака повикването и я насочи към гишето, намиращо се в дъното на грамадната зала, което пък беше наречено на друг дарител — Б. Олтман. Кейт с насмешка отбеляза, че докато в централната сграда на библиотеката имената на спонсорите са изписани на дискретни табелки, тук веднага се набиват на очи. Само след няколко минути номерът ѝ се появи на светещото табло. Тя взе малката квадратна кутия с микрофилмите и тръгна към залата, наречена на Хенри и Хенриета Куейд. По това време на деня посетителите бяха много малко. Кейт се боеше дали ще се справи с апарата, но се оказа, че притесненията ѝ са били напразни. На монитора се появи януарският брой на списанието, а тя се интересуваше от броя, издаден през април. Завъртя надясно бутона и разсеяно се загледа в заглавията на статиите, редуващи се на екрана. Класация на големи сделки... имената на адвокатите, спомогнали за осъществяването им, бяха изписани с получерен шрифт. Ключарска публикация за морала в една чикагска юридическа фирма. Биографична справка за прочут посредник от Калифорния...

Най-сетне откри броя, който ѝ трябваше.

На микрофилма снимката на Картър Милс изглеждаше преекспонирана. Статията се състоеше само от шест страници, затова

тя реши да направи разпечатка. Пъхна картата в съответния процеп, натисна бутона за копиране. След пет минути разпечатката беше готова. Кейт пренави микрофилма и го прибра в кутията, взе чантата си, върна се в централната зала, предаде кутията на гишето и се настани зад голямата маса.

Както и очакваше, статията бе едва ли не хвалебствено слово, посветено на Картър Милс. Авторът описваше шеметната му кариера в „Самсън“ и подробно се спираше на аристократичния му произход, сравнявайки Картър с дядо му Сайлъс — един от основателите на фирмата. Сред хвалебствията странно впечатление правеше загадъчното изказване на бащата на прочутия адвокат, Джеймс Милс: „Сигурен съм, че ще успее и в това начинание като във всичко, с което се е захващал. Синът ми никога не позволява на нещо или на някого да застане на пътя му“. Може би не е целял изказването му да бъде язвително, може би е искал само да изтъкне, че синът му винаги осъществява намеренията си. Но нещо подсказваше на Кейт, че двамата са имали сериозни разногласия.

Внезапно си спомни, че съвсем наскоро чу името Джеймс. Кой ли го беше споменал? А, да — Харисън бе нарекъл Картър с това име. Тогава си беше казала, че е само грешка на езика, ала сега придаваше ново значение на случилото се. Дж. Картър Милс — вероятно Дж. е съкращение от Джеймс — той е бил кръстен на баща си. Вероятно в младостта му са го наричали така и Харисън по навик е произнесъл това име. Но защо по-късно е решил да използва второто си име? Дали за да не го объркват с баща му, или причината е друга? Въпреки очакванията си не се беше добрала до кой знае колко обширна информация, но щеше да опита да я използва.

След половин час вече седеше пред компютъра в електронния информационен център на библиотеката. Отново получи достъп в Нексис, а оттам в база данни на „Новини в правото“. Въведе името Джеймс Милс, което се срещаше в седем файла. Ала отново удари на камък. В две от статиите се споменаваха някой си Джеймс Р. Милс, съдружник в юридическа фирма със седалище във Флорида. В другите пет — адвокати в Тенеси, Калифорния и Мичиган. Тя се прехвърли на информационната банка на „Ню Йорк Нюз“.

Вече се отчайваше, че и тук няма да открие нещо, когато вниманието ѝ беше привлечено от заглавие, написано с едри букви:

„Неразгадани убийства: десет престъпления, които препънаха нюйоркската полиция“. За миг тя се втренчи в монитора, после зачете материала. Пропусна описанието на обезглавения труп, открит в Ист Ривър, ритуалното убийство на някакъв учител, докато стигна до текста, който я интересуваше.

16 ЯНУАРИ, 1973

Студена зимна вечер, два часа след полунощ.

„Мария Бърнини, привлекателна двайсет и пет годишна жена, която мечтае да стане актриса, но от три години е сервитьорка в кафене «Ехо», след като е работила две смени подред, се отбива при приятелката си да вземе четиригодишния си син, който отдавна е заспал.

Повече никой не я вижда жива.

На следващия ден я откриват мъртва в апартамента ѝ на Осмо Авеню. Съдебният лекар установява, че преди да бъде застреляна в главата, е била изнасилена и намушкана с нож. Синът ѝ е невредим. Устата му е запушена с парцал, завързан е за стол близо до обезобразения труп на майка му.

В разследването на случая Бърнини настъпва неочакван обрат, когато се установява, че оръжието, с което е била застреляна жената и което е било намерено на местопрестъплението, принадлежи на Джеймс Милс — аматор-историк и потомък на аристократична бостънска фамилия, чието хоби е колекционирането на старинни огнестрелни оръжия. Господин Милс, срещу когото не е повдигнато обвинение, заявил, че не е забелязал липсата на револвера «Колт Лайтнинг», модел 1877 година...“

„Колт Лайтнинг“! Кейт се приведе към монитора, сърцето ѝ биеше до пръсване. Съпадението бе невъзможно! Това бе оръжието, с което е била убита Маделин и с което Милс се бе застрелял. Дори начинът на действие бе един и същ — също като Маделин Уотърс и Мария Бърнини е била намушкана с нож, после е била застреляна в главата.

Усети, че ѝ се спи и тя затвори очи, докато замайването премина. Мария Бърнини е била убита през 1973 година. По онова време Картър Милс е бил на около двацет и пет години — на същата възраст като умъртвената млада жена. Като жената, която е убил.

— Госпожице, приключихте ли?

Тя стреснато изгледа очилатия младеж, който чакаше реда си да използва компютъра.

— Да — отговори. — Само да си събера нещата.

Когато се прибра вкъщи, вече бе решила как да постъпи. Невъзможно бе да запази в тайна разкритията си относно Картър Милс. Искаше ѝ се да разкаже всичко на детектив Валенсия, но все още работеше в „Самсън и Милс“. А във фирмата бяха установени железни правила, на които всички служители безпрекословно се подчиняваха. Нямаше избор, освен да се обърне към Мартин Дрескър.

Реши да въведе в компютъра бележките си, докато реши как да му съобщи ужасната новина. Внезапно сърцето ѝ се сви, като си спомни анонимното съобщение: „Разполагам с информацията относно събитията, разиграли се във вашата фирма, която вероятно ще ви заинтересува. Ако желаете да научите подробности, свържете се с мен“. Изпитвайки неприятно предчувствие, провери електронната си поща, но отново откри само глупави рекламни съобщения, които веднага изтри и се прехвърли в компютърната мрежа на „Самсън и Милс“. Не ѝ се искаше да въвежда бележките си в системата на фирмата, но единствената текстова програма, до която имаше достъп от домашния си компютър, бе тази на „Самсън“. Намираше, че проникването в мрежата на фирмата е прекалено лесно. Дори кръглият глупак би могъл да се досети, че паролата, използвана от всички, е думата „парола“. А може би след събитията от последните дни я е обхванала мания за преследване. В края на краищата коя е тя? Най-обикновена младша сътрудничка. Ако някой се интересува от фирмените тайни, ще проникне в компютъра на някого от съдружниците, не в нейния.

НЕДЕЛЯ, 24 ЯНУАРИ

Не вярваше на очите си, макар вече да бе прочел текста безброй пъти, надявайки се да открие друго значение. Да се увери, че е сгрешил. Ала напразно. Докато четеше нелепите й предположения и абсурдните й теории, го обземаше все по-силен гняв. Защо го прави? Колко безсмислени са твърденията й!

Дълбоко в себе си усети вледеняващ студ, който пропълзя в сърцето и в черния му дроб, в раменете и в тестисите му, сковайки пръстите му, които сякаш залепнаха за клавиатурата на компютъра. Ала той приветства вцепенението, което му помогна да види нещата в истинската им светлина, да разсъждава логично, без да влага чувства.

Въпросите отново закръжиха в съзнанието му като лешояди над разложен труп. Възможно ли бе тя да вярва в онова, което е написала? Че Картър е убил Маделин. Че се е самоубил. Но нали го бе видяла да излиза от кабинета на Милс! Какво си мисли, че е правил там?

Тя проваляше великия му замисъл, унищожаваше вярата му в нея. Защо просто не го попита? Нима не знае, че я очаква? Вместо да се обърне към него, напоследък го избягва. Сякаш той не играе решаваща роля в живота й. Сякаш не съществува!

Нещо не бе наред. Станала бе ужасна грешка. Загледа се в снимката на стената. „Как да постъпя? — попита я безмълвно. — Какво да правя оттук насетне?“ Продължи да се взира в нея, в най-красивата жена на света, очаквайки да му помогне. И както винаги тя не го подведе. Отговори на въпроса му.

Кейт Пейн му принадлежи.

Време е да се държи като негова жена.

ПОНЕДЕЛНИК, 25 ЯНУАРИ

Кейт се събуди от воя на сирени, който се чуваше съвсем наблизко. Разумът я подтикна да стане, ала тялото ѝ отказа да се подчини. В продължение на няколко секунди лежа неподвижно, въпреки че пронизителният звук заплашваше да спуга тъпанчетата ѝ. После разумът ѝ се задейства и тя осъзна, че е в леглото си, а будилникът ѝ звъни. Когато се пресегна да изключи алармата, ѝ се стори, че ръката ѝ е тежка като олово.

Стана от леглото, но замайването ѝ не премина, едва се държеше на краката си. Реши, че ще се почувства по-добре, ако хапне нещо. За пръв път не ѝ се налагаше да бъде във фирмата още в девет часа. Защо да не си приготви нещо за закуска? Но както обикновено хладилникът ѝ беше празен. Тя облече палтото си и излезе.

Улиците бяха побелели от снега, който беше паднал през нощта. Въпреки че разстоянието до „Забар“ беше кратко, разходката я освежи. Легендарният универсален магазин вече гъмжеше от посетители — пътеките между рафтовете с хранителни стоки бяха задръстени от хора с големи колички. Млада жена, която критично оглеждаше щанда за сирена, се приведе към малкия си син и изсъска:

— Ще те напляскам, ако не престанеш да мрънкаш!

Някакъв елегантен младеж с вид на висш служител в преуспяваща фирма, се обърна към спътника си, с когото си приличаха като две капки вода:

— Иска ми се да бъда като него — тъпанар и нимфоман.

Докато отиваше към щанда за пушена риба, Кейт разсъждаваше върху случайно дочутата фраза и се питаше дали има мъже-нимфомани, или терминът е запазен само за нежната половина от човечеството. Взе си пакет пушена съомга, после напълни количката с млечни продукти, но преди да се отправи към касата, ѝ хрумна, че отдавна възнамерява да си купи тостер. Забърза към стъпалата, водещи към втория етаж.

Тъкмо когато се канеше да попита къде са изложени тостерите, погледът ѝ попадна на комплект тъмносини емайлирани тенджери и домакински приспособления, между които и уред за печене на месо на открит огън. Представи си как вечеря пред камината с приятели, които гощава с приготвени от нея говежди бифтеци. Не издържа на изкушението и реши да купи уреда. Взе кашончето, после си избра тостер от любимата си марка „Браун“ и тръгна към касата, въпреки че се изкушаваше да разгледа и другите стоки. „Престани! — упрекна се мислено. — Първо, едва ще занесеш и тези покупки до къщи, второ, ако останеш още малко, нищо чудно да се сдобиеш я с уред за печене на хляб, я с приспособление за приготвяне на вафли!“

Днес не ѝ се налагаше да отива във фирмата. Всъщност нямаше никаква наложителна работа. Но мисълта да остане през целия ден къщи я потискаше. Ако отиде на работа, поне ще бъде сред хора, няма да се чувства самотна и изоставена.

— Вие сте изключително нелюбезен! Вчера купих този уред, но се оказа дефектен! Дефектен! Настоявам да разговарям с управителя. Чувате ли? Още сега!

Човек на средна възраст притискаше към гърдите си пластмасов миксер, а продавачът го наблюдаваше с очевидно безразличие. „Та това е само някакъв си миксер — помисли си Кейт. — Едва ли струва повече от трийсет долара.“ Но когато след десетина минути излезе от магазина, продължаваше да размишлява върху сцената, на която беше станала свидетелка. Приповдигнатото ѝ настроение се бе изпарило, чувстваше необяснима тъга. Пред очите ѝ бе вбесеният клиент, който крещеше на равнодушния продавач. Изведнъж ѝ просветна. „Не става въпрос само за него, а за онова, което той символизира. Всеки човек изпитва страх, бои се, че не ще може да се защити — помисли си. — И страховете ни са оправдани. Виж какво се случи с Маделин...“

Перонът на метростанцията беше безлюден — Кейт си каза, че навярно за малко е изпуснала мотрисата. Загледа се в тунела, но очилата ѝ се замъглиха. Отстъпи далеч от релсите, да не би да стане жертва на някой психар, който да я хвърли пред вагоните на мотриса, и извади кърпичка от чантата си.

Като свали очилата си, гледката се разфокусира. Мяркаха се неясни силуети, обгърнати от сивосинкава светлина. Избърса стъклата, но тъкмо когато се канеше да си сложи очилата, пред погледа ѝ се мярна някаква сянка. Сърцето ѝ лудо затуптя, дъхът ѝ спря. Господи, какво ѝ става? Какъв е този пристъп на паника?

Побърза да сложи очилата си и припряно се огледа, но видя само някаква жена с черно палто, която вървеше по перона. Кейт я проследи с поглед, като се опитваше да се успокои. Страхът постепенно я напусна.

Макар да си повтаряше, че не е имало повод за паника, нервите ѝ бяха изопнати. Усещаше странно замайване и смътна боязън. На какво ли се дължеше реакцията ѝ? Сянката, която се мярна пред замъгления ѝ поглед, бе събудила някакъв спомен...

Внезапно се озова в коридора пред кабинета на Милс през фаталната съботна вечер. И тогава беше спряла да почисти стъклата на очилата си, а в полезрението ѝ се появи размазан силует, който бързо изчезна по коридора...

Тя се вцепени. Не виждаше нищо, не чуваше съобщението по високоговорителя. Съзнанието ѝ беше съсредоточено в спомена. Ако не се е излъгала — а тя знаеше, че не е — то Милс не е бил сам през онази нощ. В такъв случай може би не се е самоубил, а е бил убит.

Тя нетърпеливо пристъпи към релсите, питайки се защо се бави мотрисата. Докато се взираше в зейналия тунел, я осени прозрение: „Ако Картър Милс не се е самоубил, то един опасен престъпник още е на свобода!“.

Мартин Дрескър въртеше между пръстите си кламер — ту го изправяше, ту го сгъваше. Лицето му имаше пръстен цвят, бръчките на челото и около устата му бяха като дълбоки бразди. Помътнелите му очи бяха безизразни. По нищо не личеше, че слуша какво му говори Кейт. Ала когато тя млъкна, Дрескър най-сетне я погледна.

— Тогава не сте били с очила, госпожице Пейн — отбеляза. — Признавате, че без тях не виждате абсолютно нищо. — Той отново се втренчи в кламера и го заизвива, за да възвърне формата му.

— Вярно е — призна тя. — Но съм сигурна, че в коридора имаше някого, само че не видях кой е.

— Тогава защо веднага не го съобщихте на полицията?

— Както вече споменах, едва днес споменът възкръсна в паметта ми. Предполагам, че в събота вечер още съм била в шок.

— Странно — забравили сте го веднага, след като се е случило. След два дни обаче внезапно се сещате. Правилно ли съм ви разбрал?
— Тонът на Дрескър беше като на адвокат, който разпитва свидетел в съда.

— Да, тъкмо това се случи — настоя тя. — В събота бях изпаднала в шок, съзнанието ми беше замъглено.

— Значи по времето, по което съзнанието ви е било замъглено, предполагате, че сте видели някакъв смътен силует пред кабинета на Картър Милс, така ли?

— Тогава още не бях изпаднала в паника — престорено спокойно изрече Кейт. — Сигурна съм, че видях нещо. — Каза си, че няма да позволи на Дрескър да я манипулира. Знаеше накъде бие — целта му бе да я принуди да скрие истината, да признае, че се е заблудила. Ала докато тя отстояваше твърдението си, Дрескър бе безсилен.

Той се понамести на креслото, сетне плъзна кламера по нокътя на левия си палец. После повтори „операцията“ с показалеца. Кейт изумено го наблюдаваше, питайки се дали не халюцинира. Мартин Дрескър наистина ли почиства ноктите си? В кабинета се възцари тишина. Той най-сетне остави кламера и отново заговори:

— Госпожице Пейн, разбирам нежеланието ви да повярвате, че Картър Милс е бил хладнокръвен престъпник. Работили сте за него, сигурно сте се възхищавали от качествата му. Но трябва да приемете фактите. Картър е убил Маделин, после се е самоубил.

Донякъде ви оправдавам. Предполагам, че вярвате в онова, което споделихте с мен. Но истината е, че грешите. На никого няма да позволя да петни репутацията на нашата фирма. Разбрахте ли?

Докато го слушаше, Кейт така се разгневи, че не беше в състояние да му отговори. Едно беше да не ѝ вярва, съвсем друго — да ѝ нареди да укрива от полицията доказателства за убийство. По този път няма да загуби самообладание, няма да издаде чувствата си. Прехапа устни и го погледна в очите:

— Разбрах.

Гневът още бушуваше в гърдите ѝ, когато спря пред кабинета на Джъстин. Вратата беше отворена, той говореше по телефона. Без да прекъсва разговора, Джъстин ѝ махна да почака. Тя влезе и придърпа един стол. Докато се взираше през прозореца, чуваше откъслечни фрази: „групов иск на акционерите“, „измама на съда“... Гласът му сякаш я успокояваше, дори съжали, когато той затвори телефона.

— Какво се е случило? — Той внимателно я изглежда.

— Нищо особено — махна с ръка Кейт. Запита се колко ли пъти през последните седмици го е лъгала. Но нямаше избор — струваше ѝ се нечестно да го въвлича в тази история. Налагаше се да се справи сама.

— А ти какво правиш? — попита. — Май имаш много работа.

— Ами... искам до сряда да свърша най-наложителното.

— Защо толкова си се разбързал?

— С Лора заминаваме в сряда вечерта. Ще ми се да си тръгна от тук по-рано.

— О, да... — промърмори тя. Забравила бе, че я беше предупредил за предстоящото пътуване с новата си приятелка. Усети странна тежест в гърдите си, като че ли сърцето ѝ се беше превърнало в камък. Джъстин ще замине с Лора, а тя отново ще бъде самотна.

— Къде отивате? — попита, надявайки се да не е прозрял чувствата ѝ.

Дори да беше забелязал нещо необичайно, той не се издаде.

— В Кънектикът — отговори. — Но не си спомням точно къде — Лора направи резервацията.

Настроението на Кейт още повече се помрачи. Представи си как двамата се смеят и разговарят, как кроят планове за пътуването. Джъстин вече има свой живот, за който тя не знае нищо. И това бе само началото. Тя мрачно се загледа в семейната снимка, поставена на полицата с книги. Джъстин и сестра му седяха на тясно канапе, той я прегръщаше през раменете. Зад тях стояха родителите им. Светлорусата коса на Сара Даниелс беше прибрана на висок кок. Носеше лилава копринена рокля и огърлица от перли. Редом с нея беше съпругът ѝ. Сериозното му изражение отговаряше на професията му на университетски преподавател.

Докато гледаше снимката, Кейт се почувства изоставена от всички, все едно беше малката кибритопродавачка от едноименната приказка на Ханс Андерсен. Нормалните хора имат семейства — близки, които ги подкрепят, защитават и безрезервно ги обичат. А тя си няма никого на този свят. Мразеше да се самосъжалява, но в крайна сметка какво ѝ бе поднесъл животът, освен безкрайна поредица от загуби? Понякога ѝ се струваше, че изтърпява наказание заради някакъв грях. Разбира се, знаеше, че не е вярно. Нямаше вина за нещастията, които я бяха сполетели — разводът на родителите ѝ, смъртта на майка ѝ, изневярата на Майкъл. Но може би ѝ се искаше да върва в обратното. Да си внушава, че съществува причина за развоя на събитията.

— Кейт!

Тя се сепна. Като срещна разтревожения поглед на Джъстин, промърмори:

— Извинявай, днес съм много разсеяна. — Прокара пръст по дървената странична облегалка и замислено продължи: — Спомняш ли си правилото за доверието? Как ако нямаш уговорка с някого, можеш чрез измама да го принудиш да работи за теб. Например ако видиш, че някакви хора по погрешка косят моравата пред твоята къща, да ги оставиш да свършат работата докрай. Знаеш, че те очакват възнаграждение за труда си. Невъзможно е да се измъкнеш, като заявиш, че не си им възлагал работата.

— Да, спомням си.

Кейт подозираше, че Джъстин я слуша с половин ухо, но толкова се бе разгорещила, че не я беше грижа.

— Според мен същото правило трябва да важи и при връзката между двама души. Например, ако се обясниш на някого в любов, да не можеш по-късно да се отметнеш. Особено ако партньорът ти се е доверил, взел е думите ти за чиста монета и е направил нещо против собствения си интерес.

— Божичко, Кейт! — изсмя се Джъстин. — Как ти хрумна подобна шантава идея? Уверявам те, че е неосъществима от правна гледна точка.

— Не твърдя, че е осъществима — кисело отвърна тя. — Но смятам, че в един свършен свят взаимоотношенията трябва да се изграждат на тази основа. Ако животът беше справедлив...

— Да разбирам ли, че не си привърженичка на развода по взаимно съгласие, при който не се разисква въпросът за вината?

Кейт сви рамене:

— Не зная... Може би онова, което предлагам, е неприложимо в реалния свят. Но това не означава, че е погрешно. Хората трябва да спазват обещанията си. Да не се отричат от дадената дума. Да не се преструват, че миналото не съществува.

Джъстин погледна купчината документи на бюрото си.

— Извинявай, знам, че си много зает. Ей сега си тръгвам — промълви тя, но не помръдна, а продължи да го наблюдава. Изглеждаше уморен — може би бе прекарал безсънна нощ. Но въпреки това бе готов да я изслуша, да бъде до нея в най-тежките ѝ мигове.

Сълзи напиреха в очите ѝ, в гърдите ѝ бушуваха смесени чувства. Благодарност, скръб, копнеж и някакво неопределено чувство, което ѝ напомняше за миналото и което бе забравила — приятно и същевременно причиняващо страх. Чувство, което може или да я спаси, или да я унищожи. Изведнъж се сепна — бе разбрала какво изпитва.

Любов!

Слисано се втренчи в Джъстин. Лицето му ѝ беше до болка познато, но сега сякаш го виждаше за пръв път. Заля я гореща вълна. Стори ѝ се, че в гърдите ѝ се топи или разрушава нещо, за чието съществуване не подозираше. Почувства как устните ѝ потръпват в усмивка, едва не се изсмя. Нима е била сляпа? Как досега не го е разбрала? Една-едничка мисъл владееше съзнанието ѝ — влюбена е в Джъстин!

— Извинявай, Кейт, обаче наистина трябва здраво да се захвана за работа. Лора ще ме убие, ако в сряда закъснея.

Тя се върна към действителността както спуканият балон пада към земята. На какво се надява? Джъстин е щастлив. Щастлив с друга жена. Сведе очи и си спомни друга приказка — за малката русалка, която се влюбила в един принц. За да заприлича на човешко същество, тя разрешила на вещицата да отреже езика ѝ и така завинаги загубила способността да говори. Обречена била и на ужасни мъки — при всяка стъпка сякаш остри ножове се забивали в краката ѝ. В края на краищата така и не успяла да спечели сърцето на принца. Той се оженил за момиче, което било смъртно като него.

Тя скочи на крака:
— Е, тръгвам си.

ВТОРНИК, 26 ЯНУАРИ

Детектив Кати Валенсия погледна флуоресциращите цифри на екранчето на радиочасовника — беше три часът и дванайсет минути след полунощ. По принцип спеше тежко, но през последните няколко нощи сънят ѝ беше неспокоен. Леко отмести ръката на съпруга си, за да не го събуди, и стана от леглото.

Слезе по стълбите и отиде в кухнята. Напълни чайника с вода и го сложи на котлона, сетне седна до масата. Измъкна от купчината вестници някакво модно списание и разсеяно го запрелиства. Типичната за жените суетност ѝ беше чужда, държеше само дрехите ѝ да бъдат изпрани и добре изгладени. С носталгия си спомняше първите си години в полицията, когато не ѝ се налагаше да решава какво да облече, а сутрин още полусъннена навличаше униформата и тръгваше към участъка. Но прелистването на модните списания ѝ действаше успокояващо. Внимателно разглеждаше прекалено слабите манекенки, чиито празни очи се вираха в обектива. Може би им завиждаше заради пълното им безразличие към заобикалящия ги свят. Самата тя проявяваше прекалена загриженост към чуждите проблеми и макар да осъзнаваше грешката си, не можеше да се промени.

Чайникът завря. Тя изключи котлона, изсипа пакетче обезмаслено нес какао в порцеланова чаша с надпис „Спасете човечеството“, добави гореща вода и отново седна до масата. Усети как нещо меко се притисна до крака ѝ.

— Здравсти, господин К.! — Наведе се, погали оранжевия котарак, после го взе на скута си. Всъщност домашният любимец се наричаше Картофчо — име, дадено му от тригодишната ѝ племенница. Котаракът впери в нея жълтеникавите си очи, изтегна се на коленете ѝ и моментално заспа. Валенсия въздъхна — жалко, че Картофчо не може да ѝ каже каква е тайната на здравия сън.

Отново отпи от какаото, облегна се на стола и затвори очи, опитвайки се да не мисли за нищо. Ала съзнанието ѝ отказваше да се „изключи“. Отново се замисли за „Самсън и Милс“. Дни наред се

опитваше да забрави трагичните събития в прочутата юридическа фирма. В края на краищата разследването и на двата случая беше приключило, след като шефовете му бяха дали приоритет. Ала непрекъснато я измъчваше усещането, че са били пропуснати важни факти. Взе бележник и писалка, прокара права линия по средата на празната страница, над едната колонка написа „за“, над другата — „против“. Съвси вежди, скъса листа хартия, смачка го на топка и го запрати в кошчето за смет в ъгъла на кухнята. Следващия лист разчерта на три колони. Над първите две отново написа „за“ и „против“, над третата — „без мнение“.

Замисли се какво ѝ е известно за смъртта на Картър Милс. Какъв е бил мотивът му? Ако наистина е убил Маделин Уотърс, може да се допусне, че е сложил край на живота си заради угризения на съвестта или от страх да не бъде разкрит. А може би причината се крие във финансовите злоупотреби, за които Дрескър беше представил доказателства. Тя записа тези факти в графата „за“, после отново се облегна назад.

Още какво знае за последните дни на Милс? Направило ѝ беше впечатление, че изглежда доста умислен. Но може би това е била нормална реакция — все пак е била убита колежка, която при това е била негова любовница. В третата графа тя записа: „поведение/настроение“. Замисли се за предсмъртното писмо, в което се намекуваше за провал и отчаяние. Фактът, че бе напечатано, не написано на ръка, беше първият предупредителен сигнал. Възможно ли бе бележката да е била написана и оставена от убиеца на адвоката? Мисълта не ѝ даваше покой, но за съжаление нямаше начин да докаже подозренията си. Засега ще отнесе предсмъртното писмо към третата графа.

Веществените доказателства — доколкото ги имаше — не хвърляха светлина върху случилото се. Върху оръжието имаше отпечатъци от пръстите на Милс, но по ръцете му не бяха открити следи от барут. Разбира се, това не беше необичайно. Наличието на остатъчно вещество щеше да докаже, че Милс е стрелял с револвера, а липсата му не означаваше, че адвокатът не е използвал оръжието, но все пак даваше повод за съмнение, че друг е дръпнал спусъка. Фактът, че револверът бе намерен върху бюрото, също не ѝ беше от помощ. Ако го бяха открили в ръката на Милс — така наречената „мъртвешка

хватка“ — щяха да имат доказателство за самоубийство. Но подобно явление беше голяма рядкост, дори някои полицаи твърдяха, че е измислено.

Така се бе задълбочила в разсъжденията си, че когато отново отпи от чашата си, такаото вече беше изстинало. Прегърна спящия Картофчо и го пренесе на стола. Котаракът вдигна глава, сънено примигна, сви се на кълбо и отново заспа. Валенсия пъкна чашата с какао в микровълновата фурна, за да се стопли.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Отиде в дневната и застана пред библиотеката, която беше монтирана в ниша под стълбището. На полиците мирно съжителстваха романчета с меки корици, учебници по криминология, готварски книги и наръчници от типа „Направи си сам“. Отне ѝ известно време да намери дебелия том, озаглавен „Практически наръчник за разследване на убийства: методи, процедури, криминологични тестове“. Взе го и се върна в кухнята.

Извади чашата от микровълновата фурна, после лекичко побутна Картофчо. Той отвори едното си око, изгледа я укорително, скочи от стола и бавно прекоси кухнята, за да си намери местенце, на което няма да обезпокояват съня му. Валенсия се настани на стола, който беше затоплен от котарака, и отвори наръчника. Разделът „Самоубийство“ имаше няколко подраздела — видове, техника на разследването, информация за миналото на лицето, смърт при подозрителни обстоятелства...

Смърт при подозрителни обстоятелства — тъкмо това я интересуваше. Разгърна наръчника на страницата, посочена в индекса, и се втренчи в текста, който бе подчертала при друг случай:

„Разследване на подозрителна смърт е онова, при което обстоятелствата подлежат на тълкуване...“

След като прочете целия текст, тя се замисли, опитвайки се да си припомни подробностите от местопрестъплението: стените, изплискани с кръв, трупът на стола зад бюрото, съдружниците във фирмата, които мълчаха като заговорници от улична банда, потресената млада адвокатка, която беше открила мъртвеца.

Даваше си сметка, че безпокойството ѝ не е предизвикано само от смъртта на Милс. Около убийството на Маделин Уотърс също имаше неяснота, липсваха солидни доказателства за самоличността на човека, който е отнел живота ѝ. А предполагаемото самоубийство на Картър Милс с нищо не допринесе за изясняване на случая. Първо, след като Уотърс е била умъртвена, някой си е направил труда и е рискувал, за да премести трупа на място, на което лесно ще бъде намерен. Каква причина би накарала Милс да го стори?

В тази постъпка се криеше умисъл. Психологът, когото местният вестник цитираше, беше обявил убиеца на Маделин за човек с умствено разстройство, но, изглежда, заключението му бе прибързано. Първо, престъпникът бе успял да пренесе и да остави трупа на видно място, без да предизвика подозрение. Дори позата, в която бе мъртвата, подсказваше желанието му да упражнява контрол. Още по-категорично доказателство, че престъплението не е извършено от луд, бе обаждането по телефона, чрез което бе подмамил жертвата. Знаел е, че Маделин има уговорена среща с Торп, и бе намерил начин да промени часа. Накратко — беше ѝ устроил капан. Действията му подсказваха, че е разработил план, обръщайки внимание дори на най-незначителните подробности, което бе непосилно за човек с нарушено умствено равновесие.

Разбира се, някои факти донякъде подкрепяха теорията на психолога. Липсата на семенна течност, зверските рани с нож по лицето и гърдите на жертвата, нанесени след смъртта ѝ, свещта, вкарана във влагалището ѝ, говореха, че убиецът е психопат, който е неспособен да осъществи полов акт и е изпълнен с неконтролируема ярост. Ала обезобразяването на трупа и сексуалната гавра може би са за заблуда на полицията — известни бяха подобни случаи. Лукав престъпник инсценира убийство, типично за човек с умствено разстройство, и праща полицаите за зелен хайвер. Самият той може би е образцов гражданин, любящ съпруг и баща. Никой не би го заподозрял в ужасното престъпление.

Картър Милс имаше желязно алиби, но за времето след осем часа. Трудно би било за толкова кратко време да убие Уотърс и да я захвърли на брега на реката, но не и невъзможно. И все пак какъв е бил мотивът му? Освен това някак си не се връзваше този красив и преуспяващ човек да е убиец-психопат. По принцип при всяко

разследване детективите от отдел „Убийства“ се ръководеха от теорията, че извършителят винаги оставя следи на местопрестъплението, а пък престъпното деяние оставя отпечатъка си върху него. Но този път липсваха каквито и да били улики — например отпечатъци от пръсти, косми или семенна течност. Лабораторните анализи показваха, че кръвта е само на жертвата. Може би именно по тази причина с Глейзър се бяха отказали от по-нататъшно разследване. Не, имаше още една причина, и то много по-сериозна — силният натиск, оказан от кмета. Извадиха „късмет“ със самоубийството на Милс — за всички беше удобно да повярват, че той е умъртвил бившата си любовница.

Ала преди той да сложи край на живота си, Валенсия имаше усещането, че най-сетне са тръгнали по вярна следа. Добрали се бяха до копие от завещанието на Маделин Уотърс, според което цялото ѝ имущество отиваше в ръцете на бившия ѝ съпруг Сам Хауел. Доста изненадващо предвид твърденията му, че от години не е виждал Маделин. Възнамеряваха да го подложат на тест чрез детектора на лъжата, обаче след самоубийството на Милс разследването беше прекратено.

Ала мислите, които тя нарочно бе изтикала в дъното на съзнанието си, нощем я преследваха и не ѝ даваха покой. И тази нощ сънят ѝ бе неспокоен, а в три часа вече беше на крак. Отново и отново си блъскаше главата над въпроси, на които нямаше отговор. Най-много я измъчваше мисълта дали не са сгрешили, като с лека ръка извадиха Сам Хауел от списъка на заподозрените.

Сутринта Кейт отново изми пода на кухнята, въпреки че блестеше от чистота. Хрумна ѝ нелепата мисъл, че между апартамента и живота ѝ сякаш има обратнопропорционална зависимост — докато хаосът в живота ѝ се задълбочава, жилището ѝ става все по-подредено. Тъкмо прибираше кофата в килера, когато чу телефонът да звъни. Веднъж, два, три пъти, после се включи секретарят. Тя напрегна слух и чу мъжки глас, който ѝ се стори познат. Кой ли се обаждаше? Може би Дъглас Маколи... Всъщност изобщо не я интересуваше...

Още не можеше да се съвземе от шока, който беше преживяла по време на вчерашния разговор с Дрескър. Не проумяваше какво се бе

случило. Всеизвестна бе омразата му към Картър, но пренебрежението, с което се бе отнесъл към разкритията ѝ, беше необяснимо. Как бе възможно да проявява такова безразличие, ако убиецът психопат още е на свобода? Поведението му бе абсурдно.

Освен ако...

Предположението смрази кръвта ѝ. Ами ако самият Дрескър е замесен? Спокойно би могъл да разбере какви са ангажиментите на Маделин за всеки ден от седмицата. Смъртта на Милс щеше да му донесе само облаги. Но защо му е да убива Уотърс? „Мотиви — дал Господ“ — помисли си иронично. Ако се вярва на Дженифър, Маделин е имала връзка и с него, но не им е потръгнало. Или пък причината е финансова злоупотреба, което донякъде се потвърждаваше от фактурите, издадени от „Уайд Уърлд“. Дори съществуваше възможност, макар и почти невероятна, той да е убил Уотърс, за да натопи Картър.

Тя се помъчи да си спомни кога за последен път е видяла Дрескър в нощта, през която бе умрял Милс. Видяла го беше на празненството, но не беше сигурна точно кога. Възможно ли бе да се е измъкнал незабелязано, да е убил съперника си, а после да се е преструвал на ни лук ял, ни лук мирисал?

Внезапно ѝ хрумна още по-тревожна мисъл. Вчера беше споделила с него подозренията си, без да предположи, че именно той е човекът, чиято сянка бе видяла в дъното на коридора. Следователно сега представляваше заплаха за него. Устата ѝ пресъхна, за миг се облегна на стената, за да запази равновесие. Излезе от килера, избърса ръцете си и отиде да вземе чантата си. В портмонето си пазеше листчето с телефонния номер, който беше преписала от визитната картичка на Валенсия. Червената лампичка на телефонния секретар мигаше, ала без да прослуша записа, Кейт набра номера на полицейската служителка.

СРЯДА, 27 ЯНУАРИ

Наближаваше четиринайсет часът. Кати Валенсия загриза химикалката си и се запита какво да предприеме. От вчера следобед търсеше по телефона Кейт Пейн, но още не беше говорила с нея. Сякаш младата адвокатка я избягваше. Предположението ѝ беше абсурдно — та нали самата Кейт я беше потърсила. Оставила бе съобщение, в което изрично настояваше детектив Валенсия да ѝ звъни само на домашния телефон. При нормални обстоятелства Валенсия щеше да уважи молбата ѝ, но нещо в гласа на младата адвокатка сериозно я обезпокои. Не, трябва незабавно да се свърже с нея, ще я потърси в службата. Все пак ще използва личния си клетъчен телефон и само Кейт ще разбере кой се обажда.

— Канцеларията на Кейт Пейн. — Жената, която вдигна слушалката, говореше с бруклински акцент.

— Кейт там ли е? — попита Валенсия, все едно беше приятелка на адвокатката.

— Не, днес отсъства.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

— Нямам представа. Ако желаете, оставете съобщение. Тя непременно ще ми се обади и ще ѝ го предам.

— Не, благодаря. Ще позвъня по-късно. — Но преди да затвори телефона, младата жена отново заговори:

— Ако днес не се свържете с нея, утре в четири тя със сигурност ще бъде тук. Има уговорена среща.

Кейт се прибра вкъщи едва привечер. Чувстваше се лека като перце, дори настроението ѝ се беше повишило. Най-сетне беше послушала Тара и беше прекарала деня в прочутия лечебен център „Пенисюла“. Сауна, масаж, козметични маски — „програмата“ беше изморителна, но резултатът бе забележителен. Щом погледна телефона, доброто ѝ настроение се изпари. Червената лампичка гневно

примигваше. По време на отсъствието ѝ на секретаря бяха записани пет обаждания.

Но лошите ѝ предчувствия не се сбъднаха. Оказа се, че три пъти я е търсила детектив Валенсия, другите две съобщения бяха от Тара и Сам Хауел.

„Непрекъснато мисля за теб, Кейт — казваше той. — Питам се как я караш. Не знам какви са плановете ти, но в края на седмицата ще бъда в Ню Йорк. Съгласна ли си да се срещнем, ако имаш време?“

Посланието на Сам я изненада. Даде си сметка, че винаги, когато разговаря с него, се случва нещо странно. Побягнала бе от дома му в Саг Харбър, а при последния им разговор по телефона прекъсна връзката с обещанието да му позвъни отново, което не бе изпълнила. Утре щеше да се обади и на него, и на Тара, обаче разговорът с детектив Валенсия не търпеше отлагане.

Посегна към слушалката, но изведнъж се отказа. За пръв път от доста време депресията я беше напуснала. Струваше ѝ се, че страховете ѝ са били пресилени, дори се запита дали наистина е видяла силует на човек пред кабинета на Милс. В края на краищата, когато е без очила, е съвсем безпомощна. Защо си е въобразила, че е зърнала някакво движение в дъното на коридора?

Бавно отдръпна ръка — разговорът с Валенсия също можеше да почака до утре. Ще провери електронната си поща и веднага ще си легне.

Но когато прегледа новите съобщения, изтръпна. Имаше ново послание от Адам 0116. Обзе я лошо предчувствие. Сякаш студен юмрук стисна сърцето ѝ. Съобщението гласеше:

„Разполагам с важна информация по въпрос, който живо ви интересува. Предполагам, разбирате за какво става въпрос. Ако искате да научите подробностите, елате утре в 21 часа в хотел «Роялтън».“

Кейт като хипнотизирана се взираше в екрана. Ресторантът и барът в „Роялтън“ се посещаваха предимно от хората от хайлайфа, хотелът се намираше близо до клуб „Харвард“.

„Разполагам с важна информация по въпрос, който живо ви интересува.“

Не, не бива да ходи на срещата. Абсурдно е... пък и опасно.

Въпреки това продължаваше да се взира в екрана.

Няколко пъти беше ходила с приятели в бара на хотел „Роялтън“. Не се излагаше на опасност — та нали ще бъде заобиколена от толкова много хора? Пръстите ѝ заиграха по клавиатурата. Посланието ѝ бе лаконично: „Приемам“.

ЧЕТВЪРТЪК, 28 ЯНУАРИ

Минаваше три часът, когато отиде в „Самсън и Милс“. Като чу стъпките ѝ, Дженифър надникна иззад списанието, което четеше.

— Здравсти! Питам се дали ще дойдеш.

— Ето че съм тук — промърмори Кейт. Нямахше желание да разговаря, през целия ден я измъчваше главоболие. Ако не беше срещата ѝ с Джоузи, нямаше да стане от леглото.

— Някаква жена упорито се опитва да се свърже с теб... осведоми я Дженифър. — Днес звъня три-четири пъти.

— Благодаря. Сигурно пак ще се обади. — Кейт зарови в чантата си за ключовете.

— Не ги търси, отключено е — осведоми я секретарката. — Джъстин те чака.

— Джъстин ли? — изуми се тя. По това време Джъстин трябваше да пътува за Кънектикът заедно с красивата Лора.

Като откряна вратата, сърцето ѝ запърха като пленена птичка. Той седеше зад бюрото ѝ и се взираше в монитора на компютъра. Вдигна очи, погледите им се срещнаха. Като по чудо главоболието на Кейт престана, идваше ѝ да полети от радост. Не знаеше и не се интересуваше защо не е заминал. Стигаше ѝ, че вижда любимото лице.

— Защо още си тук? — попита. Усещаше, че се хили като слабоумна, ала не можеше да се въздържа. Странно, но и Джъстин се усмихваше.

— Затвори вратата, Кейт!

— Моля?

— Затвори вратата. Искам да ти покажа нещо.

Тя побърза да се подчини, сърцето ѝ се свиваше от приятно предчувствие.

— Хайде, изплюй камъчето — подхвърли престорено шеговито. — Не ме дръж в напрежение.

— Ела да видиш нещо. — Той посочи монитора.

Кейт се приближи.

— Какво си... — Гласът ѝ пресекна. Джъстин преглеждаше записките ѝ за Картър Милс, които беше нахвърлила след посещението в библиотеката. Но защо? И как бе влязъл в компютъра ѝ?

— Какво е това, Кейт? — обвинително попита той.

— Щях да ти кажа, Джъстин, честна дума! Но не исках да замесвам и теб. Още повече, че засега нещата са неясни. Може би няма повод за безпокойство...

— Не си криви душата! — прекъсна я Джъстин.

Понечи да му отговори, но изведнъж почувства, че нещо не е наред. Какво търсеше Джъстин в кабинета ѝ? Кой му дава право да чете записките ѝ?

— Всъщност защо си тук? — попита го и усети, че гласът ѝ трепери.

Той не отговори. Стана и тръгна към нея, но изведнъж спря, сякаш се колебаеше какво да стори. Брадата му беше набола, капчици пот блестяха на челото му. Отново пристъпи към нея, сякаш възнамеряваше да я прегърне. Допреди миг копнееше за близостта му, но изведнъж изпита необясним страх. Неволно отстъпи назад.

— Какво ти става, Кейт? — Устните му отново се разтегнаха в усмивка. — Знаех, че днес ще бъдеш тук, затова те изчаках. Не се ли радваш да ме видиш?

— Ами... аз... — измънка тя, докато се питаше какво става. Може би наистина полудява. Може би случилото се през последните дни ѝ се е отразило по-зле, отколкото предполагаше. Та това е Джъстин. Джъстин! От какво се страхуваше?

Поклати глава и престорено се засмя:

— Не знам какво ме прихваща... обаче изпитах странно усещане... — Отново млъкна, без да довърши мисълта си. Сигурна бе, че нещо не е наред, само че не разбираше точно какво. Докато се мъчеше да осмисли случващото се, разсеяно се взираше в Джъстин. Той бръкна в джоба на самото си.

Като по магия в ръката му се появи револвер.

Джоузи тътреше крака по коридора. Днес бе закъсняла с петнайсет минути заради скапаното метро — Кейт сигурно бе вбесена

и нямаше да приеме обяснението ѝ. Пък и защо да ѝ вярва, след като толкова пъти бе измисляла най-различни оправдания?

Секретарката вдигна поглед от списанието, което четеше, и любезно се усмихна:

— Здравсти, Джоузи. Как си?

Чернокожото момиче сведе глава и запристъпва от крак на крак:

— Добре съм. Мотрисата на метрото се повреди на Четирийсет и втора улица, затова закъснях.

— Не се безпокой. — Дженифър окуражително се усмихна. — Кейт излезе преди малко и още не се е върнала. Този път тя закъсня.

— Така ли? — Ококори се Джоузи.

— Абсолютно. Днес е твой ред да ѝ почетеш конско.

Джоузи широко се усмихна. Кейт закъснява! За пръв път щастие ѝ се усмихва. Разбира се, няма да насилва късмета си. Никога повече няма да закъснява.

Секретарката ѝ посочи един стол:

— Седни да я почакаш. Сигурно всеки момент ще се върне.

Тръгнаха по Пето Авеню, пробивайки си път сред тълпите от минавачи. Джъстин я прегръщаше през кръста с лявата си ръка, а с другата, която бе скрита под пелерината, притискаше револвера до ребрата ѝ. Страната ѝ се допираше до рамото му, вълненото му палто драскаше кожата ѝ. Кейт напразно се опитваше да привлече вниманието на някого, да потърси помощ. Но никой не поглеждаше към нея.

Тя крачеше машинално редом с Джъстин. Нямаше представа какво се случва. Опита се да подреди фактите, търсейки обяснение за поведението на дългогодишния си верен приятел. Първо, оказа се, че не е заминал с приятелката си. Завари го да я чака в кабинета ѝ и да чете записките във връзка с проучването на Картър Милс. После, ни в клин, ни в ръкав, той извади револвер. Но вместо да подреди мислите си, те хаотично се блъскаха в съзнанието ѝ, докато накрая изпита усещането, че сънува.

Завиха наляво по Четирийсет и четвърта улица. За миг Кейт се обнадежди — очевидно отиваха към клуб „Харвард“. Значи Джъстин не бе излъгал, когато Дженифър го попита къде може да потърси Кейт,

ако има спешно обаждане. Като приближиха познатата сграда, Джъстин закричи по-бавно, а тя изпита облекчение, дори се упрекна за абсурдния си страх. Каква глупачка е била да повярва, че е в опасност! Пошегувал се е, а тя се хвана като последна наивница. Усмихна се и го погледна, за да се увери в предположението си. Ала суровото му изражение накара сърцето ѝ да се свие. Усмивката ѝ помръкна.

Той я въведе в клуба. Докато прекосяваха фоайето, тя се огледа с надеждата да види някой познат. Зърна само някакъв плешив човек, почервенял като рак, жена с вталено кафяво палто. С Джъстин минаха край портиера и тръгнаха към стълбището, застлано с червена пътека. Някакъв мъж говореше:

— Знаеш ли, при последното ми посещение в Кеймбридж...

Когато двамата се заизкачваха по стъпалата, гласът заглъхна. На Кейт ѝ се струваше, че е актриса в някакъв филм. Наистина ли преживява този кошмар или сънува? Вместо отговор усети допира на студената цев.

— Джъстин... — прошепна.

— Млъкни! — изсъска той и още по-силно притисна цевта в ребрата ѝ.

Поразена от грубостта му, тя се подчини. Впери поглед в краката си, изпитвайки усещането, че се наблюдава от страни. Етаж след етаж, етаж след етаж... сякаш стъпалата, покрити с червен килим, нямаха край. Минаха край библиотеката и читалнята, край различни зали за съвещания. Не бе предполагала, че сградата е толкова висока... Като в сън продължаваше да изкачва стъпалата, всички мисли бяха заличени от съзнанието ѝ.

Тръгнаха по коридор, от двете страни на който имаше врати с номера. Тук се намираха стаите за членове на клуба и техни гости, които винаги бяха запазени седмици предварително. „Господи, как е възможно да не срещнем никого?“ — отчаяно се запита тя. Изкачиха се на следващия етаж, Джъстин застана пред една врата, на която беше написан номер 512, отключи я и грубо блъсна Кейт в стаята. Ключалката изцрака.

Тя се огледа. Просторното помещение беше оскъдно обзаведено — две кресла, скрин и голямо легло с балдахин. Завесите бяха спуснати, но отвън не долиташе шум, поради което тя предположи, че прозорците не гледат към улицата.

— Защо ме доведе тук? — промълви. — Джъстин, ще ми обясниш ли какво те е прихванало? — Като по чудо вече не изпитваше панически страх. Отново изпита усещането, че се е отделила от тялото си и се намира на безопасно място.

— Седни, Кейт. — Той притискаше гръб към вратата и продължаваше да я държи на прицел. Отново се усмихваше, ала очите му бяха студени.

Кейт седна на леглото и машинално отбеляза колко твърд е дюшекът. Забеляза, че върху кръглата масичка наблизко са подредени бутилка шампанско, чиния със скъпи сирена, поднос с плодове, кристална ваза с букет от червени рози. На стената зад масичката имаше десетина фотографии на достопочтени господа, очевидно възпитаници на Харвардския университет, сред които се открояваше снимката на красива тъмнокоса жена, протегнала ръка към обектива. С разтуптяно сърце Кейт се втренчи в нея. Снимката ѝ беше позната — като по магия беше се озовала на бюрото ѝ в службата в плик, запечатан с червен восък. Бе същата като онази, която Кейт беше дала на Картър Милс.

— Коя е тази жена? — попита с треперещ глас.

Усмивката на Джъстин помръкна. Заговори с тон на разглезено дете, чиято прищявка са отказали да изпълнят:

— Много добре знаеш коя е. Тя те доведе при мен.

Тя те доведе при мен!

„За какво говори?“ — запита се Кейт. Приведе се и изпитателно се втренчи в него:

— Джъстин, аз съм, Кейт. Не знам какво си мислиш, че правиш, но не е редно. Нещо става с теб, въобразяваш си небивалици. Моля те, хайде да поговорим. — Изведнъж осъзна, че сякаш моли предишния Джъстин да се върне. Спомни си как вечерта, когато Майкъл я напусна, Джъстин ѝ донесе супа; Джъстин я накара да се яви на събеседването, организирано от „Самсън и Милс“. В трудни моменти той винаги беше до нея, безрезервно вярваше в способностите ѝ. А сега е болен, необходима му е помощта ѝ. Няма право да го изостави.

Той отново се усмихваше.

— Добре, Кейт. За какво искаш да говорим?

Тя с усилие преглътна — струваше ѝ се, че нещо е заседнало в гърлото ѝ.

— Защо постъпваш по този начин? — попита. — Неприятности ли имаш с Лора?

Той присмехулно я изгледа и машинално затърка врата си, като че ли да го изчисти от нещо.

— Нямам неприятности, Кейт. Лора не съществува.

— Какво? — изумено попита тя. Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Много добре ме чу. Лора е само плод на въображението ми. Измислих я, за да проверя дали наистина ме обичаш. Разбираш ли, след като убих Маделин, исках да...

Кейт безпомощно се втренчи в него. Времето като че ли спря.

— Честно казано, тя не ме интересуваше. — Джъстин говореше спокойно, като че обсъждаше някаква злободневна тема. — Само Картър представляваше интерес.

— Само Картър — повтори Кейт. Стори ѝ се, че дълбоко в нея зейва пропаст, която все повече се разширява.

— Да, аз убих Картър. Не се преструвай, че не знаеш. Та нали онази вечер ме видя, когато излязох от кабинета му. Погледна право в мен.

„Аз убих Картър!“ Дъхът на Кейт секна. Зави ѝ се свят. Опита се да разсъждава, но мислите не идваха.

„Аз убих Картър.“

Трябва да му говори, да се помъчи да го върне към действителността.

— Джъстин, трябва да се връщам на работа. Джоузи ме чака. Не можеш да ме държиш тук, ще дойдат да ме търсят — нали каза на Дженифър къде отиваме. Постъпваш неразумно...

— О, не бери грижа! — равнодушно заяви той. — Нима мислиш, че ще претърсят всички помещения за гости? Не вярвам да си толкова наивна. Нима не разбираш? Именно в това е тръпката — да спреш точно на ръба на бездната. Толкова е възбуждащо! Не съм престъпник, Кейт. Аз съм човек на изкуството. — Очите му блестяха, усмихваше се, сякаш бе сигурен, че тя ще го разбере.

Кейт изпита неудържим порив да бъде колкото е възможно по-далеч от този безумец. Мускулите ѝ се напрегнаха, готова бе да се втурне навън. Ала навреме се опомни. Вратата беше заключена, резето — спуснато. Вкопчи пръсти в дюшека, наведе глава, няколко пъти

дълбоко си пое въздух, опитвайки се да се успокои. „Аз убих Картър. Аз убих Картър.“ Думите като свредел се забиваха в мозъка ѝ. Не е вярно, не може да е вярно!

— Защо казваш всичко това? — прошепна едва чуто.

Джъстин прехапа устни. Усмивката му помръкна, той смръщи вежди:

— Длъжен бях да го направя и ти го знаеш. Длъжен бях да го направя заради нея. И заради двама ни с теб.

Кейт се разтрепери като лист. Отново изпита неудържимо желание да избяга, но този път не можа да го потисне. Скочи на крака, отвори уста да изкрещи, ала Джъстин се хвърли върху нея и писъкът замря в гърлото ѝ. Затисна с длан устата ѝ, хвана я през кръста и я просна на леглото. Кейт се помъчи да се изтръгне от хватката му, да ухапе ръката му, да го ритне, но той се просна върху нея и я остави без дъх. Със свободната си ръка притисна върху лицето ѝ някакъв влажен парцал, от който се разнасяше противна миризма. Зави ѝ се свят, сякаш пропадеше в дълбока пропаст. Отново опита да се съпротивлява, но безпомощно се просна на леглото. Последното, което видя, бе как Джъстин се надвесва над нея.

Наближаваше пет часът, а Кейт още я нямаше. Джоузи неспокойно се въртеше на стола. „Кейт да закъснее с цял час? — помисли си. — Няма начин! Сигурно се е случило нещо лошо.“

— Дженифър?

Секретарката надникна иззад романа, който четеше.

— Мислиш ли, че нещо се е случило с Кейт?

— Не, миличка — усмихна ѝ се Дженифър. — Само че започвам да мисля, че е забравила за срещата с теб.

— Тя никога не забравя задълженията си.

Секретарката остави на бюрото книгата и се приведе към чернокожото момиче:

— Може би си чула, че напоследък тук се случиха много странни събития... Двама души от фирмата умряха при трагични обстоятелства. Кейт не само ги познаваше, но работеше с тях. Много тежко преживя смъртта им. Вината е изцяло моя. Трябваше да ѝ напомня за посещението ти.

Джоузи мълчеше и си мислеше за двамата служители на „Самсън и Милс“, които са загинали при трагични обстоятелства. Досега не знаеше за случилото се, но думите на секретарката засилиха тревогата ѝ.

— Каза ли ти къде отива?

— Да, в клуб „Харвард“.

„Харвард!“ — мислено повтори Джоузи. Така се казваше оня тузарски университет, в който бе учила Кейт и в който приемаха само много умни хора. От онези, които после ги назначават във фирми като „Самсън и Милс“.

— Къде е този клуб? — попита.

— Не знам. Май е някъде наблизо.

— Така ли?

— Знаеш ли какво, скъпа? Отиди си вкъщи. Ще кажа на Кейт, че си идвала.

Момичето сведе глава и се замисли. Сетне решително заяви:

— Не, ще я почакам.

Кейт отвори очи. Беше като пребита, нямаше сили да обърне глава. Лицето ѝ беше притиснато до покривката на леглото, пред погледа ѝ се смесваха лилави и зелени петна на бял фон. В стаята беше горещо. Звучеше странна нехармонична музика. Главата ѝ сякаш щеше да се пръсне от болка, усещаше мъчителна жажда. Къде са очилата ѝ? Опита се да стане, но нещо възпрепятстваше движенията ѝ. Помъчи се да каже нещо, да извика, ала устата ѝ сякаш беше натъпкана с памук.

— Как се чувстваш, Кейт? — Гласът на Джъстин прозвуча като че отдалеч. — Не исках да те връзвам, но ти ме принуди.

Съзнанието ѝ бе замъглено, обаче тя се насили да си спомни какво се бе случило... Като отиде на работа, завари в кабинета си Джъстин. Отначало се зарадва, че не е заминал... после нещо се обърка. Опитала се бе да избяга... да избяга от Джъстин. Но защо? Защо да бяга от човека, който ѝ е бил опора в най-тежките мигове от живота ѝ?

— Доста размишлявах и си дадох сметка, че съм бил несправедлив към теб — продължи той и седна на леглото. Кейт усети миризмата, която винаги свързваше с него — миризма на влажен

вълнен плат, примесена с аромата на боров сапун. — Представях си, че ще разбереш, без да ти обяснявам. Но може би очаквам от теб прекалено много. Как мислиш, Кейт? Прекалено големи ли са очакванията ми?

Тя забеляза, че нощната лампа е включена, и си помисли, че сигурно дълго е била в безсъзнание. Джъстин я помилва по главата и я изглежда като баща, който хем е ядосан на непослушното си дете, хем е готов да му прости всичко, защото го обича:

— Ще ми се да си поговорим. Но първо обещавай, че няма да викаш. Няма от какво да се страхуваш. Дай ми възможност да ти обясня всичко. Е, ще ми се подчиняваш ли?

Кейт кимна. Лицето ѝ гореше, постепенно спомените се завръщаха. Намираше се в клуб „Харвард“. Джъстин я заплаши с револвер и насила я доведе тук. Би трябвало да е скована от страх, но всъщност изпитваше само боязън. Сякаш мъгла обгръщаше съзнанието ѝ.

Джъстин се изправи. Кейт го чу да отваря вратата на дрешника, после до слуха ѝ достигна шумолене, сякаш той търсеше нещо. След малко отново застана до леглото. В едната си ръка държеше нож, в другата още стискаше револвера. Тя се взираше в него като хипнотизирана. Внезапно съзнанието ѝ се проясни, почувства прилив на сила.

— Не мърдай. — Той се надвеси над нея. — Не искам да те нараня.

Провря студеното острие на ножа под платнената лента, която беше омотал около главата ѝ така, че да запуши устата ѝ. С рязко движение разряза плата, остави ножа, извади парцала, натъпкан в устата ѝ, но през цялото време я държеше на прицел.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че силите отново я напуснаха.

— Благодаря — прошепна. Гърлото ѝ беше пресъхнало. — Моля те, дай ми нещо за пиене.

— Ей сега. — Джъстин седна на креслото до леглото, взе от масичката чаша с някаква течност и я поднесе към устните ѝ. Тя отпи голяма глътка, но се задави. Вместо вода сякаш беше отпила глътка киселина. Затвори очи, като че ли се насилваше да заспи. Изпод клепачите ѝ потекоха сълзи.

— Скъпа, какво ти е? — Той нежно докосна мократа ѝ страна. — Не обичаш ли шампанско?

Шампанско! Бездънната пропаст отново зейна дълбоко в нея. Още миг и ще полети в мрака...

— Може ли първо да пийна малко вода? — промълви. — Много съм жадна.

Той озадачено я изгледа, но стана, отиде до масичката, напълни чашата с вода, подаде я на Кейт.

— Искаш ли още? — попита, след като тя я пресуши на един дъх.

— Не, благодаря. По-добре съм — отвърна Кейт, макар че изобщо не беше добре. Постепенно съзнанието ѝ се проясняваше, а страхът ѝ нарастваше. Какво да предприеме? Трябва да измисли някакъв план. „Успокой се — каза си. — Постарай се да разсъждаваш трезво.“ Ако съумее да накара Джъстин да продължи монолога си, ще спечели време. Отчаяно се помъчи да си спомни какво ѝ бе казал, търсейки за какво да се хване. „Длъжен бях да го направя заради нея. И заради двама ни с теб.“

Тя дълбоко си пое въздух и подхвана:

— Знам, че си го направил заради двама ни с теб. Но искам да науча повече. Ще ми разкажеш ли всичко?

Лицето му веднага се проясни, което ѝ подсказа, че е на прав път.

— Мислех си, че се досещаш. Сигурен бях, че знаеш...

Кейт поклати глава:

— Не, съжалявам. Моля те, разкажи ми.

— Не знам къде е. Трябваше да се върне в четири часа.

Кати Валенсия прехапа устни. Днес всичко сякаш вървеше наопаки, а за да дойде тук, беше претрупала важна среща. Но не бе справедливо да изкарва яда си на секретарката на Кейт — млада жена с прекрасна буйна коса.

— Благодаря за съдействието, госпожице...

— Торичели. Казвам се Дженифър Торичели. Ако желаете, оставете бележка на Кейт.

Валенсия погледна часовника си и видя, че минава пет часът.

— Да, май именно това ще направя. От вчера с нея все не успяваме да се засечем. — Тя извади от чантата си бележник и писалка. Докато мислено съчиняваше текста на съобщението, усети някого зад себе си. Обърна се и се озова лице в лице с петнайсетинагодишно момиче с грамадни кафяви очи.

— Трябва да я потърсим — каза то. — Страхувам се, че ѝ се е случило нещо лошо.

Джъстин, който припяваше на хоровото изпълнение, изведнъж млъкна и я погледна в очите:

— Не исках да стане така.

Кейт седеше на леглото, а Джъстин — на креслото. Тя се преструваше, че отпива от чашата с шампанско. Беше изяла три ягоди и една солена бисквита, намазана със сирене, които имаха вкус на тебешир.

— Дадох му възможност да поправи грешката си — добави Джъстин, а лицето му се изкриви от омраза. — Опитах се да поговоря с него, но той отказа да ме изслуша.

Тя кимна, сякаш разбираше за какво ѝ говори.

— Много е красива, нали? — Той унесено се загледа в снимката на тъмнокосата жена, долната му челюст увисна.

Внезапно в паметта на Кейт изникна фразата „състояние на психологическа амнезия“^[1], спомен от курса по психология, който бе изкарала в университета. Погледна дясната му ръка, но той все така здраво стискаше револвера.

— Ти си оставил снимката ѝ на бюрото ми, нали? Искал си и аз да я видя.

Без да откъсва поглед от фотографията на стената, той кимна:

— Страхувах се, да не би да си помислиш, че съм забравил.

— За нищо на света не бих могла да забравя — промърмори тя, за миг извърна поглед към снимката, сетне отново се втренчи в човека до себе си:

— Много е хубава. Разкажи ми нещо повече за нея.

Той сви рамене:

— На човек му е трудно да разказва за собствената си майка. Откъде да започна?

— Какво? — Кейт се помъчи да скрие изумлението си. — Но тази жена не е твоята майка. Забрави ли, че когато ни връчваха

дипломите, ти ме запозна с майка си? Казва се Сара, освен това е висока и руса и изобщо не прилича на тази жена.

— Сара е моята осиновителка — усмихна се Джъстин. — Взе ме под крилото си след смъртта на майка ми. Беше моя наставница по времето, което прекарах в поправителния дом. Преди да се омъжи, се казваше Сара Луелин, после прие фамилното име Даниелс... но защо ти го разказвам, след като вече го знаеш? — Той истерично се изсмя. — Смяташе, че имам големи заложи, затова ме осинови. И се оказа права, само че заложите ми се оказаха по-различни.

Кейт понечи да възрази, но само прехапа устни. Горещината изведнъж стана нетърпима, погледът ѝ се замъгли. Разбира се, известно ѝ беше, че Сара Даниелс е специалистка по детска психология и че работи върху книга, посветена на осиновяването. Но щом това е вярно, тогава излиза, че думите му не са бълнувания на човек с психични отклонения, а самата истина.

— Принудиха ме всяка седмица да се срещам със Сара, защото бях тръгнал по лош път. — Джъстин сякаш се наслаждаваше на определението. — Твърдяха, че стремглаво се нося към пропастта. Отначало отказвах да разговарям с нея. Не ми се искаше някаква тъпа социална работничка, дете изобщо не ѝ пука за мен, всяка седмица да ми чете конско.

Докато говореше, гласът му все повече изтъняваше. Ни в клин, ни в ръкав Кейт си спомни сцена от филма „Екзорсисът“ — Линда Блеър бълва грахова супа...

— Бог знае защо се вслушах в думите ѝ през деня, в който започна всичко — унесено продължаваше да говори той.

— Май бях махмурлия и ме беше обхванала апатия. Спомням си как, когато Сара каза, че трябва да имам цел в живота, в главата ми нещо прещрака. Стори ми се, че пред мен стои майка ми — истинската ми майка — и ми подава ръка, за да тръгна по правия път. Разбира се, планът ми възникна по-късно, но на практика всичко започна през онзи ден...

— Разкажи ми повече за жената на снимката... за майка ти. — Кейт се стараеше да говори спокойно, но гласът ѝ трепереше. — Какво се е случило с нея?

Дори да беше чул въпроса ѝ, той не отговори, а продължи монолога си:

— Била е едва на деветнайсет, когато е дошла да живее в Ню Йорк. На деветнайсет! Знаеш ли, че е била почти дете? — Той извърна поглед към Кейт, сякаш очакваше да му отговори.

— Да — заекна тя, но, изглежда, Джъстин отново не я чу.

— Започнала работа като сервитьорка, за да се издържа, но всъщност била актриса. Затова и се преселила в Ню Йорк. Разговарял съм с хора, които са я познавали; всички твърдяха, че е била изключително талантива. Имала е възможност да стане звезда, да се прочуе. Дори като гледаш снимката ѝ, добиваш представа за големия ѝ потенциал. Но той съсипал живота ѝ. Казал ѝ, че е влюбен в нея, и тя му повярвала. Допуснала е фатална грешка, като си е помислила, че е искрен.

В този миг тя прозря истината.

— Говориш за Картър Милс, нали? — възкликна.

Джъстин се усмихна. За миг ѝ се стори, че отново вижда стария си приятел, чиято усмивка често я окуражаваше.

— Разбира се, Кейт. Говоря за баща ми.

„Баща ми.“

Думите му сякаш отекнаха като топовен изстрел. Тя се помъчи да извърне поглед, но очите ѝ бяха приковани в лицето му. Постепенно, като че ли наблюдаваше магическа рисунка, при която елементите се появяват един по един, започна да вижда приликите — изпъкналото чело, съвършените зъби, квадратната челюст. Не можеше да повярва... отказваше да повярва, ала знаеше, че е истина.

Джъстин бе син на Картър Милс!

Главата ѝ сякаш се възпламени, ала тя упорито продължи да го разпитва. Искеше да разбере всичко. Искеше да научи истината.

— Майка ти се е казвала Мария, нали? — прошепна. — Мария Бърнини. — Затова и пликът със снимката носеше печат с буквата М.

— Браво, Кейт. Убеден бях, че ще се досетиш.

Тя си спомни подробностите, които беше научила от вестникарските статии, докато проучваше миналото на Картър Милс. Самотната майка... старинното оръжие... момченцето, което бяха намерили вързано на стол до трупа...

— А ти... сигурно си видял как Картър я е убил. — Устата ѝ беше така пресъхнала, че едва говореше.

— Не си спомням — намусено отговори Джъстин. — Бил съм едва четиригодишен. Но защо ли ти го казвам, след като си го научила от вестниците? Нищо не си спомням — повтори. — Знам само онова, което са ми разказвали.

— Какво са ти разказвали? — упорстваше тя.

Джъстин театрално въздъхна като дете, което се мъчи да угоди на капризите на родителите си:

— Елизабет, приятелката на мама, ми разказа какво се е случило. Известно време живях при нея, после тя вдигна ръце от мен и ме изпрати в онзи дом. — Той студено се усмихна. — Работата е там, че на практика той не я е убил, иначе щях да го издам. Щеше да е по-справедливо, ако беше умряла от неговата ръка. Но той остави друг да му свърши мръсната работа. Както продължаваше да прави до края на живота си.

— Какво? Платил е на някого да убие майка ти, така ли?

Джъстин се нацупи:

— Не, Кейт. — Отново въздъхна и добави: — Добре де, ще ти кажа. Елизабет сподели с мен, че мама трябвало да работи по две смени, за да свързва двата края. Била много горда и като разбрала, че е бременна, не казала нито дума на онзи негодник. Отказала се от мечтата да стане актриса и се записала в курс за медицински сестри, като продължила да работи в кафенето. Една нощ отново работила до два през нощта. Като ме взела от дома на съседката, някакъв изверг я проследил и... ѝ сторил много лоши неща.

— Да — прошепна Кейт, спомняйки си описанието на обезобразения труп на Маделин Уотърс.

— После насилникът намерил револвера, който баща ми ѝ бил дал преди години, за да се защитава. Нали разбираш, живеела е в квартал с голяма престъпност, пък и мъжете много я задиряли, защото била истинска красавица. През онази нощ е искала да използва оръжието, за да защити себе си. И мен. — Джъстин се приведе към Кейт, лъхна я топлият му дъх. — Каква ирония, нали? Вместо да я спаси, оръжието е станало причина за смъртта ѝ.

Кейт се почувства така, сякаш бе проникнала в съзнанието му. Съвсем ясно си представяше какво се случило. Колкото и да беше абсурдно, обясненията му започваха да ѝ се струват съвсем логични.

— Обвинявал си Картър за смъртта ѝ — промълви едва чуто. — Затова си го убил.

— Именно — доволно се усмихна той. — Убих го, за да отмъстя за смъртта ѝ. Ако не беше той, майка ми нямаше да загине. Проблемът за причинителя — спомняш ли си, че го обсъждахме по време на лекциите? Понякога законът не наказва истинския виновник и някой трябва да се намеси, за да възтържествува справедливостта. В случая този някой бях аз. Картър е дал на майка ми револвера. Заради него тя е живяла в онзи проклет квартал. Само той е причина за злочестата ѝ съдба, накрая е загубила живота си заради него. Ето защо бях длъжен да го унищожа.

Кейт, която беше скована от ужас, се питаше какво е предизвикало умопомрачението на Джъстин, подчиняващо се на някаква извратена логика, в която бяха вплетени правни казуси, смърт, роднински връзки. Знаеше, че трябва да продължи да го разпитва, за да печели време:

— Не разбирам защо е трябвало да убиеш Маделин.

— Това не влизаше в първоначалния ми план. Хрумна ми едва когато постъпих в „Самсън и Милс“. Веднага щом я зърнах, разбрах какво се е случило. Толкова приличаше на майка ми! Затова той я беше избрал за нейна заместница. Не можех да я гледам, но дори помолих да работя за нея, спомняш ли си? После ми дойде наум, че тя може да изиграе важна роля в плана ми. Хрумна ми да я убия и да припиша престъплението на него.

— Ами... онова, което бе направил с нея... Защо? Защото онзи човек е причинил същото и на майка ти ли?

Той гневно я изгледа:

— Не съвсем! Не ѝ причиних страдания, застрелях я в главата, докато беше замаяна от упойката. Но майка ми през цялото време е била в съзнание, усещала е всичко.

Всичко! — По челото му бяха избили капчици пот, вените изпъкваха на шията му. Тя трепереше като лист, но стисна зъби и продължи да го разпитва. Докато говори, тя е в сравнителна безопасност.

— Разбрах, че револверът е същият, с който е била убита майка ти. Как се добра до него?

Джъстин не скри задоволството си, че му е задала тъкмо този въпрос. Сви рамене, устните му се разтегнаха в жестока усмивка.

— Всъщност не беше трудно. Поиграх си на детектив, телефонирах на няколко души. Революерът е старинен и представлява интерес за всеки колекционер. Оказа се, че след като от полицията направили балистичната експертиза и снели отпечатъците, дядо ми Джеймс уредил да си вземе револвера. Какъв цинизъм, а? Пет пари не давал за убитата млада жена, интересувало го е само как да си върне скъпата вещ. По времето, за което говоря, старият Джеймс вече беше гушнал букета, затова телефонирах на баща ми под предлог, че съм колекционер на старинни оръжия. Оказа се, че е подарил револвера на някакъв малък исторически музей близо до Бостън. По време на лятната ваканция преди последната ми година в университета предприех кратко пътешествие. Охранителната система на музея беше направо смехотворна, кражбата на оръжието беше като детска игра. — Той замълча и се замисли, после отново подхвана: — Честно казано, доста се колебаех дали да включа Маделин в моя план. До този момент всичко вървеше като по вода, питах се, да не би да се увличам. Но сега съм доволен, че го направих. Както и другото...

— За какво говориш? — прошепна тя.

— О, нищо особено, обаче ме достави страхотно удоволствие. — Той гръмко се изсмя. — И на теб ще ти хареса, сигурен съм. Известна ти е системата за заплащане във фирмата, нали? Само че Милс и Дрескър заговорничеха да я премахнат, за да осигурят лъвския пай от приходите на онези, които имат най-голям принос в работата. Открих в компютъра на Картър записките по този план и ги препратих на Маккарти, като се постарях да натопя Дрескър. Жалко, че не можах да видя реакцията им.

„Скандалът със системата на заплащане! — помисли си тя. — Значи и това е дело на Джъстин!“ Проникнал е в компютъра на Картър както в нейния. Вероятно е имал достъп и до файловете на Маделин. Ето с какво се обяснява фактът, че знаеше всичко, което се случва във фирмата...

Джъстин отново се изкиска. Дрезгавият звук я изтръгна от мислите ѝ, отново я обзе сковаващ страх. Той няма да я остави жива, след като ѝ е разкрил картите си. Трябва да предприеме нещо, да избяга... Но как? Ръцете и краката ѝ бяха здраво завързани. Ако

закреши, той веднага ще се нахвърли върху нея и ще ѝ запуши устата. Единствената ѝ надежда е да установи контакт, да проникне в измисления му свят и да го принуди да се върне към действителността.

— Джъстин, престани да ме измъчваш! Развържи ме, пусни ме да си отида. — Изведнъж осъзна, че плаче. Горещи сълзи се стичаха по страните ѝ. Каква ирония на съдбата! Години наред се опитваше да упражнява контрол над живота си. Всяко нейно решение, всяко действие бяха подчинени на тази цел. Но докъде я бяха довели усилията ѝ? Беше безпомощна, животът ѝ зависеше от капризите на един безумец.

Той отново се загледа в снимката и промърмори, като че говореше на себе си:

— Разбрах какво ще се случи още първия миг, в който те видях. Спомняш ли си къде се запознахме, Кейт? В студентския стол. Беше си взела сандвич с риба тон и диетична кока-кола. Бях поразен от приликата ти с майка ми. Приближих се, а ти ме покани да седна при теб. От този миг знаех, че ни е съдено да бъдем заедно.

Кейт отчаяно се взираше в лицето му, надявайки се да види предишния Джъстин.

— С теб бяхме приятели! — възкликна, опитвайки се да го върне към действителността. — Само приятели. Забрави ли, че е Майкъл възнамерявахме да се оженим?

Той отново я милваше, все едно бе любящ родител.

— Не, не съм забравил. Затова предприех мерки да прекратя връзката ви. Съжалявам, че ти причиних страдание, скъпа. Ала нямах избор.

Полазиха я тръпки.

— Как така? — прошепна едва чуто. — Та нали Майкъл скъса с мен?

Ръката му престана да я милва.

— Хайде, Кейт, не бъди толкова наивна! — възкликна нетърпеливо. — Спомни си кой ти каза за връзката му с Ингрид.

Стори ѝ се, че се задушава, като че ли се бе озовала в безвъздушно пространство. Не, не може да бъде! Ала неволно се върна към онзи ден в миналото, когато Джъстин бе казал, че е видял Майкъл и Ингрид да се целуват. Отначало не му повярва — те бяха само приятели и работеха заедно в редакцията на студентския вестник. Но

той държеше на своето. Разбира се, тя поиска обяснение от Майкъл, който веднага отрече. Ден след ден го тормозеше с обвиненията си, докато след около седмица той си събра нещата и напусна общата им квартира.

— Беше толкова лесно — замечтано продължи Джъстин. — След като отстраних Майкъл, ми оставаше само да намеря начин да те назначат в „Самсън и Милс“. И щастие то ми се усмихна — Картър веднага си падна по теб.

Валенсия вече беше надникнала в ресторанта, в библиотеката и читалнята на втория етаж. Атмосферата в „Харвард“ напълно се покриваше с представата ѝ за снобски клуб — претенциозна обстановка и претенциозни посетители.

От Кейт Пейн нямаше и следа. Върна се на рецепцията.

— Съжалявам, но нямаме гостенка на име Кейт Пейн — заяви служителят.

Тя въздъхна:

— Добре. Много ви благодаря.

Тръгна към гардероба да вземе палтото си. Повтаряше си, че е направила дори повече, отколкото изискваше служебният ѝ дълг. Няма смисъл да изпада в паника — вероятно Кейт е отишла някъде с приятели...

Но лошото предчувствие не ѝ даваше покой.

Часовете се нижеха мъчително бавно, пороят от думи не секваше. Сега Джъстин разказваше за детството си. За приемните родители, които го пребивали от бой, за пристрастяването си към наркотиците, за дребните кражби, които извършвал, и които започвали все повече да зачестяват. За новия си живот като Джъстин Даниелс — съвършеният син на съвършени родители.

— Разбира се, приеха ме Харвард, но можех да постъпя във всеки елитен университет. Какво чудотворно преобразяване от крадец и наркоман в образец американски младеж, нали? Представяш ли си какви препятствия трябваше да преодолеея?

Кейт безмълвно се взираше в него. Отчаянието ѝ се задълбочаваше. Опитала бе всичко, но напразно. В съзнанието ѝ възкръсна молитва, която в детството си казваше, преди да заспи:

„Господи, бди над мен през нощта, събуди ме, щом слънцето грейне сутринта“.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Планът ѝ едва ли ще успее, но все пак си струва да опита.

— Джъстин, трябва да отида до тоалетната... — Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше да не би Джъстин да чуе ударите му. — Минаха часове, пих много вода и шампанско...

Той свъси вежди, подозрително я изгледа. Кейт вече бе изгубила надежда, когато той се изправи на крака и заяви:

— Добре. Но не се опитвай да избягаш, защото ще те чакам пред вратата.

Насочи револвера към нея и преряза въжето, омотано около глезените ѝ. Въпреки че ръцете ѝ още бяха вързани, тя съумя да седне на ръба на леглото, после стъпи на пода. Почувства гъделичкане, когато кръвообращението ѝ се възстанови. Очилата ѝ бяха на нощното шкафче, само на сантиметри от ръката ѝ.

Изправи се и се олюля, но успя да запази равновесие. Кимна към затворената врата в дъното на стаята:

— Това ли е...

— Да — отвърна Джъстин.

Тя направи няколко стъпки, после се обърна.

— Знаеш ли какво? Неудобно ми е да ти го кажа, обаче... — Стараеше се да говори като срамежливо момиченце. — Възможно ли е да... — Повдигна вързаните си ръце. — Не мога... нали разбираш.

Джъстин се поколеба, сякаш се питаше как да постъпи.

Сви рамене, приближи се до нея и преряза въжето около китките ѝ.

Свободна е!

Устоя на желанието да хукне към вратата, бавно прекоси помещението. Обърна се да затвори вратата и видя изражението на Джъстин.

За миг безмълвно се спогледаха.

Сетне събитията се разиграха с мълниеносна скорост.

Той изрева като разярен звяр и се спусна към нея. Кейт затръшна вратата под носа му.

— Отвори! — Гласът му трепереше от ярост. Дървеният плот се тресеше под ударите на юмруците му.

Ала Кейт вече беше превъртяла ключа.

Като излезе от клуба, Валенсия едва не се сблъска с момичето, което чакаше отвън.

— Открихте ли я? Всичко наред ли е?

Валенсия сложи ръка на рамото на девойката:

— Не е в клуба. Но ти не се притеснявай, сигурна съм, че не ѝ се е случило нищо лошо.

Джоузи напрегнато я изгледа.

— Напротив, случило се е — възрази. — Иначе нямаше да пропусне срещата ни.

Кати беше готова да я посъветва да се прибере у дома, но изражението на девойката ѝ подсказа, че трябва да смени тактиката. С един куршум, два заека — ще успокои и страховете на Джоузи, и своите. Интуицията, на която повечето полицейски служители се опират, ѝ подсказваше, че има повод за тревога. Но липсваха всякакви доказателства.

Извади от чантата си мобилния си телефон:

— Напразно се безпокоим — може би вече се е върнала.

Вече знаеше наизуст номера на централата на „Самсън“. Набра го и поиска да я свържат с кабинета на Кейт Пейн. „Здравейте, свързахте се с телефонния секретар на Кейт...“ Без да изслуша записа докрай, тя прекъсна връзката.

Джоузи въпросително я изгледа.

— Вероятно се е прибрала вкъщи — престорено спокойно заяви Валенсия. — Ей сега ще проверим.

Но и на домашния номер на Кейт отговори телефонен секретар.

Момичето се втренчи във фасадата на клуба и подхвърли:

— Защо не проверите отново? Може би не сте я видели.

Някакъв човек на средна възраст сграбчи Валенсия за рамото. Тя сепнато го изгледа, сетне си спомни кой е — чиновникът от рецепцията на клуба.

— Току-що ми се обади един от нашите посетители. Докато минавал покрай стая 512, чул писък на жена. Гостът от тази стая се казва Робърт Бърнини. Мисля, че с него е една млада дама...

Без да го изслуша, Валенсия се втурна обратно в сградата.

— Помощ! Помощ! — Кейт крещеше с цяло гърло, но стените бяха дебели, а банята нямаше прозорци.

Разнесе се трясък, последван от гневно ръмжене.

Помещението сякаш се разлюля. Навярно Джъстин се бе хвърлил с цялата си тежест върху вратата, за да я разбие. За миг настъпи тишина, последвана от нов удар. Този път Кейт чу как вратата изпращя — нямаше дълго да издържи. Треперейки, тя отстъпи назад и опря гръб в стената. Знаеше, че е в капан, че няма къде да избяга. Озърна се за нещо, с което да се отбранява. Да му се не види, без очилата бе безпомощна! Присви очи, но не видя нищо, което да ѝ послужи като оръжие. Умивалник. Огледало. Кошче за смет, украсено с герба на клуба. Тя се пресегна през умивалника и се опита да откърти от стената огледалото, обаче усилията ѝ бяха напразни.

Нов жесток удар разтърси вратата.

Кейт отново закрепця за помощ, питайки се как е възможно никой да не е чул виковете ѝ.

Стори ѝ се, че пантите започват да поддават, но за щастие вратата беше солидна и още се държеше.

Внезапно погледът ѝ попадна на стъклената полица над умивалника. С един замах помете чашите, сграбчи я с две ръце и задърпа.

Нов трясък, последван от пращане. В стаята се разхвърчаха парчета дърво. Джъстин протегна ръка през отвора, за да превърти ключа. Кейт вдигна стъклото, притисна се към умивалника и зачака. Когато Джъстин влетя през отворената врата, тя с всичка сила го удари по главата.

Кръв рукна по лицето му, той пронизително изкрещя. Направи крачка назад, после отново се хвърли към Кейт. Вкопчи се в шията ѝ, започна да я души. Тя се помъчи да го прободее с парчето стъкло, което още стискаше. „Сигурно е оставил револвера. Ако успея да...“ Ала погледът ѝ постепенно се замъгляваше, силите я напускаха. Парчето стъкло се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти. Сякаш в просъница тя чу как се счупи на пода. Пред очите ѝ шеметно закръжиха разноцветни кръгове. После ѝ притъмня.

Съвсем наблизно прозвуча нов трясък. Хватката около шията ѝ се разхлаби. Задъхвайки се, тя политна към умивалника и се вкопчи в него, за да не падне. Джъстин отново връхлетя върху нея. Хвана я през шията, тя почувства до слепоочието си допира на студен метал.

— Хвърли оръжието! Веднага! — Гласът на жената прозвуча съвсем наблизно.

Кейт умоляващо погледна Джъстин. Зениците му бяха като черни дупки. За миг се втренчи в нея, обзе я усещането, че пада в бездънна пропаст. Изведнъж изражението му се промени, като че той се събуди от тежък сън. Извърна поглед от Кейт и залитайки, отстъпи назад. Докато тя разбере какво се случва, Джъстин захапа дулото на револвера. За секунда настъпи мъртвешка тишина.

После светът сякаш избухна.

---

[1] При психологическата амнезия субектът се държи наглед нормално, но след завръщането към нормалното си състояние не си спомня какво е правил през това време. Поведението му се определя като бягство от действителността. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК, 29 ЯНУАРИ

Кейт влезе в кабинета си и първото, което видя, беше примигващата червена лампичка на телефонния секретар. Преди седмица в един друг живот веднага щеше да прослуша съобщенията. Днес обаче те не я интересуваха. Минаваше един часът. Беше дошла да си вземе личните вещи, останалото щяха да ѝ изпратят на домашния адрес. Тара я увещаваше да го отложи, докато се посъвземе от преживяното предишната вечер. Ръцете и лицето ѝ бяха покрити със синини, цялото тяло я болеше, не беше мигнала цяла нощ. Но все пак днес беше тук. Искаше ѝ се колкото е възможно по-бързо да приключи с неприятното задължение.

Сръчно разгъна един кашон, както беше правила стотици пъти, докато подготвяше купищата документация, свързана с предварителното гледане на дело или вземане на свидетелски показания. Този път обаче опаковаше собствените си вещи. Започна с учебниците. „Договори“ от Франсуърт, „Конституционно право“ от Трайб, „Гражданско процесуално право“ от Милър. Томчетата бяха от личната ѝ библиотека, беше си ги купувала по време на следването си. Докато ги прибираще в кашона, тя изпита мъчителна носталгия. Колко оптимистично бе настроена, когато ги купуваше! Струваше ѝ се, че са ключ към един нов живот. Завършила беше престижен университет. Назначена бе на работа в престижна юридическа фирма. Но за да постигне всичко това, беше преодоляла стотици препятствия. Още не можеше да повярва, че този епизод от живота ѝ завинаги е приключил.

Чу как вратата се отвори. Обърна се и видя на прага Андрия. Двете се спогледаха. Накрая Андрия промълви:

— Толкова съжалявам за случилото се с теб. Ако знаех...

Кейт мълчеше. Изненада се, като я видя, но нищо повече. Чувствата ѝ бяха изчерпани.

Андрия нерешително попита:

— Може ли да вляза? Дължа ти обяснение.

Кейт се изправи и изтупа праха от джинсите си:

— Заповядай. Седни, ако намериш свободен стол.

Приятелката ѝ премести върху бюрото купчина прашни вестници и седна. Носеше елегантен кафяв костюм с панталон, който Кейт не беше виждала.

— Мислех, че си заминала за Чили — подхвърли Кейт.

Андрия поклати глава.

— Тогава къде беше?

Приятелката ѝ се загледа в добре поддържаните си и лакирани нокти, после вдигна глава:

— Убийството на Маделин ме извади от равновесие. Отначало си помислих, че след седмица-две отново ще бъда във форма. Но след траурната церемония разбрах, че съм се лъгала. Реших известно време да не идвам на работа, докато разбере какво се случва. Затова си взех отпуска.

Кейт недоумяващо я изгледа:

— Но защо не ми каза?

— Не знам. Сега разбирам колко глупаво съм постъпила. Обаче тогава... няхах желание да виждам никого. С Брент започнахме да разговаряме за бъдещето, затова дали ни задоволява сегашната ни работа. Започнах да се питам дали наистина искам да остана във фирмата. После ме обхвана параноя, все си мислех за Марша Уейганд. Когато шефовете разбраха, че тя се готви да напусне, започнаха да я товарят с най-непосилната и неприятната работа, а като капак на всичко я лишиха от коледна премия. Не исках същото да се случи и с мен. Моля те, опитай се да ме разбереш!

Кейт изпита неописуема тъга — рухваше поредната илюзия в живота ѝ. Даде си сметка, че макар с нея да бяха прекарвали заедно безброй нощи, залягайки над работата, всъщност не бяха близки приятелки, а съюзници в безмилостно сражение. Войници от един и същ батальон. Запита се какво знае за нея. Само няколко биографични данни, както и това, че обича китайската храна и пътешествията в екзотични страни.

Гласът на Андрия я изтръгна от размишленията ѝ:

— Знаеш ли, никога не съм те виждала без очила.

Кейт сви рамене:

— Останаха в клуба. Днес съм с контактни лещи.

Колежката ѝ озадачено се взираше в нея:

— Знаеш ли, напомняш ми на някого.

Кейт побърза да смени темата:

— Всъщност заминахте ли някъде?

— Не, останахме си у дома. Необходимо ми беше време да размисля, да реша какво да предприема. Брент също е на кръстопът. Обадохме се тук-там, направихме проучвания. Изчислихме, че имаме достатъчно спестени пари да пътуваме поне шест месеца, дори година, ако от време на време си намираме някаква работа...

— Значи наистина напускаш „Самсън и Милс“.

— Днес подадох молба. В петък е последният ми работен ден. При нормални обстоятелства не бих се надявала да ме освободят толкова бързо, но след всичко, което се случи... мисля, че няма да ми създават проблеми.

— Едва ли — кимна Кейт.

Небето, което се виждаше през прозореца, бе наситеносиньо. Статуята на свободата като че ли плуваше в далечното пристанище.

— Как се чувстваш? — плахо попита Андрия. — Извинявай, май въпросът ми е нетактичен. Ще те разбере, ако не ти се говори. Главата ми не го побира! Този Джъстин... С него бяхте...

— Да — прекъсна я Кейт. Страхуваше се да не избухне в ридания. — Вярно е... Засега се държа, но ще мине време, докато отново вляза в релси. Още не мога да повярвам, че това наистина се е случило.

— Аз също — въздъхна Андрия.

— Знаеш ли, започва да ми се струва, че нещата никога не са каквито изглеждат. Знаеш ли още какво ми се случи? През последните дни получих по електронната поща няколко съобщения от човек, който твърдеше, че разполага с важна информация относно фирмата. Накрая приех да се срещна с него. Трябваше да се видим снощи в „Роялтън“. И знаеш ли кой се оказа анонимният кореспондент? Дъглас Маколи, с когото веднъж ходих на кино. Никой досега не си беше правил с мен толкова лоша шега. След като няколко пъти отказах да изляза с него и когато се обадеше, бързах да затворя телефона, той разговарял с приятелката ми Тара, която ме запозна с него. Решил, че съм обсебена от случващото се във фирмата и измислил покана, на която да не мога да устоя.

Андрия се ококори:

— Е, мярката е доста крайна.

— Дъглас е човек на крайностите — печално се усмихна Кейт.

Отново замълчаха.

— Какво възнамеряваш да правиш? — най-сетне попита Андрия.

— Разбирам, че не си имала време да кроиш планове, но все пак сигурно имаш нещо предвид.

Кейт сведе поглед към пръстена с рубин, с който никога не се разделяше:

— И аз напускам. Разрешиха ми да отсъствам, докато се възстановя, но не мога да си представя, че ще се върна тук.

— Как ще се справяш без заплата, докато си намериш друга работа?

— О, няма да гладувам. Парите, които мама беше вложила в попечителски фонд, покриваха разходите за университетската такса и другите ми разноски. Редовно получавах финансови отчети от брокерската фирма, която управлява фонда, но изобщо не ги поглеждах. Може би така се самозалъгвах, че тя още е жива. — Кейт отново впери поглед в красивия пръстен, подарък от майка ѝ по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. — Снощи най-сетне събрах сили и прочетох последния отчет и... оказа се, че съм богата. Мога да не работя поне няколко години.

Вдигна поглед и забеляза, че Андрия се е втренчила в нея така, сякаш не вярва на ушите си.

— Какво толкова казах? — попита учудено.

Колежката ѝ поклати глава:

— Извинявай, но не мога да... Смятах, че си като мен — работиш, за да си изплатиш заемите, да спестиш някой и друг долар. Но след като парите не са ти били необходими, защо постъпи в „Самсън и Милс“?

Кейт печално се усмихна:

— Това едно от нещата, върху които трябва да помисля. — Спомените възкръснаха в паметта ѝ. Събеседването провеждано от Картър Милс. Първият ѝ работен ден в „Самсън“. Безкрайните нощи, през които с Андрия работеха в залата за съвещания и си поръчваха пици или храна от китайския ресторант. Майкъл. Джъстин. Надеждите и страховете на един живот, на които ѝ предстоеше да направи преоценка.

Загледа се през прозореца — синьото небе сякаш се къпеше във водите на реката. Да, това наистина бе краят. Отново я обзе тъга.

— През прозореца на този кабинет се разкрива прекрасна гледка — промълви.

Андрия се изправи и застана до нея:

— Ще ти издам една тайна, Кейт. Гледката е също тъй прекрасна, когато я наблюдаваш отвън.

След два часа вещите ѝ бяха опаковани в кашони. Докато чакаше носачът да ги вземе, Кейт прослуша съобщенията на телефонния секретар. Едното беше от служителка от „Личен състав“, приканваща я да уреди формалностите около напускането си. Второто бе от Пейтън:

„Здрасти, Кейт. Днес приключи делото Торп, и то благодарение на теб — справи се блестящо с подготвителната работа. Благодаря ти. Между другото, съжалявам, че напускаш. Желая ти късмет.“

Тя бавно върна слушалката на вилката. „Справи се блестящо с подготвителната работа.“ Запита се какво се е случило, после осъзна, че всъщност ни най-малко не я интересува.

Готова бе да сложи край на този епизод от живота си, но трябваше да свърши още нещо. На бюрото ѝ вече нямаше нищо, освен тънък бял плик. Без да погледне, знаеше какво съдържа — златното копче за ръкавели, което беше намерила под бюрото си. Копчето за ръкавели на Чък Торп. Не беше кой знае какво вещественно доказателство. И все пак бе достатъчно като начало.

Отново вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Канцеларията на областния прокурор.

Тя дълбоко си пое дъх и каза:

— Искам да съобщя за сексуално насилие, което бе упражнено върху мен. Към кого да се обърна?

СЪБОТА, 30 ЯНУАРИ

Кейт завъртя глава, докато се взираше в огледалото. Обърна се към Хъркюлис и широко се усмихна:

— Страхотно!

Стилистът критично я огледа:

— Каза, че държиш да има промяна. Подстригах те по-късо, отколкото искаше, но ръцете отдавна ме сърбят да го направя. Знаех си, че много ще ти отива.

Кейт отново се обърна към огледалото. Косата ѝ беше къса като на момче, но въпреки това прическата ѝ беше много женствена. Като на Одри Хепбърн или на Уинона Райдър. Не че приличаше на тях... или на когото и да било. За пръв път, откакто се помнеше, лицето, отразено в огледалото, си беше само нейно.

— Ти си истински гений, Хъркюлис!

Стилистът кимна:

— Знам.

Кейт облече палтото си, но преди да излезе, той сложи ръка на рамото ѝ:

— От вестниците разбрах за случилото се. Дано не ти се е отразило прекалено зле.

— Ами... Ще се съвзема, но ми трябва време.

— Знаеш ли, последния път, когато беше тук, доста се притесних за теб. Беше тъкмо след...

— Знам — прекъсна го тя.

— И знаеш ли защо? — упорито продължи стилистът. — Защото поразително приличаш на нея.

Кейт печално се усмихна:

— Май само аз не съм забелязала приликата.

Хъркюлис сви рамене, помълча, сетне сведе глава и промърмори:

— Знаеш ли, в четвъртък в една галерия наблизко се открила моята изложба. Имам няколко пропуска, та се питах дали ще дойдеш,

ако си свободна... — Преструваше се на безразличен, но очевидно много държеше на присъствието ѝ.

Тя потрепери, представяйки си какво ще види: обезобразени кукли, прободени с игли, разполовени играчки, дървени къщурки, залети с червена боя... Но коя е тя, та да оценява творбите му? Дори да не ѝ допаднат, най-важното е, че той е следвал повелята на сърцето си.

— Непременно ще дойда — отвърна уж възторжено. — Ще ми отпуснеш ли два пропуска? Може би ще доведе и един мой приятел.

НЕДЕЛЯ, 31 ЯНУАРИ

Денят беше необичайно топъл за края на януари. Лодките, закотвени в залива, се полюшваха върху вълните. Джетове пореха тъмносинята вода, оставяйки пенести дири. Кейт разкопча канадката си и се обърна към Сам Хауел:

— Радвам се, че дойдох. Едва сега разбирам колко си бил прав. Наистина трябваше поне за малко да се откъсна от града, с който са свързани толкова много спомени...

— Гладна ли си?

— Не. Предпочитам да се поразходим.

Преминаха по главната улица и излязоха на кея. Пасторалната атмосфера беше като балсам за душата на Кейт. Поне за няколко часа беше загърбила големия град и спомена за разбития си живот. С пълни гърди вдъхна свежия океански въздух, който сякаш символизираше ново начало.

— Новата ти прическа е страхотна — отбеляза Сам.

— Благодаря. И аз я харесвам.

Стигнаха до края на кея и се загледаха в къщичките, накацали на хълмовете отвъд залива. Кейт си спомни гледката, разкриваща се през прозореца на кабинета ѝ. Но Андрия имаше право — извън сградата гледката беше същата, дори по-прекрасна. Когато си навън, няма преграда между теб и безкрайната синева. Извърна поглед към Сам Хауел и промърмори:

— Тази сутрин в „Таймс“ видях съобщение, което ме поразтърси. Научих, че приятелят ми... тоест бившият ми приятел се е оженил.

— Сигурно много си държала на него.

— Да. — Тя се загледа във водната повърхност, която вече не изглеждаше синя, а тъмнозелена. — Смятах, че ще се оженим.

— Защо се разделихте? Какво се случи?

— Какво се случи ли? — повтори Кейт. Ритна едно камъче и го проследи с поглед, докато то цопна във водата. — Не му оказах

достатъчно доверие. Казаха ми, че ми изневерява, и аз повярвах. Може да се каже, че сама го прогоних.

— Съжالياваш ли?

— Отначало много страдах. Не, не е вярно. Страдах дълго. Но когато тази сутрин прочетох съобщението във вестника, разбрах нещо много важно. Бедата не е в това, че не повярвах на Майкъл; по-важно е, че не вярвах в себе си. Несъзнателно търсех в него опора, очаквах да ме защитава, с него винаги да бъда в безопасност. Отредих му непосилна роля. Не е чудно, че в крайна сметка не издържа и ме изостави.

— Но това съвсем не означава, че не те е обичал.

— Може би имаш право. — Тя го изгледа изпод око. Не беше надарена със способността да чете мисли, но знаеше какво се върти в главата му. — С Маделин не сте се виждали години наред, но тя още те обичаше. Фотография, заснета от теб, беше окачена в кабинета ѝ. Направи ми дълбоко впечатление, затова поразпитах Маделин. Тя беше доста лаконична, но сподели, че много я харесва и че където и да работи, винаги я окачва в кабинета си.

Усмивка пробяга по лицето на Хауел:

— Благодаря, че ми го каза. Убеден съм, че тя държеше на мен. Само че... — Той не довърши мисълта си.

— Зная — прошепна Кейт. — Зная.

Повървяха мълчаливо, после Кейт отново заговори:

— Може би Майкъл е бил влюбен в мен, но аз не съм сигурна дали наистина съм го обичала. Сега си давам сметка колко малко съм го познавала. Бях се вкопчила в идеята за спокойствието и сигурността, които ще ми даде. Докато пътувах тази сутрин за насам, си дадох ясна сметка какво всъщност се е случило. Веднага след раздялата с Майкъл постъпих на работа в „Самсън и Милс“, но всъщност в живота ми не настъпи никаква промяна. Страхувах се да взема съдбата си в свои ръце, боях се от провал. Търсех сигурност, гаранция за щастие и смятах, че ще я получа като съпруга на Майкъл. Или като служителка в прочутата юридическа фирма „Самсън и Милс“. Изглежда, си въобразявах, че мога да заобиколя живота.

— Мисля, че си прекалено самокритична — промълви Сам. — Не е погрешно да жадуваш за обич. Или да обичаш работата си.

— Разбира се. Но май не разбираш... — Тя се поколеба и отново докосна пръстена. — Подарък е от майка ми — добави, като видя, че Хауел я наблюдава. — Рубинът е камъкът на моята зодия. Зодия Рак. Знаеш ли какво казват за хората, родени под този знак? Че твърдата черупка им служи за самозащита. Доскоро смятах, че твърдението не отговаря на истината, ала сега разбирам, че съм сгрещила.

Сам окуражително докосна рамото ѝ. Тръгнаха обратно към градчето. Кейт дълго мълча, сетне замислено промълви:

— Разговарях с полицейската служителка, която спаси живота ми. Тя сподели с мен, че от самото начало е имала подозрения относно самоубийството на Картър Милс. Направи ми впечатление терминът, който се използва от служителите на отдел „Убийства“, когато не разполагат с улики, дали става въпрос за убийство или самоубийство — „смърт при подозрителни обстоятелства“. Докато я слушах, си спомних думите ти: „Има много начини да умреш. Един е физическата смърт, унищожаване на тялото, друг — бавната смърт, на която си обречен, когато се предадеш“. Тогава не разбрах накъде биеш. Може би не исках да разбера. Но сега ми е ясно, че твърдението ти се отнася и за мен. Осъзнах, че докато съм се стремяла към съвършената работа и съвършения брак, не съм живяла пълноценно.

— Е, животът е пред теб — имаш достатъчно време да наваксаш — усмихна се Хауел. — Имаш ли някакви планове?

— Не съм мислила за бъдещето. Първо трябва да осмисля случилото се, да разбера в какво съм сгрещила. Освен това обещах на Джоузи да ѝ помогна. Оказа се, че майка ѝ е наркоманка. Затова понякога момичето е пропускало срещите ни. Не можеш да си представиш каква вина изпитах, когато научих истината. Дадох си сметка каква егоистка съм била. Май същото се отнася за повечето хора — всеки се е свил в черупката си и не се интересува от проблемите на другите. Чувствам се ужасно, като си спомня как я упреквах в небрежност и липса на интерес към учебните предмети. Засега Джоузи ще живее при леля си, но това не е разрешение на въпроса. Тя отчаяно се стреми да запази семейството, да не бъде разделена от братчето и сестричката си.

— Има късмет, че си я взела под крилото си.

— Не, аз имам късмет. Знаеш ли, че в преносния смисъл именно тя спаси живота ми? Каква ирония на съдбата, нали? Всеки път ѝ четях

конско, задето закъснява, повтарях ѝ, че като мен трябва да държи на точността. Когато не съм отишла на обичайната ни среща, тя изпаднала в паника и отчаяно молела детектив Валенсия да ме търси под дърво и камък.

— А ти как смяташ да живееш от тук насетне?

Тя смутено сведе поглед:

— Предстои ми още нещо, за да загърбя предишния си живот. Случи се нещо, което в правото се нарича „утежняващо вината сексуално насилие“ и се смята за углавно престъпление. Обърнах се към прокуратурата, но се съмнявам, че делото ще издържи в съда. Не разполагам с достатъчно доказателства.

Сам втренчено я изгледа:

— Господи! С теб ли се е случило?

Кейт отново сведе поглед и промърмори:

— Да.

— Кога?

— Преди няколко седмици.

Загрижеността му я смути; сякаш топлотата, която долавяше в гласа му, разтопяваше леда дълбоко в нея, събуждаше чувства, които я плашеха.

— Нямах представа — замислено промълви той, като че ли се опитваше да възкреси в паметта си спомените за предишните им срещи, питайки се как не е забелязал нищо нередно.

— Ще споделя още нещо с теб. Когато чуех, че нещо подобно се е случило с други жени, намирах причини да ги обвиня. Например отношението ми към Линда Морис, която беше свидетелка по делото за сексуален тормоз, по което работех. Тя е секретарка в редакцията на секссписяние. И външността ѝ, и поведението ѝ са предизвикателни — дрехите ѝ са прилепнали по тялото, прави мили очи на всички мъже. При всяка среща с нея изпитвах неудържимо желание да побягна. Може би няма да повярваш, но като я видях във фитнес залата, наистина избягах. Едва сега разбирам причината — интуитивно съм усещала, че с нея сме в еднакво положение. Вярно е, че притежавам диплома от Харвардския университет, имах и престижна работа, но като всички жени съм беззащитна. Упорито отказвах да го призная пред себе си.

Откъм океана полъхна студен вятър, тя закопча канадката си. Покрай тях вървяха забързани хора, прибиращи се у дома. Недалеч примамливо проблясваше неоновата реклама на ресторант „Рай“. Изведнъж Кейт усети глад и се обърна към Сам:

— Какво ще кажеш да хапнем нещо?

Хауел мълчеше. Тя вдигна очи и срещна погледа му, изпълнен със съчувствие и тъга.

— Защо ме гледаш така?

Сам се обърна и се загледа в безбрежната океанска шир, сякаш се питаше как да върне времето назад и да предотврати случилото се. Сетне отново погледна Кейт и се усмихна:

— Ще ми се да я беше опознала.

Издание:

Ейми Гътман. Адвокатите от „Самсън и Милс“

ИК „Гарант-21“, София, 2002

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Атанасова

ISBN: 954-754-028-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.